JEDNA

THE WITCHING HOUR
Copyright © 1990 by Anne O'Brien Rice

Translation © A, & Z. Freugers,1998
Cover art and illustrations © Zdeněk Netopil,1998

Paseka:
ISBN 80-7185-170-1 (3. díl)
ISBN 80-7185-037-3 (soubor)
ISBN 80-7185-034-9 (1. díl)
ISBN 80-7185-056-X (2. díl)

Knižní klub:
ISBN 80-7176-808-1 (3. díl)
fSBN 80-7176-861-8 (soubor)
ISBN 80-7176-860-X (1. díl)
ISBN 80-7176-807-3 (2. díl)

ZÁZNAMY O ČARODĚINICÍCH Z MAYFAIRU
ČÁST X

ROWAN MAYFAIROVÁ
Přisně tajné!

Tento souhrnný přehled byl v roce 1989 doplnén a zredigován.
Všechny podrobné materiály vztahující se k tomuto souhrnu viz: přísně tajná složka uložená v souboru Rowan Mayfairová v Londýné.
Soubor chráněn heslem.

Rowan Máyfairová byla podle zákonem stanovených předpisů adoptována Ellen Louise Mayfairovou a jejím manželem Grahamem Frankfinem v den svého narození, 7. listopadu 1959.

Tohoto dne Rowan odvezli její adoptivní rodiče letadlem do Los Angeles, kde v té době žili. Tam Rowan strávila první tři roky svého života. Potom se rodina přestěhovala do San Franciska. Dva roky bydleli na Pacific Heights.

Když Rowan dosáhla péti let, rodina se přestěhovala do nového domu na pobřeží Tiburon, na druhé straně sanfranciského zálivu. Dům pro Crahama, Ellie a jejich dceru navrhla na zakázku skupina architektů Trammel, Porter a Davis. Dům je zázrak techniky, vytvořený ze skleněných stěn a trámů z červeného dřeva; při rozvodu vody a instalaci odpadů se použilo nejmoderněj-ších metod a zařízení. Dům ze v"sech stran obklopují rozlehlé terasy, patří k němu téměř desetimetrové molo a přístupový kanál do zálivu, který se

dvakrát do roka bagruje a čistí. Přes Richardsonův záliv je vidět Sausalito a při pohledu jižním směrem se dá dohlédnout na San Francisco. V tomto domě nyní žije Rowan sama.

V době, kdy píši tyto řádky, je Rowan téměř třicet let. Měří sto sedmdesát pét centimetrů, má světlé vlasy zastřižené do mikáda a velké šedé oči. Se svou hebkou pletí, tmavým rovným obočím a tmavými řasami a s výjimečně krásnými ústy je nepopiratelně velice přitažlivá. Pro srovnání je však nutno dodat, že Rowan postrádá Stellino romantické osobní kouzlo, roztomilou lí-beznost Anthy a Deirdřinu smyslnost. Působí křehce, i když zároveň chla-pecky. Na některých fotografúch připomíná díky tmavému rovnému obočí Mary Beth.

Mně osobně připadá, že Rowan je i přes některé rozdíly podobná Petyru van Abelovi. Nemá sice jeho hluboko posazené oči a její světlé vlasy jsou spíš popelavé a nemají zlatavý nádech, ovšem její obličej je právě tak úzký jako Petyrův. Dají se v něm najít zřetelné nordické rysy, jež dobře známe z jeho portrétů.

V lidech Rowan vzbužúje dojem, že je chladná. Její hlas zní však vřele -je hluboký a příjemně, až eroticky chraptivý, jak se v Americe říká, whiskový. Rowanini známí tvrdí, že ji musíte poznat, abyste ji mohli mít rádi, což je zvláštní tvrzení, vezmeme-li v úvahu, že Rowan vlastně nikdo dobře nezná. Nicméně je všeobecně oblíbená.

SOUHRN MATERIÁLÚ O ROWANINÝCH ADOPTIVNĹ CH RODIČÍCH
ELLIE MAYFAIROVÉ A GRAHAMU FRANKLINOVI

Ellen Louise Mayfairová byla jedinou dcerou Sheffielda, syna Cortlanda Mayfaira. Narodila se v roce 1923 a bylo jí šest let, když zemřela Stella. Ellie žila od svých osmnácti let, kdy vstoupila na stanfordskou univerzitu, téměř výlučně v Kalifornú. V jedenatřiceti si vzala o osm let mladšího Grahama Franklina, který na Stanfordu vystudoval práva. Ellie ovšem nežila se svou rodinou v úzkém kontaktu ani před svým odstěhováním do Kalifornie. Půl roku po smrti Ellieiny matky-to jí bylo osm let-byla poslána do kanadského penzionátu.

Elliein otec Sheffield se ze ztráty své ženy nikdy dostatečně nevzpamatoval. Často sice Ellie navštěvoval a bral ji na úžasné výlety do New Yorku, kde nakupovali v nejlepších obchodech, ale domů ji nevozil. Sheffield byl nejnenápadnějším z Cortlandových synů, tichý a uzavřený člověk. Možná svého otce poněkud zklamal i přesto, že se plně a poctivě věnoval práci v rodinné

právnické firmě. Zřídkakdy mu však svěřili závažná rozhodnutí. Cortland po jeho smrti prohlásil, že Sheffield byl díky své pracovitosti oporou podniku.

Pro nás je důležitý fakt, že se Ellie od svých osmi let téměř nestýkala s členy rodiny. lejími přáteli se stali lidé, se kterými se seznámila v Kalifornú, a několik spolužaček z kanadského penzionátu, s nimiž po celý život udržovala styk. Není nám známo, zda Ellie něco věděla o životě Anthy nebo Deirdre.

Elliein manžel Graham zřejmé její rodinu v New Orleansu neznal. To vyplývalo z jeho nezasvěcených, až nejapných poznámek, které během svého soužití s Ellie občas utrousil. "Víte, ona pochází z plantáže tam dole!" nebo: "Ta její rodina! Schovávají si zlato pod prknama v podlaze," a: "Její předkové byli určitě piráti;`jindy: "Jo, rodina mojí manželky? Obchodovali s otroky, vid', miláčku? Všichni v sobě mají černošskou krev!"

V rodině se v době Rowaniny adopce proslýchalo, že Ellie musela podepsat Carlottě Mayfairové nějaké dokumenty, jimiž se zavázala, že nikdy nedopustí, aby její dcera vypátrala svou skutečnou rodinu a že jí nikdy nedovolí vrátit se do Louisiany.

Tyto dokumenty existují a tvoří nedílnou součást ofciálních záznamů o adopci -jedná se o ověřené osobní dohody mezi obéma stranami; jedna z podmínek jsou převody neuvěřitelně vysokých částek peněz.

Během prvního roku Rowanina života převedla Carlotta Mayfairová ze svého neworleanského účtu v několika splátkách pět milionů dolarů na účty Ellie Mayfairové do Kalifornie, a to jednak do Americké banky, jednak do banky Wells Fargo.

Ellie byla velmi bohatá, a to díky fondům založeným jejím otcem Sheffieldem a dědečkem Cort(andem na její jméno (je pravděpodobné, že kdyby měl Cortland v době adopce více času, byl by fond pro Ellie zřejmě zrušil, ovšem ten by1 založen před mnoha lety a jeho zrušení by vyžadovalo velké úsilí), a založila fond pro svou adoptivní dceru, k němuž během dvou let přidala polovinu pěti milionů od Carlotty.

Druhou polovinu peněz od Carlotty převedla přímo na Grahama, který tyto peníze okamžitě, a co víc, úspěšné investoval do realit (například do zlatého dolu v Kalifornú). Ellieiny peníze - pravidelné platby z jejích fondů - také investoval, a to různými způsoby. I když Graham měl jako vynikající právník stejné vynikající plat, on sám žádné peníze nezdědil. Jeho obrovský majetek, který vlastnil společně se svou ženou, byl v době jeho smrti výsledkem skvělého investování Ellieiných zděděných peněz.

Graham na Ellie závisel jak finančně, tak citově. Máme dost důkazů o tom, že mu tyto skutečnosti vadily, a někdy k Ellie cítil až odpor. Kdyby byl

odkázán jen na to, co vydělával, Graham by si nikdy nemohl dovolit takový životní standard, jaký mu vyhovoval: jachty, sportovní auta, exotické dovolené, a v neposlední řadě i moderní palác v Tiburonu. Graham během let společného soužití bez ostychu rozdával Ellieiny peníze i svým milenkám.

Některé z nich vyprávěly našim detektivům, že hlavním rysem Grahamovy povahy je marnivost a ješitnost. Zároveň u něj zjistily lehce sadistické sklony. Ovšem Graham na ženy působil neodolatelně, a vzdávaly se ho jedině tehdy, když si uvědomily, že miluje svou ženu. Nejednalo se pouze o její bohatství, ale Graham bez Ellie nemohl žít. "Musí prosté čas od času něco provádět zajejími zády. ledině proto ji podvádí."

Graham jednou vysvětloval nějaké letušce, kterou pak podporoval na univerzitních studúch, že ho jeho manželka pohltila, nedává mu žádný prostor, a proto on potřebuje mít néco v záloze (to znamenalo vždycky ženu), jinak se cítí jako absolutní nula.

Když zjistil, že Ellie má rakovinu a zemře, naprosto zpanikařil. Jeho kolegové a přátelé dopodrobna popisovali Grahamovu neschopnost vypořádat se s Ellieinou nemocí. Odmítal s ní o nemoci mluvit, odmítal konzultovat s lékaři, nechodil za Ellie do nemocnice, zkrátka odmítal všechno. Nastéhoval svou současnou milenku do Jackson Street, hned naproti své kanceláři, a běhal tam za ní aspoň třikrát denně.

Okamžitě se mu v hlavé zrodil složitý plán, jak Ellie připravit o veškerý její majetek - ten za jejich manželství narostl do neobyčejných rozměrů. Neštítil se ničeho. Hodlal Ellie prohlásit za nesvéprávnou, aby mohl jejich rodinný dům v Tiburonu prodat své milence, jenže náhle zemřel na mrtvici: dva měsíce před Ellie, jíž nakonec připadlo absolutné všechno.

Crahamova poslední milenka Karen Garfieldová, nádherná modelka z New Yorku, si při koktejlu vylila své srdce jednomu z našich lidí. Zůstalo jí půl milionu, to je samozřejmě báječné, jenomže ona a Graham plánovali společný život: "Riviéra, Tichomořské ostrovy, práce..."

Karen zemřela na několik po sobě následujících infarktů. K prvnímu došlo asi hodinu po návštěvě domu v Tiburonu, kde se snažila vysvětlit situaci Crahamově dceři Rowan. "Ta mrcha! Nedala mi po Grahamovi nic! A to jsem chtěla jenom něco malého na památku. Akorát na mě zasyčela: ‚Vypadněte z domu mé matky!"`

Po návštěvě v Tiburonu žila Karen ještě dva týdny. Dost dlouho na to, aby o Rowan vykládala ne zrovna nejpěknější věci. Nicméné rapidní zhoršení svého zdravotního stavu se setkáním s Rowan nespojovala. Proč také?

My jsme tak ovšem učinili, jak vyplyne z následujícího rozboru o několik stránek dál.

8

Po smrti své matky Rowan svěřila důvěrným přátelúm Ellie, že jí zemřel nejbližší člověk na světě. Zřejmě mluvila pravdu. Ellie Mayfairovou, po celý život roztomilou a jaksi zvláštním způsobem křehkou bytost, milovali jak její početní přátelé, tak její dcera. Podle názoru přátel Ellie měla kouzlo jižanských krásek, i přes svoji tělesnou zdatnost a urostlou postavu, přestože v žádném případě nezapřela, že je každým coulem moderní americká žena. Vypadala o dvacet let mladší, což však u jejích současníků nebylo tak neobvyklé. Máme zato, že její vzhled se stal její jedinou vášní, kromě obrovské péče, kterou věnovala své dceři Rowan.

Po dovršení padesátky prodělala dvě plastické operace obličeje, navštěvovala pravidelně salony krásy a barvila si vlasy. Na fotografúch vždycky vypadala mladší než její manžel. Crahama zbožňovala a bezmezně na něm Ipěla. Proto přehlížela jeho milostné aféry. Jednou to vysvětlila své důvérné přítelkyni: "Přijde vždycky v šest hodin domů k večeři. A když večer zhasínám, je se mnou."

Grahamův šarm, jímž okouzloval Ellie i druhé ženy, netkvél pouze v jeho vzhledu. Oplýval totiž nakažlivou chutí k životu, jíž přenášel na všechny okolo sebe, včetné své ženy.

Jeden jeho celoživotní kamarád, starý právník, Crahamův postoj k životu podal takto: "Jeho zálety mu procházely, protože nikdy nezanedbával Ellie. Vždycky se k ní choval pozorně. Pánové by si z Grahama měli vzít ponaučení. Vždyť co ženy nenávidí nejvíc? Chlad a lhostejnost. Jestliže se k nim chováte jako ke královnám, všechno vám odpustí. I nějakou tu milenku mimo jejich palác: `

Nejsme si zcela jisti, zda má smysl i nadále o Ellie a Grahamovi shromaž-

d'xxxat další informace. To, co je nám o nich již známo, nám připadá dostačující: žili jako každá jiná bohatá rodina z vyšších kruhů a jejich život se zdál až
do konce - i přes Crahamovy nevěry - nadmíru šťastný. Každé úterý jezdili do San Franciska do opery, v sobotu chodili na koncerty, občas si zašli na balet. Vlastnili drahá auta exkluzivních značek - Bentley, Rolls-Royce, laguar a jiné. Měsíčně utratili za oblečení deset tisíc dolarů. Vybraně a s radostí hos-
tili na terasách svého luxusního domu přátele. Trávili dovolenou v Evropě nebo Asú v těch nejdražších hotelích se vším dostupným komfortem.
Graham a Ellie se nesmírně pyšnili svou dcerou, "naší doktorkou", jak Rowan s láskou říkali.

Ellie měla jixté telepatické schopnosti, asi bychom je nejpřiléhavěji nazvali salonními triky. Například když zazvonil telefon, Ellie věděla, kdo volá. Dovedla určit kartu, kterou člověk držel v ruce. Jinak jsme na této ženě neshledali nic pozoruhodného, až na to, že byla výjimečně hezká: připomínala

své předky z Julienovy strany a po pradědečkovi zdědila uchvacující způsoby a neodolatelný úsměv.

Ellie jsem naposledy viděl na pohřbu slečny Nancy Mayfairové v lednu 1988. V té době jí bylo třiašedesát nebo čtyřiašedesát let. Krásná žena, asi sto šedesát centimetrů vysoká, do tmava opálená, s vlasy černými jako havran. Modré oči si chránila slunečními brýlemi s bílými obroučkami. Módní bavlněné šaty podtrhovaly její štíhlou postavu a vyzařovala z ní jakási romantická svůdnost, vlastní filmovým hvězdám, jež se vymykala běžné kalifornské patině. Za půl roku byla mrtvá.

Po Ellieině smrti zdědila veškerý majetek Rowan, a to včetně Ellieina rodinného fondu, nemluvě o fondu, jenž byl založen pro Rowan, když se narodila. O jeho existenci neměla tušení.

Ovšem Rowan byla a je mimořádně vytížena svou prací, jíž se plně věnuje, a proto dědictví na jejím životním stylu nic nezměnilo. O tom se podrobněji zmíníme později.

ROWAN MAYFAIROVÁ
OD DĚTSTVÍ DO SOUČASNOSTI

Nenápadné pozorování Rowan nasvědčovalo tomu, že se jedná o velice předčasně vyspělé dítě, u kterého se záhy objevily nejrůznější nadpřirozené schopnosti, o nichž rodiče nevěděli, nebo nechtěli vědět. Existují důkazy, že Ellie u své dcery tvrdošíjně odmítala vzít na vědomí cokoliv, co by vybočovalo z mezí normy. V každém případě se Rowan hned od počátku stala Ellieinou a Grahamovou "chloubou a radostí".

Jak jsme již dříve naznačili, vztah mezi dcerou a matkou se vyvinul v nejintimnější přátelství a trval až do Ellieiny smrti. Avšak musíme zdůraznit, že Rowan se svou matkou nesdílela její vášeň pro večírky a oslavy, dlouhé obědy s nekonečným povídáním o ničem, pro nákupy v luxusních obchodech a podobně. Rowan také nikdy nepřitahoval - a to ani v období pozdního dospívání, ani v dospělosti - široký okruh matčiných přítelkyň.

Rowan měla stejnou vášeň jako oba její rodiče: milovala (odě. Doprovázela Ellie i Grahama na jejich výletech po moři už od raného dětství. Už ve čtrnácti letech se naučila zacházet s Grahamovou plachetnicí Zpiuajici vitr. Když Graham zakoupil lod' způsobilou k plavbě po oceánu, Báječná Angela, celá rodina se několikrát do roka vypravila na dlouhé cesty.

V šestnácti letech dostala Rowan od Grahama svoji vlastní lod': zaoceánskou jachtu, kterou pojmenovala Sladká Christina. Sladká Christina plně nahradila všechny předešlé lodě. Z Rowan se stal rodinný kapitán a svoje po-

stavení si nedala vzít. Často se i přes námitky rodičů se svou velkou lodí vydávala na moře sama.

Rowan si vypěstovala zvyk, jenž u ní léta přetrvával. Jakmile dorazila domů ze školy, zamířila rovnou na lod' a vyplula ze sanfranciského zálivu na volný oceán. Aspoň na dvě hodiny. Jenom výjimečně na projížd'ku pozvala kamarády, a to jen ty nejbližší.

"Nikdy ji nevidíme dřív než v osm," stěžovala si Ellie. "Dělá mi to starosti!

Strašné starosti! Jenomže kdybychom Rowan tu lod' vzali, nepřežila by to. Prostě nevím, co mám dělat!"

Ačkoliv se z Rowan stal velice zkušený "mořský vlk", nikdy se nepouštěla do ztřeštěností. Také je pravda, že Sladká Christina je těžká, pomalá, asi čtrnáctimetrová holandská jachta, stavěná na to, aby udržela stabilitu na rozbouřeném moři; rozhodně to není závodní lod'.

Rowan zjevně těšilo, jestliže byla na lodi sama - země v nedohlednu, na počasí nezáleží. Jako mnoho lidí zvyklých na podnebí severní Kalifornie si dokázala užívat plavby i v mlze a chladném větru.

Pokud Rowan někdo pozoroval, muselo ho napadnout, že tato dívka je samotářská, neobvykle tichá a uzavřená osoba, která raději pracuje, než se baví. Ve škole i na univezitě se vyznačovala studijní náruživostí, a i když jí všechny spolužačky záviděly její šatník, Rowan vždycky tvrdila, že je to jen Ellieina zásluha. Sama se o módu vůbec nezajímala. Ve svém volném čase nosila sportovní nebo spíš něco jako námořnické oblečení - džíny, jachtařské boty, plandavé svetry, tmavomodrou pletenou čapku a námořnický kabát stejné barvy.

Ve světě medicíny - obvzláště v oblasti neurochirurgie - byla Rowanina náruživost méně nápadná, což je samozřejmě dáno povahou této disciplíny. Ovšem i zde je možné vypozorovat jakousi "posedlost". Rowan působí, jako by byla pro lékařské povolání přímo zrozena, i když to, že si vybrala chirurgú a nikoliv výzkum, mnohé lidi překvapilo. Jeden z jejích kolegů prohlásil: "Jakmile se Rowan zabrala do práce v laboratoři, její matka jí musela zatelefonovat, aby jí připomněla, že je čas k jídlu nebo spánku."

Jedna z učitelek na základní škole poznamenala do hodnocení tehdy osmileté Rowan: Toto dítě přemýšli jako dospělý člověk. Identifikuje se s dospělými a s dětmi ztrácí trpělivost. Avšak má natolik dobré způsoby, že to nedá najevo. Zdá se strašlivě osamělá.

H x . ,r

K;xr;

` r..*:.

TELEPATICKÉ SCHOPNOSTI

Rowaniny zvláštní schopnosti se začaly projevovat již ve škole kolem jejího šestého roku. Lépe řečeno, možná se projevovaly i dřív a pouze naše omezené možnosti nám to nedovolily zjistit. Rowaniny učitelky vyprávély - při neformálních a ne zcela čestně vylákaných rozhovorech - neuvěřitelné historky o její schopnosti číst druhým lidem myšlenky.

Musíme však předeslat, že žádné svědectví nenasvědčuje tomu, ie by Rowan někdo považovaf za podivínku nebo že se jí děti stranily. Ve škole vždycky dosahovala výjimečně dobrých výsledků. Opálená dohněda a s vyšisovanými vlásky byla moc krásné dítě. Na fotografúch se tváří mírně nasupeně, jako by se jí nelíbilo, že fotoaparát zasahuje do jejího soukromí, nicméně působí přirozeně.

O Rowaninych telepatických schopnostech věděly spíš učitelky než děti.

"Zemřela mi matka," vyprávěla nám jedna z učitelek. "Nemohla jsem jet do Vermontu na pohřeb a cítila jsem se strašně. Pochopte, nikdo to netušil. O přestávce se objevila Rowan. Sedla si vedle mě a vzafa mě za ruku. Skoro jsem se z takového projevu něhy rozplakala. ,Moc mě mrzí, že vám zemřela maminka,' povídá mi a dál mě držela za ruku. Za pár dní jsem se jí zeptala, jak na to přišla. Odpověděla mi, že ji to ,prostě jen tak napadlo'. Myslím, že ta
holčička věděla věci, o kterých ostatní neměli ani potuchy. Poznala, když jí jiné děti záviděly. A byla tak opuštěná!"

Jindy jedna dívenka nepřišla bez vysvětlení tři dny do školy a učitelé se ne-

mohli dovolat její rodině. Rowan klidně vysvětlila ředitelce, že není důvod k obavám, protoie celá rodina odjela na pohřeb do jiného státu a zapomněli informovat školu. Ukázalo se, že Rowan měla pravdu. Když se jí zeptali, jak to mohla vědět, odpověděla stejně. Prostě ji to "jen tak napadlo".

Takových historek máme zaznamenáno asi dvacet. Mají jedno společné: neobjevuje se v nich jen telepatie, ale i hluboká oroucnost a soucit s trpici osobou a touha tuto osobu uktidnit. Tou osobou byl vždycky dospělý člověk, Rowaniny telepatické schopnosti nikdy nebyly spojovány s nějakými triky, s přáním vystrašit lidi nebo vyvolat hádky.

Pokud je nám známo, v roce 1966 použila Rowan - tehdy osmiletá - naposledy telepatické schopnosti veřejně. Řekla ředitelce soukromé školy na Pacific Heights, že jedna její spolužačka je velice těžce nemocná a měla by jít k lékaři. Rowan nevěděla, komu ajak to má sdělit. Také se domnívala, že holčička zemře.

Rowan ředitelku tímto tvrzením vyděsila, takže si zavolala do školy Ellie a trvala na tom, aby Rowan navštívila psychiatra. "Vždyf jenom hluboce na-

rušené dítě by vypustilo z úst něco tak strašného!" Ellie slíbila, že si s Rowan promluví.

Avšak během dalšího týdne holčičce, o níž Rowan mluvila, stanovili diagnózu: velmi vzácná forma rakoviny kostí. V pololetí holčička zemřela.

Ředitelka tento příběh donekonečna každému na potkání vyprávěla. Litovala, áe Rowan pokárala, a to, že si zavolala paní Mayfairovou, ji opravdu mrzelo, protože paní Mayfairovou Rowanino chování úplné vyvedlo z míry.

Nevylučujeme, že Rowan přestala používat své schopnosti s ohledem na Ellie, když viděla, jak silně to matku rozrušilo. Všechny Ellieiny přítelkyné věděly, co se stalo. "Vždyť Ellie byla skoro hysterická. Strašně chtěla, aby se Rowan chovala jako ostatní děti. Děsila se toho, že by její dcera mohla mít nějaké abnormální schopnosti:

Graham považoval celou věc za náhodu stejně jako ředitelka. Strašně té dámě vynadal, když zavolala Ellie a řekla jí, že ta holčička zemřela.

Ať už se jednalo o náhodu nebo ne, celá záležitost zřejmě způsobila, že Rowan přestala své mimořádné schopnosti demonstrovat. Domníváme se, a to zřejmě oprávněně, že se vědomě stáhla, a pokud lidem četla myšlenky, nemluvila o tom. Dokonce je možné, že své schopnosti potlačila natolik, že bud' zcela zmizely, nebo znatelně zeslábly. Od roku 1966 jsme všemožně zkoušeli najít nějakou zmínku o Rowaniných nadpřirozených schopnostech. Marně. Lidé, kteří si na ni z té doby pamatují, o ní mluví jako o výjimečně dobré žákyni, zmiňují se o její nevyčerpatelné energú a později i o lásce až posedlosti k medicíně a vědě.

"Rowan? Aha. Ta holka, co na střední škole sbírala brouky, kameny a u všeho znala dlouhé latinské názvy."

"Šel z toho až strach, postěžovala si Rowanina učitelka chemie. "Měla jsem pocit, že by mě vůbec nepřekvapilo, kdyby přes víkend vynalezla něco jako vodíkovou bombu!"

V Talamasce jsme si pohrávali se spekulacemi: tím, že Rowan potlačila telepatické schopnosti, zvětšily se u ní schopnosti telekinetické; prostě nějakým způsobem vedla svou energú jiným směrem. Jinak řečeno: Rowan se přestala zaměřovat na ducha a začala se zabývat hmotou. Věda a medicína se pro ni staly posedlostí, a to už od začátku střední školy.

Rowanin jediný přítel, jehož měla v období dospívání, byl také výborný student, avšak zřejmě nedokázal přenést přes srdce, že Rowan je lepší. Když Rowan přijali na Berkeley a jeho ne, rozešli se ve zlém. Přátelé svádějí vinu na chlapce. Později odjel do New Yorku, kde dodnes pracuje ve vědeckém výzkumu.

Jeden z našich lidí se s ním jakoby náhodou sešel při otevírání muzea

a stočil konverzaci na telepatú a čtení myšlenek. "Tu divku jsem měl rád. Opravdu jsem ji miloval. Jmenovala se Rowan Mayfairová a vypadala velmi neobvykle. Byla krásná zvláštním způsobem. Ale nemohl jsem s ní vydržet. Vytušila, co si myslím, ještě dřív než já! I když věděla, že jsem šel na rande s nějakou jinou, nikdy o tom nemluvila, držela se zpátky. To mě taky rozčilovalo. Slyšel jsem, že se z ní stala neurochiruržka. To mě trochu děsí. Před-

stavte si, co by se stalo, kdyby si pacient o ní před operací pomyslel něco nelichotivého! Vyřízla by mu tu myšlenku z hlavy?"
Nikdo v souvislosti s Rowan nepoužil přívlastku malicherná. Naopak. Lidé, kteří o ní mluvili, používali výrazu obdivuhodná - podobně jako o Mary Beth -, nikdo ji nepopsal jako úzkoprsou, pomstychtivou nebo agresivní.
Jakmile Rowan v roce 1976 nastoupila na univerzitu, měla naprosto jasno: chtěla se stát lékařkou. Přípravný kurz na medicínu absolvovala se samými jedničkami. Každý rok se účastnila přednášek pořádaných o prázdninách, i když nadále jezdila s Grahamem a Ellie na dovolenou. Přeskočila jeden rok a graduovala v roce 1979 jako nejlepší v ročníku. Ve dvaceti začala studovat medicínu. Už tehdy byla přesvědčena, že jejím osudem je neurochirurgie.
Rowaniny studijní výsledky byly na škole považovány za fenomenální a mnoho učitelů o ní hovořilo jako o nejnadanější a nejinteligentnější studentce, jakou kdy na univerzitě měli.
"Není jenom chytrá. Má ohromnou intuici! Dochází k jedinečným závěrům. Knihy nečte, prosté je hltá. Nakonec přijde asi se šesti alternativními řešeními základní autorovy teorie, o nichž se jemu ani nesnilo."
"Studenti jí dali přezdívku doktorka Frankensteinová. Hlavně kvůli jejím ‚přednáškám' o vytuoření zcela nového mozku z transplantátů. Nejdůležitější ale je, že to není suchá vědátorka bez citu, ale že má srdce na pravém místě:
"Jestli si pamatuju na Rowan? To si ze mě musíte dělat blázny! Na Rowan se nedá zapomenout! Vždyť klidně mohla učit místo mě. Něco vám povím, nesmíte to však nikomu říct! Musel jsem ke konci jednoho zimního semestru odjet z města. Dal jsem všechny testy k ohodnocení Rowan. Známkovala celý svůj ročník! Jen si to představte! Jestli se tohle někdo dozví, tak je po mně! Uzavřeli jsme spolu dohodu: chtěla totiž, abych jí půjčil klíč od laboratoře na vánoční prázdniny, a tak jsem s ní smlouval: ‚Dobře, ale co takhle kdybys za mě udělala hodnocení testů?' A nejhorší na tom bylo, že si poprvé nikdo ze studentů nestěžoval na známky! Rowan. Přál bych si, abych na ni zapomněl! Lidi jako ona vás chtě nechtě přinutí, že se cítíte jako idiot...
Víte, není výjimečná. To si lidé sice myslí, jenže Rowan je něco víc - něco jako mutant. Počkejte, ted' vážně. Sleduje třeba pokusná zvířata a řekne

vám, co se stane, Položí na ně ruce a jen tak prohodí: ‚Tahle droga nezabere.' A věřil byste, že ona umí ta zvířátka taky uzdravit? Jedna starší kolegyně mi prozradila, že kdyby se Rowan nekrotila a nekontrolovala svou schopnost léčit, všechny pokusy na zvířatech by pokazila. A já tomu věřím. Musel byste ji znát. Jednou jsem se s ní vyspal. Nebojte se, neléčila mě. Nic takového. Ale ten žár, co z ní sálal! Jako bych se miloval s někým, kdo má horečku! To se říká o léčitelích. Lidé, co takové případy studovali, tvrdí, že člověk cítí z jejich
rukou vycházet horkost. Věřím tomu. Taky si myslím, že neměla dělat chirurgú. Je jí škoda. Měla jít na onko(ogú. Prosím vás, chirurgie! Pacienta přece umí rozřezat každý!"
(Chtěli bychom podotknout, že tento lékař pracuje jako onkolog a ti rádi o chirurzích prohlašují, že to jsou jenom opraváři a řezníci. Chirurgové na oplátku mluví pejorativně o ostatních lékařských profesích: "Vždyť nám akorát dodávají pacienty!")

ROWANINY LÉČITELSKÉ SCHOPNOSTI

Jakmile Rowan nastoupila v nemocnici jako sekundářka (ve třetím roce studia medicíny), okamžitě se proslavila svými zázračně přesnými diagnózami a léčitelskými schopnostmi. Proto pro naše detektivy nepředstavovalo žádný problém nasbírat nespočet historek týkajících se těchto Rowaniných vlastností.
Je nutno předeslat, že Rowan je po Marguerite Mayfairové z Riverbendu (z období před rokem 1835) první z mayfairských čarodějnic, u níž lidé vytušili léčitelské schopnosti.
Každá ošetřovatelka, jíž jsme se ptali na Rowan, nám pověděla nějaký zajímavý příběh. Rowan se nikdy nesplete v diagnóze, ví vždycky přesně, co se má s pacientem udělat, dokáže doslova z kousků poskládat lidi, kteří jasně patří do márnice, ne na operační sál.
"Umí zastavit krvácení. Zažila jsem to. Chytila tomu klukovi hlavu pevně do rukou a podívala se mu na nos. ‚Přestaň krvácet. Přestaň!' šeptala. Slyšela

jsem to na vlastní uši. A najednou to krvácení přestalo!"
Její skeptičtější kolegové a kolegyné přikládali Rowaniny výsledky silné "sugesci". "Prosím vás, Rowan někdy vypadá, jako by používala woodoo! Opakuje pacientovi dokolečka: ‚A ted' vás to už nebolí'. Samozřejmě že je to pak nebolí! Prostě je zhypnotizuje!"
Starší černošské ošetřovatelky vědí, že Rowan má "velkou moc" a někdy ji žádají, abyjim "položila ty zlatý ruce" na místa, kde je trápí artróza a podobné bolesti. Jsou ochotné na Rowan přísahat.

15

"Podívá se vám do očí:, Ukažte mi, kde vás to bolí.' A pak po vás těma rukama jezdí a bolest je pryč! Tak to je!"
Dle všech svědectví se Rowan do své práce v nemocnici zamilovala. Také ovšem zažila konflikt mezi svou náruživostí pro výzkum a nově objeveným světem nemocniční praxe.
"Na Rowan jste mohli sledovat, jak se výzkumný pracovník odevzdává pacientům a práci s nimi," sdělil nám jeden z jejích učitelů. "Věděl jsem, že ji ztrácíme. Jakmile vstoupila poprvé do operačního sálu, bylo po výzkumu."
O neurochiruržkách kolují různé pověsti. Nikdo by si však nedovolil říct křivé slovo proti Rowan. Má ty nejchladnější ruce široko daleko! (Všimněme si kontrastu adjektiv chladný oproti horký, týkajícího se Rowaniných rukou.)
Existují náznaky, že opustit výzkum nebylo pro Rowan jednoduché. Dá se říct, že kolem svého rozhodnutí prožila velké trauma. Na podzim v roce 1983 strávila hodně času s doktorem Karlem Lemlem, pracovníkem Keplingerova výzkumného ústavu v San Francisku, který se zabýval novými možnostmi léčby Parkinsonovy nemoci.
V nemocnici se rozneslo, že se doktor Lemle všemožné snaží Rowan přetáhnout do výzkumu. Nabízel jí závratný plat a ideální pracovní podmínky. Rowan si však nemyslela, že je zralá na to, aby opustila operační sál.
O Vánocích 1983 se Rowan evidentně s Lemlem krajně nepohodla a odmítala s ním mluvit dokonce i po telefonu. Alespoň Lemle to tak všem v nemocnici na potkání vykládal několik dalších měsíců.
Nikdy jsme bohužel nezjistili, co se přesně mezi Rowan a Lemlem odehrálo. Rowan se s ním ještě jednou sešla, a to na jaře v roce 1984. Při obědě v nemocniční kantýně se zuřivě pohádali. Po týdnu odvezli Lemla do Keplingerovy soukromé nemocnice s mrtvicí. Po několika dalších záchvatech do měsíce zemřel.
Někteří Rowanini kolegové ji kritizovali za to, že když Lemle onemocněl, ani jednou za ním nezašla. Lemfeův asistent, jenž nastoupil na jeho místo v Keplingerově ústavu, prohlásil, ie Rowan na Lemlea žárlila. To se nám nezdá pravděpodobné. Pokud je nám známo, na rozdíl od Talamasky Lemleovu smrt nikdo nespojoval s Rowan.
Ať už se mezi Rowan a jejím učitelem a rádcem, jak ho před roztržkou nazývala, přihodilo cokoli, Rowan se od roku 1984 věnovala výhradně operacím mozku a v roce 1985 udělala atestaci. Nyní dokončuje specializaci v neurochirurgú a je nanejvýš pravděpodobné, že jí do roka nabídnou ve fakultní nemocnici místo asistentky.
Hodnocení operací, jež Rowan provedla, podle očekávání oplývají chválou. Podle předpisů měla operovat pod dohledem asistenta.

16

Historek o Rowan existuje mnoho. Rowan zachraňuje lidské životy na

operačním sále a vždycky předem ví, zda operace bude úspěšná. Rowan, která záplatuje rány po sekyrách a kulkách, napravuje zlomeniny Iebečních kostí a pohmožděniny mozku po pádech, autonehodách a rvačkách. Rowan je schopná operovat bez přestání deset hodin, aniž omdlí, a zároveň přívětivě povzbuzuje vrtošivé ošetřovatelky a vystrašené sekundáře. Rowan, jíž její kolegové čas od času vyčítají, že podstupuje příliš velká rizika.
Ve fakultní nemocnici získala Rowan přívlastek zázračný chirurg.
I přes její úžasné pracovní úspěchy ji mají všichni ve velké oblibě. Jako na lékařku se na ni může každý spolehnout. Také se těší neobvyklé oddanosti ošetřovatelek, s nimiž pracuje. lejí vztah k těmto pracovnicím (málokdy se mezi nimi najde muž, jelikož tato profese je stále výrazně feminizovaná) si vyžaduje zvláštní vysvětlení.

Rowanin vztah k ošetřovatelkám je často osobní. Vlastné připomíná Rowanino chování k jejím učitelkám, neboť s ošetřovatelkami sdílí jejich soukromé problémy. Přestože žádná z nich nikdy nepoužila v souuislosti s Rowan výraz "telepatické schopnosti", souhlasně tvrdí, že Rowan pozná, když se jim něco stalo nebo jim není dobře, a že s nimi soucítí, když mají nějaké rodinné potíže. Ošetřovatelky také oceňují, že je Rowan dokáže pochválit za dobře provedený obtížný úkon, což od nekompromisní lékařky očekávající nejvyšší standard vnímají jako opravdovou poctu.

Rowan si dobyla i srdce ošetřovatelek proslavených tím, že zásadně nespo· lupracují s ženami, které operují, a tento fakt se stal v nemocnici legendou. Ostatní lékařky jsou kritizovány: "Ta je ale zamindrákovaná!"",nafoukaná", nebo prostě "pěkná mrcha". Všechny tyto poznámky odrážejí značné předsudky. Naproti tomu tytéž ošetřovatelky hovoří o Rowan, jako by byla svatá.

"Nikdy nekřičí nebo se nevzteká, jako to většinou dělají doktoři. Na to je moc dobrá!"

"Je férová jako mužskej:'

"Fantasticky se s ní pracuje. Je prostě nejlepší. Strašně ráda ji pozoruju při operaci. Bere svou práci jako umění."

Jestli mi někdo bude smět otevřít hlavu, tak jedině ona! Rowan bych to dovolila:'

Musíme si přiznat, že stále žijeme ve světě, kde se stává, že ošetřovatelky na operačním sále odmítají sloužit pod lékařkou. Jde to dokonce tak daleko, že operující lékařce nejsou ochotny podávat potřebné instrumenty. Pacienti také dávají přednost mužům. Často trvají na tom, aby je ošetřoval mladý a nezkušený sekundář, zatímco starší a zkušenější lékařka je nucena pouze přihlížet.

Zdá se, že Rowan tyto předsudky absolutně překonala. Pokud si na ni někdo stěžuje, pak z jediného důvodu: málo komunikuje. Nevysvětluje dostatečně svým mladším kolegům, kteří se od ní mají učit, co dělá a proč. Je to pro ni těžké, nicméně se snaží tento svůj nedostatek překonat.

V roce 1984 se dalo o Rowan prohlásit, že unikla rodinnému prokletí, strašným osudům své matky a babičky a je na nejlepší cestě k závratné kariéře.

Musíme zde přiznat, že jsme vždy s velkou pečlivostí sledovali Rowanin život a s radostí můžeme konstatovat, že jsme nikdy nezjistili Lasherovu přítomnost ani přítomnost žádných jiných duchů.

Rowaniny silné telepatické a léčitelské schopnosti našly fantastické uplatnění v její práci.

Každý, kdo ji viděl operovat, ji obdivuje. Dosáhla tolika vynikajících úspěchů, a přesto ji nikdo neoznačil za "podivnou"",zvláštní" nebo "záhadnou" a nespojoval její výkony ani osobu s nějakými nadpřirozenými silami.

leden lékař ji popsal těmito slovy: "Rowan je prostě geniální. Jinak se to vyjádřit nedá."

POZDĚJŠÍ ZJIŠTĚNÍ

V posledních letech vyšly najevo jisté skutečnosti. Týkají se jednak Rowanina intimního života, jenž není hlavním předmětem zájmu Talamasky. avšak další informace předčily naše nejhorší očekávání. Neodvažujeme se odhadnout, co má život pro Rowan ještě přichystáno.

Nejprve však k tomu, co nepovažujeme za příliš důležité.

V roce 1985 vzbudilo naši zvědavost, že Rowan vůbec nevede společenský život. Doporučili jsme našim detektivům, aby se na tuto oblast zaměřili.

Během krátké doby objevili, že Rowan naopak žije velice společensky, i když zvláštním způsobem. Rowan si vybírala mužné společníky, chlapy z dělnické vrstvy, jež nacházela v některém ze čtyř sanfranciských barů, kam občas chodila.

Její muži se rekrutují převážně z hasičů nebo uniformovaných policistů. Vždycky jsou svobodní a také velice pohlední, s krásnými, dobře stavěnými těly. Rowan se s nimi schází výhradně na Sladké Christině. Někdy vyplují na moře, jindy zůstávají u břehu. Většinou se s nimi nevidí víc než třikrát.

I přes svoji diskrétnost a nenápadnost se Rowan stala v barech, kam chodí, předmětem pomluv. Nejméně dva z jejích bývalých milenců se o ní ochotně rozpovídali, oba uraženi tím, že je nakonec odmítla. Z rozhovoru s nimi však vyšlo najevo, že o Rowan zhola nic nevědí. Domnívali se, že jde o "bohatou

holku z Tiburonu", která je "sbalila" a pak po použití odiožila. Ani netušili, že Rowan pracuje jako lékařka. Jeden z nich pořád opakoval, že Sladká Christina musí být "papínkova lodička".

Ti, co Rowan znali o něco lépe, se o ní vyjadřovali takto: "Rowan je samotářka. To je všechno. Líbí se mi to. Nechce se vázat a já taky ne. Škoda že to s ní trvalo tak krátce. Ale na to holt musí být dva. Tomu rozumím. Rowan je prostě vzdělaná holka a má ráda chlapáky."

Po částečném prověření dvanácti mužů, kteří byli spatřeni, jak opouštějí v letech 1986 a 1987 Rowaninu lod', jsme zjistili: všichni pracovali bud'jako policisté, nebo hasiči, a jejich pracovní hodnocení bylo velmi vysoké. Většina dostala vyznamenání za statečnost. Jejich vrstevníci o nich říkali, stejně jako později i jejich dívky, že to jsou "správní chlapi".

Další vyšetřování vyneslo na povrch skutečnost, že Rowanini rodiče o její zálibě v mužných typech věděli už od začátku jejích studú na univerzitě. Graham se jednou prořekl před svou sekretářkou, že Rowan by ani nepromluvila s klukem, který má vysokoškolský diplom, ale že si vybírá hlupáky beze stopy inteligence, hlavně když jim hrudník pokrývá "správná srst". Dodal, že jednoho dne jí dojde, že ty její opicoidní týpky mohou být pro ni nebezpečné.

Ellie vyjádřila své znepokojení před přítelkyněmi: "Všichni ti její mužští jsou prý policajti, nebo hasiči. Takoví, co zachraňují lidské životy. Ta holka neví, co dělá. Když si je nechce brát, snad to tolik nevadí. Přála bych vám vidět, koho si přivedla včera večer. Jen jsem ho zahlédla. Měl nádherně zrzavé vlasy a ty pihy! Nejkrásnější policajt, jakého jsem kdy viděla. Musel to být Ir."

Sledování Rowanina osobního života jsem zastavil. Nemáme právo zasahovat do jejího soukromí. V barech, odkud si Rowan své milence vodí, by mohlo další vyptávání vzbudit nežádoucí pozornost. V některých případech naše otázky povzbudily drsnější typy mužů, kteří Rowan ani neznali, že zacházeli do nechutných podrobností, o nichž věděli jen z doslechu.

Opakuji, že do soukromého života Rowan Mayfairové nám nic není. Domníváme se však, že je zajímavé srovnat zálibu Mary Beth v podobných typech mužů, jaké si vyhledává Rowan. Fakt, že si Rowan své partnery vybírá namátkou a neudržuje s nimi dlouhodobý vztah, navíc potvrzuje její samotářství a jakousi záhadnost. Je zcela zřejmé, že s milenci o sobě nemluví. Rowan možná není schopna hovořit o sobě s nikým, což může být klíčem k její posedlosti prací a k její ctižádostivosti.

x

tx
x' L
, já,.

19

ROWANINY TELEKlixETICKÉ SCHOPNOSTI

Druhý aspekt Rowanina života, jejž jsme objevili v poslední době, je velice důležitý a otvírá v historú rodu Mayfairů kapitolu, která nám připadá nanejvýš zneklidňující. Tento druhý tajný rys Rowanina života jsme začali dokumentovat teprve nedávno a cítíme povinnost ve shromažd'ování materiálů pokračovat. Dále uvažujeme o tom, že bychom s Rowan Mayfairovou měli vstoupit co nejdřív do osobního styku, což nás naplňuje nejhlubšími obavami. Je nám totiž známo, že Rowan o své rodině neví absolutně nic, a kdybychom se s ní sešli, nutné bychom jí museli sdělit celou historú rodu Mayfairů, což by v ní mohlo vyvolat nepředvídatelné reakce. Setkáním s Rowan bychom na sebe vzali obrovskou zodpovědnost.

V roce 1988, když Graham Franklin zemřel na srdeční slabost, náš člověk ke zprávě o jeho úmrtí připojil krátkou poznámku; Graham zemřel u Rowanině náruči.

lelikož jsme věděli o hlubokém odcizení mezi Grahamem a jeho umírající manželkou, věnovali jsme této zprávě velkou pozornost. Zapříčinila Rowan Grahamovu smrt? Chtěli jsme se dopátrat pravdy.

Abychom získali více informací o Grahamových plánech - o rozvodu s Ellie -, poslali jsme naše detektivy za Grahamovou milenkou Karen Garfieldovou. Později jsme se z jejich hlášení dozvěděli, že Karen prodělala několik těžkých infarktů, na jejichž následky zemřela, a to dva měsíce po Grahamově smrti.

Aniž tomu přikládali nějakou důležitost, detektivové do hlášení napsali, že se Karen sešla s Rowan a tentýž den ji odvezli do nemocnice s prvním infarktem. Karen hovořila s naším člověkem pouhých pár hodin po schůzce s Rowan: "lste mi velice sympatický...," opakovala a tak podobně. Vlastně tento rozhovor přerušila jenom kvůli tomu, že se jí udělalo nevolno.

Naši detektivové z těchto událostí nic nevyvodili, avšak my ano. Karen Garfieldové bylo dvacet sedm let. Z jejího pitevního nálezu, jejž jsme bez obtíží získali, vyplynulo, že Karen trpěla vrozenou nedostatečností srdečního svalu a měla zeslabenou stěnu srdeční tepny. Došlo ke krvácení z tepny a pak následoval těžký infarkt. Tento infarkt narušil - nebo spíš zničil -její srdeční sval, a proto se nezotavila. Naopak, dostavilo se několik dalších srdečních selhání a pak smrt.

Mohla ji zachránit jedině transplantace srdce. Jelikož měla vzácnou krevní skupinu, transplantaci nebylo možné uskutečnit. A kromě toho se všechno odehrálo příliš rychle, takže ani z časových důvodů nemohlo k operaci dojít.

20

Karenin případ se nám zdál neobvyklý. Její stav jí nikdy nepůsobil obtíže. Když jsme si prostudovali pitevní nález Grahama, zjistili jsme stejnou příčinu smrti: aneurisma, neboli výduť (zeslabená stěna) srdeční tepny. Silné vnitřní krvácení ho téměř okamžitě zabilo.

Dali jsme příkazy našim detektivům, aby se snažili zjistit, zda se v Rowanině blízkosti neobjevila náhlá úmrtí, způsobená selháním srdeční činnosti nebo cerebrovaskulárními příhodami. Prakticky to znamenalo sehnat Rowaniny učitelky ze školy, její spolužačky, studenty z univerzity v Berkeley nebo z fakultní nemocnice a taktně a neformálně je vyslechnout, což rozhodně nepředstavovalo jednoduchý úkol.

Musím se přiznat, že jsem si od této akce nic nesliboval.

Lidí s telekinetickými schopnostmi tohoto druhu - jsou to schopnosti či síla způsobit vnitřní zranění - je velmi málo. V análech Talamasky se téměř nevyskytují a zcela jistě jsme v historú rodu Mayfairů nenarazili na žádného člena rodiny, jenž by uměl tímto způsobem zabíjet.

Mnozí Mayfairové pohybovali předměty, vyvolávali chvění oken, až drnčelo sklo, bouchali dveřmi, aniž se jich dotkli a podobně. V převážné většině případů se jednalo o to, jak přelstít Lashera nebo manipulovat nižšími duchy, jinými slovy o čisté čarodějnictví, jak se to nazývá. Nešlo tedy o telekinetické schopnosti v pravém slova smyslu, a pokud ano, byla to telekineze pro malé děti, nic vážného.

V rodině Mayfairů se vyskytovaly hlavně čarodějnice. lejich léčitelské, telekinetické či jiné nadpřirozené schopnosti se neprojevovaly tak výrazně jako umění čarovat: totiž vidět a ovládat duchy a zjevení.

Mezitím jsem prostudoval celou dokumentaci o Rowan. Byl jsem víc než přesvědčen, že kdyby si Deirdre Mayfairová mohla o své dceři přečíst to, co já, učinilo by ji to nesmírně šťastnou. Vždyť její dítě každý hluboce obdivoval a o Rowaniných výjimečných úspěších se nedalo pochybovat. Na takové dítě je každá matka hrdá. Také jsem si přísahal, že nikdy neudělám nic, co by narušilo Rowanino štěstí nebo klid duše. Pokud by se historie rodu Mayfairů, jak jsme ji znali a jak jsme jí rozuměli, završila osvobozením Rowan, nemohli jsme si přát víc. Rozhodně jsme netoužili tuto historú jakkoliv ovlivňovat.

Vždyť by stačilo jen několik informací o minulosti, které by mohly změnit směr Rowanina života! Takové riziko jsme nesměli připustit. Vlastně jsem cítil, že Rowaninu složku asi brzy uzavřeme a po Deirdřiné smrti založíme do archivu i Záznamy o čarodějnicích z Mayfairu. Na druhé straně však mu-

síme být připraveni i na to, že se Rowan po Ellieině smrti vydá hledat své kořeny do New Orleansu.

21

Už čtrnáct dní po Ellieině pohřbu nám bylo jasné, že Rowan do New Orleansu nepojede. Právě začala poslední rok specializace na neurochirurgú a odjet, byf jen na krátkou dobu, nepřicházelo v úvahu. Naši detektivové zjistili, že Ellie před smrtí požádala Rowan, aby podepsala dokument, jímž se pod přísahou zavazuje, že nikdy nenavštíví New Orleans a nikdy se nepokusí hledat své biologické rodiče. Rowan podepsala. Nic nenasvědčovalo tomu, že by chtěla své čestné slovo porušit.

Třeba v životě ten dům na First Street nespatří. Třeba se podařilo prokletí z rodiny opravdu sejmout a Carlotta nakonec vyšla z bitvy vítězně.

Na druhé straně je předčasné se radovat. Co může zastavit Lashera? Co mu může zabránit, aby se Rowan nezjevil? Proč by nevyužil této mladé ženy s neobyčejně silnými nadpřirozenými schopnostmi, silnějšími než měla její matka a babička, jež svou intenzitou připomínají její předky Marú Claudette, Juliena nebo Mary Beth? Rowan sice o nich ještě nic neví, ale brzy může všechno zjistit.

Jak jsem se neustále zaobíral problematikou rodu Mayfairů, často mi vytanul na mysli Petyr van Abel, jehož otec, slavný chirurg a anatom v Leidenu, se navždy zapsal svou činností do historie lékařství. Toužil jsem to Rowan sdělit. "Vidíte toto jméno? Tento holandský lékař, proslulý svými anatomickými studiemi, je váš předek!)eho krev koluje ve vašich žilách a jeho umění se projevilo po generacích právě ve vás!"

Tímto směrem se na podzim roku 1988 ubíraly mé myšlenky, když vtom začaly od našich detektivů chodit zprávy o podezřelých úmrtích v Rowanině minulosti. Holčička, která se s Rowan pohádala na pískovišti v San Francisku, utrpéla silné krvácení do mozku a na místě zemřela několik kroků od hysterické Rowan. Ani nestačili zavolat sanitku.

V roce 1974 se ji snažil znásilnit muž, již dříve trestaný za tentýž delikt. Rowan zachránilo jen to, že tento člověk během zápasu zemřel na infarkt.

V roce 1984, kdy si doktor Karl Lemle odpoledne poprvé stěžoval na prudké bolesti hlavy, řekl své sekretářce Berenice, že se neočekávaně setkal s Rowan a nechápe, proč vůči němu chová takové nepřátelství. Když ji oslovil, přímo se rozzuřila a nezastavila ji ani přítomnost dalších lékařů. Pěkně ho z ní bolí hlava. Potřebuje aspirin. Tentýž večer Lemlea hospitalizovali pro opakované záchvaty mrtvice a během několika týdnů zemřel.

Takže jsme zjistili pět cerebrovaskulárních nebo kardiovaskulárních příhod u lidí, jež se s Rowan znali nebo setkali. Tři z nich zemřeli v její přítomnosti, dva onemocnéli po setkání s ní.

Dal jsem příkaz našim detektivům, aby dopodrobna prošetřili všechny Rowaniny spolužačky, kolegy a kolegyně, aby porovnali každé jméno s matrič-

22

ními záznamy o úmrtích v San Francisku a v místé rodiště té které osoby. Počítali jsme, že takováto akce zabere mnoho měsíců práce.

Avšak již za několik týdnů jsme narazili na další úmrtí. Ozval se mi Owen Gander, člověk, který přes dvacet let spolupracoval přímo s Talamaskou. Nikdy se nestal členem řádu, afe těšil se naší naprosté důvěře. Navštívil i londýnský Domov. Patřil mezi naše nejlepší detektivy.

leho hlášení znělo následovně: v roce 1978 se na univerzitě v Berkeley Rowan dostala do velmi nepříjemné hádky se svou kolegyní ohledně práce v laboratoři. Rowan získala dojem, že jí kolegyné naschvál něco provedla s laboratorním zařízením. Neuvěřitelně se rozzuřila, xcož u ní bylo naprosto neobvyklé, a dokonce mrštila nějakým přístrojem o zem. Pak se otočila k dívce zády, jenomže ta se jí nepřestala vysmívat, takže museli zakročit ostatní studenti.

Ještě týž večer dívka odjela domů do Palo Alto, protože začínaly jarní prázdniny. Na konci prázdnin zemřela na cerebrovaskulární příhodu. Z hlášení nevyplynulo, že by se Rowan o smrti sué kolegyně dozuěděla.

Když jsem zprávu dočetl, ihned jsem z Londýna zavolal Ganderovi. "Proč si myslíš, že o tom Rowan neví?" zeptal jsem se ho.

"Nikdo z Rowaniných přátel to neví. Když jsem v Palo Alto našel zprávu o tom úmrtí, zašel jsem za Rowaninými známými, abych se jich na tu dívku

vyptal. Všichni si vybavili hádku, avšak nikdo z nich nevěděl, co se potom s tou holkou stalo. Ani jeden z nich! A ptal jsem se jich přímo, to mi věř. Dostával jsem odpovědi: ‚Už jsem ji pak neviděl.' ‚Asi se na školu vykašlala.' ‚Nikdy jsem ji dobře neznala. Nevím, co se s ní stalo. Možná šla zpátky na Stanford.' Víš, Berkeley je obrovská univerzita. Mohlo se to takhle odehrát: `

Chtěl jsem po Ganderovi, aby s největší opatrností a diskrétností zjistil, zda Rowan ví, co se přihodilo Grahamově milence Karen Garfieldové.

"Zavolej ji někdy večer a chtěj mluvit s Crahamem Franklinem. Pokud ti sdělí, že Graham zemřel, řekni, že vlastně sháníš Karen Carfieldovou. Prosím tě, pokus se ji nerozčilit a hovor moc dlouho neprotahuj."

Už další den mi Owen Gander telefonoval.

"Měl jsi pravdu!"

‚V čem?"

"Ona prostě neví, že to dělá! Nemá ani ponětí, že je Karen mrtvá! Jen mi oznámila, že Karen žije někde na Jackson Street v San Francisku. Ještě mi poradila, ať zkusím zavolat Grahamově sekretářce. Aarone, ona to neví!"

"Jaký na tebe udělala dojem?"

"Zdála se mi unavená, lehce nazlobená, ale zdvořilá. Má překrásný hlas. Výjimečně krásný. Zeptal jsem se jí, jestli se s Karen viděla. Byl jsem dost

neodbytný. Na to mi řekla, že Karen v podstatě nezná, že to byla přítelkyně jejího otce. Věřím jí každé slovo. Myslela to upřímně!"

"Ale o svém otčímovi to vědět musí. A také o té holčičce na pískovišti. I o tom chlapovi, co ji chtěl znásilnit."

"Aarone, úplně s tebou souhlasím. Jenomže možná ani to neudělala naschvál. Chápeš? Vždyf byla hysterická, když to dítě zemřelo, a po tom pokusu o znásilnění taky. A co se týká otčíma... Když přijela sanitka, všichni viděli, že dělala, co mohla, aby ho zachránila. Rowan neví, že zabila. Ajestli to ví,
neumí to kontrolovat, což jí nezávidím. Musí to být něco příšerného!"

Požádal jsem Gandera, aby znovu prozkoumal všechny Rowaniny mladé milence. Aby hledal úmrtí mezi policisty a hasiči v San Francisku i v Marin County, zase zašel do Rowaniných oblíbených barů a nějak začal hovor s jejími bývalými milenci. Může předstírat, že ji hledá, nebo se ptát, kdo ji zná, prostě se snažit diskrétně zjistit co nejvíc.

Za čtyři dny mi Gander zavolal. Neobjevil žádné podezřelé úmrtí. Avšak něco zajímavého přesto zjistil. Vyplynulo to z rozhovoru s jedním mladým hasičem, který Rowan znal a jemuž byla sympatická. Podle jeho slov Rowan nebyla vůbec záhadná, naopak, měl ji přečtenou jako knihu: "Víte, ona je přece doktorka. To znamená, že zachraňuje lidi. A co děláme my? To samý! Proto je s náma ráda."

"

Tomu člověku to Rowan řekla sama?"

"Ano. Ještě si z toho dělal legraci: ‚Jen si představte, já byl v posteli s dok-
torkou, co operuje mozky! Asi se zamilovala do mejch medajlí. Mám jich hodně. Bylo to s ní moc hezký. Myslíte, že kdybych ted'vyták někoho z ohně, že by si to se mnou zopakovala?` " Gander se zasmál. "Neví o tom, Aarone! Vždyť je úplně posedlá zachraňováním lidí. Třeba ani nezná důvod."

"Musí to vědět. Na to je příliš dobrá doktorka," nenechal jsem se odbýt. "Prosím tě, nezapomínej, že její diagnózy jsou považovány za geniální. Aspoň o otčímovi to vědět musí. Pokud se ovšem nemýlíme naprosto ve všem."

"Nemýlíme se," ujišťoval mě Gander. "Uvědom si, co vlastně víme, Aarone. Máme tady naprosto výjimečně skvělou lékařku, která pochází z čarodějnického rodu a umí zabít silou své vůle. Je si toho částečně vědoma, to určitě, a každý den věnuje tomu, že neúnavně - snad aby to nějak vykompenzovala -zachraňuje lidské životy na operačním sále. Volný čas tráví s různými mladými hrdiny-jednouje to policajt, co právě zabránil opilému manželovi pobodat vlastní ženu, pak zase hasič, co zachránil malé dítě z hořícího domu. Je asi trošku bláznivá, tahleta naše doktorka. Možná úplně stejně jako všechny ostatní."

24

V prosinci 1988 jsem odjel do Kalifornie. Předtím jsem navštívil Ameriku v lednu téhož roku, neboť jsem se zúčastnil pohřbu Nancy Mayfairové. Hluboce jsem tehdy litoval, že jsem se nedostal na pobřeží do Kalifornie, abych se pokusil Rowan aspoň zahlédnout. V té době samozřejmě nikdo netušil, že Graham i Ellie během půl roku budou po smrti.

Rowan žila v domě v Tiburonu sama. Chtěl jsem ji vidět. Živou. Třeba jen z dálky. Potřeboval jsem ú vidět, abych si o ní utvořil aspoň nějaký vlastní úsudek.

V Rowanině minulosti jsme už, bohudíky, žádná další úmrtí neobjevili. V nemocnici, kde operovala, měla tak nelidsky nabitý program, že zahlédnout ji, natož něco víc, mi začalo připadat neproveditelné. Opouštěla nemocnici vozem z podzemního parkoviště a doma zajela přímo do kryté garáže. lejí Sladká Chrtstina kotvila těsně u domu za vysokým plotem z červeného dřeva.

Nakonec jsem vnikl do fakultní nemocnice a vyhledal kantýnu pro lékaře. V její blízkosti byla malá čekárna pro návštěvy, kde jsem setrval asi sedm hodin. Marně. Pokud vím, Rowan tudy ani neprošla.

Rozhodl jsem se, že ji budu sledovat na cestě z nemocnice. Ovšem přišel jsem pouze na to, že nelze určit, kdy z nemocnice odjíždí. Kdy přijížděla, to byla také záhada. Neexistoval žádný nenápadný způsob jak to zjistit. Nemohl jsem jen tak okounět v místech přilehlých k operačnímu sálu, protože tam veřejnost neměla přístup, a do velmi přísně hlídané čekárny směli jen příbuzní operovaných. Zbytek nemocnice vypadal jako bludiště. Nevěděl jsem si rady.

Prožíval jsem hrozné dilema. Chtěl jsem se s Rowan setkat, a zároveň jsem se neodvažoval zasáhnout do jejího zaběhnutého způsobu života. Nesnesl jsem pomyšlení, že do něj vnesu temnotu a naruším její izolaci, jež jí, aspoň podle povrchního pozorování, vyhovovala. Avšak Rowan byla zodpovědná za smrt šesti lidí! Nedá se nic dělat. Musím ji vidět, než učiním jakékoli rozhodnutí. Musím ji vidět!

Stále jsem váhal. Nakonec jsem pozval Gandera do hotelu na skleničku. Sdělil mi svůj dojem: Rowan je hluboce nešťastná. Sledoval ji přes patnáct let. Zřejmě ji zdrtila smrt rodičů. A Gander také může téměř s určitostí prohlásit, že Rowaniny nahodilé styky s chlapci v uniformách v posledních měsících naprosto ustaly.

Svěřil jsem Ganderovi svůj záměr, že z Kalifornie prostě neodjedu, dokud ji nespatřím. Jsem odhodlán zvolit i tu nejhorší možnou alternativu - bloumat okolo jejího auta v podzemním parkovišti, dokud se nezjeví.

"To bych tedy, kamaráde, nezkoušel," varoval mé Gander. "Podzemní par-

25

koviště je samo o sobě neutěšené místo, a navíc si uvědom, že Rowan se svou ‚anténkou` tě okamžitě objeví! Co si asi bude myslet? Vyloží si intenzitu tvého zájmu o svou osobu úplně jinak, a ty najednou pocítíš bolest v hlavě..."

"Je mi jasné, kam míříš, Owene," přikývl jsem. "Musím ji tedy pozorovat někde na veřejném místě plném lidí, aby si toho nebyla vědoma,"

"Tak to nějak zařid'," vybízel mě Gander. "Zkus udělat nějaké to kouzlo sám. Sjednocení v čase. Tak se tomu říká?"

Následujícího dne jsem si předsevzal, že se budu věnovat rutinní práci, Odjel jsem na hřbitov, kde jsou pohřbeni Graham a Ellie, abych vyfotografoval nápis na náhrobním kameni. Už dvakrát jsem žádal Gandera, aby to udělal, ale on se k tomu nikdy nedostal. Bavily ho jiné aspekty vyšetřování.

Na hřbitově se stalo to, v co jsem už téměř nedoufal: objevila se Rowan Mayfairová.

Klečel jsem na hrobě zalitém sluncem a děLal si poznámky o nápisu. Fotografie jsem už pořídil. Najednou jsem si všiml mladé vysoké ženy v námořnickém kabátě a vybledlých džínách s laclem, jež stoupala do kopce, na němž se rozkládal hřbitov. Na chvilku jsem vnímal jen její dlouhé nohy, vlasy rozevláté větrem a svěží tvář. Byla velmi půvabná a působila neuvěřitelně mladě. Nikdy bych jí nehádal třicet let,

Naopak. Na Rowanině obLičeji jsem neviděl žádné vrásky -vypadala přesně jako na fotografúch před deseti lety, Silně mi někoho připomínala, ale by1 jsem tak rozrušen, že mi chvíli trvalo, než jsem si vzpomněl koho. Pak mi to došlo; Petyra van Abela a jeho severský zjev. Zdálo se, že je neobyčejně silná

a nezávislá osobnost.
Přistoupila k hrobu a zastavila se jen pár kroků od místa, kde jsem klečel a evidentně nedělal nic jiného, než opisoval něco z náhrobku její nevlastní matky.
Začal jsem na ni okamžitě mluvit. Nevím přesně, co všechno jsem jí říkal. lejí náhlý příchod ve mně vyvolal nepřekonatelný zmatek a také potřebu nějak vysvětlit svoji přítomnost na tomto místě. Pozvolna se dostavoval pocit nebezpečí stejně jasně jako tehdy před lety s Cortlandem. Obrovského nebezpečí. Na jejím hladkém obličeji s velkýma šedýma očima se náhle rozprostřel výraz čiré zloby a nenávisti. A pak se uzavřela, jako by se bezhlučně vypnul silný gigantický přijímač.
S hrůzou jsem si uvědomil, že hovořím o její rodině. Vykládal jsem jí, že znám Mayfairovy v New Orleansu. Snažil jsem se tímto chabým způsobem ospravedlnit svoji přítomnost. NechtěLa by se mnou zajít na skleničku? Mohli bychom si o rodinných záležitostech blíže popovídat. Panebože! Co kdyby byla souhlasila?!

26

Vůbec nezareagovala. Alespoň ne slovy. Ovšem přísahal bych, že se vypnutý přijímač náhle změnil na přesně zaměřený vysílač a ona se mnou cíleně komunikovala. Vycítil jsem, že jí cosi bolestivého a temného zabraňuje, aby přijala mou nabídku. Pak se utopila ve zmatku a utrpení. Musím se přiznat, že jsem se v životě nesetkal s takovou bolestí.
V náhlém záblesku jsem pochopil, že ví, že zabila, a je si vědoma své hrůzné a děsivé odlišnosti od ostatních lidí, Věděla to a toto vědomí ji donutilo uzavřít se do sebe, jako by se pohřbila zaživa.
To, co jsem cítil před chvílí, zřejmé nebyla zloba a nenávist. Ať se stalo cokoliv, odeznívalo to, Uvědomoval jsem si, že ji ztrácím. Odvracela se ode mě. Nikdy jsem se nedozvěděl, proč přišla a co chtěla udělat.

Nabídl jsem jí svou vizitku. Vložil jsem jí ji do ruky. Vrátila mi ji. Neudělala
žádné nezdvořilé gesto, prostě mi ji vrátila. Vtiskla mi vizitku zpátky do dlaně. Vytryskla z ní zloba, jako když se náhle objeví paprsek světla, pronikající klíčovou dírkou. Pak zloba zmizela, Rowan strnula, otočila se a odcházela.

Tento zážitek mnou tak otřásl, že jsem dlouho nebyl schopen se vůbec pohnout. Jen jsem tam stál a díval se, jak kráčí z kopce. Viděl jsem ji nasedat do zeleného jaguara. Nastartovala a bez ohlédnutí odjela.
Bolí mě něco? Je mi špatně? Umřu? Samozřejmě se nic takového nestalo. A přece jsem věděl, že to mohla udělat. Já věděl, ona to také věděla a daLa mi to najevo! Proč?
Když jsem se dostal do hotelu Campton Place v San Francisku, převládal ve mně pocit zmatku. Rozhodl jsem se, že už nebudu dál nic podnikat.

Při setkání s Ganderem jsem ho požádal: "Pokračuj v pozorování. Přibliž se k ní co nejblíž. Hlavně se zaměř na to, jestli neužívá tu svoji smrtící schopnost! A podávej mi hlášení."
p
"To znamená, že ty se o kontakt ne okusíš
Ted' ne. Nic mě k tomu neopravňuje, pokud se nestane jedna ze dvou vě-
"
cí; bud' někoho zabije, ať úmyslně nebo omylem, nebo zemře její matka v New Orleansu, a ona se rozhodne jet domů."
"Aarone, to je šílenství! Musíš se s ní spojit. Nemuieš čekat, jestli se náhodou rozhodne jet do New Orleansu. Podívej se, kamaráde, vždyť ty sám jsi mi vyprávěl celou historú rodiny, a i když o sobě nemůžu prohlašovat, že vím tolik, kolik vy, Rowan je podle všeho nejsilnější osobností s nadpřirozenými schopnostmi, jaká se kdy v rodině vyskytla. A kdo ví, jestli zároveň není jejich nejmocnější čarodějnice? Až její matka zemře, proč by si ten jejich rodinný duch nechal ujít takovou příležitost, jakou představuje Rowan?"

Na to se mi nedostávalo odpovědi. Mohl jsem jenom opakovat to, co Owen už stejně věděl: Lasher se Rowan nikdy v životě nezjevil.

27

"Prosím tě, i mně je jasné, že prostě hraje o čas. Ta druhá čarodějnice je stále naživu. Má náhrdelník. Jenomže když umře, rodina ho musí Rowan předat. Podle toho, co jsi mi říkal, je to jakýsi rodinný zákon."

Zavolal jsem Scotta Reynoldse do Londýna. Scott už není naším ředitelem, je však jedinou osobou v řádu, která má kromě mě o problematice mayfairských čarodějnic nejvíc informací.

"Já souhlasím s Owenem, Aarone. Musíš se s ní spojit. Je to naprosto nutné. Na hřbitově jsi řekl přesně to, co bych udělal já - že znáš její rodinu. Protože jsi cítil, že musíš navázat kontakt, dal jsi jí vizitku. Běž si s ní promluvit. Musíš to udělatl"

"

Neuděfám to. Nesouhlasím s tebou. Nelze to ospravedlnit."

"Aarone, ta žena je svědomitá lékařka, a přesto zabíjí lidi! Ty si opravdu myslíš, že to dělá vědomě? Na druhé straně..."

"

Co?"

"Jestli si je svého zabíjení vědoma, vejít s ní ve styk může být nebezpečné. Musím se přiznat, že vlastně nevím, jak bych se na tvém místě zachoval..."

Dlouze jsem o tom přemýšlel. Nakonec jsem se rozhodl, že za ní nepůjdu. To, co mi řekli Owen a Scott, byla sice pravda, ovšem založená pouze na domněnkách. Neměli jsme jistotu, zda Rowan zabila vědomě, a tedy zda nese za těch šest úmrtí zodpovědnost.

Neznali jsme odpovědi na celou řadu dalších otázek: dostane se k ní někdy mayfairský náhrdelník? Pojede vůbec do New Orleansu? Neměli jsme zdání, jestli k Rowaniným schopnostem patří vidět Lashera nebo přimět ho, aby se zhmotnil. Avšak mohli jsme se s velkou jistotou domnívat, že tomu tak je... Zase jen pouhé domněnky. To jsem si neustále opakoval.

Měl jsem Rowan plnou hlavu - té obětavé lékařky, která denně zachraňuje životy na operačním sále v obrovské nemocnici. Ženy, jíž se nedotkla temnota obklopující dům na First Street. Ano, je pravda, že má strašlivé nadpřirozené schopnosti a že je může znovu použít, ať už nechtěně, nebo úmyslně. Pokud k tomu dojde, oslovím ji.

"Aha, tak se mi zdá, že chceš prostě zase někoho vidět na prkně," reagoval na mé rozhodnutí Owen.

"Nevěřím, že se to stane," odpověděl jsem nazlobeně. "A kromě toho; pokud neví, že zabíjí, proč by nám to měla věřit?"

"To je jenom další domnénka, že?" škodolibě se zašklebil Owen. "Jako všechno ostatní."

28

ZÁVĚR

Do ledna 1989 nepadlo na Rowan žádné další podezření, že by někoho zabila. Naopak. Pracuje neúnavně v nemocnici, kde podle mínění všech spolupracovníků i pacientů "předvádí zázraky". S největší pravděpodobností ji ke konci roku čeká povýšení.

Deirdre Mayfairnvá nadále sedí v New Orleansu ve svém houpacím křesle a dívá se na zarostlou zahradu. Poslední zjevení Lashera - "příjemného mladého muže stojícího vedle ní" - nám bylo hlášeno před čtrnácti dny.

Carlotta Mayfairová se nyní blíží devadesátce. Má zcela bílé vlasy, avšak její účes se za padesát let vůbec nezměnil. Kůže jí zesvětlala, až zprůsvitněla, a z éerných kožených botek jí vykukují nateklé kotníky. Hlas má pořád pevný, ani se jí nezachvěje. Každé dopoledne chodí do práce. Někdy zajde na oběd s mladšími právníky a pak se nechá odvézt domů taxíkem.

V neděli pravidelně navštěvuje mše v kapli. Lidé z farnosti jí mnohokrát nabízeli, že ji tam svezou autem. Stačí říct. Vždycky jim odpověděla, že raději půjde pěšky. Potřebuje čerstvý vzduch. Prospívá to jejímu zdraví.

Když v roce 1987 zemřela sestra Bridget Marie, Carlotta se zúčastnila pohřbu. Doprovázel ji její synovec (přesněji řečeno bratranec) Gerald Mayfair, pravnuk Claye Mayfaira. Gerald je prý Carlottin oblíbenec a Carlotta si přeje,

aby v případě, že ona zemře dřív než Deirdre, čehož se obává, Gerald převzal za Deirdre odpovědnost.

Můžeme s jistotou tvrdit, že Rowan Mayfairová nezná nikoho z těchto lidí. O své rodině neví o nic víc, než věděla, když byla malá holčička.

Jedna Ellieina přítelkyné nedávno pověděla Ganderovi: "Ellie se hrozné bála, že se Rowan pokusí najít své skutečné rodiče. Víte, mělajsem dojem, že se v té rodině odehrála nějaká strašlivá tragédie. Ellie o tom samozřejmě nemluvila, jen opakovala, že Rowan musí být za každou cenu ušetřena jakýchkoli problémů souvisejících s minulostí.

Zatím se spokojuji s tím, že pozoruji a vyčkávám.

Myslím si, že to dlužím Deirdre. Nechtěla se Rowan vzdát, to je mi víc než jasné, a přála si pro ni normální život. Někdy se mě zmocní pokušení zničit všechny materiály týkající se čarodějnic z Mayfairu a jejich rodu. Talamasca nezaznamenala žádný jiný případ, který by obsahoval tolik lidského utrpení! Ovšem něco takového je nemyslitelné. Talamasca by to nikdy nedovolila a nikdy by mi neprominula, kdybych to udělal.

Včera večer jsem dokončil koncept této části Záznamů. Pak jsem měl sen o Stuartu Townsendovi, jehož jsem jednou potkal, když jsem byl malý chlapec. Ve snu přišel do mého pokoje a celé hodiny se mnou hovořil. Ve chvíli,

kdy jsem se probudil, jsem si vzpomněl jenom na jeho poslední slova: "Už chápeš, o čem mluvím? Všechno je to naplánováno předem!"

Vypadal rozčileně, protože jsem mu zřejmě nerozuměl.

"Nechápu!" pronesl jsem nahlas, když jsem procitl. Vlastně mě vzbudil můj vlastní hlas. S překvapením jsem zjistil, že jsem v místnosti sám, že se mi to zdálo a Stuart u mě není.

Měl pravdu, nechápu to. Nevím, proč se mě Cortland snažil zabít. Nevím, proč měl potřebu zacházet až do extrému. Také nevím, co se ve skutečnosti stalo Stuartovi. Nechápu ani to, proč se Stella tak zoufale pokoušela přemluvit Arthura Langtryho, aby ji odvezl pryč. Nevím, jak zemřela Antha. Udělala jí něco Carlotta? A je Cortland otcem Stelly, Anthy a Deirdřina dítěte? Nic nevím a nic nechápu.

Jednou věcí jsem si však jist. Dřív nebo později bez ohledu na svůj slib daný Ellie Mayfairové Rowan odjede do New Orleansu. Pokud tak učiní, bude vyžadovat odpovědi na všechny otázky týkající se její rodiny. Těch otázek bude hodně. Domnívám se, že v současné době jsem jediná osoba, která může doufat, že se jí pro Rowan Mayfairovou podaří zrekonstruovat smutný příběh rodu čarodějnic z Mayfairu.

Aaron Lightner
Talamasca
LONDÝN
15. ledna 1989

DyA

Pokračovalo to dál a dál, tento exotický a snově záhadný rituál jakoby z jiného světa, přitažlivý a temně krásný. Pokračovalo to i potom, kdy venku účastníky shromáždění obklopil horkem se tetelící vzduch a oni nasedli do limuzín, které je nehlučně odvážely úzkými ulicemi bez stromů, zato plných lidí.

Před vysokým cihlovým kostelem Nanebevstoupení Panny Marie se dlouhá naleštěná auta postupně zastavovala. Zdálo se, že ti, kdo z nich vystupují, jsou naprosto neteční ke zchátralosti školní budovy s vytlučenými okny, sto-

jící v těsné blízkosti kostela, i k vítěznému plevelu vyrážejícímu z každé mezery a trhliny ve zdivu.
Na schodech kostela čekala Carlotta, vysoká, strnulá. Její hubená ruka posetá skvrnami pevně svírala rukojeť leštěné dřevěné hole. Vedle ní stál přitažlivý šedovlasý muž s modrýma očima-ne o mnoho starší než Michael-, jehož stařena chladným gestem ruky propustila a pokynula Rowan, aby ji následovala.
Muž s obavami pohlédl na stařenu, rychle stiskl Rowan ruku a spolu s Piercem poodstoupili. Stačil se ještě představit jako Ryan Mayfair. V jeho chování bylo něco neupřímného. Rowan pochopila, že je to Pierceův otec.

Všichni vykročili za rakví, spočívající na márách, do obrovské kostelní lodi. Kroky se pod vznosnými gotickými oblouky tlumeně rozléhaly a jasné světlo pronikalo nádhernými barevnými okny a dopadalo na dokonale polychromované sochy svatých.
Ani v Evropě se Rowan často nesetkala s takovou elegancí a nádherou. Vybavilo se jí Michaelovo vyprávění o této farnosti v době jeho dětství,

o přeplněných kostelích velkých jako katedrály. Je snad tenhle jeden z nich?
V kostele se shromáždilo na tisíc lidí, děti pronikavě plakaly a matky je utišovaly. V tom obrovském prostoru se slova kněze rozléhala jako píseň.
Upjatá stará žena sedící vedle Rowan vůbec nepromluvila. Ve slabých, křehce vypadajících rukou držela s obdivuhodnou jistotou těžkou knihu plnou křiklavě barevných obrázků svatých. Velký bohatý uzel bílých vlasů sčesaných dozadu jí pod černým plstěným kloboukem bez střechy těžce spočíval na malé hlavě. Aaron Lightner zůstal někde vzadu blízko dveří. Rowan si přála, aby sedél vedle ní. Beatrice Mayfairová tiše plakala ve třetí lavici. Z druhé strany seděl vedle Rowan Pierce a se založenýma rukama ospale pozoroval sochy na oltáři a malované andílky nad ním. Jeho otec zřejmě upadl do stejného snění, i když jednou se otočil a záměrně a jaksi pokorně upřel své pronikavé modré oči na Rowan.
Stovky lidí povstaly a vydaly se k oltáři, aby přijaly svátost - mladí, staří i děti. Carlotta odmítla pomoc a ťukajíc holí došla sama k oltáři a zpět. Pak sklesla do lavice a se skloněnou hlavou se začala modlit. Byla tak hubená, že její tmavý gabardénový kostým na ní visel jako šaty na ramínku. Z jejích šněrovacích botek trčely nohy jako hůlky.
Když kněz s kadidelnicí obešel rakev, vůně kadidla se rozlila všude kolem. Konečné se celé procesí vydalo z kostela a lidé nastupovali do přistavených aut, čekajících na ulici, v níž nerostly žádné stromy. Desítky černošských dětí - některé bosé, jiné do půl těla nahé - přihlížely z popraskaného chodníku před oprýskanou, zanedbanou budovou tělocvičny. Postávaly tam s nimi i jejich matky, mlčky a s rukama založenýma mhouřily oči proti slunci.
Je tohle skutečně Amerika?
Pak se kolona limuzín ponořila do hlubokého stínu Zahradní čtvrti, nárazník na nárazníku. Po obou chodnících procházely desítky lidí, děti poskakovaly vpředu a všechno zalévalo tmavě zelené světlo.
Zdí obehnaný hřbitov připomínal městečko. Tvořily ho hrobky s vysokými střechami. Některé měly dokonce svou malou zahrádku. Pěšinky se rozbíhaly na všechny strany - tady kolem rozpadající se krypty, tam kolem monumentálního pomníku bojovníkům s ohněm z jakési jiné éry, vinuly se podél pomníku sirotkům a památníků boháčů, kteří měli čas a peníze, aby si do náhrobních kamenů nechali vyrýt básně. Písmena zanesená prachem pomalu mizela.
Obrovská hrobka rodiny Mayfairů byla celá vyzdobená květinami. Obklopoval ji nízký kovový plot. Ve čtyřech rozích mírně se svažující střechy, podepřené sloupy, stály mramorové vázy. Hrobka byla uvnitř rozdělena na tři oddělení, v nichž se nacházelo dvanáct výklenků na rakve. Z jednoho výklen-

ku odstranili hladkou mramorovou desku a ted'tmavý a prázdný čekal, až do něj uloží rakev s ostatky Deirdre Mayfairové jako klenot do šperkovnice.
Rowan, kterou zdvořile uvedli až dopředu, stála vedle Carlotty. Když stařena zachmuřeně vzhlédla ke slovu Mayfair, vytesanému obřímy písmeny do trojúhelníku mezi sloupy, slunce se odrazilo od jejích malých kulatých brýlí

ve stříbrných obroučkách.
Rowan také vzhlédla, znovu omámena květinami a obličeji kolem sebe. Pierce ji tichým a uctivým hlasem vysvětloval, že i když je v hrobce jenom dvanáct výklenků, leží zde pohřbeno mnohem víc Mayfairů, což je patrno z nápisů na deskách. Staré rakve se rozbíjejí, aby se včas uvolnilo místo pro další, a zbytky rakví jsou spolu s kostmi ukládány do krypty pod hrobkou.

Rowan lehce zalapala po dechu. "Takže všichni jsou tady," zašeptala udiveně. "Pohromadě v jedné hrobce."

"To ne. lsou v pekle, nebo v nebi," prohlásila Carlotta Mayfairová hlasem stejně chladným a nestárnoucím jako její oči. Ani neotočila hlavu.

Pierce se malinko nejistě pousmál a ustoupil do pozadí, jako kdyby měl z Carlotty strach. Ryan stařenu upřeně pozoroval.
V tom okamžiku už přinášeli rakev. Pohřební zřízenci ji nesli na ramenou. Když ji kladli na máry, obličeje měli zrudlé námahou a z čela se jim řinul pot.
Nastal čas poslední modlitby. Kněz s ministrantem se už připravili. Horký vzduch se ani nepohnul - najednou byl k nesnesení. Beatrice si otírala zpocené tváře složeným kapesníkem. Starší účastníci pohřbu - s výjimkou Carlotty - se posadili na kamenné desky menších hrobů, kam se dalo.
Rowanin pohled se zatoulal na střechu hrobky, k ozdobným sloupům a slovu Mayfair. Nad jménem objevila basreliéf vysokých otevřených dveří. Nebo velké klíčové dírky? Nebyla si jista.
Když zavanul mírný vlhký vánek a rozčechral listí na stromech podél cestičky, připadalo to všem jako zázrak. Daleko vzadu, téměř u vrat, za nimiž se ve vlnách zvedal hluk z ulice, stál Aaron Lightner s Ritou Loniganovou, které už vyschly slzy a vypadala úplně otupeně -jako někdo, kdo v nemocnici probdél s umírajícím celou noc.
To, co se stalo po skončení obřadu, připadalo Rowan ponékud pitoreskní. Vlastně ji šokovalo, když si uvědomila, že z pozůstalých, trousících se k východu ze hřbitova, se vydéluje skupinka, která se zřejmě chystá "zapít pohřeb" v elegantní restauraci přímo přes ulici.
Pan Lightner se s Rowan šeptem rozloučil a slíbil jí, že Michael už brzy přijede. Chtěla ho zadržet. Stařena si ho však chladně a zlostně měřila, on si toho zřejmě všiml a spěšně se vzdálil. Udivená Rowan mu zamávala. Znovu

I se jí z horka udělalo špatně. Rita Loniganová při odchodu něco smutně zamumlala. Stovky lidí Rowan a Carlottě řekly na shledanou, když kolem nich procházely, mnozí starou ženu objali. Rowan měla pocit, že to nikdy neskončí. Vlny horka se zvedaly a zase klesaly, velké stromy poskytovaly jen řídký stín. "Ještě si promLuvíme, Rowan." "Zůstáváš tady, Rowan?" "Na shledanou, teto Carlo. Ty ses o ni starala." "Brzy se uvidíme, teto Carlo. Musíš přijet k nám na Metairie." "Teto Carlo, zavolám ti příští týden." "Teto Carlo, nepotřebuješ něco?"
Ulice konečně zela prázdnotou, až na jednolitý proud barevných a hlučných a Ihostejných aut a na několik dobře oblečených lidí, kteří právě vyšli z elegantní restaurace a mhouřili oči na ostrém slunci.
"Já s vámi nepůjdu," řekla stařena. Chladně pohlédla na modrobílou markýzu.
"No tak, aspoň na chvíli, teto Carlo, prosím tě," naléhala Beatrice Mayfairová. Štíhlý mladý muž, jmenoval se Gerald, držel starou paní pod paží.
I "Proč tam na pár minut nezajdeš?" zeptal se Carlotty. "Pak tě odvezu domů."
"Chci být sama," řekla stařena. "Chci jít sama pěšky domů." Upřela oči na Rowan a ta v propadlém, životem unaveném obličeji zahlédla záblesk inteligence, která není z tohoto světa a neměří se lidským věkem. "Zůstaň s nimi, jak dlouho budeš chtít, Rowan." Znělo to jako příkaz. "Pak za mnou přijď.
Î Budu tě čekat. V domě na First Street."
"Kdy se vám to bude hodit?" zeptala se Rowan opatrně.
Chladný, ironický úsměv přelétl rty staré ženy, úsměv právě tak nestárnoucí jako její oči a hlas. "Až budeš chtít. Bude to jistě brzy. Chci ti toho hodně říct. Čekám tě."
"Doprovod'ji, Geralde."

"Odvezu ji, teto Beo."
"Jestli chceš, můžeš jet vedle mě," řekla Carlotta, sklonila hlavu a pevně se opřela o hůl, "ale půjdu sama."
Když se za nimi zavřely skleněné dveře restaurace, která se jmenovala Commander's Palace, Rowan si uvědomila, že se ocitli v povědomém světě uniformovaných číšníků a bílých ubrusů. Pohlédla oknem zpět na obílenou zed' hřbitova a na malé střechy hrobek, které nad ní vykukovaly.
Mrtví jsou tak blízko, že nás mohou slyšet, pomyslela si.
"Víš," řekl vysoký bělovlasý Ryan, jako by jí četl myšlenky, "my v New Orleansu na ně nikdy nezapomínáme."

34

V
TRI

Soumrak v Oak Haven houstl. Nebe ztmavlo, duby potemněly a stíny pod nimi narůstaly a požíraly teplé letní světlo, jehož zbytky se ještě stále držely na vydlážděné cestě.
Michael seděl na hlubokém balkonu, židli zvrácenou dozadu, nohy na zábradlí a cigaretu v ústech. Dočetl Záznamy a cítil se vyčerpán, i když se ho zároveň zmocnilo vzrušení. Věděl, že on a Rowan jsou v těchto Záznamech novou kapitolou, ještě nenapsanou, přestože se v nich už na několika místech objevili.
Na chvíli se usilovně soustředil na požitek z cigarety a pozoroval změny na tmavnoucím nebi. Tma rychle postupovala, rozprostírala se všude. Na vzdáleném horizontu se v černotě rozplynula i hráz, takže nebylo možné rozeznat v dálce projíždějící auta, jen žlutavou zář jejich světel. Každý zvuk, každý závan vůně i rozložení barev v něm vyvolávaly záplavu líbezných vzpomínek, z nichž některé se nevztahovaly ani k určitému místu nebo k určité době. Tady to zná, tady je doma, protože nikde jinde na světě cikády tak nezpívají.
1 přesto se však nacházel ve stavu intenzivního utrpení. To čekání, to ticho... spousta myšlenek se mu bez ladu a skladu honila hlavou.
Lampy rozsvícené vzadu v pokoji zářily v umírajícím dni stále pronikavěji a jejich nažloutlé světlo dopadalo na složku papíru, která mu ležela v klíně.
Proč mu Aaron nezavolal? Deirdřin pohřeb přece určitě dávno skončil! Aaron už musí být na cestě zpátky a třeba s sebou vzal i Rowan. Možná mu Rowan odpustila, že se nedostavil na pohřeb - on si to nikdy neodpustí -a jede za ním, aby mohli být spolu a celou noc všechno probírat v bezpečí tohoto místa.

35

Avšak ještě mu zbývala k přečtení jedna složka: spousta poznámek zjevně určených jeho pozornosti. Raději ať už to má za sebou. Musí číst rychle. ZamáčkL cigaretu v popelníku ležícím na stolku vedle něj a zvedl papíry tak, aby na ně dopadalo světlo z pokoje.
Složka obsahovala volné listy, některé psané rukou, některé na stroji. Pustil se do čtení.

KOPIE DOPISU AARONA LIGHTNERA, KTERÝ ZASLAL TALAMASCE DO DOMOVA V LONDÝNĚ

Srpen 1989
hotel Parker Meridien
New York

Právě jsem skončil tady v New Yorku (jak je patrno z hlavičky dopisu) "náhodný rozhovor" s lékařem Deirdre Mayfairové (léčil ji v roce 1983). Několik překvapení.
Úplný přepis rozhovoru psaný rukou dodělám v letadle do Kalifornie (magnetofonovou pásku jsem lékaři najeho přání dal) a ihned odešlu.

Zde v tomto dopise vám chci alespoň v krátkosti naznačit nesmírně zajímavý objev a požádat vás, abyste v našich materiálech vyhledali jisté věci a prostudovali je.

Výše zmíněný lékař prohlašuje, že neviděl Lashera pouze v blízkosti Deirdre, avšak i poměrně daleko od domu na First Street. To se stalo dvakrát, a při jedné z těchto příležitostí - v baru na Magazine Street - se Lasher zcela zřetelně zhmotnil (včetně závanu horkého vzduchu).

Lékař také dospěl k přesvědčení, že se mu Lasher pokusil zabránit podat Deirdre předepsaná sedativa. A kdyi se mu zjevil později, lékař se domníval, že se ho Lasher snaží dostat zpět na First Street a chce po něm, aby pro Deirdre néco udělal.

K této interpretaci lékař došel až po určité době. Ve chvíli, kdy spatřil zjevení, se cítil ohrožen a měl strach. Neslyšel Lashera promluvit a nezachytil žádné telepatické zprávy. Přesto pociťoval, že duch se s ním zoufale snaží komunikovat, což dokáže jenom tím způsobem, že se mu zjeví.

Tento lékař zcela jasně není přirozené médium.

Doporučené akce: vyhledat všechny zmínky o Lasherově zhmotnění od roku 1958 a pečlivě je všechny prostudovat. Soustředit se hlavně na ty případy, kdy Deirdre nebyla nablízku. Udělat seznam všech Lasherových zhmotnění s udáním vzdáleností od Deirdre.

36

Než se vyšetří, co je zapotřebí, mohu k celé situaci dodat pouze toto: Lasher za posledních dvacet 1et patrně získal značnou vlastní sílu, nebo jsme v dřívějších dobách jeho sílu neroZpoznali. Zřejmě se dokáae zhmotnit podle vlastního rozhodnutí.

Nechci však docházet k unáhleným závěrům, přestože se výše zmíněný názor zdá nanejvýš opodstatněný. Fakt, že se Lasherovi nepodařilo vtisknout slova nebo myšlenky do lékařovy mysli, jenom podporuje domnénku, že lékař není přirozené médium, a tudíž nemohl asistovat ani při Lasherově zhmotnění.

Jak dobře víme, v případě Petyra van Abela pracoval Lasher s energú a vyvinutou fantazú mimořádně silného média. Zároveň je nutné uvědomit si, že Petyr se nacházel ve stavu hlubokých morálních konfliktů a trpěl pocitem viny. V případě Arthura Langhtryho se Lasher setkal se školeným médiem a Lasherova zhmotnění se odehrála pouze v domě na First Street nebo na pozemku k němu náležejícímu-v dosahu vlivu Stelly nebo Anthy.

Dokáže se Lasher zhmotnit sám, kdy a kde chce, nebo se mu k tomu dostane sil, pouze je-li dostatečně vzdálen od své čarodějnice?

Na tyto i další otázky je třeba hledat odpovědi.

Váš v Talamasce
Aaron

P. S. V San Francisku se nepokusím vyhledat Rowan Mayfairovou, neboť cesta do tohoto města má jediný cíl: setkat se s Michaelem Currym. Dnes ráno mi volal do New Yorku Gander a oznámil mi, že z Michaela Curryho se stal poloviční invalida, jenž vůbec nevychází z domu. Byl bych vám povděčen, kdybyste mi mohli zavolat do hotelu Saint Francis, pokud by došlo k jakýmkoli změnám v rodině Mayfairů. V San Francisku zůstanu tak dlouho, dokud se mi nepodaří setkat se s Michaelem Currym a nabídnout mu pomoc.

POZNÁMKY URČENÉ K ZALOŽENÍ DO ZÁZNAMÚ, SRPEN 1989
(psáno úhledně rukou, černým inkoustem na linkovaný papír)

Jsem na palubě letadla směřujícího na západní pobřeží. Právě jsem si znovu přečetl přepis svého rozhovoru s lékařem. Pevně věřím, áe v jeho příběhu se skrývá něco neobvyklého. Při spěšném pročítání Záznamů mě udeřila do očí tato fakta:

Rita Mae Dwyerová, pozdéji Loniganová, slyšela Lasherův hlas v letech 1956-57.

37

Lékař tvrdí, že spatřil Lashera ve velké vzdálenosti od domu. Možná by se měla uskutečnit schůzka Gandera s Rowan, aby se Gander pokusil zjistit, zda

Rowan někdy Lashera viděla. Nezdá se to pravděpodobné...
!á sám se s ní sejít nemohu. V současné době je to absolutně vyloučeno. Situace, v níž se nalézá Curry, je příliš urgentní.
Moje pocity ohledně Curryho: stále věřím, že tento člověk je něčím výjimečný, i když odhlédneme od jeho drásavého zážitku.
Není pochyb o tom, že nás Curry potřebuje. V tom má Gander pravdu. Moje pocity však indikují ještě n2co jiného: vidím spojení mezi Currym a Talamaskou. Nevylučuji, že by se chtěl stát jedním z nás.
lak odůvodnit tento pocit?
1. Několikrát jsem pozorně četl články o Currym a jeho zážitku a narazil jsem mezi řádky na cosi nevyřčeného. Zdá se mi, že v době před jeho utonutím jeho život dospěl do stadia stagnace. Dělá na mě dojem člověka, který na něco čekal.
2. Prostředí, z něhož Curry vyšel, i to, čím se tento člověk stal, stojí za povšimnutí, nevšední je i jeho vzdělání. Gander potvrzuje, že Curry studoval historú, převážně se orientoval na evropské dějiny. Někoho takového Talamasca zoufale potřebuje.
Neovládá sice cizí jazyky, ale to dnes nikdo.
3. Hlavní problém však je tento: jak se ke Currymu dostanu? Přál bych si, abych se na nějakou dobu nemusel zabývat Mayfairovými. Nechci myslet na Rowan, když se potřebuji soustředit na Curryho...

Michael rychle prolistoval poslední složku. Obsahovala články o něm - ty už dávno četl -, dvě jeho velké lesklé fotografie a na stroji napsaný životopis, daný dohromady na základě novinových článků.
Nemusel to číst. Obsah složky Michael Curry dobře zná. Položil ji stranou, zapálil si novou cigaretu a vrátil se k rukou psanému přepisu rozhovoru Aarona s lékařem v hotelu Parker Meridien.
Aaronovo písmo se četlo dobře a úprava přepisu byla velmi přetiledná. Aaron podtrhal všechno, co se týkalo Lashera, zejména kdy a kde se zjevil. Když Michael dočetl, zjistil, že s Aaronovými poznámkami souhlasí.
Pak vstal ze židle a se složkou v ruce přešel z balkonu do pokoje. Na psacím stole ležel jeho v kůži vázaný diář tak, jak ho tam předtím nechal. Posadil se a rozhlížel se chvíli po pokoji, aniž vnímal, že vánek od řeky nadouvá záclony a venku nastala temná noc. Neviděl ani podnos s večeří na stolku před ušákem. Ležel tam už drahnou chvíli, ale jídlo pod stříbrnými poklopy zůstalo netknuto.

38

Vzal si tužku a začal psát do diáře, který až dosud ležel na stole:

Lashera jsem poprué spatřil u šesti letech. Stál v kostele za jesličkami. Stalo se to v roce 1947 o Vánocích. Deirdre musela být přibližně stejně stará jako já a možná se i těchto óohoslužeó zúčastníla, ačkoliv mám pocit, že tam nebyla.

Ani při zjeueni Lashera n koncertnl hale nelze uyloučit Deirdřinu přitomnost. Jenomže-aóych použil Aaronouo oblibené úslovi-nevfm to jistě.
Každopádně můžu turdit, že když se mi Lasher zjeuil, nemělo to nic společného s Deirdre. Já sám jsem nikdy Deirdre neviděl ani u zahradé na First Street, ani nikde jinde.
Nepochybuju o tom, že Aaron již zaznamenal všechno, co jsem mu sdělil. Docházim ke stejnému záuěru jako on: Lasher se mi zjeuoual, aniž byl v blizkosti své čarodějnice. Takže z toho můžeme vyvodit, že se dokáže materializouat, kdy sám chce.
Otázka zni: proč si oybral mě? A napadajř mě dalši souvislosti, které mě ještě víc znepokojuji a zneruózňuji.
Například: Možná je to irelevantni, ale znám osobně Ritu Loniganouou. Byl jsem s ni a s Marú Louisou tu noc, kdy se opila na lodi se suým klukem Terrym O'Neillem. Kvůli tomu ji poslali do penzionátu, kde se setkala s Deirdre Mayfairooou. Pamatuji si, jak zoufale se tam Ritě nechtělo.
Má to nějaký vrJ'znam?
A ještě něco. Co když náhodou moji předkoué pracouali v Zahradni čturti? Nemám o tom ponětf! Vim, že otcoua matka byla sirotek, vychovaný u sv. Nlarkéty. Nemyslfm, že znala suého otce. Co když jeji matka sloužila v domě na First Street... Ale už asi bláznim.

Nicméně se podiuejme, jak se ti lidé mezi sebou pářili. Kdyby člouěk timto způsobem choval koně nebo psy, řr7ralo 6y se tomu množeni u rámci jednoho plemene.

Ti nejlepši mužšti jedinci rodu oplodňouali jednotlivé čarodéjnice, takže aznikala genetická směsice, u nlž byly posileny určité ulastnosti rysy a schopnosti - nepochyóně i nadpřirozené. Jestli jsem četl celý tenhle zatracený spisek pořádně, Cortland nebyl jenom otcem Stelly a Rowan, a1e i Anthy, přestože ušichni pouažouali za jejiho otce Lionela.

Počkat. Pěkně po pořádku. Julien byI otcem Mary Beth. Sakra, měli by si ten svůj rodokmen dát do počitače už jen kuůli všem těm incestům! Udělat nějaký graf. A protože existuji fotografie, můžou jit na to uědecky í z tohoto úhlu. Musim to naurhnout Rowan. Rowan tomu rozuml. Když jsme si spolu pouidali, zminila se o genetickém xýzkumu. Něco v tom smyslu, že je

nepopulárni. Lidé si nechtěji přzžnat, co ušechno se dá o člouěku odhalit genetickým uýzkumem a metodamr; i jak se člouěk dá geneticky ouliunit. Což mě přiuádi k souuislosti genetiky se suobodnou uůli. Vždyt'kuůli sué uiře ve svobodnou vůli takhle šilim!

Nechám toho. Je jasné, že Rowan komplikované křiženi u rámci rodiny během staleti prospělo: je uysoká, štihlá, atraktiuni, uýjimečně zdravá, silná a úspěšná. Vgrostla z ni geniálni lékařka s telekřnetickr,l'mi schopnostmi, která se rozhodla životy zachraňouat. A jsme zase u suobodné vůle!

Jenomže jak do toho všeho, kruci ix, zapadám jáx Já jsem sř přece suobodnou vůli zachoval.x Co znamená Townsendouo "ušechno je naplánouané"? Co to, sakra, znamená?!

Jsem snad s těmi Iřdmi spřizněn přes jejich řrské služky? Anebo si prostě uždycky najdou někoho mřmo rodinu, když potřebuji ziskat novou krev?Ale uždyf jakýkoli z Rowaniných policřstů a hrdinských hasičů by se zhostil toho úkolu stejně dobře jako jái Tak proč já? Proč jsem se nejdřiv musel utopit, pokud- jestlř to je pravda - to způsobili oni? Mimochodem, dnes tomu ani za mák neuěřim. A k tomu Lasher, který se mi zjeuoual už v dětstvi!

Panebože, uždyf neexřstuje nikdo, kdo by mi to všechno uysvětlil.x Možná jsem byl určen pro Rowan a utopil jsem se omylem, a proto mě zachránila. Nemůžu akceptouat, že moje utonuti bylo naplánouáno! Protože to by znamenalo, že spousta dalšřch věci byla předem určena. Je to strašné.

Při čteni historie rodu Mayfairů jsem došel k závěru, že všechny rodinné tragédie nebyly nevyhnutelné: napřiklad Deirdre nemusela prožit takouý žřuot, jaký prožila.

Mohl bych takhle psát ještě tři dny - hádat se sám se sebou, analyzovat situaci bod po bodu atd. Mám dojem, že se z toho pomátnu. Vůbec mé nenapadá, co můžou znamenat ustupni dueře. Ani jediná uěc z toho, co jsem četl, ve mně nevyvoláuá žádnou konkrétni představu. Čislo třináct také ne. Snad kdyby se objevilo na vstupnich dveřich?

Třeba jsou ustupnimi dueřmi miněny domovnř dueře na Fřrst Street. Nebo celý ten dům? Přehánim. To, co pišu, prostě nedáuá smysl...

Co se týče schopnosti u mých rukou, stále ji neumim používat a neuim, k čemu je. Mám se snad dotknout Lashera ue chuili, kdy se zjevi a zhmotni, a dotykem poznat, kdo tento duch opraudu je, odkud přichází a co chce od suých čarodějnic? Avšak jak se mám dotknout Lashera? Muse1 by mi to přece douolit!

Samozřejmě jsem ochoten sundat sř rukavice a ohmatávat předměty uztahujicř se k historú rodu, k First Street, pokud k tomu Rowan, nová pani domu, suoh: Ovšem nějak mě tato vyhlidka děsi. Nevřdim ji jako napfněni

suého posláni, spiš jako důuérné obcouáni s nesčetnými předměty a předstauami... Také mám poprué strach se dotknout uěcř, které patřily mrtuým. Musim to zkusit. Musim zkusřt ušechno!

Je téměř deuět hodin a Aaron nikde. Je tma a ukrádá se sem nepřřrozené

ticho. Nechci se chovat jako Marlon Brando ve fřlmu V přístavu, ale také mě curčci na uenkově zneruózňuji. A ušeho se u tomhle pokoji lekám, i když tady sviti krásné mosazné lampy. Nechci se divat na obrazy na zdech ani do zrcadla, abych tam náhodou neuuiděl něco, co by mě uyděsřlo.

Nenávidim, když mě něco vyděsi!

To čekáni mi už leze na nervy!Asi je to nesprauedlřvé, jestliže očekáuám od Aarona, že se tu objeui pét minut poté, co jsem dočetl. Jenomže už dáuno musi být po pohřbu a já nedělám nic jiného, než tu sedim a čekám na něj, hlauu plnou Mayfairů, a čekám a čekám. Sedim tady, protože jsem to shď il, a Aaron nezavolá a nezavolá! Musim uidět Rowan!

S Aaronem sř můžeme promluuit zitra, pozitři, na mě je spolehnuti, ale dnes večer budu s Rowan!

Posledni poznámka: pokud tady sedim se zavřenýma očima, přemýšlim o suém vřděni. Jakmile si uyuolám pocity, které jsem měl - ano, jen pocity, protože fakta zmizela -, jsem stále přesuědčen, že ti, jež jsem viděl, jsou dobři. Vyslali mě sem s nějakým uyššřm poslánim. Ovšem bylo to mé rozhodnuti, že se urátim, moje suobodná vůle.

Mrzi mě, že nemůžu přisoudit ani negativni, ani pozřtiuni význam vstupnim dveřim a čislu třináct. To mě naprosto uyuádi z miry. Nicméně sř neustále myslim, že ti lidé tam nahoře byli představitelé dobra.

Nedomniuám se, že totéž plati o Lasherouř. Lasher neni dobrý. Existuji nezuratné důkazy, že některé mayfairské ženy zničil. Napadá mě, že možná zničil ušechny, kdo mu kdy kladlř odpor. Aaronoua otázka, co má Lasher za lubem, je uelice přřpadná. Toto stuořeni si dělá věci podle svého, chouá se nezáuisle. Proč vůbec používám slovo stuořeni? Kdo je stuořil? Jsme snad uýtuory stejného stuořitele?

Je nutné zaútočit na entřtu. Tato entita je představitelem zla.

A proč se na mě v kostele usmiual? Určitě nechtěl, abych sř na něj sáhl a objevil, co má za lubem! Nebo chtěl?

Zase se mi uybauuje uýraz "předem naplánované"- a přivádi mě k šilenstvi. Všechno se ve mně bouři proti tomuto vgrazu a jeho významu. Jsem schopen uěřit v posláni a v osud. Tato sloua u sobě spojuji odvahu a hrdinstui

se suobodnou vůlř. Aušak to kruté "předem naplánované" mě naplňuje zoufalstuim.

V žádném připadě mu nepropadám, i když se cřtim napůl šilený. Nejsem

už déle schopen setrvat v této mistnosti, toužim po Rowan. A také toužim složit všechny ty úlomky a útržky dohromady a splnřř posláni, které mi bylo svěřeno tam nahoře, protože věřim, že toto posláni přijalo mé lepši já.

Proč pořád slyšim slova řoho člověka ze San Franciska, Gandera nebo jak se jmenuje; "To je jenom dalši domnénka."

Tolik si přeju, aby už brxI Aaron zpátky! Mám ho rád. A Talamasca mř je sympatická. Také rozumim tomu, proč to všechno dělaji: Žádného člověka samozřejmě nenadchne, že ho někdo sleduje, zjištúje o něm nejrůznějši důvěrné informace a vede si o všem záznamy. Přesto tomu rozumim a věřřm, že Rowan to také pochopi. Musi.

Záznamy o čarodějnicřch z Mayfairu představuji jedinečný a významný dokument. Když si uvědomim, že z nich vgplývá, jak hluboce jsem s celou historú spjat od chvile, kdy na mě tato entita - abych použil vědeckého výrazu - poprvé pohlédla přes železný plot, tak děkuju Bohu za Talamasku. Za to, že jsou a "pozoruji ; jak tomu onř řikaji, a že vědi to, co vědi.

Protože jinak... Rowan to pochopi. Rowan tomu bude rozumět lip než já, protože vidi věci, které já nevidim. A to je možná celý íen plán. A už jsem zase v tom!

Aarone! Vraf se!

x2

CT'YRI

Taxík odjížděl a Rowan stála před ieleznou brankou. Obk(opilo ji ševelící

ticho. Těžko si lze představit dům, který by byl zpustlejší a nepřívětivější. Nemilosrdné světlo pouličního osvětlení dopadalo jako úplněk větvemi stromů na popraskané dláždění a mramorové schody poseté suchým listím, na silné rýhované sloupy s oprýskaným bílým lakem, na tmavé skvrny plísně. Dopadalo i na zkroucená a hrbolatá prkna na verandě, přes niž se šlo k otevřeným dveřím, jimiž pronikalo slabé světlo.

Rowan pomalu přejela pohledem po oknech zabedněných okenicemi a po zanedbané zahradě. Už když opouštěla hotel, začalo mžít, ted' déšť spíš připomínal mlhu, která zahalila do lesklého závoje asfaltovou ulici, utkvěla na matných listech nad plotem a jemně dopadala na její hlavu a ramena.

Tady moje matka prožila celý život, pomyslela si. Narodila se tu a její matka také. V tomto domě Ellie sedéla blízko Stelliny rakve.

Bylo to tady. Celý podvečer o tom mluvili - třebaže jen povrchně - nad koktejly, saláty a silně kořenénýmjídlem.

"

Carlotta ti bude chtít říct..."

Jsou ty dveře otevřené pro ni? Nechal někdo pootevřenou branku, aby ji uvítal? Velký dřevěný rám dveří vypadal jako obrovská klíčová dírka zužující se od široké základny nahoru. Kde viděla podobné dveře ve tvaru klíčové dírky? Vytesané na hrobce na hřbitově Lafayette! Jaká ironie! Vždyť v tomto domě byla její matka pohřbená zaživa.

Ani tichý příjemný déšf horko nezmenšil. Ale začal vát mírný větřík. Kdyi se s ní loučili u hotelu nedaleko odtud, říkali mu říční vánek. Ten vánek vonící deštěm ji zaléval jako jemný proud vody. Jaké květy to naplňují vzduch

divokou a silnou vůní, úplně jinou než vůně květin z květinářství, jež ji obklopovala odpoledne?

Nesnažila se jí odolat. Stála tam zasněná. V tenoučkých hedvábných šatech, které si před chvílí oblékla, si připadala lehká a téměř nahá. Snažila se prohlédnout tmavý dům, zhluboka se nadechnout, zpomalit běh věcí, které se odehrály, zapamatovat si všechno to, čeho byla svědkem a čemu nerozuměla.

Můj život se přelomil na dvě poloviny, uvažovala. Celá minulost je už k nepotřebě, pomalu odplouvá jako lod', která se odvázala, jako kdyby voda byla čas a horizont vymezení toho, co zůstává smysluplné.

Ellie, proč? Proč jsi mě od nich oddělila? Proč, když to všichni věděli? laký to mělo smysl? Znali moje i tvoje jméno, věděli, že jsem Deirdřina dcera! Sešly se jich tam stovky a vyslovovaly jméno Mayfair stále dokola.

"Přijed' do kanceláře ve městě, až si s ní promluvíš," řekl jí Pierce - Pierce se zrůžovělými tvářemi, partner firmy založené před dávnými lety jeho pradědečkem. "A také Ellieiným pradědečkem, víš," připojil bělovlasý Ryan s ostře řezanými rysy. Nevěděla, že Ryan byl první Elliein bratranec. NevěděLa, kdo je kdo a kam koho zařadit, ale hlavně nevěděla, proč jí o nich nikdo nic neřekl. Další záblesk hořkosti! Cortland tohle a Cortland tamhleto... a Julien a Clay a Vincent a Mary Beth a Stella a Antha a Katherine.

Slova, zemitá a hluboká jako vůně, jíž vdechovala, byla sladká, plná jižní melodičnosti a připomínala horko, jež ji obalovalo a způsobilo, že jí náhle na těle ztěžkly i tenké hedvábné šaty.

Najde všechny odpovědi za těmi otevřenými dveřmi? Čeká tam na ni její budoucnost? Koneckonců, proč by se to, co ted' prožívá, nemohlo stát jen jednou kapitolou jejího života, odškrtnutou a zřídkakdy znovu čtenou, jakmile se vrátí do vnějšího světa, v němž se celá léta pohybovala? V tom světě, kde zůstala mimo dosah kouzel a čar, které se jí tady zmocňovaly! Ale nikdy to už nebude stejné. Jakmile jednou člověk podlehne silnému kouzlu, už nikdy nebude tím, kým býval dřív. Navíc ji každý okamžik v tomto neznámém světě rodiny, Jihu, historie, spřízněnosti a nabídnuté lásky vzdaloval tisíce let od osoby, jíž byla nebo chtěla být.

Poznali, nebo aspoň na minutku tušili, jak je to pro ni lákavé, když jí zvali, slibovali návštěvy a rozhovory, v nichž se bude mluvit o rodinné soudržnosti, vzpomínkách a důvěrnostech? Připadala si tak nezkušená.

Příbuzenství. Uměli si vůbec představit, jak neuvěřitelně exotické jí to připadalo po planém, sobeckém světě, v němž až dosud žila jako květina v květináči, která nepoznala skutečné slunce, skutečnou hlínu ani skutečný déšť

jinak než za dvojitými skly oken?

44

"Někdy se podívám kolem sebe," hodnotil Michael Kalifornú, "a všechno mi připadá úplné sterifní." Znala ten pocit. Rozuměla mu i tehdy, když se jí ještě ani nesnilo o městě, jako je toto, o městě, kde vás uchvátí každý tvar, každá barva, kde každá vůně je droga, dokonce samotný vzduch vám připadá jako něco živého, co dýchá:

Šla jsem studovat medicínu, abych objevila vnitřní svět, přemýšlela, a jenom v čekárnách a chodbách před jednotkou intenzivní péče jsem náhodně zahlédla shromáždění rodinných klanů, několik generací, které spolu plakaly a smály se, když nad nimi přelétal anděl smrti.

"Znamená to, že ti Ellie nikdy neřekla jméno svého otce? Nemluvila s tebou o Sheffieldovi, Ryanovi nebo Gradym nebo...?" Znovu a znovu odpovídala, že ne.

Přesto se sem Ellie vrátila, aby se na tomtéž hřbitově účastnila pohřbu tety Nancy, ať už byla teta Nancy kdokoliv, a pak ve stejné restauraci ukazovala Rowaninu fotografú! Naše dcera lékařka! Když Ellie umírala, oblouzená morfiem, řekla Rowan: "Přála bych si, aby mě poslali domů, ale to není možné. Nejde to."

Vjednom okamžiku-poté co ji odvezli do hotelu a ona odešla nahoru, aby se osprchovala a převlékla - pocítila takovou hořkost, že nedokázala myslet nebo si něco racionálně zdůvodnit, dokonce nemohla ani plakat. Samozřejmě věděla naprosto jistě, že mezi příbuznými je bezpočet těch, kdo netouží po ničem jiném než uniknout, vyprostit se z té obrovské sítě pokrevních svazků a vzpomínek. Neuměla si to však představit.

Dobře, tohle je ta příjemná stránka věci: jejich otevírající se náruč, podmanivá jako vůně květin v noci.

A1e jaké pravdy ji čekají za těmito dveřmi, pravdy o ženě-dítěti, ted' už spočívající v rakvi? Celou dobu, kdy se mezi sebou bavili ajejich hlasy šumělyjako šampaňské, přemýšlela: Ví někdo z oás čirou náhodou, jak se jmenoual můj otec?

"Carlotta bude chtít... ať ti to poví ona."

"...tak mladá, když ses narodila.

"

"

"Otec nám vlastně nikdy neřekl...

Z tohoto místa, kde umělé světlo pouličního osvětlení dopadalo na rozbitou dlažbu, nevidéla na postranní verandu, kterou jí popsali Ryan a Bea a na níž v houpací židli třináct let sedávala její matka. "Nemyslím, že trpěla."

Ted' už musí projít železnou brankou, vystoupit po mramorových schodech, přejít po shnilých prknech a otevřít přivřené dveře. Proč ne? Tolik se jí chtělo ochutnat tmu tam vevnitř, že ani nepostrádala Michaela. V tomhle by jí nemohl pomoci.

45

Najednou - jako by si to vysnila - viděla, že světlo za dveřmi zjasnělo. Dveře se otevřely a v nich se objevila stará žena, mafá a hubená. Její hlas se nesl jasně a rázně tmou. V jeho strohosti a hloubce zaznínval nepatrný irský přízvuk:

"Tak půjdeš dovnitř, Rowan Mayfairová?"

Pokusila se dokořán otevřít branku, ale ta se nepohnula, takže se Rowan musela dovnitř protáhnout. Schody byly kluzké, stoupala tedy pomalu. Dřevěná prkna verandy se pod jejími kroky lehce prohýbala.

Carlotta zmizela. Když ftowan vstoupila do haly, uviděla její postavu daleko před sebou u vchodu do velké místnosti, kde svítilo osamělé světlo a mdle ozařovalo obrovský vysoký prostor.

PomaLu následovala stařenu. Minula schodiště zvedající se příkře a nesmyslně vysoko do temného prvního poschodí, kam už vůbec nedohlédla. Prošla kolem dveří po pravé straně, zejících do obývacího pokoje. Světlo z ulice tam dopadalo vysokými okny a dodávalo jim měsíčně bílý nádech, odhalovalo dlouhé pruhy lesknoucí se podlahy a tu a tam několik kusů nerozeznatelného nábytku.

Rowan minula ještě jedny dveře, tentokrát zavřené a po levé straně, a vstoupila do osvětlené místnosti. Uvědomila si, že je to velká jídelna.

Na oválném stole stály dvě svíčky. Celý prostor jídelny ozařovaly jen jejich poskakující plameny. Zdálo se neuvěřitelné, že toto osvětlení odhalovalo kresby na stěnách - velké venkovské scenerie: duby s větvemi ověšenými mechem a zoraná pole. Dveře a okna se tyčily do výšky nějakých čtyř metrů. Pohlédla zpátky směrem k dlouhé chodbě a uvědomila si, že vstupní dveře, jejichž rám pokrýval celou zed' až k temnému stropu, jsou neuvěřitelně obrovské.

Otočila se a upřeně se zadívala na ženu sedící na druhé straně stolu. Její husté vlnité vlasy vypadaly ve tmě ještě bělejší a měkce rámovaly obličej. Světlo svíčky se odráželo dvěma zřetelnými a hrozivými plamínky v stařeních kulatých brýlích.

"Posad' se, Rowan Mayfairová, řekla. "Je toho hodně, o čem s tebou chci mluvit."

Co přimělo Rowan, aby se ještě jednou kolem sebe rozhlédla? Byla to tvrdohlavost, nebo hluboký nepotlačitelný zájem? Všimla si, že sametové závěsy jsou na některých místech roztrhané a že podlahu pokrývá koberec prochozený až na osnovu. Z potahů na vyřezávaných židlích vanul pach plísně a prachu. Nebo snad vycházel z koberce či ze zašlých závěsů?

Na tom nezáleželo. Přicházelo to odevšad. Ještě tu však bylo cítit něco jiného, příjemného, co v ní vyvolávalo představu dřeva a slunce a kupodivu

i Michaela. Líbilo se jí to. Michael, truhlář, by té vůni rozuměl - vůni dřeva ve starém domě a tepla, které do dřeva celé dny pronikalo. Do všeho se mísil slabý pach voskových svíček.

Tančící světlo se zachycovalo na nerozsvíceném křišťálovém lustru nad jejich hlavami a odráželo se ve stovkách skleněných slziček.

"Není na elektřinu," pronesla stará žena. "Už jsem příliš stará, abych lezla nahoru a vyměňovala svíčky. A Eugenia je také stará. Nemůže to dělat." Nepatrným pokývnutím hlavy ukázala do tmavého rohu místnosti.

Rowan si s úlekem uvědomila, že tam se založenýma rukama stojí jakási černoška, úplný věchýtek s řídkými vlasy a žlutavým bělmem. V té tmě ta služebná připadala Rowan velmi vyhublá. Z jejích šatů se nedalo rozeznat nic kromě zašpiněné zástěry.

"Můžeš už jít, má milá," obrátila se Carlotta k Eugenú, "pokud moje neteř nebude chtít nic k pití. Ty si nic nedáš, vid', Rowan?"

"Ne, děkuji vám, slečno Mayfairová."

"Říkej mi Carlotto, nebo Carlo, jestli chceš. To je jedno. Slečen Mayfairových existují stovky."

Stará černoška se pohnula. Prošla kolem krbu a dlouhého stolu a zmizela v hale. Carlotta ji pozorovala, jako kdyby si přála být úplně sama, než vyřkne jakékoliv další slovo.

Náhle se ozvalo skřípání, Rowan podivně známé, a přesto neurčitelné. Pak zaklapnutí zavíraných dveří a temné hučení, nejspíš zvuk motoru běžícího někde uvnitř domu.

"To je výtah," zašeptala Rowan.

Zdálo se, že stará žena ten zvuk sleduje. Její scvrklý obličej vypadal pod hustou hřívou vlasů drobnější, než ve skutečnosti byl.

Tupé klapnutí oznamující, že se výtah zastavil, ji zřejmě uspokojilo.

Vzhlédla k Rowan a pokynutím ruky jí ukázala na židli u delší strany stolu.

Rowan udělala několik kroků a posadila se zády k oknu, vedoucímu na dvůr. Pootočila židli, aby seděla ke Carlottě čelem.

Když zvedla oči, objevila další nástěnné malby. Jedna představovala plantážnický dům s bílými sloupy, za nímž se rýsovaly kopce.

Přes plamen svíčky pohlédla na starou ženu a s úlevou zjistila, že se v jejích brýlích už žádná světýlka neodrážejí. Proti sobě měla jen vyhublý obličej, lesknoucí se skla a tmavou květovanou látku šatů s dlouhými rukávy. Tenké ruce vykukovaly z krajkových manžet a zkroucené prsty držely něco, co vypadalo jako sametem potažené pouzdro na šperky.

Tento předmět stařena energicky přistrčila před Rowan.

"Je tvůj," řekla. "Je to smaragdový náhrdelník. Patří ti stejně jako tento dům a pozemek, na němž stojí, a všechny cennosti, které se v něm nacházejí. Kromě toho ti patří jmění asi padesátkrát větší, než máš ted', možná stokrát, ovšem to už dnes nedokážu posoudit. Ale než se ujmeš toho, co ti náleží, vyslechni mě. A dobře poslouchej, co ti ted' řeknu."

Odmlčela se a zkoumala Rowaninu tvář. Dojem bezvěkosti jejího hlasu, dokonce i jejího chování, v Rowan ještě zesílil. Bylo to téměř strašidelné: jako by duch nějaké mladé osoby přebýval ve staré tělesné schránce a nezvyklým způsobem ji oživoval.

"Ne," povzdechla si Carlotta, "jsem stará, už hodně stará. Při životě mě udržovalo čekání na její smrt a na okamžik, jehož jsem se ze všeho nejvíc bála, na okamžik, kdy se tu objevíš ty. Modlila jsem se, aby Ellíe žila dlouho a pevně tě držela u sebe, dokud Deirdre neshnije v hrobě a řetěz se konečně přetrhne. Ale osud mi přichystal další překvapení - Ellieinu smrt. Ellie zemřela a já se o tom vůbec nedozvěděla."

"Ona si to tak přála," hájila se Rowan.

"Já vím." Stařena vzdychla. "Vím, že mluvíš pravdu. To, že jsem o tom nevěděla, nebylo tak strašné, hůř jsem se smiřovala s její smrtí. Co se stalo, nemůže se odestát."

"Udělala, co bylo v jejích silách, aby mi zabránila vrátit se sem," vysvětlovala Rowan. "Trvala na tom, abych podepsala slib, že to nikdy neudělám. Rozhodla jsem se slib porušit."

Stará žena chvíli mlčela.

"Chtěla jsem přijet," pokračovala Rowan. Pak se jemně a zároveň naléhavě zeptala: "Proč jste mě tady nechtěla? O co vlastně jde? Jedná se o tak strašnou záležitost?"

`

Carlotta chvíli seděla a pozorovala Rowan. "Jsi silná,' ozvala se nakonec. "Máš takovou sílu, jakou měla moje matka."

Rowan neodpověděla.

"Máš její oči, už ti to někdo řekl? Byl tam někdo tak starý, aby se na ni pamatoval?"

"Nevím,` přiznala Rowan.

"Viděla jsi něco zvláštního?" zeptala se stará žena. "Něco, co ti připadalo nepatřičné?"

Rowan se zarazila. Nejdřív si myslela, že špatně rozuměla, ale vmžiku si uvědomila svůj omyl. Okamžitě si vzpomněla na přízrak, který se zjevil ve tři hodiny v Tiburonu, a nepochopitelně se jí spojil se snem, jenž měla v letadle - o někom neviditelném, kdo na ni sahal a dopustil se na ní násilí.

Zmátl ji úsměv, který se pomalu šířil po obličeji staré ženy, i když nebyl za-

trpklý ani vítězoslavný - pouze rezignovaný. Pak úsměv zmizel a ve stařeině obličeji zůstal smutek a údiv. V matném světle se její hlava na okamžik proměnila v lebku.

"Takže za tebou přišel," tiše si povzdechla, "a dotýkal se tě."

"Nevím," řekla Rowan. "Vysvětlete mi to."

Stařena se však na ni jen vyčkávavě dívala,

"Byl to muž, štíhlý a elegantní. Objevil se ve tři hodiny, v okamžiku smrti mé matky. Viděla jsem ho tak jasně, jako vidím vás, ale trvalo to chviličku."

Carlotta sklopila oči. Rowan se domnívala, že je zavřela. Pak postřehla pod víčky odraz světla. Žena složila ruce před sebou na stole.

"Byl to ten muž," rozhovořila se Carlotta, "ten muž, který přivedl k šílenství tvou matku a před ní její matku. Muž, jenž sloužil mé matce, vládkyni tohoto domu a všech lidí v něm. Vyprávěli ti o něm, varovali tě?"

"Nikdo mi nic neřekl, odpověděla.

"Protože nic nevědí a konečně si to i uvědomují. Ted' nechávají naše tajemství nám, což měli dělat vždycky."

"Co jsem to vlastně viděla? Proč přišel za mnou?" Rowan si vzpomněla na sen v letadle a nedokázala si odpovědět, proč se jí ty dvě události spojují,

"Protože je přesvědčen, že mu ted' patříš," vysvětlovala Carlotta, "aby tě mohl milovat, dotýkat se tě a ovládnout tě pod záminkou, že ti slouží."

Rowan se znovu zmocnil zmatek a divné teplo jí zalilo tváře. Aby se mě mohl dotýkat. Vybavila se jí znepokojivá atmosféra snu.

"Bude ti vykládat, že je to naopak," pokračovala stařena. "Až bude k tobě promlouvat, aby to nikdo jiný neslyšel, ujistí tě, že je tvůj otrok a že k tobě

přešel od Deirdre. Je to lež, záludná lež, Přivlastní si tě, a jestliže odmítneš vykonávat jeho vůli, dožene tě k šílenství. To udělal i těm ostatním." Umlkla a očima přelétla po zaprášeném povrchu stolu, "Kromě těch, které měly tolik síly, že ho dokázaly ovládat a udělaly si z něj otroka, za nějž se vydává. A využívaly ho pro své cíle.," Ztišila hlas. "Pro svou nekonečnou zkaženost."
"Vysvětlete mi to."
"Přece na tebe sahal?"

"
Nevím,"
"Ovšemže víš. Krev se ti hrne do tváří, Rowan Mayfairová. Dovol mi, abych ti položila otázku, moje nezávislá mladá dámo! Měla jsi tolik mužů, kolik jsi chtěla - bylo to s ním tak pěkné jako se smrtelníky? Rozmysli si odpověď. Bude tvrdit, že žádný smrtelný muž ti neposkytne takové potěšení jako on. Ale je to pravda? Za takové potěšení zaplatíš strašlivou cenu."
"Domnívala jsem se, že je to jen sen."
"Vždyť jsi ho viděla:

"To se stalo noc předtím. Ale dotýkal se mě jenom ve snu. To by(o něco jiného."
"Jí se dotýkal až do konce," řekla Carlotta. "Bez ohledu na množství Iéků. Bez ohledu na to, jak prázdný měla výraz a jak špatně chodila. Když v noci ležela v posteli, přicházel za ní a pod jeho mazlivými doteky se na posteli svíjela jako nějaká děvka..." Poslední slova téměř vyštěkla, pakjí na rtech znovu zahrál úsměv. "Rozzlobila jsem tě, protože ti to vyprávím? Myslíš si, že na to byl hezký pohled?"
"Vždyť byla nemocná, nebyla při smyslech. Koneckonců, je to lidské."
"Ne, má milá, jejich styk nelze považovat za Lidský."
"Vy po mně chcete, abych věřila, že jsem viděla ducha, který patřil mé matce, a že jsem ho jaksi zdědila?"
"Ano. A potlač svůj hněv. Svůj nebezpečný hněv."
Rowan zůstala jako omráčená. Projela jí vlna strachu a zmatku, "Vy mi čtete myšlenky! Děláte to celou dobu!"
"Jistě, jak nejlíp to umím. Přála bych si to umět ještě líp. Musíš si uvědomit, že v tomto domě nezdědila nadpřirozené schopnosti jenom tvoje matka. O tři generace dřív jsem měla dostat náhrdelník já. Toho muže jsem viděla už ve svých třech letech. Zhmotnil se tak viditelně a silně, že mohl vzít mou ručičku do svých velkých a teplých dlaní, vyhazoval mě do vzduchu, drže) mě v náručí. Odmítla jsem ho. Otočila jsem se k němu zády. Řekla jsem mu: ‚Vraf se do pekla, odkud jsi přišel!' A používala jsem svých schopností k boji proti němu."

? 7"
"Ten náhrdelník, ten ted' přechází na mě Protože vidím toho muže
"Dostáváš ho proto, že jsi jediná dcera, takže neexistuje možnost volby. Dostala bys ho, i kdyby tvé schopnosti byly daleko slabší. Na tom však nezáleží, protože jsou silné. Velmi silné, a to odjakživa." Stařena přestala mluvit a znovu si Rowan zkoumavě změřila. Její obličej ztratil na chvíli jakýkoli výraz a nedalo se z něj nic vyčíst. "Nepřesné, to ano, a nesoustředěné - nicméně silné."
"Přikládáte tomu příliš velkou váhu," poznamenala tiše Rowan. "Ani já to nedělám,"
"Ellie mi kdysi dávno o tobě vyprávěla," pokračovala Carlotta. "Povídala, že dokážeš přinutit květy, aby zvadly. Také tvrdila, že umíš přivést vodu k varu. ‚Je to mocnější čarodějnice než Antha nebo Deirdre,` tak mi to s pláčem říkala a prosila mě o radu, co má dělat! ‚Drž ji daleko od tohoto domu!' doporučila jsem jí, ‚Dohlédni na to, aby se sem nevrátila, aby se nikdy nic nedozvěděla! A aby se nenaučila svých schopností využívat!"'
Rowan si vzdychla. Ignorovala tichou bolest, jíž vyvolala zmínka o Ellie

a o tom, že Ellie s těmito lidmi o ní mluvila! Dokonce i s touto zatracenou stařenou.
"Ano, už zase cítím tvůj hnév. Zlobíš se na mě kvůli tomu, co jsem udělala tvé matce!"

"Nechci se na vás zlobit," nejistým hlasem pronesla Rowan. "Jenom se snažím pochopit, co mi vlastně sdělujete. Chci vědět, proč mě odsud odvezli..."

Stařena se znovu ponořila do zadumaného mlčení. Prsty přejížděla po pouzdře a pak je na ně položila. Připomínaly ochablé prsty Deirdre v rakvi.

Rowan odvrátila pohled. Zadívala se na protější stěnu, na panorama oblohy namalované nad krbem.

"Cožpak ti moje slova neposkytují vůbec žádnou úlevu? Netrápilo tě snad celá ta léta, že jsi jediná na světě, kdo umí číst myšlenky, jediná, kdo pozná, že někdo blízký má zemřít? lediná, kdo dokáže někoho od sebe odehnat hnévem? Podívej se na ty svíčky. Přece je umíš zhasnout a zase zapálit. Udělej to."

Rowan se ani nepohnula, jenom zírala na malinké plamínky. Cítila, že se chvěje. Kdgbys doopraudy věděla, kdybys jen uěděla, co bych tl ted' mohla způsobit...

"Vždyť já to vím, cítím tvou sílu, protože i já jsem silná, silnější než Antha nebo Deirdre. Proto jsem toho muže udržela v tomto domě v patřičných mezích a zabránila mu ublížit mi. Proto se mi podařilo mezi něj a Deirdřinu dceru položit nějakých třicet let. Zhasni ty svíčky a znovu je zapal. Chci to vidět."

"Neudělám to. Já zase chci, abyste si se mnou přestala zahrávat. Už mi konečně řekněte, co bych měla vědět! A1e nechte té hry na schovávanou. Přestaňte mě mučit. Nikdy jsem vám neublížila. Řekněte mi, kdo je ten muž a proč jste mě vzala mé matce."

"Vždyť jsem o tom už mluvila. Odloučila jsem tě od ní, abych tě dostala pryč - od něho, od jeho náhrdelníku, od prokletého dědictví a od bohatství nashromážděného jeho přičiněním a nekalou mocí." Pátravě se zahleděla na Rowan a pak pokračovala hlubším, i když stejně přísným hlasem. "Vzala jsem tě tvé matce, abych zlomila její vůli, abych jí odebrala berličku, o niž se mohla opírat, ucho, do néhož mohla vylévat svou zmučenou duši, společnici, kterou mohla ohýbat a formovat svou slabostí a zoufalstvím,"

Rowan úplně ztuhlá vzteky neodpověděla. Před duševním zrakem jí vytanul obraz černovlasé ženy v rakvi. Naplnilo ji to smutkem. Viděla i hřbitov Lafayette, zahalený noční tmou, tichý a opuštěný.

"Bylo nutné, abys třicet let normálné rostla a sílila daleko od tohoto domu, daleko od dédictví zla. Stala se z tebe výjimečná lékařka - nikoho takového tvoji kolegové ještě nepoznali. A když ses dopustila zlého skutku, stáhla ses do sebe a oprávněně ses odsoudila. Důsledkem tvého zahanbení byla snaha o ještě větší sebeobětování."

"Jak to všechno víte?"

"Vidím to. Ne úplně přesně, ale vidím to. Rozeznávám zlo, i když ne jeho projevy, protože jsou zahalené do pocitu viny a studu, který je signalizuje."

"Co tedy ode mě chcete? Zpověď? Sama jste řekla, že jsem se ke všemu špatnému, co jsem udělala, otočila zády. Hledala jsem něco jiného, něco mnohem náročnějšího a dokonalejšího."

"Nezabiješ," zašeptala stařena.

Rowan projela vlna neskonalé bolesti a pak úžasu, když zpozorovala, jak se ženiny oči výsměšně rozšířily. Zmocnil se jí zmatek. Vtom pochopila ten trik a poznala svou bezmocnost. Ve zlomku vteřiny stařena svou poznámkou vyvolala v Rowanině mysli představu, které se chtěla dopídit.

Zabila jsi. V hněvu a nenávisú jsi sáhla na lidský život. Udělala jsi to záměrně. Takouá je tvoje sila.

Rowan se hlouběji pohroužila do sebe a pokukovala po plochých kulatých sklech, v nichž se odráželo a zase mizelo světlo, a po tmavých očích, za brýlemi sotva viditelných.

"Pochytila jsi ode mě něco?" otázala se Carlotta.

"Pokoušíte moji trpělivost," odpověděla Rowan. "Chci vám připomenout, že jsem vám nic neudělala. Nepřišla jsem od vás vymáhat odpovědi, ani vás soudit. Nepřišlajsem požadovat šperky, tento dům ani cokolivjiného. Přijela jsem, abych viděla, jak moji matku ukládají k věčnému odpočinku. Vstoupila jsem do tohoto domu, protože jste mě pozvala. Jsem tady, abych vás vyslechLa, Nedovolím vám však, abyste si se mnou příliš dlouho zahrávala. Ani za všechna tajemství pekla na tomto světě. A nebojím se vašeho přízraku, i kdyby měl své mužské nádobíčko jako archanděl Gabriel."

Stařena na ni chvíli beze slova zírala. Pak zvihla obočí a zasmála se krátkým, neočekávaným smíchem, který zněl překvapivě ženský. leště s úsmě-

vem poznamenala: "Skvéle vyjádřeno, moje milá. Před pětasedmdesáti lety mi moje matka řekla, že by přiměl řecké bohy, aby plakali závistí, tak byl krásný, když vstupoval do její ložnice." Opřela se o opěradlo židle, sevřela rty a pak se znovu usmála. "Ovšem nikdy ji to neodradilo od jejích pohledných smrtelníků. Líbil se jí stejný typ mužů jako tobě."
"To vám také prozradila Ellie?"
"Ellie mi vyprávěla spoustu věcí. Ale o tom, že je nemocná, že je na umření, se nezmínila."

52

"Když lidé umírají, dostanou strach," vysvětlovala Rowan. "Jsou úplně sami. Nikdo nemůže umřít za ně."
Carlotta sklopila oči. Dlouho zůstala bez pohnutí, pak znovu přejela rukama po oblém pouzdře, rázně ho uchopila a jediným pohybem otevřela. Trochu ho pootočila, aby se světlo svíček odrazilo na smaragdu uloženém uvnitř, obtočeném zlatým řetězem. Byl to ten největší drahokam, jaký kdy Rowan viděla,
"Kdysi se mi zdávalo o smrti," pronesla Carlotta s pohledem upřeným na kámen. "Modlila jsem se, aby přišla," Pomalu vzhlédla a dlouze si Rowan přeměřila. Opět se jí rozšířily oči a na tenké vrstvě kůže na čele, nad šedivým obočím, naskákaly hluboké vrásky. Její duše se zdála uzavřená a ponořená do smutku, jako by se stařena na okamžik zapomněla před Rowan skrývat za svou strohost a chytrost. Jen se na ni upřeně dívala.
"Pojd'," přerušila po chvíli ticho. Pomalu se vzpamatovávala. "Ukážu ti, co ti musím ukázat, Myslím, že už nezbývá moc času."
"Proč to říkáte?" naléhavě zašeptala Rowan. lakási změna v chování té ženy ji vyděsila. "Proč se na mě tak díváte?"
Stařena se pousmála. "Pojd'," opakovala. "Vezmi s sebou svíčku. Některá světla ještě fungují. Jiná se už rozbila nebo se u nich už dávno uvolnily dráty. Následuj mě."
Carlotta vstala ze židle, opatrně vyprostila držadlo své hole z opěradla a s překvapující jistotou přešla kolem Rowan, která ji pozorovala, zatímco dlaní levé ruky zacláněla slabý plamínek svíčky.
Když procházely halou, plápolavé světýlko poskakovalo po stěnách. Na okamžik osvětlilo lesklý povrch starého portrétu jakéhosi muže, který zdánlivě na chvilku ožívl a pohlédl na Rowan. Zarazila se a pozorně se na obraz podívala, ale zjistila, že podlehla iluzi.
"Co je?" zeptala se Carlotta.

,
,len se mi zdálo..." Znovu se zahleděla na obraz, velmi dovedně namalovaný portrét usmívajícího se černookého muže, pohřbeného pod vrstvami popraskaného laku.

"
Co?"
"Na tom nezáleží," odbyla ji Rowan a vykročila. Znovu rukou zastínila plamen svíčky. "V tom světle se mi zdálo, že se muž na obraze pohnul."
Stařena upřela pohled na obraz a čekala, až ji Rowan dojde. "V tomhle domě uvidíš mnoho podivných věcí," podotkla. "Projdeš kolem prázdného pokoje a vrátíš se, protože jsi měla pocit, že se tam něco pohnulo nebo že tě někdo pozoruje."
Rowan si pečlivě prohlížela stařenin obličej. Ted' se na něm nezračila žádná ironie ani zlomyslnost, jen údiv, zamyšlení a osamělost.
53

"Nebojíš se tmy?"

"Ne."
"Ty vidíš dobře i za tmy, vid'?"
"Ano, líp než většina lidí."
Stařena se otočila a popošla k vysokým dveřím u paty schodiště. Stiskla tlačítko. Výtah se s tlumeným cvaknutím dal do pohybu a trhaně zastavil v přízemí. Carlotta otočila knoflíkem a otevřela dveře, za nimiž se objevila

mosazná mříž. S námahou ji odsunula.
Vstoupily dovnitř. Na podlaze ležel prošlapaný kobereček, stěny pokrývala tmavá látka a od kovového stropu matně svítila žárovka.
"Zavři dveře," požádala Carlotta a Rowan ji poslechla - nejdřív zaklapla dveře a pak zatáhla mříž.
"Měla by ses naučit používat věci, které ti patří," dodala Carlotta. Z jejích šatů vycházela slabá vůně, něco sladkého jako Chanel smíchaný s nezaměnitelnou vůní pudru. Zmáčkla malé tlačítko po pravé straně - a výtah se vznášel rychle nahoru, tak rychle, že to Rowan překvapilo.
Chodbu prvního patra zahalovalo ještě větší šero než halu v přízemí. Vzduch tu byl teplejší. Zavřené dveře a okna nepropouštěly ani paprsek světla z ulice. Slabý plamen svíčky dopadal na celou řadu bíle nalakovaných veřejí a na další schodiště, vedoucí vzhůru.
"Půjdeme do tohoto pokoje," vybídla Rowan stará žena a otevřela jedny dveře vlevo. Vstoupila dovnitř první. Její hůl hluše ťukala o tlustý koberec s květinovým vzorem.
V místnosti upoutaly Rowaninu pozornost závěsy, stejně tmavé a zvetšelé, jako byly dole v jídelně, a úzká dřevěná postel s vysokými nebesy, na nichž zřejmě byla vyřezaná postava anděla. Podobný motiv se objevil i na čele postele.
"V této posteli zemřela tvoje matka," řekla Carlotta.
Rowan se podívala na holé matrace. Všimla si velké tmavé skvrny na potahu, která se v pološeru leskla. Brouci! Drobní brouci se hladově živili na tmavé skvrně. Když přikročila blíž, utekli před světlem a schovali se do všech čtyř rohů postele. Rowan vyjekla a skoro upustila svícen.
Stařena stála ponořená do vlastních myšlenek, které ji částečně chránily před odporností té scény.
"To je nehorázné!" rozčilila se Rowan. "Někdo by to tu měl dát do pořádku."
"Jestli chceš, nech si to tu uklidit," poznamenala Carlotta. "Ted' je to tvůj pokoj."
Z horka a švábů se Rowan udělalo špatně. Odstoupila ke dveřím a opřela si

hlavu o jejich rám. Do nosu jí udeřily jakési pachy, z nichž se jí zvedal žaludek.
"Co mi ještě chcete ukázat?" zeptala se klidně. Spolkni svůj vztek, šeptala si v duchu a očima přejížděla vybledlé stěny, malý noční stolek se sádrovými soškami a svíčkami. 7ak je to všechno křiklavé a ošklivé! Zemřela ve špíně. Zemřela tady. Opuštěná.
"Ne," ozvala se stařena. "Nebyla opuštěná. A vůbec, co ke konci věděla o svém okolí? Přečti si její chorobopis."
Pak Rowan obešla a vrátila se do haly. "Ted' musíme vyjít po schodech, protože výtah už výš nejede."
Doufám, že nepotřebuješ mou pomoc, pomyslela si Rowan. CeLá se do sebe stáhla při představě, že by se měla stařeny dotknout. Snažila se popadnout dech, aby ztišila neklid ve svém nitru. Těžký a zatuchlý vzduch, nasáklý dalšími, ještě horšími pachy, jí ulpíval na šatech a na obličeji.
Pozorovala, jak Carlotta stoupá vzhůru, každý schod zvládá pomalu, ale jistě.
"Pojd' za mnou, Rowan Mayfairová," vyzvala ji přes rameno. "Vezmi s sebou světlo. Staré plynové osvětlení už dávno nefunguje."
Rowan ji následovala. Vzduch byl čím dál teplejší. Vyšly na malé odpočívadlo a Rowan uviděla další, tentokrát kratší schody. Udělaly několik kroků. Rowan si pomyslela, že všechno horko z domu je soustředěno právě tady.
Nezakrytým oknem po Rowanině pravé ruce odkudsi zezdola pronikalo dovnitř bezbarvé světlo pouliční lucerny. Na chodbě uviděla dvoje dveře, jedny vlevo, druhé přímo před sebou.
Stařena otevřela dveře vlevo. "Vidíš tu olejovou lampu na stolku hned za dveřmi? Rozsviť ji."
Rowan postavila svíčku a sundala skleněný cylindr. Ovanul ji zápach oleje. Přiložila hořící svíčku ke knotu. Když lampu přikryla cylindrem, velký jasný plamen ještě zesílil. Zvedla ji, takže se prostorná místnost s nízkým stropem, plná prachu, vlhka a pavučin naplnila světlem. I tady se před ním brouci rozprchli na všechny strany. Rowan polekal suchý šelestivý zvuk. Avšak silná příjemná vůně horka a suchého dřeva tu přehlušovala pach zteřelých látek a plísně.

Rowan si všimla, že podél stěn jsou vyrovnané kufry a že staromódní mosaznou postel stojící v rohu pod jedním ze dvou čtvercových oken zaplňují staré krabice. Hustá spleť popínavých rostlin napůl zakrývala sklo. Na listech ještě lpěly třpytící se kapky deště. Záclony kdysi dávno spadly a ležely v hromádkách na parapetech.
Podél zdi po levé ruce se kupily knihy, lemovaly dokonce malý krb a dře-

věnou římsu nad ním. Police s knihami dosahovaly až do stropu. Knihy byly poházeny i na starých židlích, jejichž čalounění zpuchřelo stářím a vlhkem. Světlo lampy se odráželo na zašlé mosazi postele. Zachytilo se na matné kůži páru bot, zřejmě pohozených u tlustého koberce, svázaného do neforemné role před nepoužívaným krbem.
Rowan ty boty i ten srolovaný koberec připadaly divné. Vypadalo to, že koberec je omotaný zrezivělým řetězem a ne provazem, jak by člověk očekával.
Uvědomila se, že se na ni stará žena upřeně dívá.
"Tato místnost sloužila jako Julienův pokoj," oznámila jí. "Těmito okny tvoje babička Antha vyběhla na střechu balkonu, odkud se zřítila dolů a zabila se."
Rowan zdvihla lampu a prsty ji pevně obemkla. Mlčela.

,
,Otevři tu truhlu napravo vedle tebe," přikázalají Carlotta.
Rowan na chviličku zaváhala - ačkoliv nevěděla proč -, pak poklekla na holou zaprášenou podlahu, postavila lampu a zkoumala rozbitý zámek na víku truhly. Truhla byla potažena silnou námořní plachtovinou a pobita mosaznými hřebíky. Rowan lehce zvedla víko a opatrně, aby nepoškrábala stěnu, ho o ni opřela.
"Vidíš, co je uvnitř?"
"Panenky," odpověděla nejistě Rowan. "Panenky... Vyrobené z kostí a s pravými vlasy."
"Ano, přesně tak. Z lidských kostí, z vlasů a kůže. Jsou v nich schovány také nehty. Ty panenky udělaly tvoje předchůdkyně. Nejstarší panenky vznikly už tak dávno, že nemají jména. Když se jich dotkneš, rozpadnou se na prach."
Rowan si je pozorně prohlížela. Panenky ležely v řadách na bílém mušelínu a každá z nich měla pečlivě namalovaný obličej, dlouhé vlásky, z některých místo nohou a rukou trčely dřevěné hůlky, u jiných tělíčka téměř ztratila tvar. Nejnovější panenky byly oblečené do hedvábných šatiček zdobených našitými perličkami. A na jejich drobných obličejích z kosti se rýsovaly oči, nos a ústa, namalované tmavým hnědým inkoustem, možná krví.
"Ano, krví," ozvala se stará žena. "Tady ta je tvoje prababička Stella."
Maličká panenka se na Rowan šelmovsky usmívala. Někdo na kost přilepil černé vlasy a další kosti vykukovaly z hedvábí úzkých šatů.
"Odkud se vzaly ty kosti?"
"Ze Stelly."
Rowan se naklonila nad truhlu. Chtěla panenku uchopit, ale pak se stáhla zpátky, prsty zafaté. Nemohla se přinutit na ni sáhnout. Zvedla opatrně cípek mušelínu a uviděla další vrstvu panenek. Ty však vypadaly, že se rozpadnou,

aniž na ně člověk sáhne. Zřejmě se bez poškození ani nedaly z truhly vyndat.
"Ty nejstarší se sem dostaly až z Evropy. Podívej se pořádně. Vezmi si tu

nejstarší. Poznáš, která to je?" .
"Je to beznadějné. lakmile se jí dotknu, zničím ji. A stejně přesně nevím, která to je." Rowan položila mušelín zpátky a pečlivě ho uhladila rukou. Prsty se dotkla kostí a projely jí nepříjemné záchvěvy. Před očima zahlédla jasné světlo. Její mozek okamžitě začal anylyzovat, co se stalo: mozková příhoda, mrtvice - ale diagnostika patřila do jiné sféry. Sem ne. Připadlo jí to komické.
Pozorně si prohlížela drobné obličeje panenek.
"Co to mělo za smysl? Proč to dělaly?"
"Aby s nimi mluvily. Když s nimi hovoříš a žádáš je o pomoc, vyvoláš je

z pekla a ony udělají, co od nich chceš." Carlotta stiskla uvadlé rty do úšklebku. Světlo jí nelichotivě dopadalo na tvář. "Jako kdyby mohly uniknout z pekelného ohně a splnit něčí rozkaz!"

Rowan si trochu výsměšně povzdechla a znovu se podívala na panenky. Dlouze se zahleděla na děsivou tvářičku Stelly.
"Kdo je vyráběl?"
"Všechny. Všechny bez výjimky. Ale i Cortland. Ten se vplížil v noci k mé matce Mary Beth, která již ležela v rakvi, a uřízl jí chodidlo. Cortland také získal kosti ze Stelliny mrtvoly. Stella ležela vystavená tady doma. Věděla, že to Cortland udělá, protože tvoje babička Antha byla tehdy ještě příliš malá."

Rowan se otřásla. Zaklapla víko truhly a zvedla lampu. Postavila se, oprašujíc si kolena. "Ten člověk, co tohle všechno dělal... Kdo vlastně byl Cortland? Nebyl to Ryanův dědeček? Ryana si pamatuju z pohřbu."
"Ano, má milá, to je on," odpověděla jí Carlotta. "Krásný Cortland, neřestný Cortland, nástroj v rukou toho, kdo po celá staletí ovládá tuto rodinu. Cortland, jenž znásilnil tvoji matku, když se k němu obrátila o pomoc. Z Cortlandova spojení se Stellou vzešla Antha, jí se narodila Deirdre, která s ním počala tebe, jeho dceru a zároveň pravnučku:
Rowan se ani nehnula a v duchu si představovala tyto spletité vztahy.

"A kdo vyrobil panenku z kostí mé matky?" zeptala se a pozorovala tvář staré ženy, která ve světle lampy vypadala skoro strašidelně.
,Nikdo. Pokud se o to nepostaráš ty sama. Musela bys jít na hřbitov, od-
,
stranit kámen, otevřít rakev a uříznout jí ruku. Ten muž, jehož jsi už viděla, by ti s největší radostí pomohl. Na to vezmi jed. Přijde k tobě, jakmile si dáš na krk smaragdový náhrdelník a zavoláš ho:
"Nemáte proč mi ubližovat," ozvala se Rowan. "lá s tím nemám nic společného."

"Říkám ti jen to, co vím. Pro všechny tvé příbuzné černá magie představovala hru. Vždycky tomu tak bylo. Musím ti sdělit, co vím, aby sis vybrala vlastní cestu. Chceš se tomu svinstvu poklonit? Budeš pokračovat v rodinné tradici? Budeš si hrát s těmito odpornými panenkami a jejich pomocí vyvolávat z pekla duchy zemřelých, aby si hráli s tebou?"
"Nevěřím na to," odvětila klidně Rowan. "A domnívám se, že vy taky ne."
"Věřím tomu, co jsem viděla. Věřím také tomu, co cítím, když se těch panenek dotknu. lsou prodchnuté zlem, jako jsou svaté ostatky plné svatosti a dobra. Ovšem všechny hlasy, jimiž panenky mluví, patří jemu. Je to hlas dábla. Nevěříš ani tomu, cos viděla, když se ti zjevil?"
"Vidělajsem muže s tmavými vlasy. Nepatřil do lidského rodu. Připadal mi jako halucinace nebo fata morgána."
"Je to Satan. Bude tě přesvědčovat, že to není pravda. Bude ti říkat poetické roztomilosti. Ale je to dábel z pekla, a to z jednoho prostého důvodu: lže a ničí. A tebe a tvoje děti, pokud mu to dovolíš, také zničí! Jediné, co ho zají-
má, je jeho cíl. O nic jiného mu nejde."
"A co to je?"
"Chce se stát živou bytostí a vidět a cítit jako lidé. Touží stát se tvorem z masa a kostí." Carlotta se otočila doleva a vykročila s napřaženou hůlku ke krbu. Zastavila se před srolovaným kobercem. Očima přejížděla po knihách umístěných na policích po obou stranách komína i nad krbovou římsou.
"Historie všech, kteří žili před námi, je tady v těch knihách," začala pomalu mluvit. "Sepsal ji lulien. Tato místnost patřila jemu. Sem se utíkal a tady psal také svou zpověď': jak se svou sestrou Katherine zplodil moji matku Mary Beth a s ní pak moji sestru Stellu. Když chtěl ležet se mnou, plivla jsem mu do tváře. Málem jsem mu vyškrábala oči. Vyhrožovala jsem mu, že ho zabiju." Otočila se, aby na Rowan dobře viděla. "Je tam všechno. Černá magie, zlé skutky, seznam jeho nanicovatých vítězství nad jeho nepřáteli i milenci. Ani cherubíni by neukojili Julienovu žádost. Na Juliena by nestačili."
"To tam skutečně je?"
"Ano. A ještě víc. Nikdy jsem však tyto knihy nečetla a číst nebudu. Stačilo mi číst jeho myšlenky, když seděl den co den dole v knihovně. Namáčel pero

do inkoustu, pouštěl si fantazú na plné obrátky a přitom se pro sebe smál. To už je dávno. Dlouho jsem čekala na tuto chvíli."
"A proč jsou ty knihy pořád tady? Proč jste je nespálila?"
"Říkala jsem si, že jestli se tady někdy objevíš, musíš to vidět na vlastní oči.
Žádná kniha nemá nad člověkem větší moc než spálená nebo zakázaná kniha! Tak to přece funguje. A proto si ty sama musíš přečíst, co o sobě Julien napsal, protože jakmile to uděláš, pochopíš, že se svými slovy odsoudil

k tomu, aby jím člověk pohrdal." Odmlčela se. "Přečti si to a vyber si," pravila šeptem. "Antha ani Deirdre neměly na vybranou, ale ty máš. Jsi silná a inteligentní a také moudrá. Máš v sobě moudrost. Vidím ji."
Opřela se oběma rukama o hůl, odvrátila zrak a přemítala. Těžký uzel bílých vlasů se zdál nepřiměřeně velký jejímu malému scvrklému obličeji.
"Já jsem si vybrala," pokračovala tiše, téměř smutně. "Potom, co na mě lulien sáhl a zkusil mi zpívat své vábivé písničky a povídat ty své lži - upřímně si myslel, že mě tím získá -, jsem utekla do kostela. Šla jsem do svatostánku zasvěcenému Panně Marú. Tam jsem padla na kolena a dlouho se modlila. Najednou se mi zjevila pravda, silná a jediná: není důležité, zda Bůh v nebi je katolický, evangelický nebo jiný. Důležité je něco hlubšího, staršího a mocnějšího než představa Boha, a to je pojetí dobra založené na potvrzení života, popírající ničení, zvrácenosti a zneužívání člověka člověkem, pojetí vyzdvihující všechno lidské a přirozené." Obrátila se k Rowan. "Prosila jsem: ‚Bože, stůj při mně! Matko Boží, oroduj za mě! Dovolte mi, ať použiju svoji sílu, abych proti zlu v naší rodině mohla bojovat a zvítězit. Dejte, af je všechny porazím!"'
Opět odvrátila oči. Zřejmě se pohroužila do minulosti. Pak očima spočinula na neforemném koberci u svých nohou, omotaném zrezivělým řetězem.
"Už tehdy jsem věděla, co na mé v budoucnu čeká. Trvalo mi však několik let, než jsem se naučila, co jsem potřebovala: naučila jsem se ty samé čáry máry, jichž používali oni. Zjistila jsem, jak vyvolat nejnižší duchy, jimž oni poroučeli. S jejich pomocí - poslouchali mě na lusknutí prstů - jsem čelila i Lasherovi, a to i v dobách, kdy byl nejmocnější. Stručně řečeno, používala jsem jejich zbraně proti nim."
Carlotta zamyšleně a jaksi mimochodem studovala Rowaninu reakci, ale tvářila se, že ji nezajímá.
"Oznámila jsem Julienovi, že nehodlám nosit pod srdcem jeho dítě a spáchat tím v rodině další incest. Striktně jsem ho požádala, aby mi nevnucoval své fantazie týkající se budoucnosti a nezkoušel na mě svůj nejlepší trik: přeměnit se v mladého muže a sevřít mě do náruče. Pod rukama jsem stejně cítila jeho povadlé tělo, stále jsem si ho uvědomovala. ‚Myslíš si, že bych o tebe stála? Nikdy, ani kdybys byl ty nebo ten tvůj zloduch nejkrásnější chlap na světě! Ty se domníváš, že jsem tak povrchní a nechám se unést tak pomíjivou věcí, jakou je fyzická krása?` To jsem mu řekla. A také to, že jestli na mě ještě jednou sáhne, použiju veškerou svou sílu, abych ho zahnala. lulien věděl, že by mi v tom nemusel nikdo pomáhat. Zalekl se. V jeho očích jsem zahlédla strach. I když já sama jsem přesně nevěděla, jak bych svou výhrůžku splnila, jeho strach mi napověděl, že on si je mé síly vědom. Ovšem také

to mohl být strach a zklamání člověka, který selhal jako svůdce. Prohrál, nedostal mě." Usmála se. Za úzkými rty se objevila řada zářících falešných zubů. "To se Juliena muselo strašně dotknout. Uždycky si zakládal na svém svůdnickém umění."
Znovu se uzavřela do ticha. Snad se ponořila do dávných vzpomínek.
Rowan se zhluboka nadechla. Nevšímala si potu, jímž měla zalitou tvář, ani horka, které vydávala lampa. To utrpení a ubohost! Utrpení a promrhaná léta, samota. Když se podívala na tu stařenu, cítila jen prázdné roky naplněné přísným pořádkem a rutinou, hořkost a neochvějnou víru, že umí zabít...
"Správně. Zabít," povzdechla si Carlotta. "Taky jsem to udělala. Chtěla jsem uchránit živé před tím neživým, jenž by se jich, kdyby mohl, zmocnil."
"Proč právě my?" zeptala se Rowan naléhavě. "Proč zrovna naše rodina

má být hříčkou v rukou toho ducha? Nejsme přece jediní na světě, kdo vidí duchy?"
Carlotta jen pokrčila rameny.
"Mluvila jste s ním někdy?" Rowan položila tuto otázku váhavě. "Vždyť za vámi přišel, když jste byla malá. Našeptával vám věci, které nikdo neměl slyšet. Ptala jste se ho, kdo je a co vlastně chce?"
"Ty si myslíš, že by mi odpověděl pravdivě? Nikdy ti neřekne pravdu, pamatuj na má slova! Člověk ho svými otázkami posiluje. Je to, jako bys přilévala olej do ohně."
Stará žena se k Rowan náhle naklonila.
"Vybere si z tvé mysli odpovědi, o nichž bude přesvědčen, že se ti budou nejvíc zamlouvat. Opřede tě neproniknutelnou pavoučí sítí Iží, přes něž nedohlédneš do normálního světa. Potřebuje tvoji sílu a řekne ti cokoliv, aby ji od tebe získal. Přetni ten řetěz, Rowan! Ty jsi z nich nejmocnější! Přetrhni ten řetěz, a on se ocitne v pekle. Nikdo jiný na světě to nedokáže. len ty máš takovou moc. Copak to nechápeš? Byl to on, kdo ji vytvořil! Všechny ty incestní vztahy, sestra s bratrem, strýc s neteří, syn s matkou - ano, to tady taky bylo - přinutil je k tomu. Nic ho nezastavilo, když chtěl ‚vypěstovat` nejmocnější čarodějnici. Někdy se to nepovedlo a síla slábla a ztrácela se. Jenomže co znamená ztráta této síly v jedné nebo ve dvou generacích, když se v další ještě znásobí? Nevadilo mu, že Anthu a Deirdre musel odepsat, jelikož nakonec získal tebe!"
"Čarodějnice? Vy jste použila slovo čarodějnice?"
"A co jiného si myslíš, že byli?" Oči staré ženy zkoumaly Rowaninu tvář. "Tvoje matka, její matka, Julien, to zosobnění všeho zla, jeho syn Cortland, tvůj otec. I já, dokud jsem se tomu nepostavila."
Rowan zaťala levou ruku v pěst, až si zaryla nehty do dlaně. Upřeně

Carlottu pozorovala, a přestože ji stará žena odpuzovala, nemohla z ní spustit oči.
"Incest, má milá, se nedá počítat k jejich největším hříchům. lenomže

právě incest posiloval rodovou linú, stupňoval sílu, čistil krev, a to všechno proto, aby se v každé generaci narodila mocná čarodějnice. To se dá sledovat už od evropského počátku našeho rodu. Jen si to nech vyprávět od toho Angličana, který tě podpíral, když tě doprovázel do kostela. len ať ti poví jména všech těch žen, jejichž panenky leží tady v té truhle. On ti jistě vysvětlí černou magú i celou genealogú."
"Musím pryč," nehlasně zašeptala Rowan. Otočila se a paprsek lampy padl

na chodbu.

"Je to pravda, a ty to víš," ozvala se Carlotta za jejími zády. "Vždycky jsi podvědomě tušila, že je v tobě nějaké zlo a špatnost."
"Neříkáte to přesně, Nemluvila jste o zlu ve mně, jen o jistém předpokladu ke zlu."
"To je jedno, jak to vyjádříš. Sama si dobře uvědomuješ, že jsi schopná to zastavit. Význam tvé moci spočívá v tom, že se můžeš zachovat jako já: použít své schopnosti proti němu. Proti všem."
Prošla těsně kolem Rowan a lem jejích šatů se otřel o Rowaniny kotníky. Vykročila ze dveří a lehce poklepávala holí. Rukou naznačila, aby ji Rowan následovala.
Vstoupily do posledního pokoje v druhém patře. Vyvalil se z něj nesnesitelný zápach. Rowan o kousek ustoupila, téměř se zalykala. Pak si to rozmyslela. Zhluboka ten puch do sebe nasála- jenom tak si na něj mohla zvyknout.
Zvedla lampu a uviděla, že jsou v komoře, která slouží jako skladiště. Všude
na policích stály sklenice naplněné načernalou tekutinou. To, co v nich plavalo, se dalo těžko identifikovat. Zdálo se, že obsah nádob zahnívá. V místnosti se vznášel pach alkoholu a jiných chemikálú, ale nejvíc ze všeho rozkládajícího se masa. Rowan si nedovedla představit ten pekelný smrad, kdyby
se sklenice rozbily!
"Patřily Marguerite," ozvala se Carlotta. "Marguerite byla matka Juliena
a Katherine, což byla moje babička. Neočekávám, že si ta jména zapamatuješ. Najdeš je v účetních knihách vedle a také ve starých záznamech dole
v knihovně. Nezapomeň však, co ti ted' řeknu. Marguerite naplnila všechny

nádoby strašnými věcmi. Ale to uvidíš, když vyliješ jejich obsah. A ještě jednu věc. Udělej to sama, pokud se chceš vyhnout potížím! Strašné věci. A to si říkala léčitelka!" Carlotta se zalykala rozhořčením. "A ted' máš ten dar ty. Položíš ruce na nemocné a oni se uzdraví, Přinutíš buňky zacelit ránu nebo

vyhojit rakovinu. A ona se svým darem naložila tímto způsobem! Jen na to posvif."

"

Nechci se na to dívat."

"Ne? A proč ne? Vždyť jsi lékařka. Copak jsi nikdy nepitvala mrtvolu? Nikdy jsi áádnou nerozřezávala?"

"Jsem chirurg a operuju, abych zachránila život. Nemám chuf si to ted' prohlížet."

A přece po očku pokukovala po nechutném obsahu sklenic. Zastavila se pohledem na největší z nich, v níž tekutina ještě nebyla příliš zkalená. Vznášela se v ní, napůl ve stínu, jakási kulatá věc. Vypadalo to jako lidská hla-
va. To se jí muselo zdát! Odskočila, jako by se spálila.

"Jen mi pověz, co vidíš!"

"Proč mi tohle děláte?" zeptala se Rowan potichu, zírajíc fascinovaně na sklenici, na tmavé hnijící oči a vlasy podobné chaluhám. Otočila se k polici zády a pohlédla na stařenu. "Dnes jsem pohřbila matku. Co po mně ještě chcete?"

"Už jsem ti to řekla."

"Ne. To není pravda. Mstíte se mi za to, že jsem sem přijela, Trestáte mě, protože chci znát svou minulost. A překazila jsem vaše plány."

Neobjevil se na Carlottině tváři náznak úsměvu?

"Copak mě nechápete? Zůstala jsem sama, a ted' mám konečně možnost poznat svou rodinu. Nepoddám se vaší vůli."

Ticho. V komoře bylo na omdlení. Rowan netušila, jak dlouho to ještě vydrží. "Tak tohle jste udělala mé matce!" Rowan se chvěl hlas potlačovaným vztekem. "Vnutilajste jí svou vůli!"

Ustoupila o krok, jako by ji od té staré ženy odpuzoval vztek. V ruce svírala skleněnou lampu, rozpálenou od prskajícího knotu. Téměř ji nemohla udržet.

"Dělá se mi tady špatně."

"Chudinko," řekla jí na to Carlotta. "V té sklenici jsi viděla lidskou hlavu. Až přijde čas, pékně si ji prohlédneš, A ty ostatní také,"

"Vždyf se rozkládají! Musí být tak staré, že nejsou k ničemu. Chci odsud vypadnout!"

Přesto se Rowan ještě otočila a znovu se podívala na sklenice. Obešla ji hrůza. Levá ruka jí vylétla k ústům, jako by ji to mohlo ochránit. V zakalené tekutině uviděla zející díru, kolem níž hnilo něco, co asi bývaly rty, za nimi zasvítily bílé zuby. Chmurně na ni zablýskla zrosolovatělá bělma. Nedívej se tam! A co se to hýbe ve sklenici vedle? Víčko se rozbilo a v tekutině se to hemžilo červy.

Otočila se a rezolutně vyšla z místnosti. Opřela se o zed', zavřela oči. Lampa ji nesnesitelně pálila do dlaně. V uších jí hučelo a na chvilku se zdálo, že ji přemůže nevolnost. Pozvrací ty špinavé schody i tu starou ženskou. Jakoby zdálky zaslechla Carlottu, která ji minula a začala sestupovat po schodech. Nejdřív pomalu, ale když se blížila k odpočívadlu, zrychlila.

"Pojd' dolů, Rowan;' přikázala. "Zhasni lampu, ale předtím zapal svíčku

a vezmi ji s sebou."

Rowan se vzchopila. Levou rukou si projela vlasy. Přemáhajíc další vlnu

nevolnosti vstoupila do bývalé Julienovy ložnice. Postavila lampu na titěrný stolek u dveří, odkud ji předtím vzala. Ui nemohla vydržet ten žár. Na okamžik si dala ruku k ústům a pofoukala si prsty, aby zmírnila bolest. Pak zvolna zvedla svíčku a přiložila ji k vršku cylindru, aby ji zapálila. Skleného cylindru se nedotkla. Věděla, ie bude rozpálený, Vosk ze svíčky pokapal

knot lampy. Rowan ji zhasla a okamžik nehnutě stála, zírajíc na srolovaný koberec a kožené boty, jež tam zřejmé někdo pohodil.

Počkat, zarazila se. Tady něco nehraje. Přiblížila se ke koberci. Zastavila se u bot a levou nohou se zlehka dotkla jedné z nich. Pak do ní kopla a uvědomila si, že bota na něčem drží. Bota najednou spadla a Rowan zírala na bílou kost a kousek nohavice vyčuhující z koberce.

Ochromeně se dívala na kost a na koberec. Pak koberec obešla. Předtím si nevšimla, že na druhé straně z role vylézají hnědé vlasy. V tom koberci někdo byl! Mrtvý, a to už hodně dlouho. A co je to tady? Skvrna na podlaze - zčernalá skvrna vedle koberce. Krev, která tam vytekla už pěkně dávno a zaschla. A tady? Nějaké mušky, jež se tam kdysi přilepily.
Rowan, slib mi, že tam nikdy nepojedeš! Slib mf to!

Odkudsi z dálky k ní dolehl hlas té stařeny. Zněl tak nereálně, že to mohlo být pouhé zdání. "Pojd' dolů, Rowan Mayfairová:
Rowan Mayfairová, Rowan Mayfairová, Rowan Mayfairová.

Nespěchala. Vyšla pomalinku, ještě se otočila za mrtvým člověkem ukrytým v koberci, za útlou bílou kostí, která z něj trčela. Pak zabouchla dveře a scházela netečně po schodech.

Carlotta stála beze slov u otevřených dveří výtahu, z něhož na ni dopadalo mdlé žluté světlo jediné žárovky.
"Vy víte, co jsem našla," promluvila Rowan. Došla ke konci zábradlí a na chvíli se zastavila. Svíčka vrhala na strop stíny.
Našla si mrtvého muže zabaleného do koberce:

"Co sex proboha, v tomto domě odehrálo?" téměř zalapala po dechu Rowan. "Copak se tu všichni zbláznili?"
Jak odtažitě ta stará žena vypadala! !ak měla všechno pod kontrolou!

"Jen pojd' se mnou," opakovala a ukazovala na otevřený výtah. "Už toho tady moc k vidění není, a k mluvení také ne..."
"Ale to nemyslíte vážně!" reagovala podrážděně Rowan. "Povězte mi jedno: řekla jste o těchto věcech mé matce? Ukázala jste jí ty hrozné sklenice a panenky?"
"Pokud mě podezíráš, že jsem její duševní chorobu způsobila já, tak se mýlíš."
"Myslím tím to, že v tomto domě by se zbláznil každý!"
"V tom s tebou souhlasím. Proto jsem tě poslala pryč. A ted' už konečně pojd'me."
"Řekněte mi, co se stalo mé matce
Rowan vstoupila za Carlottou do malého zaprášeného výtahu a vztekle za sebou zavřela dveře i mříž. Klesaly dolů. Rowan pozorovala stařenu z profilu, Panebože, jak jen je stará! lejí kůže vypadala jako zažloutlý pergamen, z něhož vystupovaly namodralé žíly. Krk byl neuvěřitelně tenký a křehký. Všechno na ní působilo křehce.
"Musíte mi říct, co se stalo mé matce!" rozhodně pravila Rowan, oči upřené na podlahu. Neodvažovala se na tu ženu znovu pohlédnout. "Jenom mi, prosím vás, už nevykládejte nic o tom, jak se jí on ve spánku dotýkal. Chci vědět, jak to s ní doopravdy bylo."
Výtah s cuknutím zastavil. Carlotta otevřela mříž, strčila do dveří a vyšla na chodbu.
Rowan za sebou zavřela a světlo zmizelo, jako by výtah a holá žárovka v něm nikdy neexistovaly. Zvenku, kde nastala noc plná útěšných zvuků, se sem přiblížila tma, chladivá a provoněná deštěm.
"Řekněte mi, co se stalo, trvala na svém Rowan. Hlas jí zjemněl a zaznívala v něm hořkost.
Procházely velkým salonem, stará žena napřed, napadajíc trochu na levou stranu, jak se opírala o hůl. Rowan ji rezignovaně následovala.
Bledé světlo svíčky nakonec matně ozářilo celou místnost až ke stropu. Byl to stále krásný pokoj, i když nadmíru zanedbaný. Rowan si prohlížela mramorové krby, nad nimiž se tyčila vysoká zrcadla vystupující z ponurých

stínů. Všechna okna sahala až k podlaze. Zrcadla se přes celou místnost shlížela jedno v druhém a lustry se v nich odrážely znovu a znovu, až se jakoby ztrácely v nekonečnu. Rowan se v zrcadlech také zahlédla. Její postava se v nich zmenšovala, až docela zmizela ve tmě.

"Ano. Zrcadla vytvářejí zajímavý efekt. Darcy Monahan je koupil pro Katherine. Darcy Monahan se snažil Katherine uchránit před zlem kolem ní, jenomže v tomto domě předčasně zemřel na zimnici. Katherine zbytek živo-

ta proplakala. Ovšem zrcadla tu jsou dodnes, tady nad krby, přesné tak, jak je Darcy umístil."

Povzdechla a opřela se oběma rukama o hůl.

"Ušichni jsme se... čas od času... v těch zrcadlech spatřili. Ted' jsi v nich i ty, chycená do stejného rámu, do stejné pasti."

Rowan na to nereagovala. Padla na ni tíseň a zatoužila tuto místnost vidět při plném osvětlení, prohlédnout si reliéfy vytesané do mramoru krbů, hedvábné závěsy a štukované medailony na vysokém stropě.

Carlotta přešla k bližšímu ze dvou francouzských oken. "Vytáhni ho," požádala Rowan. "Šoupe se nahoru. Ty máš na to sílu." Vzala od Rowan svíčku a postavila ji na stolek s lampou pohlíž krbu.

Rowan se natáhla, aby dosáhla na jednoduchou záklopku, která okno zajišťovala, a vyšoupla těžké okno rozdělené na devět tabulek nahoru až nad svou hlavu. Šlo to lehce.

Objevila se před ní krytá veranda a jasná noc. Teplý vzduch byl nasáklý vlhkostí, Náhle pocítila něco jako vděčnost a stála tam bez hnutí, nastavujíc tvář a ruce polibkům něžného vánku. Poodstoupila, když Carlotta procházela kolem ní.

Svíčka za Rowaninými zády bojovala chvilku s průvanem a pak zhasla. Rowan vykročila do tmy. Vzduch zase prostoupila ona silná vůně, omamně sladká.

"Noční jasmín," vysvětlila Carlotta.

Zábradlí celé verandy objímaly popínavé keře.)ejich úponky tančily v mírném větříku, malé lístečky se pohybovaly stejně jako křídla drobného hmyzu narážejícího do sítě verandy. Květy tu a tam zasvítily ve tmě, bílé, něžné, překrásné.

"Tady tvoje matka strávila část svého života," ozvala se nakonec stařena. "A tam na dláždění dopadla její matka, Zemřela, když spadla z tamté střížky pod oknem Julienova pokoje. Sama jsem ji k tomu oknu dostrkala. Myslím, že kdyby neskočila sama, vlastníma rukama bych ji shodila. Oči jsem jí vyškrábala já. Podívej se, těmahle rukama. Jako jsem to málem udělala Julienovi."

Odmlčela se. Zadívala se přes zrezlou síf do noci, možná na nejasné stíny vysokých stromů rýsujících se proti světlejší obloze. Chladné a jasné světlo pouliční lampy dopadalo na zahradu před domem a na neudržovaný trávník, Dokonce dosáhlo až na bílé dřevěné houpací křeslo,

Noc připadala Rowan nepřátelská a děsivá. Ten strašný a bezútěšný dům člověka požíral. Už jenom představa, že tu lidé žijí a umírají, tráví celý život v těch skličujících místnostech, že někdo zemřel v té špíně nahoře! Ne, to se

ani nedá vyslovit. Vzedmula se v ní hrůza, kteYá houstla a temněla, až hrozilo, že ji zadusí. Nedokázala vyjádřit své pocity. Nedostávalo se jí slov, jimiž by
tu stařenu zatratila.

"Zabila jsem Anthu," pronesla bez obalu Carlotta. Byla obrácená k Rowan zády a její přiznání kupodivu nepůsobilo vůbec dramaticky. "Dohnala jsem ji k smrti tak jistě, jako kdybych ji z toho okna skutečně shodiLa. Chtěla jsem, aby zemřela. Houpala malou Deirdre v kolébce a on stál vedle ní, shlíiel na miminko a to se na něj smálo. A Antha to dopustila. Mluvila s ním tím svým tenkým, slaboučkým hláskem, ujišfovala ho, že on je její jediný přítel, když její manžel už nežije. Jediný přítel na celém světě! A mně si dovolila říct: ‚Ten dům je můj. Když budu chtít, můžu tě vyhodit.' To, prosím, řekla mně!

Opakovala jsem jí několikrát; ‚Vydrápu ti oči, jestli se toho d'ábla nevzdáš! Bez očí ho neuvidíš! A nesmíš připustit, aby ho viděla Deirdre."`

Stará žena se zase odmlčela. Rowan znechucená a zároveň zoufalá vyčká-

vala. Doléhaly k ní tlumené hlasy noci.
"Už jsi to někdy zažila? Lidské oči vyrvané z důlků, visící na tváři jen na zkrvavených nitkách? To jsem jí udělala. Křičela a vzlykala jako malé dítě, ale neodradilo mě to. A pak jsem ji hnala po schodech nahoru, utíkala přede mnou a snažila se ty své drahocenné oči přidržovat rukama. Myslíš si, že on se mě pokusil zastavit?"
"lá bych to určitě zkusila," ujistila ji trpce Rowan. "Proč mi to vůbec vyprávíte?"
"Protože jsi to chtěla vědět! Abys pochopila, co se stalo Deirdre, musíš také vědět, co se stalo její matce. Ovšem především si uvědom, že jsem to udělala, abych přerušila osudový řetěz!"
Stará žena se otočila k Rowan a upřela na ni pohled. Studené bílé světlo jí svítilo přímo na brýle, jejichž čočky náhle vypadaly jako slepá zrcadla. "Udělala jsem to pro tebe i pro sebe, a jestli je někde Bůh, tak také pro něj. Dohnala jsem ji k smrti. ‚Jen počkej, ted' už ho neuvidíš, když budeš slepá!' křičela jsem. ‚Potom si ho přivolávej!' Tvoje matka vřískala v kolébce vedle v pokoji, jako by ji na nože brali. Měla jsem ji poslat na onen svět. Měla jsem ji zadusit, zatímco její matka ležela dole mrtvá na dlaždicích. Pane Bože, proč jen jsem k tomu nesebrala odvahu?"
Carlotta přerušila své vyprávění, pozvedla lehce bradu. Úzké rty se pousmály. "Máš vztek, Rowan. Cítím ho. A odsuzuješ mě."
"Nemůžu si pomoct, zamumlala Rowan.
Stará žena sklonila hlavu. Světlo z ulice jí dopadalo na bílé vlasy, tvář měla zastíněnou. "Nedokázala jsem zabít to miminko, ozvala se unaveně. "Vzít polštář a zadusit malou Deirdre, to jsem nedokázala. Pomyslela jsem na ty

doby, kdy čarodějnice obětovaly novorozeňata o sabatu a přidávaly jejich tuk do kotlů. My Mayfairové jsme čarodějnice. Měla jsem to udělat jako ony? Stála jsem tam už už připravená Deirdre zabít, ale nepřiměla jsem se k tomu. Takové malé plačící děťátko to bylo."
Ticho.
"On samozřejmě věděl, že to neudělám! Kdybych to zkusila, raději by zboural tento dům, aby mě zastavil!"
Rowan čekala. Pak už to nešlo. Nenávist a zuřivost j i spalovaly. Zastřeným hlasem se zeptala:
"A co jste udělala později - myslím mé matce -, abyste, jak vy říkáte, přerušila řetěz?"
Ticho.

"
Povězte mi to!"
Stařena vzdychla. Pootočila hlavu a podívala se zrezlou sítí ven.
"Už od té doby, kdy byla ještě malé dítě a hrávala si na zahradě tam venku, jsem ji prosila, aby proti němu bojovala. Žádala jsem ji, aby se na něj nedívala. Učila jsem ji, jak ho od sebe zahánět! A tu bitvu jsem vyhrála, i přes její zá-
chvaty melancholie a šílenství i pláče, přes nepříjemné zpovědi, že podlehla a dovolila mu, aby za ní přišel do postele, vyhrávala jsem, dokud ji Cortland neznásilnil! Pak jsem udělala to, co jsem musela - zařídila jsem, že se tě vzdala a nikdy se tě nesnažila získat zpátky.
Musela jsem dohlédnout, aby nenašla sílu k útěku, aby tě nehledala, nevznesla na tebe nárok a nepřivedla tě zpátky do svého šílenstuí, hysterie a pocitu viny. Když jí odmítli dávat elektrické šoky v jedné nemocnici, převezla jsem ji do jiné. Namluvila jsem jim, co bylo zapotřebí, aby ji přivázali k posteli a předepsali jí léky a další elektrické šoky. Musela jsem jí říkat hrozné
věci, aby křičela-potom mi lékaři uvěřili!"
"Už nechci nic slyšet!"
"Proč? Přece ses na to ptala! A když se pod dekou kroutila jako mrouskající kočka, řeklajsemjim, abyjí píchli injekci. Dávali jí..."

"
Přestaňte!"

"...dávali jí je dvakrát nebo třikrát denně. Je mi jedno, jestli ji zabijete, ale
dejte jí to! Nemohla jsem připustit, aby se z ní stala jeho hračka svíjející se ve
tmě, nemohla..."
"Přestaňte, nechte toho
!"

"Proč? Až do dne, kdy zemřela, mu patřila. Poslední a jediné slovo, které vyslovila, bylo jeho jméno. K čemu to všechno bylo? Ale dělala jsem to pro tebe, Rowan, jen pro tebe!"
"Budfe zticha!" zasyčela na ni Rowan a její ruce s roztaženými prsty se

bezmocně vztáhly ke stařeně. "Už ani slovo! Mohla bych vás zabít za to, co mi tu povídáte! lak se opovažujete mluvit o Bohu a životě, když jste tohle mohla udělat? Udělat takovou věc bezmocné dívce, kterou jste vychovala v tomhle špinavém domě, a vy... Bůh vám pomoz, vy čarodějnice! Jste zlá a nepříčetná stará ženská, jen proto jste jí mohla něco takového udělat. Bůh vám pomoz, Bůh vás zatrať!"
Stařeninou tváří přelétl výraz podrážděného ohromení. V slabém světle se na vteřinu zdálo, že její obličej je prázdný, a kulaté skleněné oči připomínaly knoflíky. Ústa měla ochablá.
Rowan zasténala, její ruce vylétly vzhůru k hlavě, prsty zabořila do vlasů, stiskla rty, aby zaražila proud slov, aby potlačila rozhořčení a bolest. "Propadni se do pekla! Za všechno, cos udělala!" vykřikla a téměř se zalykala, tělo zkroucené zuřivostí, kterou nedokázala ovládat.
Stařena se zamračila. Napřáhla ruku a hůl jí vypadla. Udělala jediný tápavý krok kupředu. Vtom se jí zatřásla pravá ruka. Vrazila do houpacího křesla stojícího před ní a její vyhublé tělo se pomalu zkroutilo. Carlotta sklesla do křesla. Jakmile se její hlava dotkla vysokého opěradla, stařena se přestala hýbat. Po chvilce jí ruka sklouzla a zůstala bezvládně viset.
Noc byla tichá. Ozývalo se jen slabé nepřetržité bzučení hmyzu doprovázené žabí písní a vzdálenými motory aut. Někde blízko projel vlak a přidal své rychlé rytmické klapání, pak zaznělo tlumené zapískání na rozloučenou jako hluboké zavzlyknutí ve tmě.
Rowan stála bez pohnutí, ochablé a nepoužitelné ruce volně podél těla, a přihlouple zírala zrezlou sítí verandy na siluety větví, připomínající na pozadí nebe měnící se jemnou krajku. Ze zvuků noci se vyděliły skřehotavé hlasy žab, pak utichly. Kolem plotu projelo opuštěnou ulicí auto a jeho světla pronikla hustou a mokrou spletí větví a listů.
Rowan to světlo ucítila na své kůži. Viděla, jak přejelo přes hůl ležící na podlaze verandy i přes Carlottinu vysokou černou botku nepřirozené ohnutou, jako kdyby vězela na vymknutém kotníku.
Zahlédl někdo hustými keři mrtvou ženu na verandě? A vysokou svétlovlasou ženu stojící nad ní?
Rowan se otřásla. Nahrbila se. Levou rukou se chytila za pramen vlasů a silně zatahala, až ucítila bolest tak ostrou, že ji téměř nemohla snést.
Zuřivost ji přešla. I to nejjemnější bodnutí vzteku odeznělo. Stála tam osamělá a byla jí zima. Uchylovala se k bolesti, kterou si působila, když se tahala za vlasy. Měla pocit, že teplá noc neexistuje, že se ocitla sama v temnotě, jež je temnotou hlubin bez příslibu světla, bez příslibu naděje nebo štěstí. Svět zmizel. Svět se svými dějinami, zbytečnou logikou, sny a úspěchy.

Pomalu si otřela hřbetem ruky ústa, nedbale jako dítě, a zadívala se na bezvládnou stařeninu ruku. Začaly jí cvakat zuby, jak se do ní hlouběji zakusoval chlad. Nlrazilo ji. Klekla si, zvedla tu ruku a pokusila se nahmatat pulz, i když věděla, že je to marné. Pak ruku položila Carlottě do klína a všimla si pramínku krve řinoucího se z jejího ucha. Stékal po krku až na bílý límec.
"Já nechtěla...," šeptla téměř nezřetelně.
Starý dům za ní čekal. Pomyšlení, že se musí otočit, bylo nesnesitelné. Jakýsi vzdálený neurčitý zvuk ji vylekal. Naplnilo ji to strachem, jediným skutečným strachem z určitého místa, který kdy v životě poznala. Když pomyslela na tmavé místnosti, nedokázala se otočit. Uzavřená veranda ji držela

jako past.
Pomalu vstala a pohledem zalétla přes spleť rostlin pnoucích se po síti, přes jejich špičaté třepotající se lístky k přerostlému trávníku. Vzhlédla k mrakům plujícím nad vrcholky stromů a uvědomila si, že jí z úst vychází ošklivé syčení, jakési strašné a zoufalé sténání.
"Já nechtěla...," opakovala.
Ted' by ses měla modlit, pomyslela si nešfastně. V tomto okamžiku by ses měla modlit, aby Bůh, pokud existuje, z tebe sejmul hrůzu toho, čeho ses dopustila, aby to nějak napravil, abys dál mohla žít s pocitem, že jsi tu nikdy nebyla.
Vybavil se jí Elliein obličej na nemocniční posteli. Slib mi, že se nikdy, nikdy...
"Já opravdu nechtěla!" Její šepot byl tak tichý, že ho nikdo kromě Boha nemohl zaslechnout. "Bože, já jsem to nechtěla. Přísahám. Nechtěla jsem to udělat znovu."
Daleko, daleko, v nějaké jiné sféře, existovali lidé. Michael, ten Angličan a Rita Loniganová, Mayfairové shromáždění kolem stolu v restauraci. I Eugenia, která ted' ztracená někde uvnitř domu asi spí a možná se jí i něco zdá. Prostě všichni ostatní lidé.
A ona je tu sama. Ona, která zabila tuto záludnou a krutou stařenu, zabila ji stejně krutě, jako zabíjela ta stařena, Bůh ji za to zatrať. Bůh ji zatrať do horoucího pekla za všechno, co řekla a co udělala. Ale já jsem nechtěla, přísahám...
Znovu si otřela ústa. Zkřížila ruce přes prsa a zvedla ramena. Zachvěla se. Musí se otočit a vejít do tmavého domu. Dostat se až ke dveřím, a pryč odsud.
To přece nemůže udělat! Musí někoho zavolat, někomu to říct, možná té Eugenú, a zařídit, co je třeba...
Přesto se jí muka, která jí 2působí nutnost mluvit s cizími lidmi, vymyslet přijatelnou verzi pro úřady, v té chvíli zdála nesnesitelná.

69

Pomalu sklonila hlavu. Pohlédla dolů na bezmocné tělo, zhroucené uvnitř obalu z šatů, a na hlavu s jemnými bílými vlasy. Před Rowan tu ležel jeden bezúčelný a nanicovatý příběh tohoto domu, jeden zatrpklý a nešťastný život. A takto skončil.
Zavřela oči a unaveně zvedla ruce ke spánkům. A vtom se dostavily modlitby. Pomoz mi, protože nevím, co mám udělat, nevím, co jsem udělala, a neumím to napravit. Každé stařenino slovo bylo pravdivé a já to věděla. Věděla jsem celou dobu, že mám v sobě zlo, a oni také, a proto mě Ellie odvezla. Zlo.
Vybavila si hubený bledý přízrak za sklem v Tiburonu. Cítila dotek neviditelných rukou v letadle.
Zlo.
"Kde jsi?" zašeptala do tmy. "Proč bych se sem měla bát vkročit?"
Zvedla hlavu. Za ní se z velkého salonu ozval další tichý zvuk, jako by staré prkno zavrzalo pod něčí nohou. Nebo si jenom vzdychl nějaký trám? Zvuk byl natolik tichý, že to mohla být krvsa plížící se přes podlahu na svých odpudivých nožičkách. Rowan věděla, že tomu tak není. Ušemi smysly vnímala něčí přítomnost - někdo je nablízku, někde ve tmě, v salonu. Rozhodně ne ta stará černoška, to by slyšela šoupání jejích bačkor.
"Ukaž se mi," tiše pronesla Rowan a poslední zbytky strachu se přetavily v hněv. "Hned ted'."
Znovu ten zvuk. Pomalu se otočila. Ticho. Naposledy se podívala na starou ženu a pak vkročila do dlouhé přední místnosti. Vysoká úzká zrcadla zírala jedno na druhé v přízračném tichu. Zaprášené lustry do sebe zarytě vstřebávaly světlo.
Nebojim se tě. Nebojim se iu ničeho. Ukaž se, jako ses ukázal předtim.
I nábytek jakoby na jediný nebezpečný okamžik ožil. Měla pocit, že ji malé vyřezávané židle pozorují, že zasklené knihovny zaslechly její výzvu, pronesenou beze slov, a budou svědky toho, co se stane.
"Proč se mi nezjevíš?" řekla nahlas. "Bojíš se mě?" Všude jen prázdnota. Lehké zaskřípění odněkud zezhora.
Tichými pravidelnými kroky se vydala do haly. Bolestně si uvědomovala svůj zrychlený dech. Tupě se zadívala na otevřené vstupní dveře.
Z ulice přicházelo mléčné světlo, tmavé listy mokrých dubů se Ieskly. Téměř proti své vůli si povzdechla, a pak se otočila a vykročila směrem od to-

ho uklidňujícího světla vstříc hustým stínům a prázdné jídelně, kde na ni v pouzdře čekal smaragd.
Ten duch tu někde je. Musí tady být.
"Proč se mi nezjeviš?" opakovala. Překvapila ji křehkost vlastního hlasu.

70

Zdálo se jí, že se stíny pohnuly, ale žádný se nezhmotnil. Možná jen lehounký vánek pohnul zaprášenými závěsy. Prkna pod jejími kroky tlumeně zapraskala.
Pouzdro leželo na stole. Ve vzduchu se vznášela vůně vosku. Odklopila víčko a dotkla se drahokamu. Prsty se jí chvěly.
"Tak pojd', d'áble!" zavolala. Zvedla smaragd, přes své zoufalství mírně

vzrušenájeho váhou, zvedala ho výš, dokud se v něm neodrazilo světlo, a pak si šperk připnula na krk - snadno zvládla jeho malý pevný uzávěr.
Najediný podivný okamžik se uviděla. Spatřila Rowan Mayfairovou-vytrženou z minulosti a natolik od ní vzdálenou, že se smazaly všechny podrobnosti -, jak stojí a připomíná v tom tmavém a mlhavě známém domě ztraceného poutníka.
Ano, ten dům je známý. I ty vysoké zužující se dveře. Měla dojem, že její oči spočinuly na nástěnných malbách aspoň tisíckrát. Ellie tudy procházela. Její matka tu žila a zemřela. Dům ze skla a sekvojového dřeva v daleké Kalifornú Rowan připadal jako z jiného světa, zcela nedosažitelný. Proč svůj návrat sem tak dlouho odkládala?
Zřejmě v temnotě zářící stezka Rowanina osudu změnila směr.. Co znamenaly všechny její minulé úspěchy ve srovnání s tímto tajemstvím a s pomyšlením, že to tajemství se svou tušenou nádherou jí po právu náleží? Celá ta léta tu na ni čekalo, aby se o něj přihlásila, a ona je konečně tady.

Smaragd těžce spočíval na hedvábí její blůzy. Prsty nemohly odolat, kámen je přitahoval jako magnet.

"
Tohle chceš?" zašeptala.
Vzadu v hale jí odpověděl nepřeslechnutelný zvuk. Celý dům ho cítil, odrážel ho, jako se v klavíru odráží nejjemnější zachvění jediné struny. Pak se to ozvalo znovu. Tiše, ale jasně. Někdo tam byl.

Srdce jí téměř bolestně tlouklo. Stála jako přimrazená, s hlavou zasněně skloněnou. Náhle se otočila a zvedla oči. Jen pár kroků před sebou rozeznala nezřetelnou postavu něčeho, co připomínalo vysokého muže.

I ty nejtišší zvuky noci odumřely a zanechaly ji v úplné prázdnotě, když se snažila oddělit ten neurčitý tvar od splývavé tmy, jež ho obklopovala. Byl to sebeklam, n2ho skutečně rozeznala obličej?
Zdálo se jí, že ji pozoruje pár očí, že dokáže určit obrys hlavy. Zahlédla bílou křivku tuhého límce.
"Nezahrávej si se mnou," zamumlala. Ještě jednou se domem ozval ten zvuk doprovázený neurčitým praskáním a vzdechy. A pak jako zázrakem postava zjasněla - potvrdila svou přítomnost. Ovšem než stačila Rowan hlasitě vydechnout, přízrak se začal rozplývat.

71

"Ne, neodcházej!" prosebně vykřikla a najednou zapochybovala, že vůbec něco viděla.
Jak se zahleděla do hry světla a stínů a snažila se něco rozeznat, ve slabém matném osvětlení přicházejícím dveřmi se objevil temný obrys. Těžkými hlasitými kroky se bLížil poletujícím prachem. Okamžitě poznala široká ramena a černé vlnité vlasy.

"
Rowan? Jsi to ty, Rowan?"

Pevný a známý lidský hlas.
"Ach Michaeli!" vykřikla něžně a hlas se jí zlomil. Vrhla se do jeho otevřeného náručí. "Michaeli, bohudíkyl"

72

PÉT

Tak tedy, pomyslela si, když seděla schoulená na židli v tichu jídelny, jsem další "oběť" hrůz tohoto domu, a navíc se stávám jednou z těch žen, které prostě padnou muži do náruče a nechají ho, aby se o všechno postaral.
Ale bylo tak příjemné pozorovat Michaela v činnosti. Zavolal Ryana Mayfaira, policú a pohřební ústav Lonigan a synové, promluvil s detektivy v civilu, jakmile se dostavili. Pokud si někdo všiml jeho černých rukavic, nedal to najevo - možná proto, že Michael nikomu neposkytl čas, jelikož mluvil překotně, snažil se všechno vysvětlovat a popohánět, aby se celá záležitost co nejrychleji uzavřela.
"Víte, přišla sem před chvílí a nemá zdání, kdo je ten zatracený člověk nahoře v podkroví. Stará paní jí to neprozradila. Rowan je ted'v šoku. Stařena zemřela tam na verandě. To tělo je v podkroví už dlouho a já vás žádám, abyste se v té místnosti nedotýkali ničeho jiného. Jenom odstraňte ty pozůstatky. Rowan chce vědět právě tak jako vy, kdo to byl.

A tady máme Ryana Mayfaira. Ryane, Rowan je vevnitř. Je ve strašném stavu. Než Carlotta zemřela, ukázalají to tělo nahoře."
"Jaké tělo? To myslíte vážně?"
"Potřebují ho odtamtud dostat. Mohl byste vy nebo Pierce jít s nimi a dohlédnout, aby se nedotýkali těch starých záznamů a ostatních věcí? Rowan sedí v jídelně. Cítí se mizerně. Bude k mluvení až ráno."
Pierce se toho úkolu okamžitě ujal. Po starých schodech se ozýval dupot nohou.
Ryan a Michael spolu hovořili tlumenými hlasy. Halou se nesla vůně cigaretového kouře. Ryan vešel do jídelny a šeptem Rowan oslovil:

73

"Zítra ti zavolám do hotelu. Nechceš raději jet se mnou a Piercem do Metairie?"
"Chci zůstat nablízku. Abych sem ráno mohla zajít pěšky."
"Tvůj přítel z Kalifornie je fajn člověk. Je zdejší."
"Ano. A děkuju ti."
Dokonce i pro starou Eugenú se Michael stal ochráncem, když ji objal kolem ramen a doprovodil ji, aby se podívala na "slečnu Carlu", než pan Lonigan přemístí její tělo z houpacího křesla. Chudák Eugenia plakala, aniž vydala hlásku.
"Dušičko, nemám vám někoho zavolat? Nemůžete přece zůstat v tomhle domě přes noc sama. Řekněte mi, co chcete dělat. Seženu někoho, kdo tu s vámi přespí."
Se svým starým přítelem Loniganem si okamžitě padli do noty. Michaelovi se z řeči vypařila Kalifornie a mluvil právě tak jako Jerry a Rita, která si s Michaelem kdysi vyjela na rande. Vždyt' byli staří přátelé. Jerry popíjel před pětatřiceti lety pivo s Michaelovým otcem na schůdcích před domem a Rita si v časech Elvise Presleyho domlouvala schůzky jak s Jerrym, tak s Michaelem. Vrhla se mu kolem krku. "Michael Curry!"
Rowan bloumala po domě, takže je zahlédla ve světle projíždějících aut. Pierce telefonoval v knihovně. Knihovnu ještě neviděla. Ted'ji zalévalo slabé světlo elektrické žárovky a osvětlovalo staré kožené potahy a čínský koberec.
"...tak teda, Miku," říkal Lonigan, "musíš vysvětlit doktorce Mayfairový, že Carlottě bylo už přes devadesát. Už jenom Deirdre ji držela při životě! Chci

prostě říct, že jsme všichni věděli, že když Deirdre zemře, je to jen otázka času... Takže ať si paní doktorka nedává vinu za to, co se dneska večer stalo. Jasně, je doktorka, ale nemůže dělat zázraky."
Ne, to tedy nemůže, pomyslela si Rowan.
"Mike Curry? Vy musíte být syn Tima Curryho," zazubil se uniformovaný policista. "Řekli mi, že jste to vy. Teda můj táta a váš táta byli bratranci z tře-
tího kolena, víte to? Můj táta znal toho vašeho moc dobře, chodili spolu na pivo do Corony."
Konečně zabalené tělo z podkroví odvezli a malou vyschlou stařenu polo-
žili na bílá nosítka, jako kdyby byla živá - nesli ji jenom do pohřebního vozu. Pak ji možná dají na stejný balzamovací stůl, na němž o den dřív ležela Deirdre.
Ryan oznámil, že podle Carlottina přání - sdělila mu ho včera - nebude žádný pohřeb, žádná pohřební hostina, vůbec nic. Řekla to i Loniganovi.
"Během týdne se bude konat zádušní mše," pokračoval Ryan. "Budeš ještě ta-

Kam bych šla? Proč? Našla jsem místo, kam patřím. Do tohoto domu.

Jsem čarodějnice. Umím zabíjet. A tentokrát jsem to udělala íxmyslně.
...dovedu si představit, jak to pro tebe bylo strašné."
Vydala se zpátky do jídelny a cestou zaslechla, jak Pierce hovoří ve dveřích knihovny.
"Snad neuvažuje o tom, že dnes v noci zůstane v tomhle domě?
"Ne, vracíme se do hotelu," odpověděl Michael.
"Prostě by tu neměla zůstat sama. Tenhle dům dokáže člověku nahnat strach. Myslím to vážně. Budete mě možná považovat za blázna, když vám řeknu, že když jsem před chvilkou vešel do knihovny, nad krbem visel čísi portrét. Ted' je tam zrcadlo: `
"Pierci!" varovně pronesl Ryan.
"Je mi líto, tati, ale...
"Prosím tě, ted' ne.
"

"Věřím vám," pousmál se Michael. "Zůstanu s ní: `

"Rowan?" Ryan k ní opatrně přistoupil - považoval ji za oběť, truchlící pozůstalou, jenže ona ve skutečnosti byla vražedkyně. Agatha Christie by to poznala. Ovšem to bych tu stařenu nejspíš musela zabít svícnem.
,Ano, Ryane."
Usadil se u stolu, avšak dal si pozor, aby se nedotkl zaprášeného povrchu rukávem svého dokonale ušitého obleku. Obleku vhodného na pohřby.
Světlo se zachytilo na jeho kultivovaném obličeji a v chladných modrých očích, mnohem světlejších, nei měl Michael. "Víš, že ten dům je tvůj?"

"
Řekla mi to."
Mladý Pierce stál uctivě ve dveřích.

"
Je toho mnohem víc:'
"Úvěry, hypotéky?"
Zavrtěl hlavou. "Ne. Myslím, že se o podobné věci nebudeš muset starat do konce života. Chci, abys věděla, že kdykoliv budeš chtít, můžeš za námi při-
jít do města a všechno spolu projdeme."
"Panebože;' zvolal Pierce, "tohle je ten smaragd?" Všiml si pouzdra ležící-
ho ve stínu na druhé straně stolu. "A ty davy, které se tu právě přehnaly!"
Jeho otec se na něj útrpně a s pochopením podíval.
"Nikdo by ten smaragd neukradl," povzdechl si. Úzkostlivě pohlédl na Rowan. Zvedl pouzdro a prohlédl si ho, jako by byl v rozpacích, co s ním má udělat.
"Co je?" zeptala se Rowan. "Je něco v nepořádku?"

"Řekla ti taky o tomhle?"
"Řekl to někdy někdo tobě?" odpověděla otázkou, tiše a bez vyzývavosti.

75

"To je složitá záležitost," vysvětloval s nuceným úsmévem. Položil pouzdro před Rowan a poklepal na něj. Vstal.
"Zjistili, kdo byl ten člověk v podkroví?" zajímala se Rowan.
"Brzy to budou vědět. U těfa, nebo u toho, co z něj zbylo, se našel pas a další papíry."
"Kde je Michael?" zeptala se.
"Tady, miláčku, tady. Chceš zůstat sama?" Ve tmě téměř neviděla jeho ruce v rukavicích.
"Jsem unavená. Mohli bychom se vrátit do hotelu? Ryane, co kdybych ti zavolala zítra?"
"Kdykoliv budeš chtít, Rowan.
Ryan se u dveří váhavě zastavil a pohlédl na Michaela. Ten se pohnul k odchodu. Rowan vztáhla ruku a zarazila ho. Vylekalo ji, že se dotkla rukavice.
"Rowan, poslouchej mě," pomalu pronesl Ryan. "Nevím, co ti teta Carla napovídala, nevím, komu patřilo to tělo nahoře, ani co to znamená. Nemám tušení, co ses dozvěděla o dědictví. Ale musíš tenhle dům vyčistit, spálit to staré haraburdí, pozvat sem lidi, s tím ti snad Michael pomůže. Musíš vyhá·zet ty staré knihy a sklenice, všechny ty krámy, prostě to tady trochu provětrat. Není nutné zkoumat každé smítko prachu, hrabat se ve špíně a ošklivostech. Je to dědictví, a ne prokletí. Aspoň by nemuselo být."
"Já vím," přikývla.
U dveří se ozval nějaký hluk.
V hale stáfi dva mladí černoši, kteří si přišli pro babičku Eugenú. Michael šel nahoru Eugenú pomoct. Nejdřív Ryan a pak Pierce se naklonili, aby Rowan políbili na tvář. Napadlo ji, že to připomíná líbání mrtvého. Pak si uvědomila, že je to naopak. Tady líbali mrtvé tak, jako líbali živé.
Vřelý stisk rukou, záblesk Pierceova úsměvu na rozloučenou. Zítra si zavoláme, promluvíme si, půjdeme na oběd.
Zvuk výtahu sestupujícího do podsvětí. Ve filmech sjížděli lidé ve výtahu do pekla.
"Máte přece vlastní klíč, Eugenie, přijd'te zítra jako obvykle, když budete něco chtít nebo potřebovat. Máte dost peněz?"
"Dostala jsem plat, pane Miku. Děkuji, pane Miku."
"Děkuji vám, pane Curry," řekl mladší černoch příjemným kultivovaným hlasem.
Starší policista se vrátil. Stál zřejmě těsně u hlavních dveří, protože ho stěží slyšela. "Ano, Townsend."
"...měl náprsní tašku, pas, všechno u sebe."
Dveře se zavřely. Tma. Ticho.

76

Michael prochází halou. Ted' jsme tu jen my a dům je jinak prázdný.

Michael stál ve dveřích jídelny a hleděl na ni.
Ticho. Vytáhl si cigaretu z kapsy a balíček nacpal zpátky. S rukavicemi to

asi nebylo snadné, ale nezdálo se, že to zpomaluje jeho pohyby.
"Co říkáš? Nevypadneme už?" Poklepal cigaretou o sklíčko hodinek. Škrtnutí zápalky jako záblesk ozářilo jeho modré oči, když vzhlédl a přejel pohledem po jídelně a malbách na zdech.
Existují modré oči a modré oči. Je možné, aby mu za tak krátkou dobu narostly vlasy? Nebo to způsobila vlhkost teplého vzduchu, že vypadají tak husté, kudrnaté?
Ticho jí zvonilo v uších. Všichni už skutečné odešli.
Celé to místo zelo prázdnotou. Všechny zásuvky a skříňky a sklenice a krabice čekaly na Rowaninu ruku. Ovšem představa, že by měla na něco sáhnout, ji odpuzovala. Nepatřilo jí tady nic, všechno patřilo té odporné scvrklé stařeně. A Rowan už neměla chuf se pohnout, ani znovu vyjít po schodech, natož si něco prohlížet.
"Jmenoval se Townsend?" zeptala se.
"Ano, Stuart Townsend."

Prohoha, kdo to byl? Už mají nějaké tušení?"
Michael se na chvilku zamyslel, smetl si kousíček tabáku ze rtu, přenesl váhu těla z jedné nohy na druhou. Samé svaly, pomyslela si. Přímo pornografie.
"lá vím, kdo to byl," oznámil jí s povzdechem. "Pamatuješ se na Aarona Lightnera? Ten o něm ví všechno:
"O čem to mluvíš?"
"Chceš si promluvit tady?" Jeho oči přejely po stropě jako radary. "Venku na mě čeká Aaronovo auto. Můžeme jet do hotelu, nebo se zastavit někde ve městě."
Očima zamilovaně utkvěl na štukovaném medailonu na stropě a pak na lustru. Ve způsobu, jakým uprostřed této krize obdivoval věci, bylo něco tajnůstkářského a provinilého. Před ní to přece nemusel skrývat.

"Tohle je ten dům, vid'?" zeptala se. "Co jsi mi o něm vyprávěl v Kalifornú."
Michaelovy oči ulpěly na Rowan.
p "p
"lo, to je on. Smutně se ousmál a zavrtěl hlavou. V Iné kráse. Odkle I popel do dlaně a pak se pomalu vydal od stolu ke krbu.
Pozorovala pohyb jeho boků a široký kožený pásek. Připadalo jí to velmi erotické. Zahlédla, jak vysypal popel na prázdný rošt. Určitě by nevadilo, i kdyby ty téměř neviditelné kousky popela nechal spadnout na zaprášenou podlahu.

77

"lak to, že pan Lightner ví, kdo byl ten člověk?"
Zaváhal. Vypadal velice přitažlivě, a zároveň nejistě. Znovu potáhl z cigarety a rozhlédl se kolem sebe, aby se soustředil.
"Lightner patří k jisté organizaci," začal. Zalovil v kapse košile a vytáhl malou vizitku, Položil ji na stůl. "K jednomu řádu, jenomže to není církevní řád. lmenuje se Talamasca."
"Fušují do černé magie?"
Ne "
" .

"
Říkala to ta stařena."
"To je lež. Věří na černou magú, ale nefušují do ní, ani se ji nepokoušejí provozovat."
"Napovídala spoustu Iží. Pravdu řekla občas také, ale pokaždé promíchanou s nenávistí, zlobou a podlostí." Zachvěla se, "Chvíli je mi horko, chvíli zima," postěžovala si, "Tu vizitku jsem už kdysi viděla. Dal mi jednu v Kalifornú. Řekl ti to? Setkala jsem se s ním v Kalifornú."
Michal přikývl. "U Ellieina hrobu."
"lak je možné, že jsi jeho přítel a že ví všechno o člověku z půdy? lsem unavená, Michaeli. Mám pocit, že začnu ječet a už nepřestanu. Mám pocit, že jestli mi neřekneš."" Zmlkla a bez zájmu se zadívala na stůl. "Už ani ne-
,
vím, co mluvím,' zašeptala.
"Ten Townsend," začal Michael s pochopením, "patřil k Talamasce. Přišel sem v roce 1929, aby se pokusil navázat kontakt s rodinou Mayfairů."

"
Proč?"
"Pozorovali tu rodinu tři sta let a sestavovali její historú," pokračoval Michael. si ro tebe bude těžké to všechno ocho it..."
,Jx p p p
"A ten člověk je čistě náhodou tvůj přítel?"
"Ne. Uklidni se. Nic z toho není náhoda. Setkal jsem se s ním před tímto domem ten večer, kdy jsem přijel do New Orleansu. A viděl jsem ho v San Francisku, ty jsi ho viděla taky, vzpomínáš si? Ten večer, když jsi mě přijela vyzvednout, jenže jsme si oba mysleli, že je to novinář. Předtím jsem s ním nikdy nemluvil."
"Vzpomínám si."

"Najednou se objevil před tímhle domem. Byl jsem namol. Opil jsem se v letadle. Vím, slíbil jsem ti, že to neudělám, Ale opil jsem se. Přijel jsem sem
a viděl toho... toho muže v zahradě. Jenomže to nebyl skutečný člověk. Nejdřív jsem si myslel, že je, pak jsem si uvědomil, o co jde. Vídal jsem ho, když jsem byl ještě dítě. Zahlédl jsem ho pokaždé, když jsem procházel tady kolem, Vyprávěl jsem ti o něm, vzpomínáš si? Víš, měl bych ti asi vysvětlit... není to člověk a..."

78

"Já vím," přerušila ho, "setkala jsem se s ním: ` Jako by jí projela elektrická
vlna. "Pokračuj, prosím tě. Řeknu ti o tom, až mi to dopovíš."

Mlčel. Úzkostlivě se na ni zahleděl, Cítil podráždění, strach. Opíral se o krbovou římsu a Rowan pozoroval.
Světlo z haly částečně osvětlovalo jeho obličej a oči, střídavě upřené na

Rowan a na stůl.
leho snaha ji chránit, starost v hlase a obava, aby ji neranil, v ní vyvolala

pocit neskonalé něhy.
"Dopověz mi to," vybídla ho. "Asi mi nerozumíš. Musím ti svěřit něco

strašného, protože to můžu říct jenom tobě. Takže si poslechnu nejdřív tebe. Pak to pro mě bude jednodušší. Neuměla jsem si představit, jak ti říct, že jsem toho muže viděla, Stalo se to v Tiburonu v ten okamžik, kdy moje matka v New Orleansu zemřela. Tehdy jsem to nevěděla. Nevěděla jsem vůbec nic."

Přikývl. Stále ještě v něm převládal zmatek.
"Komu bych měla věřit, když ne tobě? A s nikým jiným o tom mluvit nechci. Co přede mnou tajíš? Pověz mi to. Pověz mi, proč ten člověk, ten Aaron Lightner, se ke mně tak hezky choval dnes odpoledne na pohřbu, když jsi nedorazil ty? Chci vědět, kdo to je a jak se s ním znáš. Mám právo klást ti takové otázky?"
Miláčku, vždyf víš, že mi můžeš věřit. Nezlob se na mě, prosím tě "

" ,
"Neboj se, k tomu je zapotřebí víc než milenecká hádka, abych způsobila
že někomu praskne tepna."
Rowan, vůbec jsem nemyslel..:'
"
" ` ašeptala. P ti došlo že sem tu stařenu zabila já.
"lá vím, já vím! ` z " řece , j
Nepatrným gestem ji zarazil. Pokývl hlavou.

Tušila sem to." Vzhlédla k němu. "lsi jediný, kdo to ví, Vtom se jí zmocnilo strašné podezření. "Mluvil jsi s Lightnerem o tom, co jsem ti řekla? O tom, co dokážu?"
"Ne," odpověděl a upřímně zavrtěl hlavou, jako kdyby ji chtěl tiše a beze slov poprosit, aby mu uvěřila. "Ne. Ale on to ví, Rowan.

"
x0 V1x"
Neodpověděl. Pokrčil rameny a vytáhl si další cigaretu. Stál tam, díval se stranou a zřejmě uvažoval. Přitom vyndal ploché zápalky a aniž si to uvědomil, předvedl ten skvělý trik - jednou rukou ohnout zápalku ke škrtátku, přehnout vrchní stranu kartonku, škrtnout a přiložit hořící zápalku k cigaretě.
"Nemám ponětí, kde začít," vysvětloval. "Nejspíš od začátku: ` Vyfoukl kouř a znovu si opřel loket o krbovou římsu. "Miluju tě. Opravdu. Nevím, jak k tomu všemu došlo. Mám mnoho podezření a mám taky trochu strach, Ale

79

miluju tě. Jestliže se to mělo stát, tedy jestli to bylo předurčeno, jsem úplně vyřízený. Doslova ztracený, protože nedokážu přijmout tu předurčenost. Ovšem své lásky se nevzdám. Nezáleží mi na tom, co bude. Slyšíš, co říkám?"

Přikývla. "Pokračuj, prosím tě," požádala. Přitom však z ní vyzařovalo: Vůbec, jak moc tě mám ráda a jak po tobě toužím?

Trošku se pootočila, aby na něj lépe viděla. Zkříženýma rukama si třela paže a jeden podpatek si zaklesla za trnož židle. Přejela po něm očima a znovu si uvědomila jeho boky, opasek zdůrazňující pas a košili pevně napnutou přes prsa. Tělesná žádost ji neopouštěla. Nejdřív si to ale musíme vyříkat. A to nejlepší si necháme na konec. Vysvětlíš mi, o čem vlastně mluvíš, a já k tomu přidám to své. O tom muži v letadle. O otázce té staré ženy. Co může být lepšího než živý mužský?

Podíval se na ni a jeho obličej potemněl. Miluje ji. Ano. Tento muž, nejlepší člověk, jakého kdy poznala, jehož se dotýkala a po němž toužila. Jak by celou tuhle situaci bez něho zvládla?

"Michaeli, prosím tě, řekni mi to na rovinu."

"Jasně, Rowan. Ale prosím tě, nevylítni a chvilku mě poslouchej."

Vzal jednu židli z řady podél stěny, otočil ji opěradlem k Rowan, obkročmo si na ni sedl, ruce opřel o opěradlo a podíval se jí zpříma do obličeje. I toto gesto ji vzrušilo.

„Poslední dva dny," začal vyprávět, "jsem byl zavřený v domě necelých sto kilometrů odtud a četl jsem historii Mayfairových, sestavenou těmi lidmi."

„Z Talamasky."

Přikývl. "Chtěl bych ti to objasnit. Před třemi sty lety žil jeden člověk, jmenoval se Petyr van Abel. Jeho otec byl známý chirurg na univerzitě v Leidenu v Holandsku. Ještě existují knihy, které tento lékař, Jan van Abel, sepsal."

"Znám to jméno. Byl to anatom."

Usmál se a pokývl hlavou. "Tak to je tvůj předek, holčičko. Jsi podobná jeho synovi. Aspoň Aaron to tvrdí. Když tedy Jan van Abel zemřel, Petyr zůstal sám a vstoupil do Talamasky. Uměl číst myšlenky a měl schopnost vidět duchy. Někteří lidé by řekli, že uměl čarovat. Talamasca mu poskytla útulek. Nakonec pro ni začal pracovat a zachraňoval lidi obviněné v jiných zemích z čarodějnictví. Jestliže měli takové schopnosti, jako já a ty nebo on, pomáhal jim dostat se do Domova Talamasky v Amsterodamu.

Takže tenhle Petyr se vydal do Skotska, aby se pokusil zasáhnout při procesu s čarodějnicí, která se jmenovala Suzanne Mayfairová. Jenže přijel pozdě, takže mohl udělat jen jedno - a nebylo to málo, jak se ukázalo: odvézt Suzanneinu dceru Deboru z místa, kde jí hrozil podobný osud, jaký stihl její

matku. Přivezl ji s sebou do Holandska, avšak než odjel, zahlédl toho muže, toho ducha. Všiml si, že ho vidí i malá Debora, a došlo mu, že ho přivolala. To se taky potvrdilo.

Debora v Talamasce nezůstala. Později Petyra svedla a měla s ním holčičku jménem Charlotte. Charlotte odjela do Nového světa a stala se zakladatelkou rodu Mayfairů. Když Deboru ve Francii odsoudili za čarodějnictví a ona zemřela, ten hnědovlasý muž, ten duch, odešel za Charlotte. S ním přešel na Charlotte i tenhle smaragdový náhrdelník, který leží před tebou na stole.

Všichni dnešní Mayfairové pocházejí od Charlotte. V každé generaci až do dnešního dne se vyskytne aspoň jedna žena, která zdědila Suzanneiny a Debořiny schopnosti, k nimž mimo jiné patří schopnost vidět toho muže. Těmto ženám Talamasca říká čarodějnice z Mayfairu.

Rowan tiše vydechla, napůl udiveně, napůl nervózně a jaksi pobaveně. Narovnala se na židli a pozorovala drobné změny na Michaelově obličeji, jež prozrazovaly, že si v mysli uspořádává, co jí chce ještě říct. Nakonec se rozhodla, že ho raději nebude přerušovat.

"Talamasca," pokračoval Michael a pečlivě volil slova, "je řád učenců, hlavně historiků. Mají zdokumentováno na tisíc případů zjevení toho muže tady v domě a v okolí. Když se Petyr van Abel vydal před třemi sty lety na Saint-Domingue, aby si pohovořil se svou dcerou, ten duch ho přivedl k šílenství a nakonec zabil."

Michael zhluboka vdechl kouř z cigarety, ještě jednou přelétl očima po místnosti, avšak tentokrát se zahleděl na něco mimo tento prostor. Pak pohlédl opět na Rowan.

"Jak už jsem ti řekl," ozval se po chvíli, "vídal jsem toho muže od svých šesti let. Zpozoroval jsem ho vždycky, když jsem še1 kolem tohohle domu. A na rozdíl od spousty lidí, které během mnoha let zpovídala Talamasca, jsem ho viděl i na jiných místech. Ale nejzajímavější je..., že tu noc, kdy jsem se sem vrátil, jsem toho muže zase viděL. Jakmile jsem pak o tom vyprávěl Aaronovi a řekl mu, že toho muže znám už od dětství a že jsi to byla ty, kdo mě zachránil, rozhodl se ukázat mi Záznamy Talamasky o čarodějnicích z Mayfairu."

"Aaron nevěděl, že jsem tě z oceánu vytáhla já?"

Michael zavrtěl hlavou, "Přijel do San Franciska za mnou kvůli mým rukám. To je takříkajíc jejich doména, víš, vyhledávat lidi se zvláštními schopnostmi, Měla to být rutinní návštěva. Vydal se za mnou asi tak, jako se Petyr van Abel vydal zakročit proti popravé Suzanne Mayfairové. A najednou tě uviděl před mým domem. Víš, co si myslel? Že sis mě najala, abych se vrátil

do New Orleansu. Že sis mě najala jako médium, abych ti tady pomohl odhalit tvůj původ."

Ještě jednou potáhl z cigarety a pak nedopalek odhodil do krbu. "Aspoň ze začátku si to myslel. Dokud jsem mu nevysvětlil, jak jsme se setkali a že jsi tenhle dům nikdy neviděla, dokonce ani na fotografú. A to je všechno.

Ted' si musíš přečíst Záznamy o čarodějnicích z Mayfairu. Mám za to, že je toho mnohem víc... tedy toho, co se týká mě."

"Tvoje vidění."

"Přesně tak." Usmál se, obličej se mu rozzářil a zvroucněl. "Vzpomínáš si, jak jsem ti vyprávěl, že jsem viděl ženu s drahokamem..."

"Tím chceš říct, že to je ten smaragd?"

"Nevím, Rowan. lá opravdu nevím. Ale chvílemi bych za to dal krk. A taky si myslím, že žena, s kterou jsem se tam setkal, byla Debora Mayfairová a že na krku měla tenhle smaragad a vyslala mě sem, abych splnil svůj úkof."

"A zničil ten přízrak?"

Odmítavě zavrtěl hlavou. "Je to mnohem složitější. Proto si musíš přečíst Záznamy. Prostě musíš. Jenom se, prosím tě, nenaštvi, že takové Záznamy existují. Ale přečíst je musíš."

"

Co z toho Talamasca má?"

"Nic," odpověděl. "Poznání. Chtějí vědět. Chtějí pochopit. Dá se říct, že jsou něco jako detektivové v oblasti nadpřirozena."

"A mají hromady peněz, předpokládám."

"Ano," souhlasil. "To mají:

"Děláš si legraci."

"Ne, mají peníze, zrovna jako je máš ty. Nebo katolická církev nebo Vatikán. Neboj, nic od tebe nechtějí."

"Dobře, Michaeli, já ti věřím. lenomže jsi asi trochu naivní. Tak to bude. lsi opravdu naivní."

"Proč to, ksakru, říkáš, Rowan? lak jsi, prosím tě, přišla na to, že jsem naivní? Řekla jsi to už předtím a je to úplná blbost."

"Ale vždyť je to pravda, Michaeli. Víš co, ted' mi radši pověz, jestli stále považuješ bytosti, které jsi viděl, za ušlechtilé. Jestli si myslíš, že to jsou vyšší bytosti:

"Ano, myslím," přiznal.

"Takže ta černovlasá žena s drahokamem, odsouzená pro čarodějnictví, jak jsi sám řekl, je podle tebe ušlechtilá... ta, co tě shodila ze skály přímo do Tichého oceánu, kde..."

"Rowan, nikdo nemůže dokázat, že to byla řada předem určených událostí. lá jen vím..."

"Tys poprvé viděl toho muže, když ti bylo šest? A ted' před dvěma dny zase? Chtěla bych ti, Michaeli, říct, že v něm rozhodně není nic dobrého. Ostatně v té černovlasé ženě taky ne."
"Rowan, je ještě příliš brzy na takovéhle závěry."
"Tak dobře. Nechci tě vytočit. Ani omylem. Neumíš si ani představit, jak jsem ráda, že jsi tady! Že jsi se mnou v tomhle domě a všemu rozumíš a jsi... Jsem strašná, a1e víš, jsem tak ráda, že v tom nejsem sama. Hrozně tě tady potřebuju."
"Já vím, já ti rozumím. Nejdůležitější je, že jsem tady s tebou."
"Ty taky nedělej předčasné závěry. Tady všude kolem nás je zlo a je podobné tomu zlu ve mně. Cítím to. Ne, prosím tě, počkej. Poslouchej mě. To zlo má takovou sílu, že by se mohlo rozšířit a ublížit mnoha lidem. Víc lidem než v minulosti. A ty jsi jako romantický rytíř, který právě vyrazil z hradu po padacím mostě do boje."
"Rowan! To není pravda!"
"No, tak dobře, neutopili tě. Nemají v tom prsty. A to, že znáš všechny ty lidi tady, Ritu a lerryho Lonigana, to všechno s tím nesouvisí, vid'?"
"Souvisí. Ovšem otázka je, do jaké míry. A právě proto nesmíme dělat ukvapené závěry."
Obrátila se ke stolu, opřela si o něj lokty a hlavu složila do dlaní. Neměla ani ponětí, kolik je hodin. Noc se ztišila, tu a tam v domě něco zapraskalo nebo vrzlo. Nicméně byli sami, zcela sami.
"Víš," ozvala se po chvíli, "přemýšlím o té stařeně. Je to jako těžký mrak, který na mě padá. Když jsme procházely domem, měla jsem pocit, že Carlotta je zosobněné zlo. Přitom byla přesvědčená, že se zlem bojuje, že ona je ta dobrá. Je to zamotané, snad ještě zamotanější, než se zdá."
"Zabila Townsenda, poznamenal.
Opět se k němu otočila. "Jsi o tom tak přesvědčen?"
"Položil jsem na něj ruce. Dotkl jsem se kostí. Udělala to ona. Pak ho zabalila do koberce. Možná že ho předtím něčím omámila. To nevím jistě. Vím však, že zemřel v koberci. A to vím naprosto jistě. Vykousal do něj díru."
"Panebože!" Zavřela oči ajejí fantazie se rozběhla na plné obrátky.
"Celou dobu bylo tady v domě plno lidí a nikdo ho neslyšel. Nevěděli, že tam nahoře umírá, a jestli to věděli, nijak nezakročili."
"Nechápu, proč to udělala!"
"Protože nás nenáviděla, tedy, nenáviděla Talamasku.
"Řekl jsi ,nás.
"To bylo jen přeřeknutí. I když významné. Připadám si jako součást Talamasky. Přišli za mnou a celkem otevřeně se zeptali, jestli se chci stát jejich

členem. Dali mi důvěru. Ovšem, nejspíš jsem tím chtěl vyjádřit, že nenáviděla každého mimo členy rodiny, kdo něco věděl. Stále existuje nebezpečí pro lidi zvenčí. I pro Aarona. Chceš vědět, co Talamasca v tomto případě riskuje? Riskuje, že ztratí dalšího člena."
"Vysvětli mi to."
"Když se vracel z pohřbu na venkov, aby mě tam vyzvedl, uviděl na silnici nějakého člověka, strhl volant, dvakrát se převrátil a dostal se z toho zatraceného auta těsně předtím, než explodovalo. Byl to zase ten přízrak. Vím to. Aaron to taky ví. Neznám ten ,velký plán' a jeho zádrhele, ale Aaron se určitě měl stát Lasherovou obětí."
"Je zraněný?"
Michael zavrtěl hlavou. "Věděl, o co jde, dokonce i v okamžiku, kdy se to stalo. A1e nemohl riskovat. Představ si, že by to nebylo zjevení a on by přejel živého člověka! Nemohl vzít na sebe takovou odpovědnost. Myslím, že se pořádně praštil do hlavy, i když měl zapnutý pás."

"
Vzali ho do nemocnice?"
"Ano, paní doktorko. Je v pořádku. Proto jsem sem dorazil až tak pozdě. Nechtěl, abych jel. Chtěl, abys ty jela na venkov a tam si přečetla Záznamy. Přesto jsem tady. Vím, že mě ten přízrak nezabije. Ještě jsem nesplnil své poslání:
"Poslání určené tvým viděním

"Ne, on má pro mě jiné poslání než oni. Nesměřují ke stejnému cíli. Směřují proti sobě."
"Co se stane, jestli utečeš? Třeba do Tibetu?" zeptala se.
"Pojedeš tam se mnou?"
"Když budu s tebou, nebude to útěk. Myslím to vážně, co když utečeš?"
"Nevím. Rozhodně to nemám v úmyslu, takže na tom nezáleží. Chtějí ode mne, abych se mu postavil a překazil jeho plán, který uskutečňuje celou tu dobu. Jsem o tom přesvědčen."
"Přejou si, abys přerušil řetěz," doplnila ho. "To mi prozradila ta stařena. Řekla; ‚Roztrhni ten řetěz, čímž mínila tohle dědictví, které se táhne myslím od Charlotte, i když o nikom konkrétně nemluvila. Jen poznamenala, že se o to pokusila. A že mně se to může podařit."
"Jistě, to je celkem evidentní. Ovšem musí v tom být ještě něco jiného- vzhledem k tomu, že se to týká toho přízraku a skutečnosti, že se mi ukázal."
"Máš pravdu," souhlasila. "A ted' zase poslouchej ty mě. Přečtu si Záznamy. Od začátku až do konce. Jenomže já jsem ho taky viděla. Není to pouhý přízrak. Umí ovlivnit hmotu."
"Kdy jsi ho viděla?"

"Tu noc, kdy zemřela moje matka. Dokonce přesně v tu chvíli. Snažila jsem se s tebou spojit. Volala jsem do hotelu, jenže tys tam nebyl. Vyděsil mě k smrti. Ale jeho zjevení nepovažuju za nejdůležitější, daleko významnější je to, co se stalo potom. Zapůsobil na vodu kolem domu. Začalo vlnobití a celý dům se rozhoupal. Tu noc neřádila nikde žádná bouře, ani v Richardsonově nebo Sanfranciském zálivu. Nehlásili žádné zemětřesení, žádnou jinou přirozenou příčinu toho úkazu. A ještě něco ti musím říct. Při dalším setkání jsem cítila, jak se mě ten přízrak dotýká."
"Při jaké příležitosti?"
"V letadle. Považovala jsem to za sen, avšak mýlila jsem se. Byla jsem pak celá rozbolavělá, jako kdybych se milovala s chlapem, který ho májako..."

"
Snad nechceš říct..."
"Myslela jsem, že spím. Snažím se ti vysvětlit, že ten přízrak se neomezuje jen na zjevování. S fyzickým světem je ve velmi zvláštním spojení. Jde mi o to, abych pochopila, v jakých rozměrech se pohybuje:
"To je ovšem chvályhodný vědecký přístup. Smím se zeptat, jestli jeho doteky v tobě vyvolaly i jinou, ne tak vědeckou odezvu?"
"Vyvolaly - velmi příjemný pocit, protože jsem napůl spala. Ale když jsem se probudila, připadalo mi, že mě znásilnil. Hnusilo se mi to."
"No to je skvělé," poznamenal zneklidněně. "Prostě skvělé. Víš ty vůbec, že je v tvé moci takovému násilí zabránit?"
"Vím. Ted', když jsem poznala, kdo to je, udělám to. Avšak kdyby se mi někdo snažil předevčírem vysvětlit, že nějaká neviditelná bytost mi při letu do New Orleansu vklouzne pod šaty, stejně by mi to nepomohlo, protože bych tomu prostě nevěřila. Jedno je nám ted' jasné: nechce mi ublížit. A pravděpodobně nechce ublížit ani tobě. Musíme si však uvědomit, že ublíží každému, kdo se postaví do cesty jeho plánům. To znamená i tvému příteli Aaronovi."
"Správně," potvrdil její slova Michael.
"Vypadáš unaveně. Neměla bych odvézt do hotelu a uložit do postele já tebe?" změnila Rowan téma. "Proč už nejdeme?"
Neodpověděl. Napřímil se a rukama si třel zátylek. "Je tu ještě něco, o čem jsi nemluvila."

"
Co?"

"
Já o tom mluvit nebudu."
"No tak, řekni to," požádala ho tiše a klidně.
"Copak tě nepřihahuje se s ním setkat? To nemáš chuť se ho zeptat, kdo je a co je? Nenapadlo tě, že ty s ním můžeš komunikovat líp než všichni ostat-

ní? Třeba to nechceš udělat... Zato já ano. Mě strašně zajímá, proč se mi jako klukovi ukázal. Proč ke mně tehdy v noci přišel tak blízko, že jsem se mohl

skoro dotknout jeho boty. Chci vědět, kdo vlastně je. Bez ohledu na to, co mi Aaron řekl a co mi snad ještě řekne, vím, že mám na to, abych se k Lasherovi dostal a diskutoval s ním. Třeba mám právě takový druh namyšlenosti, který předpokládá u každého, kdo ho viděl. Možná že s tím dokonce počítá.
)estliže jsi něco takového nepocítila, jsi asi daleko chytřejší a silnější než já. Nikdy jsem nemluvil s duchem nebo přízrakem nebo co to vlastně je. Za nic na světě bych se o takovou příležitost nepřipravil, to ti garantuju, i když vím, co udělal Aaronovi."
Přikývla. "Vyjádřils to přesně. Třeba opravdu hraje na to, že určitá marnivost nám nedovolí kráčet ve stopách těch před námi. Mezi mnou a tím přízrakem je však ještě něco jiného. Dotýkal se mě. A zanechal mě s pocitem znásilnění. Nelíbilo se mi to."
Chvilku tiše seděli. Díval se na ni a ona téměř slyšela, jak se mu myšlenky honí hlavou.
Vstal a přes hladkou plochu stolu si přisunul pouzdro se smaragdem. Otevřel ho a zadíval se na šperk.
"No tak," vyzvala ho. "Dotkni se ho."
"Není podobný nákresu, který jsem udělal," zašeptal. "Při kreslení jsem si ho jenom představoval, neměl jsem ho v paměti." Potřásl hlavou. Už chtěl zaklapnout víko, ale rozmyslel si to a sundal si rukavici. Položil prsty na kámen,
Tiše čekala. Jenomže už podle výrazu jeho obličeje poznala, že je zklamaný, protože zneklidněl. Když vzdychl a zavřel pouzdro, nenaléhala na něj.
"Vybavil se mi tvůj obraz," řekl, "jak si ho dáváš na krk. Viděl jsem, jak před tebou stojím." Opatrně si natáhl rukavici.
"Měla jsem ho na sobě, když jsi přišel."
"Jo," přikývl. "4ni jsem si nevšiml, že ho máš na krku."
"Byla tma."
"Viděl jsem jenom tebe."
"Co na tom záleží?" pokrčila rameny. "Sundala jsem ho a dala zpátky do pouzdra."
"Nevšiml jsem si toho.
"
"Když ses ho ted' dotkl, viděl jsi ještě něco jiného?"
Zavrtěl hlavou. "Jenom to, že mě miluješ," řekl tiše. "Opravdu miluješ."
"Abys na to přišel, stačí, když se dotkneš mě," připomněla mu.
Smutně a rozpačitě se usmál. Strčil si ruce do kapes, jako by se jich chtěl zbavit, a sklonil hlavu. Trpělivě čekala, Trápilo ji, že tak zesmutněl.
"Pojd', už půjdeme," přerušila Rowan mlčení. "Tohle místo na tebe působí hůř než na mě. Vrátíme se do hotelu:'

Přikývl. "Potřeboval bych sklenici vody. Myslíš, že se tu někde najde nějaká studená voda? Strašně mi vyprahlo v krku:
Nevím " od ověděla. "Nemám tušení, jestli tu vůbec je kuchyně. Třeba tu mají studnu s okovem pokrytým mechem. Nebo kouzelný pramen."
Tiše se zasmál. "Jdeme hledat vodu."
Vstala a následovala ho k zadním dveřím jídelny. Prošli jimi do jakési přípravny s malým dřezem a vysokými zasklenými policemi, plnými porcelánu. Michael nijak nepospíchal. Zdálo se, že rukama měří tloušťku zdí.

"
Sem dozadu," upozornil ji a prošel dalšími dveřmi. Stiskl starý vypínač. Zaprášená slabá žárovka osvětlila místnost o dvou úrovních. Vrchní část zabíral sterilně působící pracovní prostor, o dva schody níž se nacházela malá jídelna s krbem.
Za prosklenými dveřmi se otvíral pohled na zarostlý dvůr, Písně žab se zde ozývaly hlasitěji, čistěji. Na severní straně vadila výhledu tmavá silueta obrovského stromu.

Funkčně zařízené místnosti zářily starosvětskou čistotou a pořádkem. Vestavěná chladnička zabírala polovinu vnitřní stěny. Její velké těžké dveře připomínaly vchody do sklípků v restauracích.
"Jestli je v lednici mrtvola, tak mi to neříkej," pronesla unavené. "Nechci to vědět."
"Neboj se, je tu jenom jídlo," odpověděl s úsměvem. ‚A vychlazená voda." Vyndal orosenou skleněnou láhev. "Povím ti něco o Jihu. Všude mají láhev vychlazené vody." Prohledal rohovou skříňku nad dřezem, vyndal z ní jednou rukou dvě skleničky a položil je na bezvadně čistou linku.

Ledová voda chutnala báječně. Vtom si Rowan vzpomněla na stařenu. Vlastně je to její dům, možná i její nádobí, Sklenička, z níž pila. Otřásla se ošklivostí a rázně položila sklenici před sebe do malého nerez dřezu.

Ano, jako v restauraci, pomyslela si vzpurně, jak se pomalu vzpamatovávala. Někdo to tu dobře vybavil, když předtím vytrhal viktoriánské armatury, jež jsou dnes v San Francisku tak žádané, a nahradil je lesklou ocelí.

?xx p
"Michaeli, co budeme dělat ze tala se.
Prohlížel si sklenici ve své ruce. Pak vzhlédl. Něha a touha ji ochraňovat, jež se mu objevily v očích, ji zasáhly přímo do srdce.
Milovat eden druhého, Rowan. Milovat se. Vím jistě, že naše láska není součástí žádného plánu. Je to pro mě taková jistota jako moje vidění,"

Postoupila o krok k němu a vklouzla mu rukama pod sako. Cítila, jak ji teplýma rukama něžně objímá a hladí po hlavě, Přitiskl ji pevně k sobě a zabořil obličej do jejích vlasů. Pak ji začal jemně líbat na rty.
"Měj mě ráda, Rowan. A důvěřuj mi," pronesl smrtelně vážným hlasem.

87

Trochu se od ní odtáhl a zdálo se, že se jaksi ponořil do sebe. Po chvilce j i vzal
za ruku a pomalu ji vedl k francouzským dveřím. Tam se zastavil a několik okamžiků pohlížel do tmy.
Otevřel dveře. Nebyly zamčené. Třeba v tomhle domě nejsou zamčené žádné dveře. "Nepůjdeme ven?" navrhl.

"
Jistě. Proč se mě vůbec ptáš?"
Podíval se na ni, jako by ji chtěl políbit, ale neudělal to. Takže políbila ona
jeho. Jakmile ucítila jeho sladkou chuť, vybavilo se jí i všechno ostatní. Dlouho tak stála a tiskla se k němu. Pak vykročifa ze dveří.
Zjistili, že se dostali na krytou verandu, mnohem menší, než byfa ta, kde zemřela Carlotta. Vyšli dalšími dveřmi, jež se podobaly všem starým síťovým dveřím, včetně pružiny, která je za nimi zavřela. Sestoupili po dřevěných schodech na vydlážděný prostor před domem.

"
)e to tu všechno v docela dobrém stavu," poznamenal Michael.
"Ale co dům? Dá se ještě zachránit, nebo je už příliš zchátralý?"
Tenhle dům?" Usmál se a zavrtěl hlavou. Jeho modré oči zazářily, když se ,
podíval nejdřív na ni a pak na úzký otevřený balkon vysoko nad nimi. "Miláčku, dům je úplně v pořádku. Určitě nás přežije. Nikdy jsem nic takového neviděl. Nikdy za celou dobu strávenou v San Francisku. Zítra se sem vrátíme a já ti ukážu dům za slunečního světla. Ukážu ti, jak má tlusté zdi. Dokonce i jeho základy, když budeš chtít." Zarazil se, trochu zahanben svým nadšením, a znovu ho zasáhlo Rowanino neštěstí a smutek za mrtvou matku.
A náhle se před Rowan objevila Deirdre a spousta nezodpovězených. otázek, jež s ní souvisely. Přestože jí Michael už tolik věcí z rodinné historie po-

psal, stejně měla dojem, že putuje tmou... Raději bude pozorovat Michaela a jeho nadšení, s nímž si prohlíží stěny, dveřní rámy, parapety oken nebo schody.
"Ty ho miluješ, vid'?"
, Už od dětství," přiznal se. "Znovu jsem se zamiloval předevčírem večer. ,
Dokonce i přesto, že vím o věcech, které se v něm odehrály, například co se stalo tomu člověku v podkroví. Miluju ho, protože je to tvůj dům. A protože... protože je nádherný, bez ohledu na to, co se u něm a kolem něj dělo. Byl nádherný, když ho dokončili. A bude nádherný ještě za sto let."
Znovu jí položil ruku kolem ramen a ona se k němu přitulila. V tu chvíli vnímalajen to, že ji líbá na vlasy. Prsty v rukavici se dotkl její tváře. Chtělo se
jí ty rukavice strhnout. Ale neřekla to.
"Víš, je to legrační," pokračoval. "V Kalifornú jsem pracoval na mnoha domech. Ušechny jsem je miloval, avšak žádný z nich ve mně nevyvolával

vědomí lidské smrtelnosti a malosti. Tenhle dům ten pocit vyvolává, zřejmě proto, že tu bude ještě stát, až já tu už nebudu."
Otočili se k domu zády a zašli hlouběji do zahrady. Objevili vydlážděné

cestičky, i když byly zarostlé plevelem a ukryté mezi banánovníky, které rostly tak hustě, že se jim jejich listy otíraly o obličeje.
Po několika dalších krocích světlo z kuchyně zastínily keře a oni sestupovali po nízkých kamenných schůdcích. Kolem nich se rozhostila tma jako někde na venkově.
Všude se vznášel pach přebujelé vegetace, připomínající tlející močál, a Rowan si uvědomila, že se dívá na bazén s vodou. Stáli na kamenné obrubě jakési černé tůně. Byla tak zarostlá, že voda probleskovala jen místy. Na květech lilú se odrážely zbytky světla odumírajícího na vysokém nebi. Neviditelný hmyz bzučel. Žáby kvákaly a čeřily vodu, takže světlo se náhle zakomíhalo na hladině, dokonce i na shlucích vysokých vodních rostlin. Zaslechla zurčení, jako by tůň byla napájena vodotrysky. Když Rowan přimhouřila oči, rozeznala chrliče, z nichž vytékaly tenké pramínky vody.

"Tohle vybudovala Stella," ozval se Michael, "před víc než padesáti lety. Nemělo to tu vypadat takhle. Byl to plavecký bazén. Ted' se ho zmocnila zahrada. Příroda si ho vzala zpátky."
)ak smutně zněla jeho slova!)ako by se mu potvrzovalo něco, čemu nemohl uvěřit. Vzpomněla si, jak ji to jméno zarazilo, když ho Ellie vyslovila v posledních týdnech bolestí a deliria. "Stella v rakvi."
Podíval se stranou k přední části domu. Rowan sledovala jeho pohled a uviděla vysoký štít druhého poschodí s dvojitým komínem plujícím proti nebi a svit měsíce nebo hvězd - tím si nebyla jistá - odrážející se ve čtvercových oknech oné místnosti, kde zemřel ten člověk a odkud Antha unikla Carlottě. Padala dolů podél železných balkonů až na dláždění, kde si rozrazila lebku o kameny, rozmačkala měkkou tkáň mozku a pod její hlavou se pomalu rozlévala kaluž krve.
Rowan se přivinula pevněji k Michaelovi. Spojila ruce za jeho zády a spočinula plnou váhou na jeho hrudi.
Vzhlédla k tmavnoucímu nebi s několika rozházenými, ale jasnými hvězdami.
V tom okamžiku se jí vybavila vzpomínka na stařenu a méla pocit, že se stále ještě nevymanila z toho temného mraku zla, který Carlottu obklopoval.

Vzpomněla si na výraz ve stařenině tváři, když umírala, i na její slova. A na obličej své matky, navěky spočívající na bílém saténu.
"Co je, miláčku?" zeptal se Michael. Slova mu vycházela přímo z hrudi.
Přitiskla obličej na jeho košili. Začala se třást tak, jak se s malými

přestávkami třásla celý večer. Když cítila, že ji ještě pevněji, téměř tvrdě objal, uklidni(a se.
Žáby kvákaly svou hlasitou a vrzavou lesní píseň a někde v dálce se nocí

ozval výkřik ptáka. Nechtělo se ani věřit, že kousek odtud jsou ulice, že za těmi stromy žijí lidé a že vzdálená žlutavá světýlka blikající tu a tam mezi lesklými listy jsou světla jejich domovů.
"Miluju tě, Michaeli," zašeptala. "Mám tě strašně ráda."
Nedokázala se zbavit pocitu, že je obklopuje zlo. Jako by bylo součástí nebe, obrovského stromu tyčícího se nad jejich hlavami i vody třpytící se v zapáchající hloubce mezi divokými travinami. Jenže zlo nebylo součástí tohoto místa, nacházelo se v ní. S hlavou stále opřenou o Michaelova prsa si uvědomila, že se nejedná jenom o vzpomínku na Carlottu a její chladnou a osobně zaujatou nenávist, ale o neblahou předtuchu. Všechno Ellieino úsilí vyšlo nadarmo, protože Rowan tuto předtuchu měla už dávno. Nejspíš celý život věděla, že je pro ni připraveno strašné a temné tajemství. Tajemství tak nesmírné a zahlcující a mnohovrstevné, že jakmile se jednou začne odhalovat, nikdy to neskončí. Toto tajemství naprosto zaplní její svět a zastíní světlo každodenního života,
Dnešní dlouhý den v provoněném tropickém městě staromódní zdvořilosti a rituálů představoval jenom první nahLédnutí. Dokonce i to, co jí stařena prozradila, musela Rowan považovat za pouhý začátek.
Celé to velké tajemství čerpá svou sílu Ze stejného zdroje jako já, ze zdroje dobra i zla, protože koneckonců je nelze oddělit.
"Rowan, já tě odtud odvedu," přerušil její myšlenky Michael. "Už jsme měli dávno odejít. Je to moje vina."
"Nezáleží na tom, jestli odejdeme," odpověděla šeptem. "Líbí se mi tu. Je mi jedno, kam půjdu. Můžeme zůstat tady, kde je tma, ticho a krásná příroda."
Znovu k nim zavanula vůně květiny, kterou Carlotta označila jako noční jasmín.
"Michaeli, taky to cítíš?" Pohlédla na vodní lilie svítící ve tmě.

"
Takhle voní letní noci v New Orleansu," vysvětlil jí Michael. "Když chodíš sama u(icemi, pískáš si a jedeš prutem po kovových plotech." Milovala hlubokou vibraci jeho hlasu vycházejícího přímo z hrudi. "Tahle vůné mě tady vždycky provázela."
Sklopil oči, zřejmě aby lépe rozeznal její tvář. "Rowan, ať už se stane cokoliv, toho domu se, proboha, nevzdávej.1 kdybys odešla a nechtěla ho už nikdy vidět. I kdybys ho nenáviděla. Nevzdávej se ho. Nesmíš dovolit, aby ho dostal někdo, kdo ho nebude milovat, Na to je příliš krásný, Musí tohle všechno přežít - stej ně jako my,"

Neodpověděla. Nesvěřila se mu se svou temnou obavou, že nepřežijí a že

všechno, co jí kdy poskytovalo útěchu, se jakýmsi způsobem ztratí. Vtom se jí vybavil stařenin obličej nahoře v pokoji, kde před mnoha lety zemřel ten člověk, a její slova: "Máš možnost volby. Můžeš přetrhnout ten řetěz!" Ta stařena se snažila prolomit krunýř své zloby a nenávisti a chladu. Snažila se Rowan předat něco, co ona považovala za dobro. A to přímo v tom pokoji, kde zemřel člověk, bezmocný a svázaný v koberci, zatímco v pokojích pod ním se odehrával normální život.
"Pojd'me, můj nejmilejší miláčku," naléhal. "Vrátíme se do hotelu, a to hned. Vlezeme si do jedné z těch velkých hotelových postelí a přitulíme se k sobě."
"Můžeme jít pěšky, Michaeli? Trochu se projít tmavými ulicemi?"
"Jistě, drahoušku. Jestli máš chuť.
Neměli klíče, aby mohli zamknout. Za špinavými nebo zataženými okny nechali svítit světla. Pěšinkou se dostali k plotu a zrezivělou brankou vyšli na
ulici.
Michael odemkl auto a vyndal z něj aktovku. Ukázal ji Rowan a řekl jí, že obsahuje celý příběh, ale že jí ho nedá do ruky, dokud jí některé věci nevysvětlí. Jsou tam totiž i pasáže, které ji vyvedou z míry, nebo dokonce zraní. Zítra si o tom promluví u snídaně. Slíbil Aaronovi, že jí Záznamy nedá bez vysvětlení. Slíbil mu to kvůli ní, Aaron chce, aby všechno pochopila.

Přikýv(a. Nechovala k Aaronu Lightnerovi nedůvěru. Lidé ji nikdy nedokázali oklamat. Navíc Aaron Lightner neměl zapotřebí něco předstírat. Když

o něm ted' přemýšlela, vzpomněla si na jeho ruku na svém rameni při pohřbu. Zmocnil se jí lehce nepříjemný pocit, že i on stejně jako Michael je nevinný člověk. Jejich nevinnost spočívala v tom, že nechápali lidskou zlobu.

Náhle ji přepadla únava. Bez ohledu na to, co vidíš, slyšíš, chápeš, nakonec se tě zmocní únava, Člověk nedokáže truchlit hodinu za hodinou a den za dnem. Přesto, když se ohlédla zpátky na dům, pomyslela na mrtvou drobnou stařenu v houpacím křesle. Její smrt nikdo nepochopí ani nepomstí. Kdybych ji nezabila, mohla jsem ji z hloubi duše nenávidět! Ale ted' mám kvůli ní pocit viny navíc ke všem pochybnostem a trápením, jež mi předala.

Michael, ztracený v úvahách, zíral na vstupní dveře. Lehce ho zatahala za rukáv a přitiskla se k němu.
"Vypadají jako velikánská klíčová dírka, vid'?" poznamenala.
Nepřítomně přikývl, zcela ponořen do svých myšlenek. "To patřilo k tomuhle stylu - dveře ve tvaru klíčové dírky," zamumlal, "Vyznačovala se tím egyptsko-řecko-italská směsice stylů, která byla velmi oblíbená v době, kdy tenhle dům stavěli:

"Provedli to dobře," řekla vyčerpaně. Chtěla mu ještě povědět o dveřích vytesaných na hrobce, ale únava ji přemohla.
Pomalu spolu kráčeli k Philip Street a pak po Prytania Street až k Jackson Avenue. Míjeli krásné domy a zahrady utopené ve tmě. Procházeli kolem zavřených obchodů a barů, kolem velkých činžovních domů, až došli k St. Charles Avenue. Na cestě k hotelu je občas minulo nějaké auto, jednou se objevila tramvaj, jejíž prázdná okna zazářila nažloutým světlem, a s kovovým rachotem zmizela za zatáčkou.
Ve sprše se milovali. Líbali se a chvatně a nešikovně hladili jeden druhého. Kožené rukavice na nahé kůži jejích prsou a pak i v mezinoží dováděly Rowan téměř k šílenství. Dům byl ted' někde daleko, právě tak jako ta stařena i ubohá a krásná Deirdre. Je tu jen Michael a jeho mužná hrud', o níž snila, a jeho mohutné přirození, které se k ní žádostivě zvedá.
Před mnoha lety, ještě na univerzitě, jí jedna pitomá kamarádka nad šálkem kávy řekla, že ženy nepovažují mužské tělo za krásné. U mužů je prý důležité to, co dělají.
Ovšem Rowan milovala muže jak pro to, co dělali, tak pro jejich těla. Miluje tohfe tělo ajeho pevnost. Vzrušují ji i malé hedvábně jemné bradavky, ploché břicho. Nemůže to vydržet. Nedočkavě si ho bere do úst. Miluje dotek silných stehen pod svými prsty, jemné chmýří nad oblinami jeho zadku. Pro ni musí být muž pevný, a zároveň hedvábný na dotek.
Přejela rukama po Michaelových nohou, škrábla ho nehty vzadu pod kolena a prsty stiskla svaly lýtek. Pevné jako z kamene. Přitlačila ho na kachlíčky a zpomalila rytmus. Aby ho ještě víc vydráždila, hladila ho na všech citlivých místech.
Něžně se ji snažil zvednout, ale chtěla ho až do konce. Přitiskla si jeho boky ještě silněji k sobě. Nepustila ho a při vyvrcholení bylo jeho sténání stejně krásné jako všechno ostatní.
Později, když se vyhřátí a osušení přemístili do postele, Michael si sundal rukavice a začali znovu od začátku. Klimatizace tiše hučela. "Nemůžu tě přestat hladit," řek) Michael. "Přesto musím pořád myslet na to, jaké to bylo s ním. Vím, že bych se tě na to neměl ptát. Jenomže celou dobu mám před sebou obličej toho muže, který ti to udělal..."
Ležela na polštáři, pozorovala ho ve tmě, vychutnávala nárazy jeho váhy na své tělo a jeho prsty, které ji téměř tahaly za vlasy. Sevřela ruku v pěst a klouby přejela po tmavém strništi jeho brady.
"Bylo to, jako bych si to dělala sama," pronesla tiše a přitáhla si jeho levou ruku k sobě a políbila ho do dlaně. Ztuhl. Zřejmě ho to vzrušilo. "Víš, chyběla bouřlivá přítomnost jiné osoby. Žádná živá tkáň na živé tkáni."

,Hmmm, tahle živá tkáň, to miluju," zavrněl jí do ucha a neurvale ji políbil. Naráiel svými rty na její ústa, která mu odpovídala stejně hladově a naléhavě.

havě.

***

Probudila se ve čtyři hodiny. Je čas jit do nemocnice. Ne. Michael hluboce spal. Ani necítil, když ho něžně políbila na tvář. Oblékla si bílý froté koupací plášť, který našla ve skříni, a tiše vešla do salonu apartmá. Osvětlovalo ho jenom světlo z ulice.

Za okny bylo pusto. Ticho jako na prázdné scéně. Líbily se jí ulice za časného rána. Vyvolávaly v ní pocit, že když se jí zachce, může na ně vyběhnout a tančit jako na jevišti, protože bílé čáry a světla na křižovatkách nic neznamenají.

Měla jasnou hlavu a pocit bezpečí. Dům čekal, ale už čekal hodně dlouho.

V recepci jí řekli, že káva ještě není připravena. Ovšem mají tu pro ni a pro pana Curryho vzkaz od pana Lightnera, že přijede do hotelu během dne a že ráno bude k zastižení na venkově. Poznamenala si číslo telefonu.

Vešla do kuchyňky, našla konvici a uvařila si kávu sama. Pak se vrátila do pokoje a opatrně zavřela dveře do ložnice a do malé chodby mezi ložnicí a salonem.

Kde jen ty Záznamy o čarodějnicích z Mayfairu mohou být? Co udělal Michael s aktovkou, kterou vyndal z auta?

Prohledala salon s jeho křesílky a pohovkou. Podívala se do výklenku, do zásuvek, a dokonce i do kuchyně. Pak vklouzla do ložnice a ve světle přicházejícím od okna pozorovala spícího Michaela. Zahlédla kudrnaté vlasy vzadu na krku.

Ve skříni nic. V koupelně také nic.

Chytrý chlapec! Ale já to najdu! Vtom zahlédla roh aktovky. Zastrčil ji za židli.

Neprojevil ke mně příliš důvěry, ovšem já právě dělám to, co jsem slíbila, že neudělám, pomyslela si. Vytáhla aktovku, na okamžik se zarazila a poslouchala, jak pravidelně oddechuje, pak po špičkách prošla chodbou. Zavřela za sebou dveře a položila aktovku na malý stolek pod lampou.

Přinesla si kávu a cigarety a usadila se na pohovku. Podívala se na hodinky: čtvrt na pět. Milovala tuto denní hodinu, doslova ji zbožňovala. Ráda si v tuto dobu četla. Také to byl nejvhodnější čas na cestu do nemocnice, kdy v ohromném tichém vakuu projížděla jedna světla za druhými, hlavu plnou

systematických myšlenek na operace, které ji čekají. Ovšem mnohem raději tento čas věnovala četbě.

Otevřela aktovku a vyndala z ní kupu desek nadepsaných podivným názvem Záznamy o čarodějnicřch z Mayfai,ru, což jí vyloudilo na tváři úsměv.

Zdálo se jí to tak případné. "Mají v sobě nevinnost a čistotu," zašeptala. "Stejnou zřejmě měl i ten muž v podkroví. Zato ta stařena byla čarodějnice do morku kostí." Zarazila se, zapálila si cigaretu a dumala, jak to, že tomu tak dobře rozumí, a proč je přesvědčena, že oni - Aaron a Michael - to nechápou.

Toto přesvědčení v ní zůstalo.

Rychle listovala deskami a pronikala do rukopisu způsobem, jakým to dělala s vědeckým pojednáním, jež chtěla obsáhnout na jedno čtení. Pak namátkou prozkoumala jednu stránku, aby zjistila poměr abstraktních a konkrétních pojmů. Uvědomila si, že jí text vyhovuje, protože konkrétních pojmů bylo v poměru k abstraktním mnohem víc.

Nebude žádný problém prokousat se tím za čtyři hodiny. Když bude mít jen trochu štěstí, Michael bude celou tu dobu spát. Celý svět bude spát. Pohodlně se usadila, opřela si bosé nohy o okraj stolku a dala se do čtení.

***

V devět hodin procházela pomalu po First Street, až došla na roh Chestnut Street. Ranní slunce už stálo vysoko a ptáci v baldachýnu větví nad její hlavou zpívali téměř zuřivě. Tento chór občas prorazilo ostré zakrákání vrány. Veverky poskakovaly po hustých silných větvích přesahujících ploty a zdi. Čistě zametené cihlové chodníky byly opuštěné. Zdálo se, že celé toto místo patří jen květinám, stromům a domům. Dokonce i občasný hluk aut jí připadal ztlumený všeobjímajícím klidem a zelení. Čisté modré nebe prosvítalo spletí větví a světlo bylo i ve stínu jaksi nepatřičně jasné a čisté.

Aaron Lightner už na ni čekal před domem: člověk v letním obleku a s rezervovaným anglickým vzezřením, s nímž ladila i vycházková hůl v jeho ruce.

V osm hodin mu zavolala a požádala ho o schůzku. I přes vzdálenost mezi nimi rozeznala jeho obavy z toho, jak přijala obsah Záznamů.

Při přechodu křižovatky si dala na čas. Pomalu se k němu přibližovala, oči sklopené a hlavu ještě nabitou dlouhým příběhem a všemi podrobnostmi, jež tak rychle vstřebala.

Náhle zjistila, že stojí před ním. Podala mu ruku. Nepřipravila si předem, co mu řekne. Jejich setkání pro ni nebude lehké. Přesto se cítila dobře -je tady, drží ho za ruku a vřele ji tiskne, zatímco zkoumá výraz na jeho otevřené a příjemné tváři.

"Děkuju vám," promluvila hlasem, který jí připadal slabý a nepřiměřený.

"Zodpověděl jste nejstrašnější a nejbolestnější otázky mého života. Neumíte si ani představit, co jste pro mě udělal. Vy a vaši pozorovatelé. Oni objevili moje nejtemnější stránky. Vy jste to pochopil a vynesl na světlo. Taky jste mě spojil s něčím velkým a starobylým a právě tak skutečným." Zavrtěla hlavou

, stále držíc jeho ruku, a hledala slova, aby mohla pokračovat. "Nevím, jak vyjádřit to, co se mi honí hlavou," přiznala se. "Už nejsem sama! Myslím tím celou svou bytost, nejen jméno a tu část, kterou chce moje rodina. Myslím tím to, co jsem." Povzdychla si. Slova zněla tak neobratně, a přitom její pocity byly tak obrovské - obrovské jako její úleva. "Děkuji vám, že jste si neponechali svá tajemství. Děkuji vám z celého srdce."

Postřehla jeho údiv i mírný zmatek. Pomalu přikývl. Vycítila v něm laskavost a především ochotu důvěřovat.

"Co pro vás mohu udělat ted'?" zeptal se s naprostou a odzbrojující upřímností.

"Pojd'te dovnitř," odpověděla. "Promluvíme si:'

SXSX

Jedenáct hodin. Posadil se a ve tmě s údivem zíral na displej digitálního budíku na stolku. lak jsem mohl tak dlouho spát? Závěsy přece nechal roztažené, aby ho probudilo světlo. lenomže někdo je zatáhl. A kde má rukavice? Našel je a rychle si je navlékl. Vysoukal se z postele.

Aktovka zmizela. Věděl to ještě dřív, než se podíval za židli. Sakra!

Hodil na sebe župan a vešel do obývacího pokoje. 7xm nikdo nebyl. Ucítil

jen aroma kávy linoucí se z kuchyňky a přetrvávající vůni cigarety. Okamžitě dostal chuť si zapálit.
A tam na kávovém stolku trůní splasklá aktovka a vedle ní leží Záznamy- úhledně vyrovnané desky.
"Ach, Rowan," povzdechl si. Aaron mu to nikdy neodpustí. Určitě si přečetla i ty pasáže, v nichž se píše, že Karen Garfieldová a doktor Lemle po setkání s ní zemřeli. Také musela číst všechny ty pikantní klípky, jež Talamasca za léta nasbírala od Ryana Mayfaira, Bey i od ostatních, které Rowan zcela jistě potkala na pohřbu. Tohle a tisíce dalších věcí se mu honilo hlavou.
Vrátil se do ložnice a zjistil, že všechny její šaty zmizely... Ale vždyf tam nikdy žádné nebyly, dala si je do svého pokoje.
Zarazil se, poškrábal se na hlavě a zapřemýšlel, co má udělat nejdřív: zavolat do jejího pokoje, zavolat Aarona nebo prostě zařvat, protože měl pocit, že se zblázní. Vtom si všiml vzkazu ležícího těsně vedle desek. Na hotelovém dopisním papíru jasným čitelným písmem stálo:

8.30
Michaeli,
Přečetla jsem Záznamy. Miluju té. Nedělej si starosti. Odcházim na schůzku s Aaronem, máme se sejit v deuět. Mohl bys za mnou přijit na First Street ve tři odpoledne? Potřebuju tam být chvili sama. Okolo třeti tě budu čekat. Jestli nemůžeš, nech mi vzkaz v hotelu.
Čarodějnice z Endoru

"Čarodějnice z Endoru." Kdo to vlastně byla čarodějka z Endoru? Aha, nějaká ženská, kterou král Saul požádal, aby mu vyvolala duchy jeho předků. Nebledej v tom žádný skrytý význam! Rowan si tedy opravdu přečetla Záznamy. To je ale hlavička! 1en tak si napíše - přečetla jsem Záznamy. A jemu to trvalo celé dva dny! Přečetla jsem Záznamy!
Sundal si levou rukavici a položil ruku na papír. Záblesk Rowan, už oblečené, sklánějící se nad stolkem. Potom záblesk někoho, kdo sem dává hotelové dopisní papíry a obálky, pokojská v uniformě. Další záblesky něčeho těž- "
ko rozeznatelného. A konec. Dál už nic. "Chci vidět Rowan, poručil a znovu se dotkl papíru. Rowan a zase Rowan, ne nazlobená, ale plná tajemství... Co ještě? Rowan uprostřed nějakého dobrodružství?
Pocítil jakési podivné, vzdorovité podráždění. Vzrušovalo ho to. Zase ji spatřil, tentokrát s šokující jasností, pro změnu někde jinde. Nakonec se představa zamlžila a on ji ztratil. Navlékl si rukavici.
Chvíli seděl bez hnutí, uzavíral se do sebe. Jak nenávidí tu svou schopnost! Přesto se neubránil příjemně vzrušujícímu pocitu. Vybavilo se mu, co mu včera nabídl Aaron: "Naučím tě, jak můžeš svou sílu nejlépe využít. I když to nikdy zřejmě nebudeš umět dokonale. Vždycky to bude trochu matoucí."
Bože, jak to nenáviděl! Nenáviděl dokonce i palčivý pocit Rowaniny přítomnosti, jenž na něj v jednom kuse dotíral. Raději by viděl fyzické vzpomínky z ložnice, slyšel její hladivý hlas, který k němu něžně a upřímně promlouval. Aještě raději by to slyšel z jejích vlastních rtů. Ta touha! K čertu s tím!
"Pošlete mi snídani. Volská oka, kukuřičnou kaši, jo, velkou porci, potom hodně šunky, topinky a konvici kávy. Řekněte vrchnímu, ať si otevře sám. Budu v koupelně. Dejte mu dvacet procent spropitného, připište to na můj účet. A prosím vás, řekněte mu, ať přinese studenou vodu. Pořádně studenou," zavolal do recepce.
Tak Rowan je s Aaronem. To ho naplnilo obavami. Až teprve nyní pochopil, proč Aaron dával najevo takovou úzkost, než mu dal číst Záznamy. Michael ho neměl chuť poslouchat. Nemůže se na Rowan zlobit.
Nicméně své obavy nedokázal zapudit. Rowan Aarona nechápala a on ji

také ne. A o něm samém se domnívala, že je naivní. Zavrtěl hlavou. A co Lasher? Co ten si myslí?
Minulého večera, předtím, než odjel z Oak Haven, mu Aaron prozradil: "Byl to ten muž. Zahlédl jsem ho v reflektorech auta. Došlo mi, že jde o trik,

ovšem neodvážil jsem se riskovat."

"

"Co budeš dělat zeptal se ho Michael.

"Budu si dávat pozor," odpověděl Aaron. "Co jiného mi zbývá?"

Rowan se s Michaelem chce setkat až ve tři. Prý potřebuje být sama! Nebo s Lasherem? Jak jen dokáže do tří hodin udržet všechny své pocity na uzdě?

Co blázníš, kamaráde? Vždyť jsi v New Orleansu! Ani sis ještě nezašel do své rodné čtvrti! Je nejvyšší čas to napravit.

***

Vyšel z hoteLu ve tři čtvrtě na dvanáct. Zalil ho teplý vzduch, což ho potěšilo a zároveň také zaskočilo. Po třiceti letech strávených v San Francisku se automaticky připravil na chlad a nápory větru.

Jak kráčel směrem k vilové čtvrti, uvědomil si, že je v duchu odhodlán zdolávat prudké stoupání a klesání, tak typické pro San Francisco. Rovné široké vydlážděné chodníky mu proto připadaly báječné. Všechno se zdálo snazší - každé nadechnutí naplněné jemným vánkem, každý krok, přechod křižovatky. S néhou se rozhlížel kolem. Jakmile došel k Jackson Avenue, staré duby s černou kůrou změnily atmosféru města. Žádný vítr ho nešlehal do obličeje a neoslepoval ho.

Aby se dostal do Irish Channel, vydal se po Philip Street. Pohyboval se pomalu a s rozvahou jako za starých časů, protože moc dobře věděl, že vedro se ještě zhorší, šaty mu ztěžknou potem a dokonce i vnitřek bot zvlhne. Za chvilku si sundá safari sako a přehodí si ho přes rameno.

Brzy na vedro zapomněl. Vždyť se dostal do krajiny tolika šťastných vzpomínek! Odnášely ho od Rowan a starostí, které si o ni dělal, i od toho muže, na něhož nemyslel jinak než s obavami. Jak míjel zdi porostlé břečfanem, pozvolna se nořil do minulosti. Tenké konečky větví mladé divoké popínavé myrty byly obsypány velkými volně visícími květy. Musel je odstrkovat, aby mohl projít. A zase se mu potvrdilo, tentokrát ještě silněji, že jeho touha po domově mu nic nepřikrášlila. Bohu díky, všechno bylo na svém místě. Vysoké viktoriánské domy-o tolik vyšší než v San Francisku-stály vedle sídel postavených před občanskou válkou, jejichž sloupoví se skvělo v plné kráse podobně jako u domu na First Street.

Vědom si rychle jedoucích aut, ostražitě přešel Magazine Street a dostal se konečně do Irish Channel. Domy se jakoby scvrkly, ze sloupů se staly sloupky, duby zmizely. Dokonce i obrovské břešťovce se neodvážily růst dá1 než ke Constance Street. Ale to nevadilo. Tohle je jeho čtvrť, nebo alespoň bývala.

Annunciation Street ho zdrtila. Dobře zrenovované stavby a nové fasády domů, jichž si všiml na Constance a Laurel Street, se v této zanedbané ulici téměř nevyskytovaly. Odpadky a staré pneumatiky se válely na opuštěných dvorcích. Domek, v němž vyrostl, zel prázdnotou, jeho okna a dveře byla zatlučena velkými deskami. Ze dvorku, na němž si hrával, se stala džungle, ohrazená ostnatým drátem. Nic mu nepřipomínalo odpolední svačiny pLné růžové barvy květů a opojné vůně, ať už v létě nebo v zimě. Kam se poděly banánovníky u staré kůlny na konci postranní uličky? Na dveřích koloniálu visel velký zámek a nikdo v něm neprodával. Bar na rohu nejevil žádné známky života.

Pomalu si uvědomoval, že je tady široko daleko jediný běloch.

Kráčel dál a zdálo se mu, že se čím dál víc propadá do smutku vyvolaného zchátralostí všeho kolem. Tu a tam narazil na dům s hezkou fasádou nebo k němu vzhlédlo milé černošské dítě s copánky a kulatýma očima, postávající u branky. Nicméně lidé, které znával, se už zřejmě dávno odstěhovali.

Jackson Avenue se nacházela v tak zoufalém stavu, že ho až zabolelo u srdce. A přece šel dál směrem k cihlovým domkům u St. Thomas Project. Nikde žádný běloch.

Tato část města patřila černochům, kteří si ho měřili chladnými pohledy. Zahnul dole na Josephine Street ke starým kostelům a škole. A další zabedněné domky - většinou s vybrakovaným přízemím. Rozbitý a zpolámaný ná-

bytek se povaloval na chodnících.
I potom, co viděl, ho naprosto šokovala opuštěná budova školy. Vytlučená okna tříd, v nichž před mnoha lety studoval. A tělocvična, kterou pomáhal stavět! Rozbořená, naprosto k nepotřebé...
Pouze kostely Panny Marie a sv. Alfonse tam pořád pyšně stály a zdálo se, že se jich okolní zmar nedotkl. Nicméně dveře byly zamčené a na dvorku za sakristú vybujel plevel až do výše Michaelových kolen. Uviděl otevřenou skříňku na pojistky. Celá zrezivěla a pojistky někdo ukradl.

,
,Chcete se mrknout do kostela?"
Michael se otočil. Mluvil na něj malý, plešatý muž se zakulaceným bříškem a zrůžovělým obličejem. "Skočte si na faru, voni vás provedou," dodal ten chlápek.
Michael jen přikývl.
I fara byla zamčená. Zazvonil a čekal, zda mu otevřou bzučákem. Za sklem

dveří se objevila pomenší paní se silnými brýlemi na nose, s krátkými vlasy a něco říkala, aniž otevřela.
Vytáhl hrst dvacetidolarových bankovek. "Rád bych věnoval malý příspěvek. A chtěl bych si taky prohlídnout oba kostely. Můžu?" dožadoval se.
"Do svatého Alfonse se jít nedá," odpověděla ta paní. "Už je mimo provoz. Není to bezpečné. Opadává tam zdivo a štukování."
Štukování! Před očima mu vyvstal strop s nástěnnými malbami, odkud na člověka pokukovali svatí jakoby z modrého nebe. Pod střechou tohoto kostela byl pokřtěn, šel k prvnímu přijímání i biřmování. Naposledy tady kráčel ten večer po maturitě, hlavu pokrytou bílou školní čapkou a v taláru jako všichni jeho spolužáci. Ani se tehdy nenamáhal pořádně se rozhlédnout kolem, jelikož se ho už zmocnila cestovní horečka. Vždyť odjíždí se svou matkou do Kalifornie!
?x
"Kam všichni zmizeli ` zeptal se.
"Odstěhovali se pryč," řekla a naznačila mu, aby ji následoval do kostela Panny Marie. "A černoši sem nechodí."
"Proč ale ten kostel zamykáte?" podivoval se.
"Méli jsme tady jednu krádež za druhou," zněla odpověď.
Nějak to nechápal. Nedovedl si představit, že člověk nemůže zavítat do zšeřelého kostela, když to právě potřebuje. Že už není možné uniknout hluku rozpálené ulice, usednout v posvátném tichu a rozprávět v klidu s anděli a svatými, zatímco stařeny v květovaných šatech a slaměných kloboucích drmolí suchými rty své modlitby a růžence.
Vedla ho sakristú. Jako kluk tady ministroval. Chystal pro kněze mešní víno. Hrdlo se mu sevřelo dojetím, když spatřil řady dřevěných soch svatých a dlouhou a vysokou chrámovou lod' s gotickými oblouky. Nedotčená krása.
Zaplať pánbůh, že kostel ještě stojí. Málem se zalykal. Strčil si ruce do kapes, sklonil trochu hlavu a díval se kolem přimhouřenýma očima. Vzpomínky na mše sloužené tady i naproti u svatého Alfonse se prolínaly. V době jeho dětství ui hádky mezi Iry a Němci neexistovaly, i jejich příjmení se promíchala. První škola, do níž chodil, navštěvovala ranní bohoslužby u Alfonse, a střední škola, kde maturoval, se zúčastňovala mší tady u Panny Marie.
Před očima mu defilovali spolužáci, kteří se řadili do zástupu a čekali na přijímání. Dívky v bílých blůzkách a modrých vlněných sukních, chlapci v khaki košilích a kalhotech. V paměti si mimovolně probíral všechny ty roky a vytanula mu na mysli i jiná vzpomínka - jak při požehnání mává na těchto schodech kouřící kadidelnicí.
"Nemusíte spéchat," ujistila ho ta malá paní. "Až si to tady doprohlédnete, vraťte se zpátky na faru."

Asi půl hodiny seděl v první lavici. Ani vlastně nevěděl, co dělá. Možná že

se snažil vrýt si do paměti podrobnosti, které si ve vzpomínkách nedokázal vyvolat. Už nesmí zapomenout jména mrtvých, vytesaná do kamenné podlahy před oltářem, pod níž byli pohřbeni, ani na anděly vznášející se na stropě,

nebo na okno tamhle napravo - andělé a svatí na tom zvláštním okně byli obuti do dřeváků! Taková podivná věc, nevysvětlitelná. Jak to, že si toho nikdy nevšiml? Uždyf v tom kostele strávil tolik času...

Vzpomněl si na Marú Louisu s velkými ňadry pod naškrobenou bílou blůzičkou školní uniformy, jak si čte při mši v misálu. Nebo Rita Dwyerová-ve čtrnácti vypadala jako dospělá. V neděli nosila vysokánské podpatky, velké zlaté náušnice a červené šaty. Nebo Michaelův tatínek - s vážnou tváří postupoval uličkou kostela a vybíral peníze do měšce zavěšeného na dlouhé tyči; strkal ho pod nos lidem sedícím potichu a spořádaně v lavicích. V katolickém kostele v oněch časech člověk ani nešeptal, pokud opravdu nemusel.

Co si Michael vlastně představoval? Že tady na něj budou všichni čekat? Sto padesát kopú Rity Dwyerové v květovaných šatech, zrovna dnes v poledne?

Včera večer ho Rita prosila: "Nechod' tam, Michaeli, af si na to místo nezkazíš vzpomínku.'

,

Nakonec se zvedl. Pomalu došel ke staré dřevěné zpovědnici. Vedle ní na desce umísténé na zdi si přečetl jména těch, kdo přispěli na obnovu kostela.

Zavřel oči a na chviličku se snažil zaslechnout děti hrající si o polední přestávce na školním hřišti - hlasy slité do ohlušujícího řevu.

Nic se však neozývalo. Ani zvuk vysokých lítacích dveří, které se s těžkým zhoupnutím otvíraly, jak návštěvníci kostela přicházeli a odcházeli. Jenom ticho prázdného prostoru. Panenka Marie skloněná pod svou korunou na hlavním oltáři.

Její postava se mu zdála vzdálená. Napadlo ho, že by se k ní měl pomodlit, zeptat se jí nebo Boha, proč se musel vrátit, co to znamená, že byl vyrván ze spárů smrti. Jenomže víra ho opustila. Všechno, čemu v dětství věřil, se ztratilo.

Místo toho se mu vybavila zvláštní a nepříjemná vzpomínka. On a Marie Louisa si dali schůzku před těmi vysokými dveřmi, protože si potřebovali říct něco důležitého. Zrovna hrozně pršelo. Marie Louisa mu velmi neochotně a nazlobeně přiznala, že není těhotná. Ještě víc ji navztekalo, že se Michaelovi viditelně ulevilo. "Copak ty si mě nechceš vzít? Na co si hraješ?"

Co hy z něj bylo, kdyby se tenkrát s Marú Louisou oženil? Zase uviděl její velké tmavé oči, ucítil její hořkost a zklamání. Nedovedl si život s ní představit.

r

.

.:.

, Vždyf víš, že si mě stejně vezmeš. Dřív nebo pozdějc.'Jsme si souzený."

Souzený... Bylo mu skutečně souzeno, aby se odsud odstěhoval, aby udělal v životě to, co udělal? Aby spadl ze skály do oceánu a pomalu se nechal unášet vlnami směrem od pevniny?

Pomysle(na Rowan -vybavila se mu nejenom její tvář, ale i to, co pro něj znamenala. A její smyslnost a něha, tajemství, jež ji obklopovalo, útlé pevné tělo přitisknuté k němu pod dekou, její sametový hlas a vážné oči. Jak se na něj před milováním dívala! Neuvědomovala si sama sebe, naprosto se soustředila na něj, na jeho těfo. Dalo by se říct, že se na něj dívala stejně jako muž, když chce ženu-hladově a agresivně -, a přece se nakonec vždycky, jakoby kouzlem, poddala jeho objetí.

Pořád ještě upřeně hleděl na oltář-vstřebával celý prostor nádherně zdobeného kostela.

Zatoužil v něco věřit. Pak si uvědomil, že vlastně věří. Stále si spojoval své vidění s dobrem. Měl neochvějnou víru v osoby, jež se mu zjevily, i v jejich dobré úmysly. Takovým způsobem přece lidé věří v Boha a všechny svaté, v boží neomylnost a své poslání. Nebo se mýlí?

Napadlo ho, že je to stejně pošetilé jako každá jiná víra. "Ale viděl jsem, cítil jsem, pamatuju se, vím..." Ach, pořád to zajíkání, tápání. Uždyf si nic ne-

pamatuje! A nic z toho, co četl o Mayfairových, ho nezaneslo zpét do té kouzelné chvíle. Jenom Debora. Jedna z těch osob musela být ona, ale podrobnosti si nepamatuje, ani slova.

Najednou se impulzivně, s očimaještě upřenýma na oltář, pokřižoval.

Kolik let uplynulo od doby, kdy to dělával třikrát denně? A ke svému překvapení se zamyšleně pokřižoval ještě jednou, stále zahleděný na Panenku Marú. "Ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého."

Co ode mě chtějí?" zašeptal, pokoušeje se vyvolat svoje vidění, a uvědomil
"
si, že jeho představu tmavovlasé ženy nahradil popis Debory ze Záznamů. Ta původní Debora zmizela! Četbou historie rodu Mayfairů nic nezískal. Naopak ztratil.

Chvíli tam ještě tiše postával, pak strčil ruce v rukavicích do kapes a pomalu vykročil k oltáři. Došel na konec uličky, k zábradlí oddělujícímu oltář od prostoru vyhrazenému pro věřící. Pak vystoupil po mramorových schodech a přešel kněžiště. Přes faru se dostal na ulici.

Na Constance Street nemilosrdně pálilo slunce. Jako vždycky. Ulice byla hrozně ošklivá. Nikde žádné stromy. Farní zahrada skrytá za vysokou cihlovou zdí i trávník u kostela Panny Marie vypadaly spálené a působily unaveně a zaprášeně.

Obchod se svatými obrázky a soškami světců, kterým se ulice kdysi pyšní-

vala, už neexistoval. Měl zatlučená okna a na pomafované zdi se skvěl nápis Na prodej.

Ten plešatý muž se zrůžovělým obličejem seděl na schůdcích u fary, ruce opřené o kolena, a očima sledoval hejno šedivých holubů, které právě dosedlo na drolící se fasádu svatého Alfonse.

"Měli by je votrávit. Strašný ptáci," promluvil jakoby pro sebe. "Všechno zasviněj."

Michael si zapálil a nabídl muži cigaretu. Ten ji s kývnutím přijal. Pak mu Michael podal skoro prázdnou krabičku zápalek.

"Proč si nesundáte ty zlatý hodinky? Strčte si je do kapsy," prohodil ten člověk mimochodem. "Nechod'te tady s hodinkama na ruce! Slyšíte mě?"

"Když někdo hude chtít moje hodinky," nazlobeně odvětil Michael, "tak si taky bude muset vzít mou ruku, a ta končí touhle pěstí!"

Starý muž pokrčil rameny a odvrátil se.

Na rohu Magazine a Jackson Street Michael vešel do tmavého zlověstně vypadajícího baru, jenž se nacházel ve zchátralé dřevěné budově. Za celá léta strávená v San Francisku nikdy nenarazil na tak zpustlý dům. Ze vzdáleného kouta místnosti na něj zíral běloch. Vypadal jako svůj vlastní stín a z vrásčitého propadlého obličeje Michael zahlédl pouze blýskající oči. Barman byl také běloch.

"Dejte mi pivo," poručil si Michael.

"

Jaké?"

"

"To je mi fuk.

***

Načasoval si to perfektně. Za tři minuty tři přecházel Camp Street. Šel pomalu, aby ho to vedro nesklátilo, liboval si v chladivém stínu a obdivoval krásu Zahradní čtvrti. Ano, všechno je takové, jako bývalo kdysi. Zase si uvědomil, že mu je tady dobře. Je tam, kde vždycky chtěl být a možná i měl být, pokud si ovšem člověk může zvolit svoji vlastní cestu.

Přesně ve tři hodiny stál před otevřenou brankou. Poprvé viděl ten dům zalitý sluncem a zrychlil se mu tep. Tady to je. Dům, i když v trestuhodně za-

nedbaném stavu, působil důstojně a majestátně, jako by jenom podřimoval pod přebujelými popínavými rostlinami. Vysoké okenice s oprýskaným zeleným nátěrem visely nezkroucené na železných pantech. Dům čekal.

Michael si ho prohlížel a zmocnila se ho chvilková závrať smíšená s rozkoší. Jsem zase tady, Ať už z jakéhokoli důvodu. Plnfm suůj úkol...

103

Vyšel po mramorových schodech a strčil do dveří. Otevřely se a on vstoupil do široké chodby. V San Francisku nikdy nestál pod tak vysokým stropem, ani se nesetkal s tak hezkými dveřmi.

Borovicová prkna zářila temným leskem, přestože u zdí se válely chomáče prachu. Ze štukování místy opadávala omítka, jinak vypadalo nepoškozené. Všechno se mu líbilo - dveře zužující se do tvaru klíčové dírky, provedené s řemeslným mistrovstvím, zábradlí zdobící dlouhé schodiště i ozdobný sloupek, jímž bylo zakončeno. Podlahu pod nohama ohodnotil jako kvalitní, řemeslně solidní práci. Příjemná vůně dřeva ho náhle naplnila naprostým štěstím - takhle mohl vonět jen jediný dům na světě.

"Michaeli, jsi to ty? Pojd' dál."

Ustoupil do prvních dveří salonu. I když Rowan roztáhla všechny závěsy, vládlo zde přítmí. Světlo procházelo žaLuziemi na francouzských oknech a do místnosti se také vkrádalo ze zanedbané verandy. Dospěl k němu závan omamné vůně zimolezu. A co to bylo za něžné snítky růžové barvy, které se vyšplhaly až k oknům verandy? Snad nikdy neviděl tak půvabné květy.

Rowan seděla schoulená - moc jí to slušelo - na pohovce potažené hnědým sametem, jejíž zadní strana byla otočená k hlavnímu vchodu. Vlasy jí malebně padaly přes obličej. Měla na sobě volnou tenkou košili, lehoučkou jako hedvábí, a pod ní bílé tričko, takže vynikla opálenost tváří a krku. V bílých kalhotech se rýsovala dlouhá, krásná stehna a z nohavic vykukovaly nohy v bílých sandálech; nehty na prstech měla nalakované rudě, což působilo překvapivě eroticky.

"Čarodějnice z Endoru," pronesl Michael potichu a sklonil se, aby ji políbil. Něžně uchopil její hlavu do rukou.

Chytla ho za obě zápěstí, přitiskla se k němu a téměř surově ho políbila. Chutnala sladce. Celá se chvěla a z jejího těla sálal žár.

"Jsi tady sama?"

Posadi) se vedle ní a ona se opřela o opěradlo.

"A s kým bych tady asi měla být?" zeptala se pomalu tím svým hlubokým hlasem. "Dnes jsem oficiálně v nemocnici skončila. Najdu si něco tady. Budu žít v tomto dome.

Michael hvízdl a usmál se: "To myslíš vážně

"A proč ne? Co tomu říkáš?"

"Nevím. Cestou z Irish Channel se mi honilo ledacos hlavou. Třeba že sem přijdu a ty už budeš mít spakováno."

"Kdepak. Ani nápad. Už jsem se svým bývalým šéfem v San Francisku mluvila asi o třech nebo čtyřech zdejších nemocnicích, které by přicházely v úvahu. On tam ted' volá. A co ty?"

"Proč se mě tak ptáš - co já? Vždyť víš, proč tady jsem! Kam bych chodil?" ozval se téměř dotčeně Michael. "Přivedli mě sem a o jiném místě mi neřekli. Ted' mlčí. Pořád si nemůžu na nic vzpomenout. Přečetl jsem čtyři sta stránek Záznamů a není to k ničemu. Viděl jsem Deboru. To vím určitě. Ale nemám ponětí, co mi vlastně chtěla."

"Jsi unavený a je ti horko," přerušila ho Rowan a položila mu ruku na čelo. "Mluvíš nesmysly."

Trochu překvapeně se zasmál. "Naslouchám ti, čarodějnice z Endoru. Četla jsi přece tu vaši historú? Co se děje, Rowan? Muselo ti to snad taky dojít, ne? Zapletli jsme se do obrovské pavoučí sítě a nevíme, kdo ji utkal." Podíval se na své ruce v rukavicích. "Prostě to nevíme."

Podívala se na něj zkoumavě, skoro odtažitě, a navzdory tomu, že jí hořely tváře a v šedých očích se měkce odráželo sluneční světlo, v obličeji se jí ob-
jevil chladný výraz.

"No četlas to přece! Co si o tom myslíš? Tak mi to, kruci, už řekni!"

"Michaeli, prosím tě, uklidni se. Neptáš se mě na to, co si myslím, ale co cítím. To je rozdíl. Už jsem ti stokrát řekla, co si o tom všem myslím. Nejsme

v žádné síti a nikdo ji kolem nás nespřádá! A chceš si poslechnout mou radu? Zapomeň na ně. Zapomeň na ty lidi z vidění i na to, co od tebe chtěli. Už na ně nemysli!"
"Jak to myslíš - zapomeň?"
"Víš co? Dobře mě poslouchej. Seděla jsem tady hodiny a hodiny a měla jsem dost času na přemýšlení. A už jsem se rozhodla. Zůstanu v New Orleansu. Je tady můj dům a texs dům se mi líbí. Včera jsem se poprvé sešla se svou rodinou a je mi sympatická. Chci je všechny poznat. Chci znát jejich hlasy a tváře a možná se od nich hodně naučím. A taky je mi jasné, že na tu stařenu i na to, co jsem jí udělala, nezapomenu, i kdybych odsud odešla kamkoliv." Odmlčela se a přes obličej jí přelétl záblesk emocí, ale hned zmizel a tvář zase nabyla chladného vzezření. Založila si ruce a jednu nohu opřela o okraj kávového stolku. "Poslouchás mě vůbec?"
"Ale jo. Samozřejmě."
"Tak budu pokračovat. Přála bych si, abys tady taky zůstal. Jenom se modlím a doufám, že zvolíš tuto cestu. Ovšem ne kvůli nějaké síti a otázkám, kdo u vidění a tomu muži. Neexistu'e totiž absolutně žádný způsob, Michaeli, jak si tyto věci vysvětlit, nebo poznat, co znamenají - abych použila slovo z tvých poznámek. Podle mě se taky nedá zjistit, proč nebo z jakého důvodu jsme se setkali. Nedá. O tom jsem naprosto přesvědčená."
Opět se odmlčela a pozorně ho zkoumala. Pak se znovu rozhovořila:

,
d

..

Ð
H F. ·

"Udělala jsem tedy rozhodnutí, a to na základě dostupných faktů," mluvila ted' pomaleji. "Vycházela jsem z toho, co vidím, co můžu definovat a čemu rozumím, totiž z toho, že New Orleans je místo, kam patřím, protože tam patřit chci."
Přikývl. "Sleduju tě."
"Snažím se ti co nejjasněji vyložit, že já tady zůstávám i přesto, a ne kvůli tomu, že je tady ten muž nebo nějaká zdánlivá síť. Zároveň bych chtěla zdůraznit, že považuju za náhodu, že jsem tě z vody vytáhla zrovna já. A to, že jsi takový, jaký jsi, je taky náhoda."
Zase přikývl, tentokrát trochu váhavě. Opřel se a zhluboka se nadechl.

"
Nespouštěl z ní oči. "Nemůžeš mi ale namluvit, ozval se konečně, "že tě komunikace s tím přízrakem neláká a že nechceš celé věci přijít na kloub..."
"To nepopírám," připustila. "Jenomže to není hlavní důvod, že jsem se rozhodla zůstat. A kromě toho tomu přízraku je úplně jedno, jestli budu v Montcleve, v Tiburonu nebo v Donnelaithu. A co se týče tvého úžasného vidění, tak ty osoby by se měly k tobě vrátit a pěkně ti vysvětlit, o co vlastně jde. Vždyť ty to nevíš."
Zarazila se a evidentně přemýšlela, zda to nepřehnala. Bylo jasné, že to chce napravit.
"Michaeli," oslovila ho něžně, "jestliže tady chceš žít, udělej to kvůli něčemu jinému. Třeba proto, že ti záleží na mně, nebo že ses tady narodil, nebo že se prostě domníváš, že ti tady může být dobře. Vždyť tohle místo a tuhle čtvrť jsi miloval a možná si ji znovu oblíbíš."
"Nikdy jsem ji nepřestal milovat."
"Dobře. Ale prosím tě, zařid' si život po svém! Ne podle nich."
"Rowan, to, že tady sedíme spolu, způsobili právě oni, na to nezapomínej. Tento fakt nemůžeš jen tak opomíjet. My dva jsme se přece nepotkali v jach-

tařském klubu."
  Dlouze si povzdechla.
  "Trvám na tom, aby se na tyhle věci zapomnělo."
  ?
  "Mluvila jsi o tom s Aaronem Poradil ti to, co říkáš, on
  "Nežádala jsem ho o radu," odvětila trpělivě. "Setkala jsem se s ním ze dvou důvodů. Za prvé: chtěla jsem s ním mluvit, abych si potvrdila, že je to čestný člověk."
  "A co?"
  "Všechno, co jsi mi o něm pověděl, je určitě pravda. Ale stejně jsem ho potřebovala vidět a pořádně si s ním promluvit." Na chvilku se odmlčela. "Víš
  ,
Aaron je tak trochu kouzelník. Dokáže člověka svými řečmi úplně očarovat."

  "
  To s tebou musím souhlasit: `

106

  "Napadlo mě to už včera na pohřbu, a taky tenkrát u Ehieina hrobu."
  "A co ted'? Je ti sympatický?"
  Přikývla. "Ted' už ho znám. Vůbec se od tebe neliší, ani ode mě."
  "Jak to myslíš?"
  "Je oddaný své věci," řekla a pokrčila rameny. "Stejně jako já chirurgú nebo ty svému řemeslu - když oživuješ staré domy, jako je třeba tenhle." Asi minutku přemýšlela. "Je to člověk, který má iluze tak jako ty a já."
  "Rozumím ti."
  "Za druhé: chtéla jsem mu dát najevo svou vděčnost za to, že mi daroval moji minulost a ujistit ho, že mu nemám nic za zlé a že nezradím důvěru, kterou mi prokázal tím, že mi umožnil přečíst Záznamy."
  Michaelovi se ulevilo a nepřerušil ji, i když ho její sdělení trochu udivilo.
  "Vyplnil největší a nejdůležitější bílé místo v mém životě," pokračovala vážně. "Nemyslím si, že úplně chápe, co to pro mě znamená. Na to je jeho vztah ke mně příliš komplikovaný. A taky nezná opravdovou samotu. Žije v Talamasce od dětství."
  "Vím, co myslíš. Ale na rozdíl od tebe se domnívám, že to chápe."
  "Nevím. Chová se tak odtažitě! Ten přízrak - to okouzlující hnědovlasé zjevení, nebo co to je - ho napadl."

  "
  Já vím."
  "Stejně jsem se ho však snažila přesvědčit o své vděčnosti a také o tom, že od něj nic nepožaduju. Ještě před dvěma dny jsem byla osoba bez minulosti a bez rodiny, a ted' mám obojí! Najednou znám odpověd' na otázky, které mě neuvěřitelně trápily. Asi mi to všechno úplně nedošlo. Vybavuje se mi dům v Tiburonu a pokaždé si s překvapením uvědomím: Už nikdy tam nebudeš trpět samotou. Nemusíš se tam vracet! A tak prožívám ten radostný šok pořád dokola."
  "Nikdy se mi ani nesnilo, že k tomu všemu zaujmeš takovýhle postoj. To se musím přiznat. Spíš jsem si představoval, že se naštveš nebo třeba i urazíš."
  "Michaeli, vůbec mě nezajímá, co Aaron ajeho kolegové dělali, aby získali své informace. Fakt je, že kdyby Aaron nebo Talamasca ty údaje neshromažd'ovali, tak by prostě neexistovaly a já bych byla tam, kde předtím. Znala bych jenom ty odporné věci, co mi napovídala ta stará ženská. A co bych se dozvěděla od těch milých příbuzných? Nic, protože nic nevědí. Oni znají pouze útržky, a možná jen ty nejpikantnější." Zmlkla a zhluboka se nadechla. "Víš, Michaeli, někteří lidé neumějí přijímat dárky, a když je dostanou, nemají ponětí, co s nimi. Já se to taky musím učit. Tento dům je dar. Poznání mé minulosti je dar. A minulost mi umožňuje vrátit se do své rodiny! Pane Bože, ti bratranci a sestřenice jsou nejkrásnější dar, jaký mi kdo v životě dal."

107

  A
  %

,

, ,

1 x.
t x, i
w `x

x: ::.xk ...

Zase pocítil hlubokou úlevu. Její řeč ho téměř okouzlila, nicméně nedokázal překonat překvapení. "Mě1 jsem strach, co řekneš na Karen Garfieldovou," opatrně vyzvídal. "A na doktora Lemleho. Mě to dost vyděsilo, když jsem to četl."
Rowan projela obličejem vlna bolesti. Michael okamžitě zalitoval, že se zeptal tak přímo. Najednou mu připadalo neodpustitelné, že ta slova vůbec nahlas vyřkl.
"Ty mi nerozumíš," ozvala se. Hlas se jí ani nezachvěl. "Nerozumíš mi, protože mě neznáš. Já jsem chtěla, aby sis mé schopnosti uvědomil! Přišla jsem za tebou v domnění, že když se mé dotkneš, řekneš mi, co to vlastně ve mně je! To, bohužel, nevyšlo. Ale řekl mi to Aaron. On mi vlastně potvrdil moje podezření. A věř mi, že není nic horšího, než když člověk má jen podezření a nejistotu."

"
Rozumím."
"Opravdu?" Polkla a bylo zřejmé, že jí dá dost práce, aby se nerozčilila. Oči jí na chvíli potemněly a pouze silou vůle zachovala klid. Pak téměř šeptem pronesla: "To, co se stalo Karen, je hrozné. Ta představa mě děsí. A Lemle? Ten byl nemocný. Rok před smrtí ho ranila mrtvice, takže o něm to nevím jistě, jenomže Karen Garfieldová... Tu jsem zabila já. Ale, Michaeli, udělala jsem to, protože... Prostě jsem neměla ponětí, že to umím."
"Já vím, miláčku.
Rowan nějakou dobu trvalo, než se zase ovládla. Když promluvila, její hlas zněl unaveně a vyčerpaně.
"A k setkání s Aaronem jsem měla ještě jeden důvod: `

"Jaký?xx
Na chviličku zmlkla a pak pokračovala: "Nejsem ve spojení s tím duchem, což znamená, že ho nemám pod kontrolou. Nezjevil se mi. To předtím se nedá počítat. A třeba se vůbec nezjeví."
"Ale Rowan! Vždyť jsi ho viděla! A čeká na tebe."
Zadumala se. Rukou si bezmyšlenkovitě hrála s nitkou visící z obruby košile.
"Nemám ho ráda, Michaeli," přemítala nahlas. "Cítím k němu nepřátelství. A on to zřejmě ví. Seděla jsem tady pěkně dlouhou dobu sama. I když ho nenávidím a bojím se ho, tak jsem ho volala."
Michaela toto sdělení zmátlo.
"Třeba to přehnal," pokračovala Rowan.
"To myslíš, jak se tě dotýkal?"
"Ne. Myslím tím sebe. Možná se opravdu podílel na vytvoření silného média. Tedy mě. Jenomže ho neumí svést, zmást ani dohnat k šílenství.

Michaeli, jestliže svými schopnostmi přinutím člověka z masa a krve zemřít, xak asi může vnímat moje nepřátelství Lasher? Co myslíš?"

Studoval ji s přimhouřenýma očima."Nemám tušení," přiznal nakonec.
Malinko se jí třásla ruka, když si z obličeje shrnovala vlasy, které jí slunečx:.
ním světlem na chvilku zezlátly.
"Se mnou je to tak. Když něco nesnáším, je to ve mně hluboko zakódova-
"`
né a čas na to nijak nepůsobí. A k tomu duchovi cítím nepřekonatelnou nenávist. Samozřejmě si vzpomínám, na co ses ptal včera večer - jestli mám nutkání s ním mluvit, přít se s ním a zjistit, co chce a odkud přichází. Taky si i,
1
, moc dobře pamatuju, že ty máš chuť to udělat. Jenomže u mě momentálně
,
naprosto převažuje pocit nenávisti."
Michael ji dlouze mlčky pozoroval. Zdvihla se v něm zvláštní, skoro nevysvětlitelná vlna lásky.
"Asi máš pravdu, Rowan," oslovil ji něžně."Nerozumím ti. Nevím, co jsi zač. Miluju té, ale nerozumím ti.
\k
"Ty přemýšlíš srdcem," usmála se na něj, dotýkajíc se jemně jeho hrudi.
_
"Proto jsi tak laskavý. A taky naivní.1á jsem jiná. Ve mně je určitá dávka
,.,
špatnosti jako v ostatních lidech. Zřídka se nechám zaskočit, přestože se ně-
"
kdy neubráním a naštvu se."
Nehodlal jí oponovat.On, a naivní
1
"Víš, donekonečna přemýšlím o té své schopnosti," pravila už zase zamyšleně."Že umím přinutit cévy a aorty, aby praskly, a přivodit tak smrt, jako bych potichu vyřkla nějaké zaklínadlo. Jestli tato schopnost je vůbec k něčemu dobrá, pak možná k tomu, abych zničila tu entitu. Třeba moje síla může působit na energú, kterou Lasher kontroluje, zrovna tak destruktivně jako
,
na lidský organismus.
"To mě nikdy nenapadlo."
"Musíme myslet každý po svém," ozvala se odhodlaně."Jsem především léx xx " ,
kařka, a teprve potom žena. A jako lékařka si velmi dobře umím představit,
'
že ta entita žije v jakési symbióze s naším fyzickým světem. Existuje a je poznatelná stejně, jako byl v roce 700 našeho letopočtu poznatelný elektrický
'"
proud, i když ho ještě nikdo neobjevil."
Přikývl."Včera jsi užila výrazu parametry. Pořád o tom přemýšlím. Víš,
;
v případě, že by se mi zjevil a já se ho dotkl, cítil bych nějakou hmotu?"
" x xp "
"Ano, pochopils to přesně. Co vlastně je, když se zhmotní? Musím zjistit
x x ~ .xt
jeho parametry právě tak jako parametry své schopnosti, protože ta rovněž
,
funguje v rámci našeho fyzického světa: `
x,a x xx,,
Obličej jí znetvořila bolest a viditelně postupovala, až hrozilo, že se jí tvář zkrabatí jako panence hozené do plamenů.1en pozvolna se uklidňovala.
",.

Nakonec tu vedle něj zase seděla ta krásná a tichá Rowan. Když promluvila, téměř šeptala.

"Ta schopnost, ta síla - to je můj kříž. Stejně jako pro tebe tvé ruce. Naučíme se ty schopnosti kontrolovat, abychom se mohli rozhodnout, kdy je použít."
Přesně to musíme udělat."
"
"Ráda bych ti něco řekla o té stařeně. O Carlottě. A o té své schopnosti...
"Prosím tě, neříkej mi nic, jestli nechceš."
"Věděla, že ji zabiju. Předvídala to. A nejenom to. Ona mě promyšleně provokovala. Přísahám!"
Proč?"
"
"Zřejmě to byla součást jejího plánu. Pořád se k tomu vracím. Možná mě chtěla zlomit. Zničit mé sebevědomí. Asi záměrně vyvolávala v lidech pocit viny a užívala ho, aby jim ubližovala. Dělávala to Deirdre a pravděpodobně i její matce. Nebudu to rozvádět dál. V tuto chvíli nám to jen škodí - mluvit o nich a o tom, co chtějí. Lasher, osoby z tvého vidění, Carlotta, ti všichni ko-
lem nás namalovali kruhy, a já se v nich nehodlám pohybovat."
"Mně snad nikdy nebude jasný, o čem mluvíš: `
Sklopil oči a přehraboval se v kapse. Vytáhl cigarety. V krabičce zbyly tři. Nabídl jí, ale ona jen zavrtěla hlavou. Pozorovala ho.
"Jednoho dne možná budeme sedět u stolu, popíjet víno nebo pivo, to je jedno, a budeme o nich mluvit. O Petyru van Abelovi, o Charlotte i Julienovi, o všech. Ted' ale ne. Přála bych si oddělit to, co má smysl, od toho, co ho nemá, reálné od nereálného, a nejvíc ze všeho bych chtěla, abys udělal totéž," naléhala.
"Poslouchám tě," ujistil ji. Hledal zápalky. Vždyť žádné nemá. Dal je tomu starému muži.
Sáhla rukou do kapsy svých bílých kalhot a vyndala úzký zlatý zapalovač. Připálila mu.
"Děkuju."
"Kdykoliv se na ně zaměříme," pokračovala, "výsledný efekt je vždycky stejný - vyvolá to v nás pasivitu a zmatek."
"Máš, bohužel, pravdu," odpověděl Michael. Vzpomněl si, jak leiel v potemnělé ložnici na Liberty Street a snažil se rozpomenout na své vidění a pochopit je.
A ted' byl konečně v tomto domě a až na dvě výjimky-když se včera dotkl Townsendových ostatků a potom smaragdu - si nesundal rukavice. Myšlenka, že by si je stáhl a dotýkal se předmětů kolem, ho děsila. Ani za nic by nesáhl na veřeje dveří, stolečky nebo židle, jež patřily Mayfairovým, a už

vůbec by nevzal do ruky starší věci jako panenky z truhly nahoře v podkroví nebo ty smrduté sklenice, které mu Rowan popisovala.
"Ano, zmocní se nás pasivita a zmatek," ozvala se Rowan naléhavě, snažíc se upoutat jeho pozornost. "A přestaneme logicky uvažovat, což je přesně to, co nesmíme dopustit."
"Souhlasím s tebou," přitakal Michael. "Jen bych si přál mít tvou rozvahu. Chtěl bych znát aspoň část pravdy a ne tápat ve tmě. Takhle se věcem na kloub přijít nedá."
"Člověk se nesmí stát figurkou v cizí hře," rozhodně ho přerušila Rowan. "Musí si prostě najít polohu, která mu maximálně vyhovuje a ve které je silný. Jen tzk si zachová důstojnost, ať se kolem děje, co se děje."
"To znamená pokusit se o dokonalost," reagoval Michael.

"
Cože?"
"V Kalifornú jsi mluvila o tom, že by se člověka měl snažit o dokonalost."
"Ano, to jsem řekla. A co? Víš, já tomu věřím. Já se o to snažím. A nechovej se ke mně, Michaeli, jako kdybych byla prašivá nebo nějaká divná, když zrovna nebrečím. Já dobře vím, co jsem provedla Karen Garfieldové a doktoru Lemlemu nebo té holčice. Sakra, vím to až moc dobře."
"Tak jsem to nemyslel..."
"Ale myslel!" odpověděla s příkrostí u ní neobvyklou. "Máš mě radši, když mi tečou slzy, a to se mi nelíbí."
"Rowan, to není...
"Předtím, než jsem tě potkala, jsem probrečela celý rok. Začalo to smrtí Ellie. Pak jsem ti plakala v náručí, plakala jsem, když jsem se dozvěděla, že

mi zemřela matka. Plakala jsem kvůli tomu, že jsem ji nikdy neviděla, neměla příležitost ji poznat ani s ní mluvit. Brečela jsem a brečela. Včera nad rakví taky, i pro tu starou ženskou jsem brečela. Myslím si, že už toho bylo dost. Nechci strávit zbytek života v slzách. Vždyť mám dům, rodinu i minulost, kterou mi Aaron daroval. A mám tebe a s tebou možná opravdovou příležitost ke krásnému vztahu. Tak mi, prosím tě, řekni, proč bych měla brečet?"
Upřené se na něj dívala. Zcela jasně s ní lomcoval vztek, i když se snažila potlačit vnitřní konflikt, a z šedých očí jí v příšeří šlehaly blesky.
"Rowan, že se rozbrečím
Musela se usmát.
"Tak dobře," řekla nakonec. "Existuje jediná věc, která by mě donutila, abych zase brečela. Abys věděl... Plakala bych, kdybych tě ztratila."
"To jsem rád," zašeptal Michael. Než ho mohla zadržet, rychle ji políbil.
Trošku ho odstrčila, gestem mu naznačila, aby zůstal klidně sedět a vyslechl ji. Pokrčil rameny, ale poslechl.

4

:.f ,x.:% .

`

,

1
1x .
x'xx x xa
ix

.

"Ted' se tě zeptám, jaké máš plány. Tedy co chceš dělat ty, a ne nějaké osoby z vidění. Co mi na to odpovíš?"
"Chci tady zůstat," nezaváhal ani vteřinu. "Nechápu, jak jsem mohl tak dlouho žít někde jinde. Prostě to nechápu."
"Vidíš, konečně mluvíš o něčem reálném, rozjasnila se Rowan.
"O tom nepochybuj," pokračoval Michael. "Šel jsem se projít do těch ulic, kde jsem vyrostl. Vypadá to tam úplně jinak. Nikdy to nebyla krásná čtvrť, ale ted'? Místo domů ruiny, všude špína... To, co jsem si pamatoval, je pryč."
Všiml si, že se jí v očích objevila účast.
"No prostě se to změnilo," odbyl to. Unaveným gestem naznačil, že se s tím vyrovnal. "Jenomže New Orleans pro mě nikdy neznamenal jenom čtvrť, kde jsem se narodil, nebo Annunciation Street, ale taky Zahradní čtvrť nebo Francouzskou čtvrť a další místa. Je tu krásně a já mám tohle město rád. Je mi strašně dobře, že jsem zase zpátky. A už nechci odjet."
"Tos mě potěšil." Zase se usmála a světlo jí dopadlo na lícní kosti.
"Víš, pořád si opakuju, že jsem doma. Jsem doma. Nějak mi nezáleží na tom, co bude dál. Ale jedno je mi jasný: že nechci odjet."
"Ať už jdou do háje, Michaeli," téměř s rozhořčením prohlásila Rowan. "Ať všichni z tvého vidění, nebo co to bylo, jdou do háje! Budeme se tím zabývat, až nám dají důvod. Jinak ne."
"To jsi řekla moc hezky," pochválil ji Michael a taky se usmál.
Vypadala tak záhadně! Mísila se v ní síla s něžností. Možná celý život dělal tutéž chybu -asi u žen zaměňoval sílu a chlad. Většina mužů to tak dělá.
"Oni zase přijdou," pokračovala. "Musí přijít. A až se objeví, rozhodneme se, jak se zachovat "
"No dobře," odevzdaně přitakal Michael. A co kdyby si ted' sundal rukavice? Zjevili by se mu?

"Ale nebudeme seděť s rukama v klíně!"

"
"Ne, to určitě ne, zasmál se.
Zmlkl, naplněn jakousi závratí a zároveň obavami, i když každé slovo, které vyřkla, ho potěšilo. Doufal, že ty obavy se každou chvíli rozplynou.
Přistihl se, že se dívá do vzdáleného zrcadla naproti nim, kde se oba- zdánlivě zmenšeni - odráželi a spolu s nimi tisíce lustrů, zachycených i v protějším zrcadle: tam se vytráceli ve stříbřitém světle někam do věčnosti.
"Rád se se mnou miluješ?" zeptala se nečekaně.

"
Cože?"
"Líbí se ti to?" Hlas se jí slyšitelně chvěl. Předtím se to nestalo ani jednou.
"Strašně moc. Ale musím přiznat, že mi to někdy nahání trochu strach. Jsi tak jiná. Nepoznal jsem nikoho takového. Jsi silná."

"To jsem," ozvala se potichu. "Protože tě můžu na místě zabít, kdyby se mi zachtělo, a tvoje mužná síla ti nebude k ničemu."
"Takhle jsem to vůbec nemyslel," ohradil se. Otočil se k ní a zadíval se na ni. Její tvář obklopená stíny na chviličku vypadala neuvěřitelně chladně a zlovolně: víčka napůl přivřená, oči metající blesky. Vybavilo se mu, že právě tak vypadala v Tiburonu, když na ni dopadlo studené světlo, vtékající do zšeřelé místnosti skleněnými tabulemi stěn.
Pohnula se, zpříma se posadila. Látka košile zašustila. Uvědomil si, že se od ní instinktivně odtahuje, že ho po celém těle mrazí. Byl absolutně napjatý a ve střehu jako člověk, který v trávě kousíček od své boty spatří jedovatého hada nebo si náhle uvědomí, že v baru na něj někdo na vedlejší stoličce vytahuje nůž.
"Co to, proboha, s tebou je?" zašeptal.
Pak mu to došlo. Viděl, jak se třese, na smrtelně bledých tvářích jí vyskákaly červené skvrny, a ty ruce! Vztáhla je k němu a hned si je dala do klína, mnula si je a propínala, jako by chtěla zachytit něco nezachytitelného.
"Kriste pane, vždyť já jsem proti Karen Garfieldové vlastně nic neměla,"
!
mumlala. "Nic Pane Bože, zachraň mě...
"To všechno byl omyl, Rowan," utěšoval ji. "Strašný omyl, a už se ti to nikdy nestane."
"Ne. To se nesmí stát." Mluvila ted' klidněji. "Já jsem ani nevěřila, že můžu tu starou ženskou zabít. Přísahám! Nevěřila jsem tomu."
Zoufale přemýšlel, jak by jí mohl pomoci, a nevěděl si rady. Třásla se jako plamínek ve větru, zuby zatínala do spodního rtu a nehty jedné ruky bezcitně zarývala do druhé.
"Přestaň, miláčku, ublíížíš si. Vždyť tě to musí bolet!" Když se jí dotkl, měl dojem, že je jako z oceli a nevnímá ho.
"Přísahám, že jsem tomu nevěřila. Přišlo to jako impulz a člověk prostě v té chvíli nechápe, že může... Karen Garfieldová mě rozzuřila do nepříčetnosti. Taková drzost! Ona se odvážila přijít za mnou až do Tiburonu. Do Ellieina domu! A nakráčela si tam jakoby nic! Taková drzost!"
"Úplně ti rozumím," chlácholil ji.
"Co mám dělat, abych to neutralizovala Je možné, že se to vrátí
Ne"
".
Odvrátila se od něj, přitáhla si kolena pod bradu a tupě se dívala do prázdna. Trochu se uklidnila, i když zorničky měla stále nepřirozeně rozšířené a bezděčně pohybovala prsty.

"
Překvapuje mě, že jsi nepřišel na tu nejjednodušší odpověď'!" ozvala se po chvilce. "Je to tak nabíledni!"

;:.

,

, ,.

,

,

. j

.;,

"Co tím myslíš?"
"Možná je tvoje poslání naprosto jasné. Máš mě zabít."

"Rowan, ty ses zbláznila! Jak něco takovýho můžeš vůbec říct?" Michael si k ní přisedl blíž, shrnul jí vlasy z obličeje a hladil ji. Objal ji a přitáhl k sobě.
Vzhlédla k němu jakoby ze strašné dálky.
"Poslouchej mě, miláčku," pravil vážně. "Každý může zabít. Je to jednoduché a prosté. Existuje milion způsobů jak to udělat. Ty znáš i takové, o jakých já nemám ponětí, protože jsi doktorka. Ta ženská, Carlotta, zabila chlapa, který by ji mohl zaškrtit jednou rukou. Jakákoliv žena, vedle které usnu, mě ve spánku klidně zabije - když bude chtít - a nezabráním tomu. To všechno víš. Dá se to udělat skalpelem, pletací jehlicí, smrtícím jedem. Jak říkám, je to prosté. Ale člověk jen tak nezabíjí. Většinu lidí nic na světě nepřinutí, aby na to třeba jenom pomyslela. A s tebou je zrovna tak. Teprve až ted' sis uvědomila, že máš divnou moc, něco, co přesahuje zákon volby a vymyká se sebekontrole. Taky víš, že tahle moc vyžaduje od svého nositele hlubší porozumění, a ty to porozumění máš. Jsi natolik silná, abys sis uvědomila svou moc."
Přikývla. Jenomže se pořád třásla. Bylo mu jasné, že ji nepřesvědčil. Sebe také ne. Nemělo smysl, aby si to namlouval. Jestliže Rowan svou schopnost nemá pod kontrolou, nevyhnutelně zase zabije.
Ovšem Michael jí chtěl říct něco jiného, i když se musel ještě jednou zmínit o své schopnosti.
"Rowan," začal, "požádala jsi mě tu první noc, abych si sundal rukavice. Držel jsem tě za ruce. Miloval jsem se s tebou bez rukavic, hladili jsme se všude, naše ruce se dotýkaly. Já tě hladil po celém těle. Rowan, víš, co jsem cítil? Jenom lásku a dobrotu. Žádné zlo nebo špatnost."
Znovu jí shrnul vlasy z obličeje a políbil ji na tvář.
"V mnoha věcech máš pravdu, Rowan, ale v tomhle ne. Nejsem tady proto, abych ti ublížil. Vděčím ti za život. Otočil jí hlavu a políbil ji. Bylo jí zima,
pořád se chvěla. Zdálo se mu, že je někde daleko, kam za ní nemůže.
Vzala ho za ruce a jemně je odstrčila. I když ho něžně políbila, došlo mu, že si nepřeje, aby ji ted' objímal. Nemělo to cenu.
Michael chvíli seděl a přemýšlel. Rozhlížel se kolem - viděl velký pokoj, krásné štukování, vysoká zrcadla v tmavých, umně vyřezávaných rámech,

zaprášené staré křídlo značky Bózendorfer ve vzdáleném rohu a závěsy jako dlouhé pruhy vybledlých barev vystupujících z pološera.
Najednou vyskočil. Už nevydržel klidně sedět na jednom místě. Přešel kolem pohovky a zastavil se u postranního okna, vedoucího na verandu pokrytou prachem.

"Cos to před chvilkou říkala?" otočil se k ní. "Něco o pasivitě a zmatku? Přesně to ted' zažíváš."
Rowan mu neodpověděla. Zůstala schoulená na pohovce, oči upírala na zem.
Přistoupil k ní, vzal ji do náruče a zvedl ji. Na bílých tvářích měla stále čer-
vené skvrny, dlouhé tmavé řasy sklopené.
Lehce jí přitiskl rty na ústa. Měl pocit, že se snaží políbit někoho, kdo si to-
ho téměř není vědom, nebo tvrdě spí. Rowan však pozvolna přicházela k sobě. Objala ho rukama kolem krku a vtiskla mu na rty polibek.
"Rowan, ta pavoučí síť existuje, ať se ti to líbí, nebo ne. A my jsme v ní," šeptal jí opatrně do ucha. "Jenomže já si pořád myslím, že ty osoby, co nás svedly dohromady, pocházejí z říše dobra, a to, co po mně chtějí, je správné. Musím na to přijít, Rowan. A přijdu na to. Ted' prostě jenom vím, že ty bytosti jsou dobré zrovna tak jako ty a já."
Zaslechl, jak si povzdechla. Cítil její teplá dmoucí se ňadra na hrudi. Když mu nakonec vyklouzla z objetí, udělala to s největší něhou a políbila mu přitom konečky prstů.
Popošla do středu místnosti. Zastavila se pod vysokým klenutým oblou-
kem, který opticky rozděloval salon na dvě místnosti. Prohlížela si nádherné štukování nad sebou a křivku oblouku, jež se elegantně vinula dolů a na obou koncích byla zakončena římsou. Zdálo se, že se zabrala do úvah o domu a nic jiného ji v tuto chvíli nezajímá.
Mlčel. Připadal si jako zmlácený. Celý rozhovor ho zranil. Nedokázal ze sebe setřást blíže nedefinovatelný pocit podezření, který se rozhodně netýkal Rowan.
"Koho to zajímá?" zašeptala si Rowan pro sebe. Vypadala nejistě a křehce.
Z postranní verandy vniklo do pokoje sluneční světlo a ozářilo vosk jantarové barvy na jednotlivých prknech podlahy. Kolem Rowan poletoval zvířený prach.
"lsou to jenom plané řeči," otočila se k němu. "Ted' je to na nich. Udělal jsi, co bylo v tvých silách. Já taky. Jsme tady, a oni musí přijít k nám."
"Ano. To musí:
Neznatelně pokývla hlavou. S téměř prosebným výrazem na tváři, na níž se zračil žal, mu beze slov naznačila, aby k ní přistoupil.
Na setinu vteřiny se ho zmocnila hrůza. Pocítil prázdnotu. Láska, již k ní choval, mu byla nade vše drahá, přesto se bál. Měl strach.
"Co budeme dělat, Michaeli?" otázala se. A náhle se jí obličej rozzářil tím nejkrásnějším úsměvem.
Pousmál se. "Nevím, miláčku." Pokrčil rameny a zavrtěl hlavou. "Nevím."

,

M j

!

xps' a
x. · á x. .

xxsxr

,
x

"Víš, co bych po tobě chtěla? Ted' hned?"
"Ne, Ale ať je to cokoliv, máš to mít.
`

Natáhla se a vzala ho za ruku. "Řekni mi všechno o tomhle domě,` požádala a zadívala se mu vážně do očí. "A všechno, co víš o podobných domech, ajestli se tenhle dáječtě zachránit."

"Miláčku, to ti povím rovnou. Tenhle dům přímo volá o pomoc. Čeká na ni, Stavěli ho zrovna tak důkladně jako hrad v Donnelaithu nebo zámek v Montcleve."

"Mohl bys s tím něco udělat? Nemyslím jenom ty sám, svýma rukama..."

Skočil jí do řeči. "To bych udělal nejradši!" Zarazil se, Podíval se na své zdánlivě zmrzačené ruce v rukavicích. Je to tak dávno, co naposledy držel v ruce kladivo nebo rukojef pilky! Pak vzhlédl na klenutý oblouk nad nimi, na obrovskou plochu popraskaného stropu, z něhož se pozvolna olupovala omítka, "Jak rád bych to tady dal do pořádku!"

"A co kdybys měl v bance k dispozici neomezený účet? Mohl bys najmout zedníky, malíře, pokrývače, tesaře, já nevím koho ještě, prostě řemeslníky, co by to tady dali do kupy. Do posledního šroubku a matičky."

Rowan mluvila pomalu, nicméně se jí nedařilo potlačit vzrušení. To se ví, že rozuměl každičkému jejímu slovu. Napadlo ho, jestli ona chápe, co to pro něj ve skutečnosti znamená. Pracovat na takovém domě! O tom vždycky snil. Ovšem ona mu nenabízí jen práci na starém krásném domě, ale vrací mu jeho sen! Pracovat tady!

Ve vzpomínkách se mu vybavilo celé jeho dětství, kdy jako chlapec postával venku před brankou a pak utíkal do veřejné knihovny a sundal si z police starou obrázkovou knihu, v níž si našel nejen tento dům, ale právě tuto místnost. V životě ho nenapadlo, že ji uvidí ve skutečnosti, nejen na fotografii.

Uslyšel tu ženu z vidění: směřuje k tomu jedinému okamžiku u čase; u tom domě, u tomto kritickém okamžiku, kdy...

"Michaeli, chceš se do toho pustit?"

Závojem mlhy spatřil její tvář zářící jako tvář dítěte. Byla tak krásná a šťastná, a tak daleko!

Jsi to ty, Deboro?

"Michaeli! Sundej si ty rukavice!" Rowanin hlas znél příkře a vylekal ho, "Dej se do práce. Bud' zase sám sebou! Přes padesát let v tomhle domé nikdo nepoznal štěstí, lásku, ani jeden člověk tady nic nevybojoval, Už je nejvyšší čas, aby se s tím něco udělalo. Budeme se tu milovat a získáme ten dům zpátky. Přineseme do něj štěstí. Věděla jsem to zcela jasně, už když jsem dočetla Záznamy o čarodějnicích z Mayfairu. Michaeli, tohle je náš dům!"

116

Avšak ty to můžeš změnřt... Ani na choili nesmiš připustit, že na to nemáš silu, protože ta sila uychází z...

"Michaeli, odpověz mi.

Co změnit? Neopouštěj mě jen tak. Řekni mi to!

A naráz všechno zmizelo, jako by sem Debora vůbec nepřišla. Stál tady v paprscích slunečního svitu na jantarově zbarvené podlaze a Rowan vedle něho čekala na odpověd'. Dům také čekal - ten překrásný dům pod nánosy rzi a prachu, plný stínů, sevřený zdivočelými popínavými rostlinami, narušený vedrem a vlhkem, tiše čekal.

"Ale ano, miláčku. Chci a udělám to," pronesl ta slova jako někdo probravší se právě z nejhlubšího spánku. Smysly mu zaplavila omamná vůně zimolezu přicházející z verandy, zpěv ptáků a teplo slunečního světla.

Otáčel se uprostřed té velké místnosti. "Světlo, Rowan, Musíme sem pustit světlo. Pojd'," řekl a vzal ji za ruku. "Zkusíme, jestli se ještě dají otevřít tyhle
okenice: `

117

,

k

4::·x`

**

.

1

SEDM

Tiše a s úctou začali prozkoumávat dům. Zpočátku si připadali jako lidé, kteří se ztratí svým průvodcům v muzeu a neodvažují se zneužít své náhodně nabyté svobody.

Plni ostychu si nedovolili dotknout se osobních věcí patřících někomu, kdo v tomto domě bydlel - šálku ležícího na skleněném stolku v zimní zahradě, novin složených na židli.

Raději procházeli pokoji a chodbami, roztahovali závěsy a otvírali okenice a jenom tu a tam opatrně nakoukli do komor, skříní a zásuvek.

Ovšem jak se s teplem plným stínů stále důvěrněji seznamovali, postupně získávali víc odvahy.

V samotné knihovně strávili skoro hodinu a prohlíželi si hřbety klasiků vázaných v kůži a staré účetní knihy riverbendské plantáže. Naplnilo je smutkem, když zjistili, že mnoho stránek je zetlelých a poničených. Téměř nic z těch starých záznamů se nedalo přečíst.

Ani se nedotkli dokumentů ležících na psacím stole, pro něž si přijde Ryan Mayfair. Zkoumali zarámované portréty na zdech.

"Tohle musí být Julien." Usmíval se na ně hezký, černovlasý muž. "Co je v pozadí?" Fotografie tak ztmavla, že to Michael nemohl rozeznat. A pak si uvědomil, že lulien stojí před tímto domem.

"Ano, a tady na té staré fotce, to bude nejspíš lulien se svými syny. Ten nej-
"
blíž u něj je Cortland. Můj otec. Skupina pózovala opět před domem a usmívala se vybledlou sépiovou barvou. Vypadali spokojeně, dokonce vesele.

Co bys asl uiděl, kdyby ses jich dotkl, Michaelt? Jak uiš, jestli práaě tohle Debora nechce?

118

Rychle se otočil. Vykročil za Rowan. Líbila se mu její chůze, ty dlouhé uvolněné kroky, rytmus jejích boků. Otočila se ve dveřích do jídelny a usmála se na něj. Už jdeš?

V malé přípravně s vysokým stropem objevili police a police plné vynikají-

cího porcelánu nejznámějších značek: Minton, Lenox, Wedgewood, Royal Doulton - květinové vzory, orientální vzory, porcelán se zlatou nebo stříbrnou obrubou. Byla tu stará bílá keramika i porcelán pocházející z Číny, starožitný Blue Willow a ještě další značky.

Pak objevili zásuvky přeplněné stříbrnými příbory-stovky těžkých zdobených kusů, uložených do plsti, včetně několika sad s anglickým puncem a písmenem M vyrytým po evropském způsobu vzadu na střenkách.

Michael byl na takové věci odborník. Jeho celoživotní vášeň pro všechno, co pocházelo z doby vlády královny Viktorie, mu ted' dobře posloužila. Rozeznal rybí nože a vidličky na ústřice, lžičky na rosoly a desítky dalších zvláštních předmětů, jichž se tu nacházelo nepřeberné množství v nejrůznějších uměleckých provedeních.

Našli i stříbrné svícny, zdobené nádoby na punč a servírovací mísy, talířky na chleba a misky na máslo, staré džbánky na vodu, kávostroje, čajové konvice i ohřívadla. Všechno vynikající rytecká práce. lako zázrakem i ten nejčernější nános zmizel, jakmile se na něj trochu přitlačilo prstem, a pod ním se zalesklo čisté staré stříbro.

Vzadu v policích byly nastrkané broušené mísy na ovoce a talíře z olovnatého skla.

Ubrusy a hromada starých ubrousků už podlehly stáří, lněné látky i krajky zplesnivěly ve všudypřítomném vlhku. Jen místy se pod tmavou skvrnou dalo přečíst hrdé M vyšitého monogramu.

Ovšem několik kusů, zabalených do modrého papíru, se ve zvláštní zásuvce zachovalo neporušených - bohatá krajka, která krásně zežloutla. Ležely tam také kroužky na ubrousky ze slonoviny, stříbra i zlata.

Mám se jich dotknout? Znamenají písmena M. B. M. Mary Beth Mayfairová? A tady je kroužek s monogramem J. M. Jistě víš, komu asi patřil. Položil ho zpátky, jeho prsty v rukavicích ted' pracovaly stejně hbitě jako holé prsty, přestože ruce měl horké a přecitlivělé. To je ten kříž, jak říkala Rowan.

Okny jídelny dopadalo v dlouhých šikmých paprscích odpolední slunce. Podívej se na ni v tomto osvětlení, Rowan Mayfairová. Fresky na zdech ožily, odhalujíce celý národ malinkých postaviček, ztrácejících se v zasněných polích plantáže. Velký obdélníkový stůl stál pevně na svém místě zřejmě už celé století. Chippendaleské židle se spletitě vyřezávanými opěradly lemovaly stěny.

119

jx n
S

,

x1
t
:.:k, .

á,w.

-a

xxr

1 x,

Budeme tu už brzy večeřet za svitu dlouhých svící? napadlo ho najednou.

"Ano," zašeptala. "Ano!"
Později objevili v další přípravně pro butlera sady sklenic z krásného skla. Bylo by jich dost i pro královskou hostinu: tenké, dokonale tvarované číše i sklenice s těžkým dnem a vyrytými květinami, skleničky na sherry a na šampaňské, na bílé i červené víno, dezertní sklenice a k nim stejné karafy se skleněnými zátkami, broušené džbánky a další skleněné mísy naskládané na sebe. Všechno se matně třpytilo.
Takové poklady, pomyslel si Michael, a zdá se, že jen čekají na mávnutí kouzelného proutku, aby mohly opět sloužit.

"
Sním o velkých slavnostech," ozvala se Rowan, "jako za starých časů. O tom, že je tady ušechny shromáždím a stoly se budou prohýbat jídlem a pitím, Sním o Mayfairech."
Michael se mlčky zadíval na její profil. Držela v ruce křehkou skleničku na nožičce a otáčela jí v slábnoucím slunečním světle.

"
Vidíš tu vznešenost?" pokračovala Rowan. "Neměla jsem tušení, že v Americe ještě někde existuje takový životní styl a domy jako tenhle. Zvláštní. Projezdila jsem ceLý svět, ale podobné místo jsem nenašla. Připadá mi, že se tu úplně zastavil čas."
Michael nedokázal potlačit úsměv. "Věci se tu mění jen velmi pomalu," poznamenal. "Díky bohu."
"Víš, mám dojem, že se mi o místnostech v tomto domě zdálo. I o zdejším způsobu života. Ale když jsem se vzbudila, vždycky jsem to zapomněla. Jenomže něco ve mně stejně muselo zůstat, protože v tom kalifornském suětě si část mé osoby připadala cizí a ztracená."
Vyšli spolu ven do dohasínajícího dne a dali se do prozkoumávání bazénu a polorozpadlých převfékáren. "Tohle všechno je solidní práce," vysvětloval Michael, když si prohlížel posuvné dveře, umyvadlo a sprchu, "To se opraví. Podívej, tohle je cypřišové dřevo. Trubky jsou z mědi. Cypřiš nic nezničí. A vodovodní instalaci dám do pořádku za pár dní."
Vrátili se na místo, kde rostla vysoká tráva - tam kdysi stávaly přístavby. Nezůstalo z nich nic kromě zhroucené dřevěné konstrukce osaměle stojící na samém okraji pozemku.

"
Představoval jsem si to horší, mnohem horší," zamumLal Michael a nakukoval dovnitř vytlučenými okny. "Tady pravděpodobně žila mužská část služebnictva.
Mohutný dub, u nějž Deirdre hledávala ochranu, se nad nimi tyčil do výšky nějakých pětadvaceti metrů, Jeho fisty byly tmavé, pokryté prachem a scvrklé letním žárem. Na jaře se oblékne do svěží mátové zeleně, Na mís-

tech zalitých sluncem vypadaly shluky banánovníků jako obrovitá tráva. Na konci zahrady stála dlouhá a dokonale postavená cihlová zed', porostlá až k zadní brance vedoucí na Chestnut Street břečťanem a podivně propletenou vistárú.
"Ta vistárie pořád ještě kvete;' řekl Michael. "Mám moc rád tyhle fialové květy - když jsem chodil okolo, dělalo mi radost na ně sahat a bavilo mě, jak se jejich okvětní lístky chvějou."
Krucifix, proč si nemůžeš na chvíli sundat rukavice a potěšit se dotykem těch něžných lístků?
Rowan stála se zavřenýma očima. Naslouchala ptákům? Uvědomil si, že se zahleděl na dlouhé zadní křídlo hlavního domu, obklopené verandami, které kdysi užívalo služebnictvo. Pohled na bílé dřevěné zábradlí a na okna s tabulkami zalitými do olova, přetřenými na bílo, si ho podmanil a dodal mu pocit štěstí. Všechno, s čím se tu náhodně setkával, pro něj představovalo domov.
Domov. Copak někdy žil v takovém domě? Zato ho žádný náhodný pozorovatel nemiloval víc než on. Jistým způsobem tam přece jenom žil, toužil po něm, a když odešel, tak o něm snil...
Neumíš si předstaoit silu toho přepadeni..,

"
Michaeli?"
"Co je, miláčku?" Jak ji líbal, zachytil teplou vůni slunce ve vlasech. Teplo dodávalo její kůži lesk. Ale mrazení vyvolané vizemi přetrvávalo. Otevřel dokořán oči, aby do nich pronikl odpolední žár, a nechal se ukolébat bzučením hmyzu.
...snůšku lži...
Rowan vstoupila do vysoké trávy.
"Tady jsou dlaždice, Michaeli." Její hlas se v tom velkém prostoru ztrácel. "Tady všude je to vydlážděné,"
Vydal se za ní zpátky do přední zahrady. Objevili malé řecké sochy: krásně omšelé betonové satyry, kteří slepýma očima pokukovali zpoza přerostlého buxusu, a mramorovou nymfu, ztracenou v tmavých voskových listech kamélie. Všude, kam dopadalo slunce, kvetla malá žlutá libera.
"Téhle kytce jsme říkali vajíčka se špekem," poznamenal a utrhl pro ni větvičku. "Vidíš ty malinké hnědé a žluté lístky smíchané s oranžovou? A tady je modrý druh. Tahle kytka je netýkavka a tohle se jmenuje proskurník-ty velké nachové květy vedle verandy, ale my jsme jim říkali althaea:
"Althaea, to zní moc hezky."
"Téhle popínavé rostlině jsme říkali Růže z Montany."
Nad krajkovím listů zahlédli bílou skvrnu Deirdřina houpacího křesla.
"Asi to tu vystříhali, aby viděla ven," uvažoval Michael. "Vidíš, jak je druhá

e

x ..t:xx

.- x"t ,.

;.

` f

· t,

strana zarostlá křovím? Některé větve prorůstají do bougainvillú. Ale zdi stejně kraluje ona, nemyslíš?"
Fialové listeny, které většina lidí považuje za květy, působily téměř rozmarně.
"Panebože, kolikrát jsem se pokoušel něco takového vytvořit na nějakém dvorku v Kalifornú, než jsem odevzdal klíč novému majiteli. Ovšem nejdřív jsem pověsil do oken krajkové záclony, namořil podlahy na barvu zlatého dubu a někde vykutal litinovou vanu se Ivími tlapami. A tohle místo je ťoho plné, samé původní věci..."
"A je taky tvoje," řekla. "Tvoje a moje." Jak nevinně ted' vypadala s úsměvem plným dychtivé upřímnosti!
Propletla svou paži s jeho a stiskla mu prsty v rukavicích. "Ale co když je to všechno vevnitř prohnilé? Dá se to zachránit?"
"Pojd' sem, tady se pěkně postav a dívej se," vyzval ji Michael. "Vidíš ty zdi traktu pro služebnictvo? Jsou úplně rovné! Základy tohoto domu jsou naprosto v pořádku. V přízemí nejsou žádné viditelné praskliny, ani tam neprosakuje vlhkost. Nic takového! Za starých časů se používaly verandy jako chodby pro služebnictvo. Proto je tady tolik velkých oken a tolik dveří.

Mimochodem, žádné z oken a dveří, které jsem v domě zkoušel, není zkříže-
né. Na téhle straně je dům otevřený, aby se do něj dostal větřík od řeky. V ce-
lém městě najdeš domy otevřené k řece."
Vzhlédla k oknu Julienova bývalého pokoje. Vzpomnéla si znovu na
Anthu?
"Mám pocit, že se kletba zvedá," zešeptala. "Tak to bylo určeno - že ty a já
sem přijdeme a budeme jeden druhého milovat."
Ano, já v to také věřím, prolétlo mu hlavou, ale z nějakého důvodu to ne-
řekl nahlas. Možná mu ticho a klid kolem připadaly živé, možná se bál po-
hněvat něco neviditelného, co je pozoruje a poslouchá.
"Všechny ty zdi jsou z dobrých cihel, Rowan," pokračoval Michael, "a ně-
které jsou silné skoro půl metru. Měřil jsem je rukama, když jsem procházel
různými dveřmi. Půl metru.
Zvenčí zakryli cihly omítkou, aby zdi vypadaly jako z kamene. To bylo teh-
dy v módě. Vidíš ty praskliny v malbě? Mělo to působit jakoby vystavené
z velkých kamenných kvádrů. Je to směs stylů," přiznal, "s krajkami tepa-
ných mříží, s korintskými, dórskými a jónskými sloupy, se vstupními dveřmi
ve tvaru klíčové dírky..."
"Počkej, klíčová dírka," přerušila ho. "Povím ti ještě o jednom místě, kde
jsem viděla takovéhle dveře. lsou vytesány na mayfairské hrobce."

"
Cože?"

"Ano, na hrobce, a podobají se vstupním dveřím v domě. Určitě to tak je,

jestli to ovšem neměla být klíčová dírka. Ukážu ti to. Můžeme tam zajít dnes-
ka nebo zítra. le to kousek od hlavní cesty."
Proč ho to zneklidnilo? Dveře vytesané na hrobce? Nenáviděl hřbitovy

a hrobky. Ale dřív nebo později i se na to stejně bude muset podívat. Mluvil dál
a potlačoval v sobě podivný pocit, protože si chtél uchovat tento okamžik
i pohled na dům zalitý nádherným sluncem.
"Dál tu máme vyřezávaná okna v italském stylu na severní straně, to je za-
se jiný architektonický vliv. Ale všechno to vytváří jednolitý celek. Všechno
se kloubí dohromady. I ty čtyřapůlmetrové stropy jsou vymyšleny pro tohle
podnebí. Taková past na světlo a vánek od řeky, prostě pevnost proti žáru."

Objala ho kolem pasu. Společně se vrátili do domu a vystoupili po scho-
dech ponořených do stínu.
"Vidíš, jak ty omítky drží?" ukazoval jí. "Skoro jistě jsou původní, a ten,
kdo je dělal, byl mistr svého řemesla. Tyhle vrchní římsy jistě tvaroval ruka-
ma. Nejsou na nich ani ty nejmenší prasklinky, které se normálně objevují,
když si stavba sedá. Až se dostanu k základům, určitě zjistím, že to jsou nos-
né zdi a jdou až pod zem, a že podpěrné trámy jsou mohutné. Musí být.
Všechno je tu rovné a funkční."
"Víš, že když jsem ten dům viděla poprvé, myslela jsem si, že je v bezna-
dějném stavu?"
V duchu strhni tyhle tapety, vymaluj tady jasnými teplými barvami
a představ si, že každý kousek dřeva se leskne novým nátěrem."

"
Je to ted' naše," zašeptala. "Tvoje a moje. Od této chvíle jsme to my, kdo
píše nové Záznamy."

"
Záznam o Rowan a Michaelovi," malounko se pousmál. Nahoře na scho-
dech se na okamžik zastavil. "Tady v prvním poschodí je všechno prostší.
Stropy jsou o něco nižší a chybí ozdobné vrchní římsy. Není to tak honosné
jako dole."
Zasmála se a zavrtěla hlavou. "A jak vysoké jsou tyhle menší místnosti? Asi
čtyři metry?"

Vykročili chodbou k první ložnici na přední strané domu. Okna pokoje se otvírala jak na přední, tak i postranní balkony. Na prádelníku ležela Belleina modlitební knížka se jménem majitelky vyraženým zlatým písmem na kožených deskách. Na zaprášených a zrezivělých řetízcích visely v pozlacených rámech fotografie.
"Tohle je nejspíš zase Julien. Rozhodně," poznamenal Michael. "A Mary Beth. Podívej, Rowan, je ti podobná."

"
To už mi někdo řekl," vzdychla si Rowan.

123

9

1

Ł
, x~

Na polštáři postele s nebesy ještě ležel krucifix s Belleiným jménem vyrytým vzadu na křížku. Pod Michaelovým dotykem se z prošívané deky zvedl prach. Na saténových nebesích byla připevněna uschlá kytice růží.
Působilo to pochmurným dojmem, k čemuž přispívaly vybledlé květinové tapety, těžké starožitné skříně malounko nakloněné dopředu a prošlapaný našedlý koberec. Větve dubů za záclonami ze surového hedvábí vypadaly jako strašidla. Koupelna byla jednoduchá a čistá. Kachlíky pamatují Stellu, odhadoval Michael. Velká vana, jakou tu a tam najdete ve starých hotelích, záchod, k němuž vedlo několik schůdků, a na proutěném stojanu naskládané ručníky, pokryté vrstvou prachu.
"Michaeli, vždyť tohle je nejhezčí pokoj," ozval se za ním Rowanin hlas. "Má okna na jih a na západ. Pojď mi pomoct otevřít tyhle dveře."
Násilím otočili zaseklou kličku. "Připadám si jako na stromě," prohlásila, když vkročila na široký přední balkon, Položila ruku na vroubkovaný korintský sloup a zahleděla se do spletitých větví dubů. "Podívej, Michaeli, z větví vyrůstá kapradí, stovky malých zelených rostlinek. A tady je veverka. Ne, dvě. Vystrašili jsme je. To je zvláštní. Je to tu jako v lese. Jenom vyskočit ven a začít šplhat. Po tomhle stromě se třeba dostaneme do nebe: `
Zkontroloval nosníky. "Pevné jako všechno ostatní. Kovové mříže nejsou vůbec zrezivělé. Jenom potřebujou natřít. A stropem nezatéká."
Dům čekal, čekal celou dobu, až ho někdo obnoví. Michael se zastavil a svlékl si sako. Konečně i jeho zasáhlo horko, a to i tady, kde pofukoval chladný větřík od řeky.
Přehodil si sako přes rameno a držel ho pověšené na ohnutém prstě.
Rowan se se založenýma rukama opírala o kovové zábradlí. Vyhlížela na tiché klidné nároží.
Michael se zahleděl spletí větví na přední branku. Viděl se, jak tam jako chlapec stojí, viděl se úplně jasně, Znenadání Rowan sevřela jeho ruku do dlaní a táh(a ho za sebou do pokoje.
"Podívej, tady jsou spojovací dveře do vedlejší ložnice. Michaeli, to by mohl být obývací pokoj. Z obou se dá vyjít na balkon."
Prohlížel si jednu oválnou fotografú. Stella? Musí to být Stella.
"Bylo by to báječné, nemyslíš?" zaslechl její hlas. "Uděláme tam obývací pokoj."
Znovu mu padl pohled na bílé kožené desky modlitební knihy se zlatými písmeny Belle Magfairouá. Dotkni se jí, napadlo ho. Jen pomysli, jak byla Belle milá a hodná.
Jak by ti Belle mohla ublížit? Konečně ses ocitl v tomhle domé a vůbec nevyužíváš svých schopností.

"Michaeli?"
Nemohl to však udělat. Když jednou začne, jak potom dokáže přestat? Ty elektrické šoky probíhající jeho tělem by ho zabily, a navíc nevyhnutelná slepota v okamžiku, kdy kolem něj jeho vidiny vířily jako kalná voda, doprovázené kakofonú všech hlasů... Ne. Nemusíš. Nikdo ti to nepřikázal.
Vtom mu vytanulo na mysli, že ho k tomu někdo může přinutit, strhne mu rukavice a násilím položí ruce na jednotlivé předměty. Ztuhl. Připadal si jako zbabělec. Rowan na něj volala. Než odešel, ještě jednou pohlédl na modlitební knihu.
"Michaeli, tohle musel být pokoj Millie. A je tu krb: ` Stála před vysokým prádelníkem, v ruce držela kapesníček s monogramem. "Tyhle pokoje jsou jako relikviáře," dodala.
Za velkým oknem prorůstala bougainvillie tak hustě kolem balkonu, že spodní zábradlí nebylo vůbec vidět. Tento balkon se nalézal nad Deirdřinou verandou a byl otevřený, protože kdysi zakryli jen jeho spodní část.
"Ano, ve všech pokojích jsou krby," pronesl Michael nepřítomně, s pohledem obráceným na nachové květy bougainvillie. "Musím si prohlédnout vnitřky komínů. V těchhle malých krbech se nikdy netopilo dřívím, jenom uhlím."
Ted' se v nich skrývaly plynové hořáky. Michaelovi se to docela líbilo. Nikdy neviděl taková malá plynová kamínka hořet - v zimní tmě mohly malinké modré a zlatavé plamínky působit útulně.
Rowan se zastavila u skříně. "Co je to tady cítit?" zeptala se.
"Páni, Rowan Mayfairová, ty jsi nikdy necítila kafr ve starých skříních?"
Tiše se zasmála. "Já jsem starou skříň ani neviděla, Michaeli Curry. Nikdy jsem nežila ve starém domě, ani jsem žádný nenavštívila. Technické vymoženosti, luxusní moderní restaurace vysoko nad městem, sklo a mosaz - to bylo heslo mého adoptivního otce. Neumíš si představit, jakou námahu vynakládal, aby dosáhl tohoto standardu. A Ellie nesnášela nic starého nebo použitého, Jakmile měla šaty víc než rok, vždycky je vyhodila."
, To teda musíš mít pocit, že ses ocitla na jiné planetě."
"Ani ne. Spíš jsem pronikla do jiné životní interpretace." Ztišila hlas. Zamyšleně se probírala starými šaty visícími ve skříni. Michael rozeznával jen stíny.
"Pomysli si;' zašeptala Rowan, "máme téměř konec století - a ona prožila celý život v tomhle pokoji," Odstoupila od skříně. "Panebože, jak se mi hnusí tyhle tapety. Podívej, tady nahoře je mokrá mapa."
"To nic není, miláčku. Trošičku zatéká. To se v takhle velkém domě běžně stává. Z toho si nedělej hlavu. Ale omítka už asi nedýchá."

125

ß. , x v

y x;,. f`:..,q,r :,

"Nedýchá? Omítka?"
"Je moc stará, aby se dala opravit. Všimni si, jak se loupe. Takže uděláme nový strop. Zabere nám to dva dny práce."
"Jsi geniální."
Zasmál se a odmítavě zavrtěl hlavou.
"Tady je stará koupelna. Každý pokoj má svou koupelnu," upozorňovala ho Rowan. "Snažím si představit, jak to bude vypadat, až se to vyčistí..."
,Já to už vidím," odpověděl. , Na každém kroku."
Carlottin pokoj, poslední na konci chodby, vypadal jako velká pochmurná jeskyně: černá postel se čtyřmi sloupky a vybledlými taftovými závěsy, několik omšelých židlí s ochrannými potahy. Všude se vznášel pach zatuchliny. Knihovna obsahovala právnické knihy a nejrůznější příručky. Tady leží její růženec a modlitební kniha-jako kdyby je tu právě odložila. A ještě zmuchlané bílé rukavice, náušnice s kamejí a gagátové korále.
"Říkali jsme jim babiččiny kuličky," poznamenal Michael s mírným pře-

kvapením. "Úplně jsem na ně zapomněl." Natáhl se, aby se jich dotkl, a hned ruku v rukavici stáhl, jako kdyby se přiblížil na dosah něčeho horkého.
"Nelíbí se mi tady," zašeptala Rowan. Zase se držela za paže tím gestem plným zoufalství. Nebo stYachu. "Nechci se dotknout ničeho, co patřilo jí," vysvětlovala a dívala se s odporem na věci ležící na prádelníku i na starý nábytek, přestože byl velmi krásný.
"Ryan se o to postará," mumlala a pocit neklidu v ní vzrůstal. "Říkal, že si Cerald Mayfair přijede pro její věci. Odkázala všechny své osobní věci jeho babičce: Nakonec se otočila, jako kdyby ji něco vylekalo, a naštvaně se zadívala na zrcadlo mezi okny. "Tady je to také cítit, ten kafr. A ještě tu voní něco
jiného:'
"
"Verbena a růžová voda, usmál se Michael. "Vidíš tu láhvičku Podobné ted' dávají do módních hotelů v severní Kalifornú. Já sám jsem jich mnoho umístil na různé mramorové stolky. Ale tyhle jsou původní."
V každém případě mi jsou odporné," vydechla.

Přešli k zadním dveřím místnosti. Otvíraly se do malé chodby vedoucí ke krátkému schodišti. Za ním byly dva menší pokoje, jeden za druhým.
"Za starých časů tu spávaly služky," vysvětloval Michael. "Ten zadní pokoj dnes patří Eugenú. Díváme se vlastně do křídla pro služebnictvo. Dřív se ty spojovací dveře nepoužívaly z prostého důvodu - až donedávna tam nebyly. Vysekali je do cihlové zdi. Za starých časů chodilo služebnictvo do hlavního domu přes verandy."
Na vzdáleném konci tohoto křídla zahlédli světlo slabé žárovky.
"Tam je schodiště, které vede do kuchyně. Tahle koupelna patří Eugenú.

Tady na lihu museli černí služebníci používat vlastní koupelny. Tuším, že o iom jsi jistě hodně slyšela."
Vrátili se zpět do větší místnosti. Rowan na prochozeném koberci opatrně

našlapovala. Michael ji následoval k oknu a šetrně rozhrnul vetché závěsy, aby se mohli podívat dolů na cihlové chodníky Chestnut Street a na bohatou fasádu protějšího domu.
p p
"Vidíš, taky se otevírá směrem k řece, řekl Michael ři ohledu na ten druhý dům. "Všimni si těch dubů na zahradě a přístřešku na kočáry. Ještě nespadl. I tam se pod omítkou napodobující kameny objevují cihly."

"
Z každého okna vidíš duby," upozornila ho Rowan. Mluvila tichým hlasem, zřejmě aby nerozvířila prach. "A nebe, tmavěmodré nebe. Dokonce i světlo je tu jiné. Připomíná měkké světlo ve Florencú nebo v Benátkách: `
"Přesně tak, souhlasil Michael.
Znovu si uvědomil, že upřeně zírá na věci, které patřily té stařeně. Možná se na něj přenesl Rowanin neklid. Naléhavě a bolestně si představoval, že si musí sundat rukavice a holou ruku položit na předměty, které patřily Carlottě.
"Michaeli, co se děje
,Pojd'me pryč," vydechl, chytil ji za ruku a táhl do dlouhé chodby.
Rowan ho neochotně následovala do Deirdřina pokoje. Zde se její zmatek a odpor ještě prohloubily. On ale věděl, že Rowan musí tuto pouť podniknout. Všim1 si, jak její oči hladově přebíhají po zarámovaných fotografiích a viktoriánských židličkách s vyplétanými sedátky. Když se zadívala na odpuzující skvrnu na matraci, Michael ji k sobě přitiskl.
"To je hrůza," řekl. "Musím někoho zavolat, aby to tu vyčistil."
"Já to zařídím, oponovala Rowan.

"Ne, já. Před chvílí jsi mě požádala, abych to tady převzal a najal lidi, kteří
by dům restaurovali. Takže o tohle se taky postarám."
Pozorně si prohlédl skvrnu - velký hnědý ovál s něčím lepkavým uprostřed, Krvácela Deirdre, když umírala? Nebo v tomhle strašném dusném po-

koji ležela nějakou dobu ve svých výkalech?
"To prostě nevím," zašeptala Rowan, přestože svou otázku nevyslovil nahlas. Zhuboka si povzdechla. "Už jsem požádala o chorobopis. Ryan ho shání úřední cestou. Dnes jsem s ním mluvila. Zavolala jsem jejího lékaře. A také sestru Violu. Milá stará paní, Její vyprávění bylo jako od Dickense. Doktor mi prozradil jenom to, že neexistoval důvod, proč ji dávat do nemocnice. Celá ta záležitost je podezřelá. Nelíbilo se mu, že se ho vyptávám. Naznačil mi, že se to nedělá. A taky dodal, že nechat ji zemřít bylo humánní."
Přivinul ji ještě pevněji k sobě a rty jí lehounce přejížděl po tváři.

I x" k
g k
k h.

"Co je to za svíčky?" zeptala se s pohledem upřeným na oltářík vedle postele. "A ta ošklivá soška. Kdo to je?"
"Matka Boží," odpověděl. "Když soška má takhle obnažené srdce, myslím, že se tomu říká Neposkvrněné srdce Panny Marie. Už si přesně nevzpomínám. Ty svíčky jsou svěcené. Viděl jsem je tu plápolat tu noc, co jsem přijel. Neměl jsem zdání, že umírá. Kdybych to věděl... stejně nevím, co bych udělal. Vždyť když jsem sem přišel, neměl jsem tušení, kdo tu bydlí."
"Proč vůbec rozsvítily tyhle svíčky?"
"Je to útěcha pro umírajícího. Přijde kněz a dá mu poslední pomazání. Několikrát jsem to zažil, když jsem ještě ministroval."
"To pro ni udělaly, ale do nemocnice ji neodvezly."
"Rowan, i kdybys to věděla a přijela za ní, myslíš, že se její stav mohl zlepšit? Víš, miláčku, že to tak není. A ted' už na tom nezáleží,"
"Ryan to také tvrdí. Považoval ji za beznadějný případ. Vyprávěl mi, že jednou, asi před deseti lety, ji Carlotta nechala nějaký čas bez léků. Nereago-vala na žádnou stimulaci, jen reflexy fungovaly. Ryan se domnívá, že udělali, co bylo v jejich silách, ovšem Ryan kryje Ryana, že? Všechno se dozvím, až si přečtu chorobopis, a pak se budu cítit líp... nebo hůř."

***

Odstoupila od postele a ještě jednou, tentokrát pečlivěji, si prohlédla místnost. Zdálo se, že se nutí vidět ji jinýma očima,
Michael rozvážně poukázal na to, že pouze v tomto pokoji je stejná výzdoba jako v přízemí. Upozornil na vyřezávané horní rámy oken a na to, že zaprášený křišťálový lustr visí z ozdobného štukovaného medailonu. Postel byla obrovská a poněkud ošklivá.
"Je jiná než ty ostatní," poznamenala Rowan.
"Protože je novější, ze sériové výroby," vysvětlil Michael, "Americká. Takových se prodaly koncem minulého století miliony. Nejspíš ji koupila Mary Beth, protože to tehdy bylo módní."
"Podařilo se jí zastavit čas, nemyslíš?"
"Komu? Mary Beth?"
"Ne, té hnusné Carlottě. Zastavila tu čas. Přivedla všechno k naprosté nehybnosti. Představ si, že v takovémhle domě vyrůstaly mladé dívky, Nikde nenajdeš ani náznak toho, že vůbec někdy měly něco krásného, zvláštního nebo moderního, co by patřilo jen jim."
"Medvídky," spíš pro sebe řekl Michael.

Nezmínila se Deirdre Aaronovi tehdy v botanické zahradě v Texasu o medvídcích?
Rowan to nezaslechla. "No, její vláda skončila," prohlásila, ale bez vítězoslávy v hlase.
Najednou se natáhla pro sádrovou sošku Panny Marie s obnaženým srdcem a mrštila jí přes celou místnost. Soška dopadla na mramorovou podlahu sousední koupelny a rozbila se na tři nestejně velké kusy. Rowan otřeseně zí-

rala na to, co provedla.
Michael užasl. Projel jím záchvěv naprosto iracionální pověrčivosti. Socha Panenky Marie leží roztříštěná na podlaze koupelny. Byl by chtěl něco pronést, nějaké zaklínadlo nebo modlitbu, aby to zažehnal -jako když se klepe na dřevo nebo se přeje lidem zlomte vaz. V tom okamžiku zahlédl, jak se něco třpytí mezi stíny: hromádka lesklých věcí na stolku u vzdálenějšího konce postele.
"Podívej, Rowan," upozornil ji jemně a prsty ji pohladil po krku. "Podívej se tamhle na ten stolek."
Ležela tam otevřená šperkovnice. A sametový váček přetékající zlatými mincemi. Šňůry perel a drahokamy, spousty malých zářících drahokamů.
"Panebože," vydechla. Obešla postel a zadívala se na ty předměty, jako by byly živé.
"Tys tomu nevěřila?" zeptal se Michael. Ovšem nevěděl, jestli on sám tomu někdy věřil. "Vypadají jako napodobeniny, vid'? lako poklad ve filmu. Přece nemohou být pravé."
Pohlédla na něj přes prázdnou, holou postel. "Michaeli," požádala ho tiše, "nemohl by ses,.. Nemohl bys na ně položit ruce?"
Zavrtěl hlavou. "Já nechci, Rowan, odpověděl.
Chvilku tiše stála, zřejmě se stáhla do sebe, oči upírala do prázdna. Zkřížila paže, jako to dělávala vždy, když ji něco rozrušilo; působilo to dojmem, že u ní vnitřní trápení vyvolává pocit chladu.
"Michaeli," požádala ho znovu, "nedotkl by ses něčeho, co patřilo Deirdre? Třebajejí noční košile, Neho postele."
"Rowan, já to nechci. Domluvili jsme se, že nebudeme..:'
Sklonila hlavu a vlasy jí spadly přes oči, takže do nich neviděl.
"Rowan, nebudu to umét vyložit. Je to vždycky jenom zmatek. Uvidím ošetřovatelku, která jí pomáhala s oblékáním, nebo třeha auto, které projíždělo okolo, když se koukala ven. Nevím, jak mám své ruce používat, Aaron mě to trochu naučil, ale ještě to moc neumím. Uvidím něco ošklivého a zbytečně se naštvu. Navíc se toho děsím, protože je mrtvá. Ze začátku, když mě někdo požádal, jsem to dělal. Ted' to nejde. Věř mi... až mě to Aaron naučí,.."

"Co kdybys viděl štěstí? Co kdybys viděl něco krásného jako ta žena v Londýně, když jí Aaron dal Deirdřiny šaty?"
"Rowan, ty tomu věříš? Ani v Talamasce nejsou neomylní. Vždyť to jsou jenom lidi."
"Ne, tak to není," odporovala. "Jsou jako ty a já. Mají nadpřirozené schopnosti jako my dva."
Její hlas zněl mírně, nevyzývavě. Ovšem Michael chápal její pocity. Podíval se na svěcené svíčky a pak na rozbitou sošku, kterou spíš jenom tušil za jejími zády mezi stíny na podlaze koupelny. V záblesku vzpomínky se mu vybavilo májové procesí a obrovská socha Panny Marie. Kymácela se, jak ji nesli ulicemi. Všude tisíce květin. A znovu mu vytanulo na mysli, co říkala Deirdre Aaronovi v šeru botanické zahrady: "Chci normálně žít."
Obešel postel a přistoupil k starému prádelníku. Otevřel vrchní zásuvku. Noční košile z měkkého bílého flanelu, sladký závan parfému. A lehké letní košile z pravého hedvábí.
Vytáhl jednu z nich - tenoučkou věcičku bez rukávů, vyšitou pastelovými kvítky. Položil ji zmuchlanou na prádelník a stáhl si rukavice. Na vteřinu pevně stiskl dlaně a pak oběma rukama zvedl košili. Zavřel oči.
"Deirdre," řekl. "Jenom Deirdre.
Otevřelo se před ním obrovské prostranství. V zlověstně se chvějící záři viděl stovky tváří, slyšel ječící a křičící hlasy. Nesnesitelný hluk! Blížil se k němu člověk, šlapající přes těla ostatních! "Ne! Už dost!" Upustil noční košili. Strnul se zavřenýma očima a snažil se vzpomenout, co to vlastně zahlédl. Zažít to ještě jednou - ani za nic! Stovky lidí se přemísťovaly, čísi ošklivý

ý ,`
a směšn hlas Michaela neočekávaně oslovil. "Ježíši, co to je. ` Podíval se na své ruce. Za vším hlukem rozeznal zvuk bubnu, rytmus pochodu, který tak dobře znal.
Kameval Mardi Gras, před mnoha lety. Pobíhal tehdy zimními ulicemi se svou matkou. "Podíváme se na přehlídku alegorických vozů." Ano, byla to ta

píseň bubnu. A zář vydávaly poskakující a čadící pochodně.
"Tomu nerozumím, vydechl.

"
Co říkáš?"
"Neviděl jsem nic, co by dávalo smysl." Podrážděně se podíval na noční košili. Pomalu ji vzal do ruky. "Deirdre," opakoval. "Jenom Deirdre na sklonku života." Něžně se dotkl pomačkané hebké látky. "Vidím výhled z verandy, vidím zahradu," zašeptal. Divoké víno a tady je motýl, který se šplhá po síti. Hned vedle ní jeko ruka.
"Je tam Lasher, těsně u ní, a ona má radost, že tam je." Kdyby Deirdre otočila hlavu a vzhlédla z houpacího křesla, Michael by Lashera uviděl jejíma

očima. Znovu položil košili na prádelník. "Všude slunce, květiny a Deirdre... byla spokojená."
"Děkuju ti, Michaeli."
"Nebudu to už dělat. Nemůžu. le mi to líto, Rowan, ale nemůžu. Nechci."
"Chápu tě." Přistoupila až k němu. "Omlouvám se." lejí hlas zněl tiše, konejšivě a vážně, ale v očích se jí zračil údiv. Zajímalo ji, co viděl tenkrát tam
nahoře.
Jeho také. Neměl však naději, že by to zjistil.
A přesto se nacházel v tomto domě a byl nadán schopností, kterou mu s největší pravděpodobností zprostředkovali oni! On však se svou schopností zacházel jako zbabělec, on, Michael Curry, je zbabělec. Přitom neustále prohlašuje, že má v úmyslu vykonat, co mu uložili.
Copak po něm nechtěli, aby přišel do tohoto domu? Nepřáli si, aby se tu dotýkal věcí? A Rowan to také chce. Jak by mohla nechtít?
Natáhl ruku a sáhl na Deirdřinu postel. Záblesk - poledne, ošetřovatelky, uklízečka za sebou táhne vysloužilý vysavač, někdo si neustále stěžuje, sténání. Přišlo to tak náhle, že se všechny vjemy pomíchaly. Přejel prsty po matraci - Deirdřina bílá noha připomínající kus těsta a Jerry Lonigan zvedá její tělo a polohlasně vybízí svého pomocníka, aby si to tu prohlédl, no jen se pořádně rozhlídni. Když se Michael dotkl stěny, vyskočil před ním Deirdřin obličej s idiotským úsměvem a slinou stékající po bradě. Pak přitiskl prsty na dveře do koupelny a vidél ošetřovatelku, jak Deirdre sekýruje, poroučí jí, aby už šla a pohybovala nohama, já přece vím, že to umíte, Deirdřina bolest, která ji zevnitř sžírá, jakýsi mužský hlas, přichází uklízečka a zase odchází, spláchnutí záchodu, bzučení komárů, otevřená rána na Deirdřiných zádech, panebože, co to je?, v místě, kde ji léta dřelo opěradlo houpacího křesla, hnisající rána zasypaná dětským pudrem, vy jste se snad, ženské, zbláznily!, a ta ošetřovatelka ji neochotně přidržuje na záchodě. Už nemůžu...
Otočil se, protáhl se kolem Rowan, odstrčil její ruku, když se ho snažila zastavit. Chytil se zábradlí schodiště - bavlněné šaty v těsné blízkosti, zvuky kroků na prošlapaném koberci. Někdo křičí, pláče.

"
Michaeli!"
Vyběhl za těmi zvuky nahoru. Dítě vřískalo v kolíbce. Ozývalo se to v celém domě, od přízemí až po druhé patro.
Smrad chemikálů, v těch sklenicích něco hnije. Zahlédl je včera večer, vyprávěla mu o nich, ale ted' je musí vidět na vlastní oči! A dotknout se jich. Sáhnout si na Margueritiny odporné sklenice. Cítil je, když přišel hledat Townsendovo tělo, jenomže tady nepáchlo to tělo. S rukou na zábradlí uviděl Rowan s lampou, zoufalou a rozzlobenou Rowan, která se snaží uniknout

stařeně, zasypávající ji tvrdými slovy a jízlivostmi. Pak už jen černošku s prachovkou v ruce a řemeslníka zasklívajícího okno, z něhož je vidět na střechu. Pane jo, tady to ale smrdí. Musíš splnit svůj úkol. Znovu Deirdřin pokoj, pronikavá směsice hlasů, které se hádají a pak utichají a zvedají se v další vlně. Dveře, dveře přímo přede mnou, někdo se tam směje, nějaký člověk mlu-

ví francouzsky, co to říká?, kdybych rozeznal aspoň jedno slovo... Ten zápach přichází odtamtud.
Ne ne, nejdřív Julienův pokoj, lulienova postel. Smích je hlasitější, ale mísí se do něj dětský pláč, přímo za Michaelovými zády někdo vybíhá po schodech. Prsty přitiskl na dveře, ale je tu jen Eugenia, která si stěžuje na smrad, Carlottin hlas něco drmolí, slova se nedají rozeznat. Tady v šeru je ta příšerná skvrna na místě, kde Townsend zemřel, kde vydechl naposledy dírou v koberci. A ještě plášť - tentýž muž, jehož viděl, když držel v rukou Deirdřinu noční košili, ano, to jste vy, Juliene, díval jste se na mě, xidim vás. Ted' zaslechl utíkající kroky, ne, to vidět nechci, ale přesto natáhl ruku k parapetu, prudce škubl šňůrou rolety, ta s rachotem vylétla a odhalila špinavé okenní tabulky.
Proletěla kolem něho Antha, proletěla sklem, jak se snažila uniknout na střechu, vystrašená, zcuchané vlasy přes mokrý obličej, a její oko, podívej se na její oko, Bože můj, visí jen na nitce! Vzlyká: "Nech mě, už mi neubližuj! Lashere, zachraň mě!"

"
Rowan!"
Co Julien, proč nic neudělal, proč tam jenom stál a tiše slzel a nic neudělal? "Můžeš si přivolat dábly z pekla a svaté z nebe, stejně ti nepomůžou," řezavým hlasem zakrákorala Carlotta a prolezla oknem za Anthou.
Julien byl bezmocný. "Zabiju tě, zabiju! Ty mrcho, už nebudeš..."
Zmizela, spadla a její křik se rozvinul jako vzdouvající se rudý prapor proti modrému nebi. Julien si zakryl rukama tvář, neschopen pohybu. Chvění ustalo. Znovu chaos, Carlotta se ztrácí. Michael sevřel dlaní kovovou pelest postele, sedí tam Julien, jeho obraz je trochu rozmazaný, ale na okamžik zcela zřetelný, já vás znám, ty černé oči, úsměv na rtech, bílé vlasy, ano, vás, nedotýkejte se mě! "Eh bien, Michel, konečně!"
Michael rukou zasáhl krabice ležící na posteli, avšak neviděl je. Neviděl nic, jen chvějící se světlo, které vytvářelo představu muže sedícího na posteli pod pokrývkami, a ted' to zmizelo, a už je to zase tady. Julien se snaží vstát
z postele... ne, pryč ode mě.

"
Michaeli!"
Smetl krabice z postele. Zakopával o knihy. Panenky, kde jsou ty panenky? V truhle. Julien to říkal, ne? Řekl to francouzsky. Smích, sborový smích.

Šustění sukní všude okolo. Něco se rozbilo. Kolenem narazil na jakýsi ostrý předmět, ale lezl dál k truhle. Zrezivělé petlice, to není žádný problém. Otevři víko!
Chvějící se ohraz luliena chvílemi mizel a zase se objevoval vedle něj, přikyvoval a ukazoval dovnitř truhly.
Zrezivělé panty úplně povolily, když víko narazilo na zed' a odtrhlo se. Co to všude kolem něj šustí? Taft? Podrážky šoupají o podlahu, jakési postavy se nad ním naklánějí, lehounké jako paprsky světla pronikající okenicemi, hned tady, hned mizí, nechte mě dýchat, nechte mě, ať se podívám. Připomínalo mu to jeho školní léta, šustění sukní jeptišek, když se nesly chodbou, aby chlapce potrestaly, zahnaly je zpátky do řady. Aještě chrastění korálků růžence...
lxdy jsou ty panenky!
Podívej, panenky. Nesmíš jim nic udělat, jsou tak staré a křehké a dívají se na tebe tupými načmáranými obličeji. Tahle s knoflíky místo očí a s prošedivělými copy je oblečená do miniaturního tvídového pánského obleku, včetně kalhot. Bože, uvnitř jsou kosti!
Vzal ji mezi prsty. Náhle se zjevila Mary Beth! Otřely se o něj rozevláté cípy její sukně - kdyby vzhlédl, viděl by, jak na něj shlíží. A on ji viděl, protože
jeho schopnost vnímat zrakem byla neomezená. Když ho obklopili, rozeznával i temena jejich hlav, jenže nic nesetrvalo na místě ani setinu vteřiny. Všechno zahaloval tenký závoj, na okamžik se zvedl, a pak nic, pouze místnost plná prachu, a v následujícím okamžiku znovu přeplněná k prasknutí.

Rowan za ním prošla jako dírkou v látce, chytila ho za rameno. V dalším záblesku uviděl Charlotte, věděl, že je to Charlotte. Dotkl se některé panenky? Přeměřil si je očima - ležely páté přes deváté na tenkém plátně.
Kteráje Debora? Deboro, musíš mi povědět... Odhrnul plátno, novější panenky se nakupily jedna na druhou, snad nepláčí? Někdo tu pláče, ne, to jenom křičí holčička v kolíbce, nebo Antha na střeše. Nebo obě. Opět na kratičký okamžik Julien, něco rychle říká francouzsky. Já uám nerozumlm. Zlomek vteřiny, a je pryč. Přivedete mě k šílenství! Jak budu k užitku vám nebo někomu jinému, když se zblázním?
Zbavte mě těch sukní! Tolik mi připomínají jeptišky.

"
Michaeli!"
Sáhl rukou pod látku - kde je? -, snadno to poznal, protože tam ležela ta nejstarší panenka, jenom dohromady svázané kosti, a kousek dál rozeznal Charlotteiny zlaté vlasy, takže ta křehká věc mezi nimi musí být jeho
Debora. Sotva se jí dotkl, vyrazili zpod ní malí broučci. Vlasy se uvolnily od hlavičky. Bože, celá se rozpadá, kosti se mění v prach. V hrůze odtáhl ruku.

133

ZanechaL otisk prstu v kostěném obličeji panenky. Ožehl ho horký dech ohně, ucítil ho; Debořino tělo leželo nahoře na hranici jako vosková figurína a její hlas mu francouzsky přikazoval, aby něco udělal, ale co?
"Deboro!" vykřikl a dotkl se potrhaných sametových šatů. "Deboro!" Panenka byla tak stará, že ji jeho dech málem odvál. Stella se zasmála. Držela panenku. "Promluv na mě," prosila s očima pevně zavřenýma a mladík vedle ní se ušklíbl. "Přece si nemyslíš, že to funguje?"
Co ode mě chcete?
Sukně se k němu tiskly ještě těsněji, hlasy hovořily anglicky i francouzsky. Tentokrát se pokusil zaslechnout Juliena, ale bylo to marné - jako snaha uchopit myšlenku, vzpomínku, něco, co vám prolétne hlavou, když naslouchráte hudbě. Jeho ruka spočívala na panence-Debořе a tlačila ji svou váhou hlouběji do truhly, světlovlasá panenka se mu připletla mezi prsty. Vždyť já je rozmačkám!
"Deboro!"
Nic, vůbec nic.
Co jsem udělal, že se mnou nechceš mluvif?
Rowan na něj voLala, třásla jím. Málem ji uhodil.
L` ! p j ?
"Přestaň ` křičel. "Všichni jsou tady, v tomto domě Co ak e nevidíš Čekají, oni... oni jsou... jak se to říká?... oni jsou připoutáni k zemi!"
Jakou má Rowan sílu! Nedá se odradit. Donutila ho vstát. "Nech mě!" Viděl je všude, kam se podíval, jako by byli vetkáni do závoje vlajícího ve větru.
"Michaeli, přestaň, to stačí, přestaň...
Musí odsud vypadnout. Zachytil se rámu dveří. Když se otočil, na posteli viděl jen krabice. Všiml si knih, těch se ještě nedotkl. Pot mu stékal z obličeje. A jeho šaty, podívej se na své šaty! Třásl se po celém těle, přejel si holou rukou po košili, záblesk Rowan, i ti ostatní se kolem něj zavlnili, jenomže nemohl rozeznat jejich obličeje. Už ho unavovaly nezřetelné obličeje i jeho pocity, které ho vyčerpávaly a pronásledovaly. "Nemůžu to dělat, zatraceně!" zařval. Připadal si jako pod vodou, dokonce i hlasy, jež slyšel, když si zakryl rukama uši, mu zněly dutě. A ten zápach, nedalo se před ním utéct. Zápach sklenic, které tam čekaly, těch sklenic...
Tohle jste ode mne chtěli? Abych se sem urátil a dotýkal se věci a poznal a pochopil.x Deboro, kde jsi?
To se smějí jemu? Zahlédl Eugenú s prachovkou. Ty ne! Zmiz! Chci vidět mrtvé, ne živé. Ted' jsem nejspíš zaslech) Julienův smích. Určitě tu někdo pláče, dítě pláče v kolíbce a bezvýrazný hlas anglicky opakuje; zabiju tě, zabiju tě.
"To stačí, už přestaň, dost...
"

134

"Nestačí. Tamty sklenice. Musím to udělat, pak budu mít konečně pokoj."
Odstrčil ji a znovu ho udivila síla, s jakou se ho snažila zastavit. Rozrazil

dveře do místnosti se sklenicemi. Jen kdyby zmlkli, kdyby to dítě přestalo křičet a stařena nadávat, a ten francouzský hlas... "Nemůžu..."
Sklenice.
Závan vzduchu od schodiště ten smrad na chvilku odvanul. Stál, rukama si zakrývaje uši, a díval se na sklenice. Zhluboka se nadechl a nasál zápach do plic. Rowan ho pozorovala. Tak toho se mám dotýkat? Chtěli se vrátit, neforemný závoj nadouvající se kolem něj, ale nedovolil jim to. Soustředil pohled výhradně na sklenice. Znovu se nadechl.
Ten smrad mě snad zabije! To je ovšem nesmysl. Počkej, podívej se tamhle. Ze sklenice vycházelo kalné světlo. Položil ruce na špinavé sklo a mezi roztaženými prsty uviděl oko - zíralo na něj. "Proboha!" To je lidská hlava. Zatím se mu nepodařilo získat prostřednictvím svých mučených prstů nic kromě představ tak nejasných, že připomínaly tu hmotu uvnitř. Zahalil ho jakýsi mrak, v němž se zrakové a sluchové vjemy mísily a rozplývaly, snažily se ustálit a znovu mizely.
Prsty seškrabával vosk ze zátky.
Ta krásná žena z masa a krve ve dveřích je Rowan.
Odstranil zátku a ponořil ruce do tekutiny, zatímco mu výpary stoupaly do nosu jako jedovatý plyn. Zvedl se mu žaludek, ale to ho nezastavilo. Uchopil hlavu za vlasy, přestože ty pod dotykem jeho prstů odpadávaly, slizké jako chaluhy.
Hlava byla taky slizká a rozpadala se. Kusy masa se lepily na sklo a Michaelovi na zápěstí. Ale svíral ji pevně, prsty zabořené do rozkládajících se tváří. Vytáhl hlavu a přitom převrhl sklenici, takže páchnoucí tekutina ho postříkala. Ještě pevněji sevřel hlavu - začala se smát a mluvit, její rysy ožívaly. Vlasy měla hnědé, oči podlité krví, ale zřetelně hnědé, a krev kapala z mrtvých úst, jež promlouvala.
Ano, Michaeli, z masa a krve, až z tebe zbudou jenom kosti.
Na posteli Michael viděl sedět mužské tělo, nahé a mrtvé, přesto oživlé působením Lashera, který byl v něm, rozhazoval jeho rukama, pohyboval ústy. Vedle stála Marguerite s rozcuchanými vlasy, ruce položené na ramenou mrtvého a její široká taftová sukně kolem ní vytvářela červený kruh. Držela mrtvolu právě tak, jako se ted' Rowan pokouší držet bTichaela.
Hlava mu vyklouzla z rukou. Dopadla do svinstva na podlaze. Michael klesl na kolena. Bože! Je mu špatně. Bude zvracet. Cítil křeče a bolest kolem žeber. Zvracet. Nemůžu si pomoct. Otočil se, snažil se dolézt do kouta.... Vyrazilo to z něj.

135

Rowan ho uchopila za rameno. Ale když je člověku takhle zle, je mu všechno úplně jedno. Znovu uviděl mrtvolu na posteli. Snažil se to Rowan sdělit. Pusu měl pfnou zvratků. Panebože, podívej se na ty ruce! To svinstvo je všude kolem na podlaze, na jeho šatech.
Podařilo se mu postavit se na nohy, prsty sklouzly po dveřích. Odstrčil Juliena z cesty, pak Mary Beth i Rowan a vrhl se na hlavu ležící na podlaze jako rozmačkané ovoce, jako prasklý meloun.
"Lasher," obrátil se na Rowan a otíral si ústa. "Lasher je v téhle hlavě a taky je v mrtvém těle, co k téhfe hlavě patří."
Co ostatní sklenice? Podívej, jsou plné hlav. Podívej se na ně! Popadl další sklenici, praštil s ní prudce o dřevěnou polici, takže nazelenalé zbytky, měkké a shnifé, vyklouzly jako obrovský zkažený žloutek na podlahu a ze zčernalé a zcvrklé lebky, která se objevila v jeho ruce, vytékala tmavá rosolovitá hmota. Obličej v kusech odpadával.
Ano, Michaeli, až z tebe nezbude nic než kosti, podobné kostem, které držiš u ruce.
Je tohle maso?" vykřikl Michael. "Je to maso!" Kopl do shnilé hlavy na
"
podlaze. Hodil lebku na zem a nakopl ji - jako guma. "Rowan nedostaneš, ani za nic, to si piš!"

"
Michaeli!"

Znovu se mu udělalo špatně, ale to musí překonat. Rukama se zachytil o dřevěnou polici. Záblesk Eugenie.
y
"Ten smrad, slečno Carlo Vžd f se to nedá v držet
"Nevšímej si toho, Eugenie."
Otočil se a otíral si ruce o sako, otíral si je zuřivě a sděloval Rowan:
"Ustupoval do těch mrtvých těl. Prostě se jich zmocnil. Dívaf se jejich očima a používal jejich hlasivky. Dostal se do těl, jenže je nedokázal přivést k ži-
votu, nepřinutif buňky, aby se začaly množit. A Marguerite si schovávala jejich hlavy. Vstupoval do nich a díval se jejich očima, i když už těla dávno zmizela."
Přistoupil k polici a bral jednu sklenici po druhé. Rowan stála vedle něj. Nahlíželi sklem dovnitř, chvění představ ho oslepovalo, téměř mu bránilo vidět to, co vidět chtěl: hlavy a zase hlavy, s hnědými vlasy, a tady světlé vlasy s hnědými pruhy, podívej, a tady je černoch se skvrnami bílé kůže na obličeji a pruhy světlejších vlasů, a tady dafší, s bílými vlasy a hnědými pruhy.
"Panebože, vidíš to? Nejenomže do nich vstupoval, ale navíc měnil jejich tkáně. Donutil buňky, aby reagovaly! Dokázal je měnit, avšak neudržel je naiivu."
Hlavy, hlavy, samé hlavy. Měl chuť všechny sklenice roztřískat.

136

"Chápeš? Vyvolal mutace, nový buněčný růst! Ale stejně mu to nepomohlo, protože se chtěl stát živou bytostí! Hlavy shnily. Nedokázal tn zastavit. A oni mi neřeknou, co mám udělat!"
leho lepkavé prsty se sevřely v pěst. Praštil do jedné sklenice a pozoroval,

jak padá. Rowan se ho ani nesnažila zadržet, jenom ho objala kolem ramen a prosila, aby s ní odešel z místnosti, táhla ho ke dveřím. Kdyby nedávala pozor, oba by upadli do toho sajrajtu, určitě by se v tom svinstvu vyváleli.
"Podívej! Vidíš to?" Tam, vzadu na polici, za sklenicí, kterou právě rozbil. Byla zachovaná nejlépe ze všech - průhledná tekutina, nedotčený vosk, neporušená zátka. Šumem nerozeznatelných a bezvýznamných představ zaslechl Rowan:
"Otevři ji," vyzvala ho.
Poslechl. Sklenice nehlučně zapadla do šedé vrstvy šeptajících hlasů a on třímal tuto hlavu a už ani nevnímal zápach nebo houbovitou tlející hmotu té věci.
A znovu ložnice, Marguerite stojí u toaletního stolku. Má úzký pas a širokou sukni, otáčí se a vrhá bezzubý úsmév na Michaela, její oči jsou černé a bystré, vlasy spadají jako ošklivá kaskáda suchého mechu, vedle ní Julien, štíhlý jako proutek, i přes své mládí šedovlasý, ruce založené na prsou. Ty darebáku! Ukaž se mi, Lashere. Je tam ještě to tělo ležící na posteli, kývá na ni,
aby k němu přišla, a ona si vedle něj lehá a mrtvé tlející prsty jí trhají živůtek
a dotýkají se jejích živých prsou. Mrtvý penis se zvedá mezi nohama mrtvoly.

"
Vidíš mě? Oživ mě, podívej se, oživ mě: `
Otočil se snad Julien zády? Ani náhodou. Stojí u nohou postele, ruce na jejích sloupcích, obličej ozářený slabým světlem svíčky, jejíž plamen poskakuje v závanech větru proudících z otevřených oken. Je zcela fascinován, ani náznak strachu.
Podívej se na tu věc, co máš v ruce, není to Lasherův obličej? Jeho obličej!
Ten jsi přece viděl v zahradě, v kostele, na koncertě, viděl jsi ho za ta léta mnohokrát. A hnědé vlasy, jistě, jeho hnědé vlasy.

Nechal hlavu sklouznout na podlahu k ostatním. Ucouvl před ní, ale oční důlky na něj zíraly a rty se pohybovaly. Zpozorovala to Rowan?
"Slyšíš, že něco říká?"
Všude kolem něj hlasy, avšak pouze jeden z nich zněl jasně, chraplavě, bezzvučně:
Nemůžeš mě zastavit. Nedokážeš ji zastaoit. Vgplň mé přikazy. Moje trpě-

Iiuost je stejná jako trpělivost Všemohouct7xo. Dohlédnu až na konec. Vidim tu třináctou. Já budu tělo, a tg už budeš dávno u hrobě.
"Mluví ke mně, ten mizera na mě mluví. S1 šíš ho.

137

Než si stačil uvědomit, co dělá, vyrazil ze dveří a řítil se po schodech dolů. Ani nevnímal, že mu srdce tepe až v uších a že stěží popadá dech. Už to déle nemohl vystát, vždycky věděl, že to bude jako hrůzostrašný sen, který ho pohltí, avšak už toho bylo dost! Co od něj vlastně chtějí, a co chce ona? Ten bastard na něj promluvil! Ten přízrak, který vídal v zahradě, na něj promluvil, navíc ústy shnilé hlavy! Michael přece není žádný zbabělec, je člověk z masa a kostí, ale víc už nesnese.
Strhl si sako a odhodil ho do rohu chodby. Fuj, to svinstvo na prstech, nepodařilo se mu ho setřít.
Bellein pokoj. Čistý a tichý. Omlouvám se za tu špínu, prosím tě, dovol mi lehnout si na tu čistou postel. Pomáhala mu, díkybohu, nesnažila se ho zadržet.
Povlaky na posteli byly čisté a bílé, i když plné prachu, ale i prach byl čistý.
Slunce vnikající dovnitř otevřenými okny působilo nádherně. I v něm tančil prach. To je Belle, koho se ted' dotýká, jemná a milá Belle.
Ležel na zádech. Rowan měla jeho rukavice. Láskyplně mu utírala ruce teplým ručníkem, z tváře jí vyzařovala účast. Přitiskla prsty na jeho zápěstí.
"Tiše lež, Michaeli. Mám tvoje rukavice. Jen klid."
Co je ta studená a tvrdá věc vedle jeho tváře? Natáhl ruku. Bellein růženec. Zatahal za něj a zjistil, že se mu zapletl do vlasů. Zabolelo to, ale to nevadilo. Vlastně si bofest přál.
A tady je Belle. Jak je milá!
Snažil se upozornit Rowan, že Belle je tam s nimi. Rowan mu měřila pulz. A Belle zmizela. Vzal růženec do ruky, ucítil jeho chladné kuličky na své tváři. V tu chvíli se Belle objevila u něj, hovořila s ním.
Tadyje.
"Jen odpočívej, Michaeli," říkala Belle. Podobný milý a chvějící se hlas, jako má teta Viv. Rozplývala se, ale stále ještě ji viděl. "Neboj se mě, Michaeli, nejsem jedna z nich, jsem tady z jiného důvodu."
"Zařid', aby se mnou mluvili, udělej něco, aby mi řekli, co ode mne chtějí. Ne tihle, ale ti, co za mnou přišli. Byla to Debora?"
"Prosím tě, Michaeli, lež klidně.
Cos to říkala, Rowan? Jeho rty se ani nepohnuly.
"Tyhfe schopnosti by lidi neměli mít," pronesl nahlas. "Ničí všechno lidské, Ty jsi člověk, když jsi v nemocnici. Já byl člověk, když jsem v ruce držel kladivo a hřebíky."
Všechno se někam propadalo. Jak jí měl vysvětlit, že po tom, co právě prožil, se cítí, jako by přenášel hory, jako by během jedné hodiny vykonal všechnu fyzickou práci, jíž kdy vystavil ruce a záda? Avšak Rowan tam nebyla.

138

Políbila ho, přikryla dekou a odešla, protože usnul. U toaletního stolku seděla Belle, působilajako krásný obrázek. Spi, Michaeli.
"Budeš tu, až se vzbudím?"
"Ne, miláčku, já tu ve skutečnosti nejsem. To je jejich dům, Michaeli.)á nejsem jedna z nich."

Spát.
Uchopil růženec. Drahoušek Millie oznámila: Je čas jít do kostela. V pokoji je ticho a čisto. Milují jeden druhého. Perlově šedý gabardén. Tenhle dům bude náš! Proto jsem ho miloval, když jsem byl malý a chodil jsem kolem něj. Miloval. Náš dům. Drahoušek Millie se s Belle nikdy nehádaly, Byly tak milé... Belle se svým obličejem, hezkým i ve stáří, připomínala do knihy vloženou uschlou květinu, jež si uchovala barvu i vůni.
Debora mu řekla; ...neugpočilatelná sila, schopnost transmutace...
Zachvěl se,
...nebude to snadné. Je to tak obtižné, že si io stěži umiš předstaoit, možná to nejtěžši, co jsi...

Dokážu to!
Spát.
A do jeho spánku doléhaly uklidňující zvuky tříštícího se skla.

***

Když se vzbudil, Aaron už tam byl. Rowan Michaelovi přinesla z hotelu čisté oblečení a Aaron mu pomohl do koupelny, aby se mohl umýt a převléknout. Koupelna Michaelovi připadala prostorná a skutečně pohodlná.
Bolel ho každý sval. Necítil záda. Ruce ho pálily. Pocit zoufalého neklidu, stejného, jaký měl celé týdny v Liberty Street, ustoupil, až když si natáhl rukavice a napil se piva, které mu Aaron na jeho žádost podal. Bolesti ve svalech byly nesnesitelné, dokonce měl unavené oči, jako by hodiny četl při slabém světle.
"Nehodlám se opít," ujistil je oba Michael.
Rowan mu vysvětlila, že mu srdce pracovalo zrychleně. Ať už se stalo cokoliv, znamenalo to pro něj mimořádnou fyzickou zátěž. Takový pulz, jaký mu nahmatala, by očekávala u člověka, který právě překonal olympijský rekord v běhu. Je velmi důležité, aby si odpočinul a aby si nesundaval rukavice.
S tím vřele souhlasil. Nejvíc by mu vyhovovalo, kdyby si mohl ruce zalít do betonu!

***

Vrátili se společně do hotelu, objednali si večeři a pak klidně seděli v salonu jejich apartmá. Dvě hodiny jim Michael vyprávěl o všem, co viděl. Líčil jim malé útržky představ, které se mu objevovaly ještě předtím, než si sundal rukavice. PopsaL jim své vidění nad Deirdřinou noční košilí i to, že v tu chvíli tam byl i Julien, který se také objevil v té odporné místnosti nahoře.
Vyprávěl a vyprávěl. Donekonečna všechno popisoval. Přál si, aby se Aaron ozval, nicméně chápal, proč to neudělal.
Tlumočil jim Lasherovo ošklivé proroctví. Vyznal se ze svého podivného pocitu důvěrnosti, který ted' vůči Lasherovi cítil, přestože se ho vlastně nedotkl, jenom té shnilé páchnoucí hlavy.
Nakonec jim vyprávěl o Belle a pak- zcela vyčerpán tím úsilím -jenom tiše seděl a toužil po dalším pivu, ale měl strach, aby si nemysleli, že se chce opít. Nakonec to vzdaL, vstal a došel si pro pivo do ledničky, ať si myslí, co chtějí.
"Netuším o nic víc než předtím, proč jsem se stal součástí toho všeho," řekl. "Ale vím, že jsou v tom domě. Vzpomínáte si, jak Cortland tvrdil, že není jedním z nich? A Belle mi o sobě řekla totéž... pokud to nebyla jenom moje iluze... Ovšem ti ostatní, kteří k nim patří, jsou tam! A ten přízrak dokáže měnit hmotu, sice jen částečně, avšak dokáže to! Zmocnil se těch mrtvých těl a pracoval na jejich buňkách.
Chce Rowan, vím, že ji chce. Chce ji, aby mohl využít její schopnosti k přeměně hmoty. Rowan má silnější schopnosti než ti, co žili před ní. Ksakru, vždyť ví o buňkách všechno-jak fungují, jakou mají strukturu, prostě všechno!"
Rowan jeho slova úplně vyvedla z míry. Aaron vysvětlil, že jakmile Michael usnul a Rowan se ujistila, že jeho pulz je normální, zavolala ho a požádala, aby přišel na First Street. Přivezl dopravní bedny s ledem, do nichž chtěli uložit vzorky z podkroví, a pak spolu otevřeli každou sklenici, vyfotografovali její obsah a uložili do bedny.
Ty vzorky jsou ted' v Oak Haven. Jsou zmrzLé. Ráno je odešlou lodí do Amsterodamu, jak si to Rowan přála. Aaron vyklidil i lulienovy knihy a truhlu s panenkami - ty také poputují do Domova. Ale Aaron chtél nejdřív vyfotografovat panenky a prohlédnout si knihy, s čímž Rowan samozřejmě souhlasila, jinak by to nemohl udělat.
Zatím se zdá, že knihy jsou jenom účetnické záznamy s různými kryptickými poznámkami ve francouzštině. Jestliže skutečně existuje autobiografie, o níž mluvil Richard Llewellyn, v té místnosti se nenašla.

140

Vědomí, že ty věci už nejsou v domě, poskytlo Michaelovi zcela iracionální pocit úlevy. Všichni tři seděli na sametem potažených křeslech a Michael si otevřel čtvrté pivo. Bylo mu jedno, co si ti dva o tom myslí. Pro boha živého, potřebuju jen jeden jediný klidný večer, uvažoval. Abych zpomaliL mozek a všechno si to přebral. Kromě toho nepociťoval opilost. Nehodlal se opít.

Co vlastně záleželo na jednom pivu navíc? Vždyť byli tady, kde se cítili v bezpečí.

Nakonec všichni ztichli. Rowan se upřeně dívala na Michaela, který se najednou za celou tu pohromu smrtelně zastyděl.

"A jak je tobě, miláčku?" zeptal se Michael. "Po tom absolutním šílenství. Asi ti nejsem k ničemu, vid'? Nejspíš jsem tě strašně vyděsil. Nenapadlo tě, žes měla poslechnout radu své adoptivní matky a radši zůstat v Kalifornú?"

"Nevyděsil jsi mě," opravila ho něžně. "Ráda o tebe pečuju. Už jsem ti to jednou řekla. Jenom přemýšlím. Mozek mi pracuje na plné obrátky. Tahle záležitost je neuvěřitelně zamotaná."

"Vysvětli mi to."

"Chci svoji rodinu," odpověděla. "Chci své bratrance a sestřenice, všech devět set nebo kolik jich je. Chci svůj dům a svou historú - myslím tu, kterou nám dal Aaron. Ale nestojím o ten zatracený přízrak, ani o jeho záhady, tajemství a zlo. Nechci ho, a přesto mě tolik... láká!"

Michael přikývl. "Zeptal jsem se tě už včera večer, jestli tě nepřitahuje."

,

"Tak to není,` odporovala Rowan, "prostě mě láká.

"A je nebezpečný," připomněl Aaron. "Myslím, že si tím můžeme být jistější než předtím. Ted' už vime, že mluvíme o někom, kdo dokáže měnit hmotu."

"Není to tak jednoznačné," podotkla Rowan. "Prozkoumala jsem ty páchnoucí věci co nejpodrobněji. Všechny změny považuji za nepodstatné, zasáhly jenom povrchové tkáně. I když ty vzorky byly samozřejmě hodně staré a ve špatném stavu..."

"Co ta hlava s Lasherovým obličejem?" zeptal se Michael. "Ten dvojník?"

Zavrtěla hlavou. "Všechno, co jsem zjistila, nasvědčuje tomu, že se ten člověk Lasherovi podobal," vysvětlovala. "Vždyť Julienovi byl taky podobný. Hodně podobný. Nicméně, ty změny mohly zasahovat jenom kůži. To nelze určit."

"Dobře, jenom kůži, to ti nestačí?" naléhal Michael. "Už jsi slyšela o někom, kdo to dokáže? Nemluvíme tu o začervenání, ale o něčem trvalém. O něčem, co přežilo víc než jedno století!"

"Vždyť víš, jakou má lidská mysl sílu," vysvětlovala Rowan. "Nemusím ti vyprávět, že lidé dokáží myslí ovládat své tělo do neuvěřitelné míry. Dokonce

141

si umí záměrně přivodit smrt nebo levitovat, pokud připustíš náhodné důkazy. Silou vůle lze uklidnit i rytmus srdce, vyvolat horečku, to všechno je zdokumentováno. Svatým se v jejich vytržení objevila stigmata na rukách a začala krvácet. Tyto rány si zase dokázali zacelit. Hmota je podřízena mysli a my teprve začínáme chápat, do jaké míry. Kromě toho víme, že když se Lasher zhmotní, jeho tělo se skládá z pevných hmotných částic. Aspoň se to tak jeví. Lasherovi se sice povedlo změnit podkožní tkáně mrtvoly, ale co na tom? Vždyť se ani nejednalo o živé tělo. Všechno je to poněkud vágní a nepřesné."

"Udivuješ mě," řekl Michael téměř chladně.

"

Proč?"

"le mi líto, ale nevím. Navíc mám strašný pocit, že všechno je naplánováno - proto ses stala vynikající lékařkou! Nezlob se na mě, prostě si to mys(ím."

"Uklidni se, Michaeli. V celém příběhu je tolik nedostatků, že to nikdo nemohl předem naplánovat. V téhle rodině není naplánováno nic. Vzpomeň si najejí historú."

"On se chce stát člověkem, Rowan," přesvědčoval ji Michael. "To je smysl toho, co řekl Petyru van Abelovi i mně. Touží se stát člověkem, a ty mu v tom máš pomoct. Co ti oznámil duch Stuarta Townsenda, Aarone? Řekl: ‚Všechno je naplánované."`

"Ano," pronesl Aaron zadumaně, "nebylo by však moudré si ten sen špatně vykládat. Myslím si, že Rowan má pravdu. Nelze předpokládat, že s jistotou víš, co je naplánováno. A mimochodem, pokud chcete znát můj názor, nedomnívám se, že se z té bytosti může skutečně stát člověk. Zřejmě si přeje mít tělo, ovšem pochybuju, že získá to, co dělá člověka člověkem."

"No to je paráda," ušklíbl se Michael, "prostě paráda. Já si stejně myslím, že všechno naplánoval on. I to, že Rowan vezmou od Deirdre. Proto zabil Cortlanda. Naplánoval, že Rowan bude pryč tak dlouho, dokud se z ní nestane nejen čarodějnice, ale i geniální lékařka. Dokonce určil okamžik jejího návratu."

"Proč se ti ukázal?" zajímala se Rowan. "Jestliže máš překazit jeho plány, proč se ukázal právě tobě?"

Vzdychl. S úzkostí si vzpomněl, jak úpěnlivě prosil Deboru, jak se dotýkal panenky z jejích kostí, a že ji neviděl, ani nezaslechl její hlas. Vybavil si své
třeštění, puch v té místnosti i ohavnost těch shnilých pozůstatků. Vzpomněl si na záhadu vstupních dveří. Na podivná slova toho přízraku: Vidim iu třináctou.

"Uskutečním svůj plán," pronesla Rowan klidně. "Budu požadovat své dě-

dictví a dům, jak už jsem ti naznačila. Hodlám dům opravit. A žít v něm. Nenechám se od toho odradit." Podívala se na Michaela, jako by čekala, že něco řekne. "A pokud jde o ten přízrak, dokud o tom rozhoduju já, nenechám si to od něj překazit, a to bez ohledu na všechny jeho záhady. Už jsem řekla, ten přízrak to přehnal."

Téměř hněvivě se znovu podívala na Michaela. "Sleduješ mě? "

"To víš, že jo. Miluju tě, Rowan! Myslím, že by ses do toho měla pustit. S domem můžeme začít hned, jak budeš chtít. Já si to taky přeju."

Zřejmě ji potěšil, měla radost, nicméně ho její vyrovnanost zneklidňovala. Podíval se na Aarona.

"Jaký je tvůj názor, Aarone?" zeptal se. "Na to, co Lasher řekl, i na mou úlohu v celé záležitosti? Musíš mít nějaké vysvětlení."

"Michaeli, důležité je tvoje vysvětlení. Že získáváš vlastní představu. Nemám žádné vysvětlení po ruce.

Bude se vám to možná zdát strašně podivné, ale jako člen Talamasky, jako bratr Petyra van Abela, Arthura a Stuarta, jsem zde splnil svůj nejdůležitější úkol. Úspěšně se mi podařilo navázat kontakt s vámi oběma a předal jsem historú rodu Mayfairů Rowan. Vy ted' máte aspoň jakési znalosti, z nichž Ize vycházet, i když možná útržkovité a zkreslené."

"Vy z Talamasky jste banda mnichů," podotkl nabručeně Michael. Pozvedl pivo v nedbalém přípitku. "Pozorujeme a jsme vždy přitomni. Aarone, proč se to všechno takhle seběhlo?"

Aaron se dobrosrdečně zasmál, avšak zavrtěl hlavou. "Katolíci od nás chtějí, abychom nabízeli útěchu poskytovanou církví. To my nemůžeme. Nevím, proč se to všechno stalo. Vím jen, že tě chci naučit kontrolovat schopnost tvých rukou a vůlí ji potlačit, aby tě netrápila."

"To je dobře," vzdychl Michael unaveně. "Zrovna ted' bych si nesundal rukavice, ani kdybych měl možnost potřást si rukou s prezidentem Spojených států."

"Až si budeš přát s výukou začít, jsem ti k službám," dodal Aaron. "Jsem tu pro vás pro oba." Dlouze se zadíval na Rowan a pak pohlédl na Michaela. "Nemusím vás varovat, abyste byli opatrní, vid'te?"

"Ne," řekla Rowan. "Ale co vy? Stalo se od té nehody ještě něco dalšího?"

"Samé drobnosti," odpověděl Aaron. "Samy o sobě nejsou důležité. Navíc si to třeba jenom namlouvám. V tomto ohledu se nelišim od ostatních lidí. Ovšem uvédomuju si, že jsem pozorován a zastrašován, i když velmi nenápadným způsobem."

Rowan ho chtéla přerušit, jenže Aaron si gestem vyžádal ticho.

"Mám se na pozoru. Už jsem byl v podobných situacích. Na celé věci je

jeden podivný aspekt: když jsem s vámi - s kterýmkoliv z vás - necítím ve své blízkosti... tu přítomnost. Mám pocit bezpečí."
"lestli vám ublíží," prohlásila Rowan, "udělá osudovou chybu. Protože ho nikdy neoslovím, ani jinak neuznám jeho existenci. Až ho uvidím, pokusím se ho zabít. Všechny jeho intriky vyjdou naprázdno."
Aaron o tom chvilku uvažoval.
"Myslíte si, že to ví?" zeptala se Rowan.
"Pravděpodobně ano," řekl Aaron. "Ale s ním je to jako se vším ostatním. Představuje záhadu. Jenomže i vzorec může být záhadou. Na základě vzorce lze někdy vytvořit velký a složitý řád, nicméně jindy nás zavede do bludiště. Opravdu nedokážu odhadnout, co ví. Domnívám se, že se Michael nemýlí. Lasher se snaží získat tělesnou podobu. O tom není pochyb. Ale co ví nebo neví... to nedokážu určit. Netuším, co ve skutečnosti je. Zřejmě to netuší nikdo."
Napil se kávy a pak odsunul šálek. Podíval se na Rowan.
"Nepochybuju o tom, že s vámi naváže kontakt. Uvědomujete si to? Antipatie, kterou k němu pociťujete, ho nebude dlouho držet v patřičných mezích. Domnívám se, že ho neodstrašuje ani ted'. Prostě a jednoduše čeká na vhodnou příležitost."
, Bože můj," zašeptal Michael. Připadalo mu to jako zpráva, že nájemný vrah brzy zaútočí na osobu, kterou miluje ze všeho na světě nejvíc, a zmocnila se ho ochromující žárlivost a vztek.
Rowan pozorovala Aarona.
"Co byste dělal na mém místě?" zeptala se.
"Nevím to jistě," odpověděl Aaron. "Musím jen neustále zdůrazňovat, že je Lasher nebezpečný."
"O tom mě poučila historie."
"A že je zrádný:`
"I to jsem vyčetla z historie. Myslíte, že bych se já měla pokusit o kontakt s ním?"
"Ne, Nemyslím. Domnívám se, že to nejrozumnější, co můžete udělat, je nechat ho, aby se k vám sám přiblížil. A pro všechno na světě, snažte se vždycky si zachovat chladný rozum!"
"Asi neexistuje žádný způsob, jak se tomu vyhnout?"
"Nejspíš ne. Ale asi vím, co udělá, až se k vám přiblíží."
, Co?"
,
"Vyžádá si vaše mlčení a spolupráci. Jinak odmítne odhalit jak sebe, tak své záměry."
"Oddělí tě od nás,` dodal Michael.

"Přesně tak," potvrdil Aaron.
"Jak víte, že udělá právě tohle
Aaron pokrčil rameny, "Protože přesně totéž bych na jeho místě udělal i já."

"laká je naděje ho zahnat? Použít vymítání?"
"Nevím," řekl Aaron. "Tyto praktiky jsou jistě účinné, avšak já sám je neovládám a netuším, jak by se osvědčily u tak silné entity. Pozoruhodné na tom je, že ten přízrak je králem mezi bytostmi svého druhu. Jakýsi génius."
Tiše se zasmála.
"Je příliš vychytralý a nepředvídatelný," pokračoval Aaron. "Kdyby si přál mou smrt, byl bych už dávno pod drnem. Přesto mě nezabíjí."
"Proboha, Aarone, nepokoušej ho!" vykřikl Michael.
"Ví, že bych nesnesla," vmísila se Rowan, "kdyby vám ublížil."
"Ano, to by mohlo vysvětlit, proč se mnou ještě neskoncoval. Ovšem tím se dostáváme opět na začátek. Rowan, ať uděláte cokoliv, nikdy nezapomeňte na rodinnou historú. Pomyslete na osudy Suzanne, Debory, Stelly, Anthy a Deirdre. Možná kdyby se vědělo víc o životě Marguerite nebo Katherine, Marie Claudette a ostatních ze Saint-Domingue, zjistilo by se, že jejich příběhy jsou stejně tragické. Jestliže existuje jedna postava v tomto dramatu, kteráje odpovědná za všechno utrpení a smrt, je to Lasher."
Rowan chvíli seděla zabraná do úvah.
"Strašně bych si přála, aby zmizel," zamumlala.
"To bychom toho asi chtěli příliš," poznamenal Aaron. Vzdychl a vytáhl

kapesní hodinky. "Už vás opustím. Budu nahoře ve svém apartmá, kdybyste mě potřebovali."
"Zaplať pánbůh, že tu zůstáváte," ulehčeně vydechla Rowan. "Měla jsem obavy, že se vracíte na Oak Haven."
"Ne, Mám nahoře Julienovy knihy a myslím, že ted' raději zůstanu ve městě. Pokud vám nepřekážím."
"Nepřekáiíte nám ani v nejmenším," ujistila ho Rowan.
"Chtěl bych se tě zeptat ještě na jednu věc," řekl Michael. "Když jsi byl v tom domě, jak sis tam připadal?"
Aaron se zasmál a potřásl hlavou. Chvilku uvažoval. "Asi si to umíš představit," odpověděl. "Ale něco mě přece jen překvapilo - že když jsou všechna okna otevřena a dům je prozářen sluncem, je tak krásný a velký, tak pohostinný. Zřejmě jsem předpokládal, že bude pochmurný. Jak kardinálně jsem se mýlill"
Michael doufal, že uslyší podobnou odpověd', ale ještě se nazbavil sklesloslosti vyvolané odpoledním utrpením, takže se nedokázal rozveselit.

"Je to nádherný dům," řekla Rowan. "A už se mění. Přizpůsobujeme si ho. Jak dlouho to bude, Michaeli, trvat, než bude v obyvatelném stavu
"Ne dlouho, Rowan, tak dva tři měsíce, možná míň. Můžeme to dokončit do Vánoc. Už se nemůžu dočkat, až se do toho pustím. Jen kdybych se zbavil toho pocitu..."
"Jakého pocitu?"
"Ze všechno je naplánované."
"Zapomeň na to," požádala ho Rowan rozzlobeně.
"Rád bych vám néco navrhl," přerušil ji Aaron. "Pořádně se vyspěte a pak se dejte do toho, co chcete udělat-ty právní záležitosti, dědictví, možná začnéte s úpravami domu - podnikněte všechny ty praktické kroky, které chcete provést. A bud'te ve střehu. Stále bud'te ve střehu. Jestliže se náš tajemný přítel objeví, ať se tak stane za vašich podmínek."
Michael seděl a rozmrzele zíral na pivo, zatímco Rowan doprovázela Aarona ke dveřím. Vrátila se, usadila se vedle Michaela a jednou rukou ho objala.
"Mám strach, Rowan, řekl Michael. "A nenávidím ho. Strašně ho nenávidím."
"Já vím, Michaeli," uklidňovala ho. "Ale my vyhrajeme."

***

Tu noc - Rowan už několik hodin klidně spala - Michael vstal, šel do salonu a vytáhl z tašky zápisník, který mu da1 Aaron v Oak Haven. Už se cítil normálně a mimořádné události dne mu připadaly podivně vzdálené. I když ho stále ještě všechno bolelo, přece jen si trochu odpočinul. Uklidňovalo ho vědomí, že Rowan spí jenom několik metrů od něj a že Aaron je v apartmá o patro výš.
Michael si zapsal všechno, co jim předtím vyprávěl. Znovu všechno prošel bod po bodu, stejně jako to udělal ústně, jenomže pomaleji a možná i pečlivěji. V zápisníku o všem sám se sebou rozmlouval, jako by to byl deník, protože tím se zápisník pro něj stal.
Popsal všechny útržky představ, které se mu vybavily, než si sundal rukavice. Nepřekvapovalo ho, že si téměř nic nepamatoval. A pak přišel začátek pohromy: když svíral Deirdřinu noční košili.
Stejné karnevaloué bubny jako při průvodu alegorických vozů. Nebo při podobném průvodu. Podstatné: hrůzostrašný zvuk; má něco společného s jakousi temnou a destruktivni energú.
Zarazil se. Pak pokračoval.

i

Ted'si vzpominám ještě na něco. V Rowanině domě v Tiburonu. Potom, co

jsme se milovali. Probudil jsem se s pocitem, že dům hoři a dole je spousta různxch lidi. Jasně se mi to vybavuje. Bylo to stejné prostředi, stejné sinalé světlo, stejná zlověstná atmosféra.
Reálný podklad té představy spočival v tom, že Rowan byla dole u ohně, který v krbu zapálila.
Ale mě1 jsem stejný pocit. Oheň a mnoho lidi, spousta lidi namačkaných dohromady, úplný zmatek v plápolavém světle.
Neměl jsem dojem, že někoho z mého viděni poznávám, když jsem u podkrovi spatřil Juliena, Charlotte s Mary Beth a Anthu, tragickou Antku šp1hajici na střechu. Vidět néco takového znamená to procřtit, vtáhne vás to do sebe. Když přihližite, pro nic jiného ve vás neni misto. Jenže tyto postavy u mém viděnř nebyly. Ani jedna z nich. A Debora se mi tady ukázala jenom jako tělo zhroucené na hranici. Nestála tam s nimi. To samo o sobě jistě néco znamená.
PřečetL si, co napsal. Chtěl ještě něco zaznamenat, avšak nedostávalo se mu výstižných slov a chyběla tomu logika. Debora není jedna z nich? Proto tam nebyla?
Dal se znovu do psaní, aby vylíčil i to ostatní.
Antha měla na sobé bavlněné šaty. Všiml jsem si pásku z lakované kůže. Když lezla po střeše, roztrhla si punčochu. Kolena ji krvácela. Ovšem na jedno nejde zapomenout: na jeji obličej, na oko vyfržené z důlku. A na zvuk jejiho hlasu. Vzpominku na ten hlas si ponesu do hrobu. Ještě Julien. Když tam Julien stál a přihližel, vypadal právě tak trojrozměrný jako ona. Byl celý v černém. Působil mladě. V žádném případě jako chlapec. Statný muž, ne stařec. Dokonce ani v posteli nepůsobil staře.
Znovu se zamyslel. Co ještě Lasher říkal? Něco o trpělivosti, o čekání... a pak ta zmínka o třináctce.
Ale co znamená třináctka? Jestli je to číslo na dveřích, neviděl jsem ho. Sklenice, těch taky nebylo třináct, spíš něco přes dvacet. Budu si to muset ověřit u Rowan.
Udělal pauzu a uvažoval o tom, jak se co nejvýstižněji vyjádřit, ale nešlo mu to.
Náš milý zloduch se uůbec nezminil o dveřich. Ne, jenom vyřkl tu krozóu, že až já budu mrtuý, on bude z masa a kosti.
Mrtvý. Hroóy. Nemluvila Rowan o hrobech, než se den roztřištil na střepy jako kus skla? Nebo jako sklenice. Něco o dveřich ve tvaru kličové dirkg vytesaných na náhrobku Mayfairů.
Zajdu tam zitra a přesvědčim se. Jestli je na těch dveřiclt někde vytesaná

třináctka, upřimně doufám, že pochopim vic než na základě dnešnich události.
At'se stane cokollv, bez ohledu na to, co ještě uvidim nebo jaký význam tomu budu přilrládat, zitra se dám do práce. A Rocuan taky. Ráno zajde za Ryanem a Piercem promluvit si o dědictvi. Já se poohlédnu po stavebnich firmách ve městě. Začnu s opravdovou, poctivou prací na domě.
Připadá mi to lepši než jakýkoliv jmý postup. Připadá mi, že to jediné nás může spasit.
Uvidime, jak se to bude Lasheroui lióit. Uvidime, co se rozhodne udělat.
Nechal zápisník na stole a vrátil se do postele.
Spící Rowan byla tak krásná! Její hebká tvář postrádala jakýkoli výraz- působila pod pokrývkou jako dokonalá vosková panna. Když ji políbil, překvapilo ho, jak je její kůže teplá. Pomalu se pohnula, otočila k němu a objala ho, nos mu zabořila do krku. "Michaeli..." zašeptala hlasem plným spánku. "Svatý Michael, archanděl..." Její prsty se dotkly jeho rtů, jako kdyby ve tmě šmátrala, aby se přesvědčila, že je skutečně u ní. ,,Miluju tě..."
"Já tebe taky, lásko," zašeptal Michael. "Jsi moje." A jak se k němu přitiskla, ucítil její teplá ňadra na své paži. Obrátila se k němu, a když se propadal do spánku, její hebký klín mu připadal jako plamen pálící ho na stehně.

DĚDICTVÍ

Napadlo ji to někdy v noci: byl to napůl sen - o nemocnicích a klinikách, o nejmodernějších laboratořích, v nichž pracovali ti nejlepší výzkumní pracovníci...

A to všechno můžeš vytvořit.

Oni to nepochopí. Aaron a Michael tomu však budou rozumět. Ostatní ne, protože neznají tajemství Záznamů. Netuší, jaký byl obsah těch sklenic.

le jim známo jen něco. Jenomže nemají ponětí o celé historú - o Suzanne z Mayfairu, porodní bábě a léčitelce ze špinavé skotské vesnice, nebo o Janu van Abelovi, který u psacího stolu v Leidenu vypracovával precizní perokresby lidského trupu s obnaženými svaly, cévami a žilami. Neslyšeli nic o Marguerite a o mrtvém těle zmítajícím se na posteli a křičícím hlasem toho ducha, o Julienovi, který tomu tiše přihlíží, o Julienovi, jenž zhruba před sto lety ty odporné sklenice umístil v podkroví, místo co by je zničil.

Aaron a Michael o tom vědí, a proto porozumějí snu o nemocnicích, klinikách a výzkumu, o rukou nadaných hojivou silou, jež pouhým dotykem dokáží vyléčit tisíce ran.

To je dobrý vtip, Lashere, vid'!

Peníze pro ni nepředstavovaly žádnou záhadu, takže z dědictví strach neměla. Už ted' dovedla zhruba odhadnout, co všechno jí při uskutečňování snu umožní. Také ji nikdy neokouzlovaly tak jako anatomie a mikrochirurgie nebo biofyzika a neurochemie. Ani tyto vědy ovšem pro ni nebyly tajemstvím. Studovala je předtím a bude je studovat i nadále. A dědictví i všechny

právní záležitosti s ním spojené představovaly jen nějaký nový obor, do nějž se dá také proniknout a dokonale ho zvládnout... a pak vše přeměnit na nemocnice, kliniky, laboratoře... Na záchranu životů.

Jenom kdyhy se jí podařilo zbavit dům vzpomínek na mrtvou stařenu! Ta je pro Rowan ten zlý duch, ne ono zjevení, co viděl Michael. Myšlenku na jeho utrpení téměř nemůže unést - zdálo se jí, že všechno, co na něm miluje, se jakoby vytrácí. Kdyby věděla, jak to udělat, všechny démony, co jich na světě je, by od něj odehnala.

Ta stará ženská! Ležela v tom křesle nehybná a ztěžklá a vypadala, že ji odtamtud nikdo nedostane. A ten puch! Horší než všechny sklenice dohromady, protože tam páchla Rowanina vražda. Navíc - dokonaLá vražda.

Ten puch všechno kazil - dům, historú i sen o nemocnicích a laboratořích. Rowan čeká u dveří.

Chceme dovnitř! Chci svůj dům a rodinu. Sklenice už neexistuji a já držfm v rukou suou minulost zářicí jako diamanl. Všechno naprauim. Pust' mě dovnitř af můžu ngbojoval szou bitvu.

Proč se nespřátelily, ona a ta stará žena? Rowan cítila pohrdání už jenom k onomu hlasu, jenž vycházel z otevřených sklenic a trýznil Michaela.

A Lasher určitě ví, že ho nesnáší. Když si vzpomněla na jeho dotyky... Jak ho nenávidí!

Včera, dávno předtím, neá přišel Michael, Rowan seděla v tom domě a čekala, že se Lasher objeví. Vnímala každičké zapraskání i tajemný šepot ve starých zdech.

Jestli si mgsliš, že mě uystrašiš, tak se tragickg mgliš! Necitim k tobě lásku, ale nemám z tebe ani strach. Předsiauuješ záhadu, to ano. A já jsem zvědauá. Jenomže zvědaoost je pro můj technickg fungujici mozek záležitost, s niž se vypořádáuá chladně a naprosto bez emocř. Nauic siojiš mezi mnou a lidmi i uěcmi, jež bych mohla opravdově milovat.

Měla zničit ty sklenice sama. Neměla nutit Michaela, aby si sundal rukavice. Už to nikdy nesmí udělat. To je víc než jasné. Michael se neumí se schopností svých rukou vyrovnat, ani se vzpomínkou na vidění. Jenom tím trpí. Představa, že zase uvidí strach v jeho modrých očích, ji naplňovala děsem.

Michael a Rowan se setkali, protože Michael se topil a Rowan ho zachránila. Vůbec ne kvůli tomu, že se v tom domě vyskytují nějaké podivné síly-hlasy vycházející z hnijících hlav ve sklenicích, duchové vykukující zpoza závěsů. Byla to pouze její a jeho síla, která stála na počátku jejich lásky. A budoucnost je ten dům, rodina a obrovské dědictví, které umoiní vykonat zázraky v medicíně, jejichž pomocí se uzdraví tisíce, snad miliony lidí.

150

Co jsou ve srovnání s takovou realitou duchové a legendy? Ve snu jí rostly před očima ohromné budovy, do toho se prolínaly příběhy ze Záznamů. Ne, nikdy neměla v úmyslu tu stařenu zabít. Takový tragický omyl! Zabít. Spáchat něco tak hrozného...

***

V šest hodin jí spolu se snídaní donesli i noviny.

VE ZNÁMÉM DOMÉ V ZAHRADNÍ ČT VRTI NALEZENA KOSTRA I

Jistě, bylo to nevyhnutelné. Ryan ji přece varoval, že se celou věc nepodaří ututlat. Netečně přelétla očima několik odstavců. Proti její vůli ji pobavil staromódní styl článku i příběh připomínající gotický román.

Kdo by se snažil vyvrátit, že sídlo Mayfairů hylo vždy spojováno s tragédiemi? Nebo že jediný člověk, jenž mohl vnést do záhady zmizení Texasana Stuarta Townsenda trochu světla, byla Carlotta Mayfairová? Její dlouhý život se vyznačoval mimo jiné vynikající právnickou kariérou. Skonala tentýž večer, kdy byly objeveny Townsendovy ostatky.

Zbytek článku byl věnován chvále na Carlottu, což Rowan zanechalo chladnou, a zároveň ji to naplnilo pocitem viny.

Určitě ten článek pro Talamasku někdo vystřihne, napadlo ji. Možná že ho právě ted' čte Aaron o patro výš. Co o tom asi napíše do Záznamů? Pomyšlení na Záznamyji uklidnilo.

Byla ve skutečnosti klidnější, než by se na normální příčetnou osobu slušelo. Ať se stane cokoliv, je přece Mayfairová a patří do jejich velké rodiny; její tajný žal se proplétá s tragickými osudy dávných předků.

Dokonce ani včera, kdy Michael rozbíjel sklenice a zápasil s nečistými silami, ji to nezasáhlo tolik, jak očekávala. Rozhodně ne. Vždyť už není sama. Má Michaela, Aarona a všechny bratrance a sestřenice. Dokonce ani při vraždě Carlotty nebyla sama...

Rowan ještě dlouho po přečtení článku tiše seděla, ruce na složených novinách, a poslouchala šumění dešté za oknem. Snídaně stydla na stolku.

Bez ohledu na ostatní pocity by měla pro tu starou ienu truchlit. Měla by přinutit ránu, která se jí otevřela v duši, aby se zacelila. Vždyť ta žena je mrtvá a nikdo ji už nevzkřísí.

Musela si přiznat, že se za poslední dny stalo v tak rychlém sledu tolik věcí, že si je nebyla schopna nijak seřadit, ani na ně pořádně reagovat. Šla

151

z jedné emoce do druhé. Když včera Michael ležel na posteli s pulzem uhánějícím jako o závod a se zrudlými tvářemi, měla pocit, že zešílí. Pomyslela si: Jestli ho ztratím, umřu s ním! To přísahám. A hodinu nato systematicky otvírala jednu sklenici po druhé, nabírala jejich obsah do bílé laboratorní misky a zkoumala ho. Aaron poté všechno opatrně ukládal do ledu, přesně a odborně jako lékař.

Mezi jednotlivými krizovými okamžiky Rowan pozorovala, co se kolem ní děje, a snažila se vtisknout si veškeré zážitky do paměti. Stálo ji to velké úsilí, protože všechno bylo nové, neobvyklé a bylo toho příliš.

Když se dnes ve čtyři hodiny ráno vzbudila, neměla ponětí, kde je. Pak se jí všechno vybavilo - prokletí i požehnání, její sen o nemocnicích, Michael vedle ní a její touha po něm, silná jako droga.

Michael nemohl za to, že každičké jeho gesto, slovo, pohyb, změna výrazu ve tváři v ní vyvolávaly elektrizující erotické vzrušení, a to za jakékoli situace. Michael pro ni ztělesňoval sex, avšak k tomuto faktu byl báječně netečný, protože ve své nevinnosti asi nechápal sílu její žádosti.

Jak tam tak seděla v posteli a rukama objímala kolena, přemítala, zda ta-

kováto žádost není pro ženu horší než pro muže, jelikož žena je schopna u muže eroticky vnímat i nejmenší detaily. Například ted' Rowan připadalo velice vzrušuj ící, jak se Michaelovi kroutily vlasy na čele nebo vzadu na krku.
Nejsou muži v tomto ohledu přímočařejší? Copak je tímto způsobem vyvede z míry ženský kotník? Dostojevskij sice tvrdil, že ano, ale Rowan o tom pochybovala. Úplně ji ničilo, jakmile se Michaelovi podívala na tmavé chloupky na zápěstí, v nichž se téměř ztrácel zlatý řemínek od hodinek. A co teprve když si představila jeho paži, až si oblékne košili a vyhrne rukávy s bílými manžetami! Připadalo jí to mnohem erotičtější než nahá paže. A jeho prsty při zapalování cigarety! Všechno na ni působilo eroticky a cítila vzrušení přímo uprostřed těla. Nebo jeho hluboký hlas plný něhy, když telefonicky hovořil se svou tetičkou Viv...
V okamžiku, kdy Michael klesl na kolena v té odporné místnosti, bojoval, útočil. Stejně neodolatelně působil na Rowan i potom na posteli, ruce složené na prsou, vyčerpaný k smrti. Jak mu povolovala široký pásek a rozepínala zip na džínách, žádost jí stoupala do hlavy. A nakonec ta hrůza, která ji zasáhla, když mu změřila tep.
Seděla u něj dlouho - napjatá -, dokud se tep neuklidnil, kůže nezchladla a Michael neupadl do normálního spánku. Připadal jí drsně mužný. Hrudník mu obepínal bílý nátělník a z něj se draly ven tmavé chloupky, jež pokrývaly i jeho předloktí a ruce, mnohem větší než její. Opravdový chlap, pomyslela si, a tak tajemný!

Její vášeň ochladil jen jeho strach a ten naštěstí nikdy netrval dlouho.
Dnes ráno ho chtěla probudit, chtěla si ho vzít do úst. Jenomže potřeboval zdravý spánek a potřeboval ho notně. Modlila se, aby ho netrápily zlé sny. Stejně se za něj provdá! Navrhne mu to hned, jakmile to dovolí zdvořilost. A nebudou pak mít tady v New Orleansu na First Street na milování celý život?
Měla chuť udělat aspoň to, co si několikrát dopřála s Chasem, policajtem z Marin County, který vypadal jako plavý plemenný hřebec s bílou hřívou- obličejem se opřít o jeho opálenou paži, přitisknout se k jeho slabinám a sevřít stehna až do té chvíle, kdy jí projede orgasmus jako střela oslepujícího světla.
Nebylo to tak úchvatné, aby to musela dělat s Michaelem, a navíc jí to přišlo nevhodné. Nic se nevyrovnalo tomu, když ji tenhle obdivuhodný chlap měl přibitou k matraci a jí se před očima míhal zlatý křížek, který měl na řetízku kolem krku.
Michael se ani nepohnul, když zazněl hrom. Uhodilo tak silně a náhle, jako kdyby někdo vystřelil z kanonu.
Ted', o dvě hodiny později, stále pršelo, snídaně stydla a Rowan seděla zasněná v salonu. V mysli horečně probírala minulost i možnosti, které přinese budoucnost, a představovala si zásadní střet, k němuž jistě vbrzku dojde.

Vylekalo ji zvonění telefonu. Ryan a Pierce na ni čekali v recepci hotelu, aby ji odvezli do města.
Spěšně napsala pár slov Michaelovi - že jde jednat ohledně dědictví a bude zpátky na večeři, tak kolem šesté. Proslm tě, zůstaň s Aaronem a nechod' do loho domu sám. Ještě připsala, že ho miluje.
"Chci se za tebe provdat," pronesla Rowan nahlas, jak pokládala papír na noční stolek. Michael oddychoval do polštáře. "Archanděl a čarodějnice," řekla ještě hlasitěji. Nic. Spal dál. Letmo ho políbila na nahé rameno a dotkla se něžně jeho svalnaté paže. Jestli tady bude otálet, tak k němu skočí zpátky do postele. Zvedla se, vyšla ze dveří a potichu je za sebou zavřela.
Nepoužila výtah krásně vykládaný dřevem. Seběhla po schodišti potaženém kobercem a chvíli se ohromeně dívala na Ryana s uhlazeným obličejem a jeho pohledného syna. Zazdálo se jí, že snad přiletěli z jiné planety - měli na sobě pro ni exotické obleky z tenké vlny, mluvili s jižanským přízvukem a stáli tam připraveni, aby j i odvezli kosmickou lodí, již vydávali za limuzínu.

Půvabná cihlová stavení na Carondelet Street se míhala za okénky auta jako v němém filmu. Nebe za šňůrami deště připomínalo naleštěný drahokam, na němž občasný blesk nasvítil temnější žílu. Tu a tam zlověstně zaburácel hrom, který pak ještě chvíli v dálce doznával.

Konečně dojeli do čtvrti vycíděných mrakodrapů, do zářící Ameriky, a zastavili v podzemní garáži stejné jako všude na světě.

V prostorném třicátém poschodí, kde se nacházely kanceláře firmy Mayfair a Mayfair, ji nic nepřekvapilo: ani tradiční zařízení a tlustý koberec, ani to, že mezi shromážděnými Mayfairy objevila dvě ženy a jednoho velmi starého pána. Nepřekvapilo ji ani to, že výhled z vysokých oken vedl na řeku šedou jako obloha, na níž se pod stříbrným příkrovem deště pohybovaly remorkéry i jiná plavidfa podobná malým tečkám.

Následovala káva a nanejvýš únavná, vágní a frustrující konverzace s bělovlasým Ryanem s chfadnýma očima, který donekonečna (podle ní) omílal výrazy jako "dobře uložené peníze", "dlouhodobé investice", "pozemky, jež byly v držení rodiny bezmála více než jedno století" nebo "bezpečné vklady".

Vyčkávala. Musí jí přece sdělit víc než tohle. Prostě musí. Když nakonec Ryan začal předkládat údaje, jež ji zajímaly, zpracovávala je Rowan jako počítač. Viděla před sebou na snovém horizontu budoucí nemocnice a kliniky. Nedala nic najevo, seděla bez hnutí a beze změny výrazu na tváři a nechala Ryana mfuvit.

Nemovitosti na Manhattanu a v Los Angeles? Hlavní podílník na známých hotelech roztroušených po celém světě? Vlastník nákupních středisek na Beverly Hills, Coconut Grove, Boca Raton a Palm Beach? Luxusní apartmá na Miami a Honolulu? A znovu odkazy na "obrovské" peníze uložené v bezpečných cenných papírech, švýcarských francích a ve zlatě.

Rowanina mysl se na chvilku vzdálila, ale ne nadlouho. Vypadalo to, že Aaronovy poznámky v Záznamech o Mayfairském dědictví byly naprosto přesné, čímž jí poskytl představu o velikosti dědictví a připravil ji na to, aby si vychutnala malé drama, jež bude následovat. Těmto hladce vyholeným právníkům v jejich světlých, luxusně vybavených kancelářích se ani nesnilo o tom, že získala takové vědomosti. Aaron ji dobře vyzbrojil.

A opět ji udivilo, že zrovna Aaron a Michael se obávali, že ji nebude těšit, když dostane do ruky takový nástroj moci, jako je Mayfairské dědictví. Ovšem oni nerozuměli moci, to byl ten problém. Nikdy nezajeli skalpelem do mozku.

A toto dědictví je jako mozek, do něhož je třeba ponořit nůž.

154

Rowan popíjela kávu, aniž pronesla slovo. Očima přejížděla po ostatních

Mayfairech, kteří také seděli a nevměšovali se Ryanovi do řeči. Ryan pokračoval ve svém vágním popisu nejrůznějších cenných papírů, mluvil o naftě, o opatrných investicích do zábavního průmyslu a do nejnovější počítačové techniky. Občas pokývla hlavou a něco si zapsala stříbrným perem.

Ano, samozřejmě, plně chápe, že tato frma spravuje Mayfairské dědictví

již déle než jedno století. To si zaslouží chválu a potlesk. Julien firmu založil
právě za tímto účelem: aby se výlučně starala jen o ně. Samozřejmě si dovede představit, že dědictví je úzce spjato s financemi "velké rodiny Mayfairů.

"..,pochopitelně se vše děje ve prospěch dědičky, o tom nemůže být sporu, jelikož Mayfairské dědictví má přednost a je nejdůležitější. Nikdy se nevyskytl konflikt, Jinými slovy, konfliktem by se dalo nazvat pouze nepochopení celé široké problematiky..."

, Rozumím."

,

"Vždycky jsme zaujímali konzervativní přístup. Aby se dalo plné ocenit to, o čem mluvím, je zapotřebí chápat, co náš přístup obnáší v rámci takového bohatství, jako je Mayfairské dědictví. Lze si představit nějaký malý stát produkující naftu - to nepřeháním -, jehož cílem je majetek uložit a ochránit, a nikoliv ho rozšiřovat a riskovat. Totiž v případě, že se jedná o tak obrovský kapitál, jeho správné uložení a řádná ochrana před inflací zabrání jakémukoliv narušení i proniknutí vlivů nepříznivých okolností. Růst kapitálu je i za těchto podmínek doslova nezastavitelný. Dennodenně člověk musí investovat příjem tak velký, že..."

Mluvíš o miliardách, že?" přerušila ho potichu Rowan.
" y
Malé shromáždění se zavlnilo vzrušením. Taková netaktnost! Takhle m tady na Jihu o penězích nemluvíme. Rowan však u nich nezachytila ani stopu nepoctivosti, jen zmatek a strach z toho, co nakonec udělá. Vždyť přece jsme všichni Mayfairové, že? Beze slova ji zkoumali stejně jako ona je.
Pierce se po očku podíval na svého otce -Pierce byl největší idealista a měl čisté ruce. Ryan obhlížel ostatní. On zřejmě věděl nejlépe, co je v sázce.
Nicméně nikdo neodpověděl.
"Miliardy," opakovala Rowan. "Jenom v nemovitostech."
"Tedy vlastně ano. Musím potvrdit, že tomu tak skutečně je. Ano, miliardy jen v nemovitostech,"
Všichni vypadali rozpačitě a ošívali se, jako by právě došlo k odhalení státního tajemství.
Ve vzduchu se vznášel strach, u Lauren Mayfairové smíšený s jakýmsi odporem. Lauren, stará světlovlasá právnička s jemnou vrásčitou pletí - mohlo jí být něco přes sedmdesát - si Rowan prohlížela z druhého konce stofu

a zcela jistě si ji představovala jako povrchní a rozmazlenou osobu, která nikdy neocení jejich práci, natož aby byla firmě vděčná za to, co dělá. Napravo od Rowan seděla Anne Marie Mayfairová - tmavovlasá, pěkná čtyřicátnice s pečlivě upraveným obličejem, oblečená do šedivého kostýmu a blůzy barvy šafránu - a pokukovala po ní s nelíčenou zvědavostí zpoza brýlí s kostěnými obroučkami, i když byla zcela jasně přesvědčena, že firmu čeká v podobě Rowan nějaká katastrofa.
Randall Mayfair, Carlandův vnuk, štíhlý muž se spoustou šedivých vlasů a krocaním lalokem přelévajícím se mu přes límec košile, jen rezignovaně seděl. I když byl od přírody ostražitý, nevypadal, že má strach. Ospale mžoural zpod jemně nafialovělých víček, přes něž mu padalo tčžké obočí.
Jakmile se jejich oči setkaly, Randall Rowan beze slov odpověděl. Samozřejmě že tomu nerozumíš. Jak bys také mohla? Kolik lidi tomu uůbec rozumí?A protože chceš mil všechno pod konlrolou, jsi blázen.
Rowan si odkašlala. Ignorovala způsob, jakým jí Ryan dáva(najevo, že ji považuje za diletantku - odtáhl se, sepjal ruce a bradu si opřel o prsty. Probodával ji očima tvrdýma jako žula.
"Podceňujete mě," řekla nevzrušeně a pohledem přelétla celou skupinku. "Já vás však nepodceňuju. Chci prostě vědět, co dědictví obnáší. Nehodlám zůstat pasivní. Domnívám se, že je to nezodpovědné."
Chvilka ticha. Pierce zvedl k ústům šálek kávy a pomalu se napil.
"Abychom si rozuměli," promluvil konečně Ryan a položil ruce na stůl, "člověk může žítjako král, a to pouze ze zlomku úroků. Zbytek úroků přeinvestováním vydělá další částku, z jejíhož zlomku... a tak pořád dokola. Chápeš to? Kapitálu se nemusí v žádném případě dotknout a..."
"Opakuju: nemohu zůstat pasivní. Obávám se, že bych to nedokázala. Chci být informována."
Ticho. Nakonec ho zase přerušil Ryan. Mluvil zdvořile a jako gentleman: "Můžeš přesně specifikovat, co si přeješ vědět?"
"Všechno. Od základních principů až po poslední kousek papíru. Nebo bych snad měla říct, že bych chtěla znát anatomú, vidět ‚tělo` rozložené jako na pitevním stole, abych si mohla prostudovat celý organismus."
Randall a Ryan na sebe rychle pohlédli. Promluvil Ryan: "To je sice zdánlivě rozumný požadavek, jen nevím, jestli si dovedeš představit, co..."
"Přece někde musí být začátek a konec.
"To nepopírám, ale domnívám se, že to vidíš, jestli to tak mohu formulovat, poněkud zjednodušené."
"Mám jednu konkrétní otázku. Kolik peněz se věnuje na medicínu? Dostávají nějakou částku lékařské instituce?"

Tato otázka je vylekala. Z obličeje Anne Marie vyčetla Rowan vyhlášení války. Pohlédla na Lauren a pak na Randalla, v jehož očích se poprvé v tomto městě setkala s nepokrytým nepřátelstvím. Lauren, ukazováček zakleslý pod spodním rtem, z očí pouhé štěrbiny, nedala na sobě znát žádné pocity - na to

byla příliš uhlazená -, jenom na Rowan upřela zrak a občas pomalu konzultovala očima Ryana, který se zase ujal slova:

"
V minulosti naše filantropické snahy medicínu jako takovou nezahrnovaly. Mayfairská nadace se vážně zabývá uměním a vzděláváním - obzvláště vzdělávacími pořady v televizi, dáváme prostředky na stipendia několika univerzitám a samozřejmě věnujeme obrovské sumy renomovaným dobročinným spolkům, které nejsou na nadaci závislé. Ovšem je nutno si uvědomit, že tyto dary jsou pečlivě strukturovány a samozřejmě - a to je velmi důležité - nenarušují..."
"Vím, jak tyto věci fungují;' ozvala se tiše Rowan. "Mluvíme tady o miliardách. Nemocnice, kliniky a laboratoře jsou výdělečné instituce, takže v tom· to případě by se ve skutečnosti nejednalo o čistě filantropickou činnostxl ovšem výsledky této činnosti by pozitivně ovlivnily miliony lidských životů.

Pocítila podivný chlad a zároveň vzrušení, které bylo velmi osobní. Vzpomněla si na chvíli, kdy poprvé přistoupila k operačnímu stolu a vzala do ruky skalpel. "
"Nikdy jsme neměli v úmyslu zabývat se medicínou, zareagoval Ryan hlasem, v němž zaznělo konečné rozhodnutí. "Tento obor by si vyžádal rozsáh· lé studie a také naprosté přestrukturování... A Rowan, dost možná si neuvědomuješ, že vybudovat ‚síť` vkladů a investic trvalo víc než sto let. To není bohatství, které by vzalo za své, kdyby náhodou klesla cena stříbra nebo Saúdská Arábie zdarma zaplavila světový trh naftou. Mluvíme tady o horizontálním rozšíření podnikání a investic, o němž se dá říct, že nemá ve světě financí obdoby, a které nejenže nebylo zasaženo dvěma světovými válkami, ale ani menšími katastrofickými událostmi: `
Tomu rozumím," přikývla Rowan. , Opravdu, chápu to. Avšak stejné po-
" ,
žaduji všechny informace. Mohla bych třeba začít se studiem dokumentů jež odevzdáváte daňovému úřadu, a pak by se vidělo, co dál. Asi bych se k vám měla dát do učení - scházeli bychom se a vy byste mě zasvětlili do jxednotlivých oblastí zájmů. Především bych však chtěla statistické přehledy.

Znovu zavládlo ticho. Všech se zmocnil vnitřní zmatek, pohledy se odrážely jeden od druhého. Místnost se zdánlivě zmenšila.

"Můžu ti poradit?" zeptal se Randall. Měl hlubší a drsnější hlas než Ryan, i když jižanské kadence u něj zněly stejně lenivě. "Platíš si za to, tak proč bych ti to neřekl?"
157

"Prosím vás. Bud'te tak laskav!"
"Vrať se zpátky k neurochirurgú. Ber si peníze na všechno, co budeš kdy potřebovat. Ale zapomeň, prosím tě, že bys chtěla porozumět tomu, odkud se peníze berou. Ovšem pokud by ses neodhodlala s medicínou skoncovat a nerozhodla se stát jedním z nás - to jest člověkem, který tráví celý život na
schůzích s řediteli podniků, s bankéři, finančními poradci, makléři a s ostatními právníky, účetními a jejich kalkulačkami. Za to nás platíš."
Pozorně si ho prohlížela-jeho rozcuchané šedivé vlasy, oči pod povadlými víčky, sepnuté vrásčité ruce odpočívající na stole. Určitě je to dobrý člověk. Ano. A rozhodně nelže, ani nepřehání. Nikdo z nich nelže. Nikdo z nich zcela jistě nekrade. Spravovat inteligentně tak velké peníze vyžaduje veškerou jejich dovednost a přináší jim takový zisk, o jakém se fidem se sklonem k zlodějství ani nesní.
Avšak všichni jsou to právníci, i mladíček Pierce s tou svou kůží připomínající jemný porcelán, a o právnících je známo, že jejich definice pravdy je značně pružná, a tudíž v rozporu s definicemi jiných lidí.
Přesto mají svou etiku. Tento muž ji také má, jenom je hluboce konzervativní, a proto se on ajemu podobní nestávají chirurgy.
Oni dokonce ani neuvažují v termínech, jako je všeobecná prospěšnost či záchrana tisíců nebo milionů áivotů. Nedokážou odhadnout, co by znamenalo, kdyby se toto dědictví, jež představuje tak ohromné a monumentální

bohatství, vrátilo do rukou skotské porodní báby a holandského lékaře, kteří přistupovali k lůžku nemocného a vztahovali k němu ruce, co léčí.
Odvrátila pohled směrem k řece. Na chvíli ji zcela zaslepilo vzrušení. Chtěla, aby jí z tváří ustoupila horkost. Spasení, šeptala si v duchu. Nebylo tak důležité, aby pochopili. Stačilo, že chápe ona a že oni před ní nic netají. Nepřála si, aby se cítili uraženi nebo ublíženi, když se jim odejme kontrola. Přála si, aby i oni došli spásy.

"
Kolik celé dědictví obnáší?" otázala se, oči upřené na řeku, kde otlučený remorkér tlačil proti proudu velkou tmavou lod'.
Ticho.

"
Uvažuješ špatně," ozval se nakonec Randall. "Představ si,.."
"Umím si to představit. Ale chci znát tu sumu, nemůžete se na mě kvůli tomu zlobit. Tak kolik mám peněz?"
Žádná odpověd'.
, Zkuste to aspoň odhadnout."
,
"To bych nerad, protože to může nerealisticky zkreslit pohled"."
,
Šedm a půl miliardy," oznámila Rowan. "To je můj odhad."
Rozhostilo se šokované ticho. Skoro se trefila, že? Určitě se aspoň přiblíži-

la k číslu, jež se objevuje na papírech pro daňový úřad. Možná to vyčetla z jednoho z těch nepřátelsky naladěných mozků, co se snažily před ní uzavřít.
Nakonec promluvila Lauren. Výraz v jejím obličeji se téměř nezměnil.

Lehce se opřela o stůl, v obou rukou svírala tužku.

Máš nárok na veškeré informace," začala mluvit jemným, velice ženským

"
hlasem, který se velmi dobře hodil k jejímu pečlivému účesu a perlovým náušnicím, "Máš naprosto nezadatelné právo vědět, kolik máš peněz a co je tvoje. A rozhodně nebudu mluvit jen za sebe, když řeknu, že s tebou budeme spolupracovat, a to bez výhrad, jelikož k tomu jsme morálně zavázáni. Za sebe musím prohlásit, že shledávám tvůj postoj eticky zajímavý a vítám příležitost diskutovat s tebou o sebemenších podrobnostech týkajících se dědictví. Obávám se pouze jednoho: totiž že tě tato hra brzy přestane bavit dávno předtím, než se všechny karty vyloží na stůl. Přesto jsem ochotna převzít iniciativu a začít pracovat:
Rowan napadlo estli si Lauren vůbec uvědomuje, jak její slova zní mentorsky. Pochybovala o tom. Konečně dědictví "patřilo" těmto lidem více než padesát let a zasluhovali by si od ní větší trpělivost. Nicméně jim nemůže dát to, co by si zasloužili.
"Asi se to jinak udělat nedá," odpověděla Rowan. "To, že chci vědět, co všechno do dědictví spadá, není jen eticky zajímavé, ale pro mě to představuje morální imperativ."
Lauren se rozhodla nereagovat. Iejí jemné rysy zůstaly beze změny, světlé oči se poněkud rozšířily. Ruce svírající tužku na obou koncích se jen nepatrně třásly. Ostatní u stolu Lauren pozorovali a každý po svém se to snažil zakrýt. y
A najednou to Rowan došlo: Lauren je ten mozek, Lauren je mozek firm Mayfair a Mayfair! Celou tu dobu za něj považovala Ryana. V duchu uznala svou chybu a zajímalo ji, zda ta nenápadná dáma vycítila, co si Rowan myslí, Mýlit y jsme se v sabě...
Ovšem bezvýrazná tvář a uhlazené způsoby mohly znamenat cokoliv.
, p
"Můžu se tě na něco zeptat ozvala se zase Lauren oči stále u řené na Rowan. "Je to samozřejmě čistě obchodní otázka, abys tomu rozuměla.

"
listé,"
"Myslíš, že dokážeš být bohatá? Myslím tím opravdu bohatá. Budeš si s tím umět poradit?"
Rowan měla nutkání se zasmát. Otázka jí připadla téměř osvěžující, i když zase obsahovala mentorování a vlastně i urážku. Myslí jí proběhlo mnoho odpovědí. Nakonec si vybrala tu nejjednodušší.

159

"Ano," ujistila ji. "A chci vybudovat komplexní nemocnici."
Ticho.
Lauren přikývla. Složila ruce na stole, očima přelétla všechny shromážděné. "Nemyslím si, že by zrovna toto představovalo nějaký problém," prohlásila klidně. "Je to zajímavý nápad. A my jsme tady proto, abychom dělali, co si přeješ."
Ano, tato žena byla mozkem celého podniku. Ryanovi a Randallovi dovolila, aby mluvili v jejím zastoupení. Ona bude Rowaninou učitelkou a s ní nakonec bude muset bojovat.
To nevadí.
Rowan měla, co chtěla. Dědictví bylo tak reálné jako dům a rodina. A její sen se vyplní. Ted' už to věděla.
"Domnívám se, že bychom nyní mohli přistoupit ke konkrétním problémům. Co myslíte?" otázala se Rowan. "Potřebujete udělat seznam věcí v domě na First Street? Mám dojem, že se o tom mluvilo. A pak jsou tady Carlottiny věci. Odnese je někdo?"
"Ano, ten dům," okamžitě reagoval Ryan. "Došla jsi k nějakému rozhodnutí?"
"Hodlám ho zrestaurovat a chci v něm žít. Brzy se provdám za Michaela Curryho, možná ještě před koncem roku. Bude to náš domov."
lako by do místnosti vniklo jasné světlo a každého opředlo svým teplem a září.
"Ale to je nádhera!" skoro vykřikl Ryan.
"To opravdu ráda slyším," potěšeně pravila Anne Marie.
"Nemáš tušení, co ten dům pro nás znamená," ujišťoval ji Pierce.
"Ani si neumíš představit," ozvala se rozvážně Lauren, "jak tato zpráva všechny potěší."
len Randall mlčel, těžká víčka přivřená a žilnaté ruce složené v klíně, pak se jaksi smutně připojil: "To je překvapení."

"
Může tedy někdo přijít a odnést Carlottiny věci?" opakovala Rowan.

"
Nechce se mi tam, dokud se tohle nevyřeší."
"Samozřejmě," ujistil ji Ryan. "Už zítra začneme s invetarizací a Gerald Mayfair si přijde pro Carlottiny věci."
"Taky je tam potřeba uklidit, Najmout nějakou firmu, někoho, kdo by vydrhl podlahy v pokoji v druhém patře a vyměnil všechny matrace."
"Aha, ty sklenice," vzpomněl si Ryan. "Ty odporné sklenice."
"Už jsem je dala pryč."
"Co v nich, proboha, bylo?" vyzvídal Pierce.
Randall na ni zahlížel zpod těžkých přivřených víček.

160

,Něco v nich hnilo. Pokud uklízečky zbaví místnost zápachu a odklidí
,
matrace, může se začít s opravou domu. Všechny matrace, myslím..."
"Jistě, začít od nuly. Postarám se o to. Pierce tam může zaskočit hned ted':'
"Ne, půjdu tam sama."
"To je úplný nesmysl, Rowan;' odporoval Pierce, který už stál. "Nech mě to udělat samotného. Zařídím to. Chceš tedy vyměnit všechny matrace? Ty

starožitné postele jsou dvojité, jestli se nepletu. Počkej. lsou tam čtyři. Dám je dovézt dnes odpoledne."
No to e úžasné," nadšeně vykřikla Rowan, "Na pokoj pro služku se zatím nemusí ani sáhnout a lulienova postel se dá rozmontovat a uskladnit."
"Jasně. Co ještě pro tebe můžu udělat?"
"To je víc než dost. O ostatní se postará Michael. Michael povede opravy celého domu:
"Je to dost úspěšný podnikatel, že ano?" tiše podotkla Lauren. Okamžitě si však uvědomila, že jí uklouzlo něco, o čem se nemluví. Sklopila oči a potom se podívala na Rowan, snažíc se maskovat své rozpaky.
Aha, už si ho prověřili. lestlipak vědí o jeho rukou?

"Rádi bychom tě tu ještě chvilku zdrželi," rychle se snažil zachránit situaci Ryan. "Mám pro tebe připravené nějaké papíry a pak bychom se mohli podívat na základní listiny vztahující se k dědictví..,"
listě. Tak se do toho pustíme. Nic si nepřeju víc."

"Ujednáno. A potom té vezmeme na oběd. Pokud nemáš žádné jiné plány, půjdeme ke Calatoirovi:'
"To zní báječně,"
A tak to všechno začalo.

***

Ve tři hodiny dorazila do domu na First Street. Bylo parno, přestože nebe pokrývaly mraky, Pod rozložitými duby se tetelil horký vzduch. Jak vystupovala z taxíku, všimla si rojícího se hmyzu v hlubinách stínů. Dům jí opét okamžitě uchvátil. Zase je tu sama. A ty sklenice jsou pryč a panenky a Carlottiny věci také. Zaplaťpánbůh!

V ruce držela klíče. Ukázali jí papíry vztahující se k domu, který v roce 1888 k dědictví připojila Katherine. Ted' patřil jí a nikomu jinému. A stejně tak ty miliardy, o nichž nikdo nechtěl mluvit nahlas. Všeckno je moje.
Gerald Mayfair, sympatický mladý muž nevýrazné tváře a neurčitých rysů,

právě vycházel z hlavních dveří. Rychle jí vysvětloval, že je na odchodu. Už naložil poslední karbici s Carlottinými věcmi do kufru svého auta.
S úklidem skončili před půl hodinou.
Rowan mu podala ruku, což ho trochu znervóznilo. Nemohlo mu být víc než pětadvacet a nepřipomínal nikoho z Ryanovy rodiny. Měl drobnější obličej a jiné držení těla než ostatní. Působil však příjemně - takovým typům se obyčejně říká slušný mladík.
I hlas měl příjemný.
Carlotta si přála, aby její věci dostala Geraldova babička. Samozřejmě nábytek zde zůstane. Patří Rowan. Je starý - pochází z dob Carlottiny babičky Katherine, která dům zařizovala.
Rowan mu poděkovala, že všechno vyřídil tak rychle. Ujistila ho, že přijde na zádušní mši za Carlottu.
"Nevíš, jestli se už konal... pohřeb?" Užila to správné slovo pro skutečnost, že člověka uloží do otvoru v hrobce?
Ano, Carlottiny ostatky byly pohřbeny dnes ráno. Šel na hřbitov se svou matkou. Rowanin vzkaz, aby si vyzvedli Carlottiny věci, na ně čekal doma, když se vrátili z obřadu.
Znovu mu moc poděkovala a vyjádřila přání, že by se chtěla setkat s celou jeho rodinou. Jen přikývl.
"Bylo opravdu moc hezké, že se zúčastnili vaši přátelé," řekl nakonec.
"Moji přátelé? Zúčastnili čeho?"

"
Pohřbu dnes ráno na hřbitově. Pan Lightner a pan Curry."
"Jistě. Taky jsem tam měla přijít."

"
To nevadí. Ona si vlastně žádný obřad nepřála. A..."
Chvilku na vydlážděné cestičce otálel, podíval se na dům a bylo jasné, že chce něco říct, ale neodvažuje se promluvit.
"Tak to řekni, prosím tě.
Možná že viděl rozbité sklo, ještě předtím, než ho uklidili. Určitě si nenechal ujít příležitost prohlédnout si místo, kde ležela ta "kostra", tedy jestli četl ráno noviny, nebo mu to řekl někdo z rodiny, což bylo víc než pravděpodobné.
"Vy tu budete bydlet?" zeptal se náhle.

"
Plánuju opravy celého domu. Chci, aby vypadal jako dřív. Byl nádherný, Můj muž,.. tedy budoucí manžel je odborník na opravy domů, jako je tenhle, a tvrdí, že dům má solidní základy. Nemůže se dočkat, až začne s prací."
Stál bez hnutí v tetelícím se vzduchu, obličej plný očekávání a nerozhodnosti se mu trochu leskl potem. Nakonec se odhodlal: "Víte, ten dům už viděl mnoho tragédú. To vždycky tvrdila teta Carlotta."

"A taky dnešní noviny," usmála se Rowan. "Jenomže zažil i spoustu šťastných chvil. Za starých časů to byly celé desítky let. Přála bych si, aby se to opakovalo."
Chvíli trpělivě čekala a pak se zeptala: "Ale vážně, co mi chceš říct?"
Zavadil jí očima o tvář a pak je sklopil, povzdechl si a ohlédl se na dům.

"Asi bych vám měl říct, že Carlotta... že Carlotta po mně chtěla, abych ten dům po její smrti podpálil."

"
Cože? To snad není pravda!"
"Nikdy jsem neměl v úmyslu to udělat. Pověděl jsem o tom Ryanovi a Lauren. A také rodičům. Měl jsem dojem, že by to měli vědět. Carlotta na zničení domu tvrdošíjně trvala. Taky mi poradila jak to provést: začít nahoře - založit požár olejovou lampou, která tam někde je - a pak postupovat dolů do prvního patra a zapálit tam závěsy. Nakonec totéž v přízemí, Musel jsem jí to slíbit. Dala mi klíč."
Podal klíč Rowan.
Vlastně ho ani nepotřebujete. Přední dveře se nezamykaly aspoň padesát let. Carlotta věděla, že neumře dřív než Deirdre, a dala mi tyhle instrukce."
"Kdy to bylo?"
"Už si to ani nepamatuju. Mockrát. Naposledy před týdnem, ani ne. Těsně před Deirdřinou smrtí. Zavolala mě pozdě v noci a připomněla mi:, Zapal to! Ať to celé shoří!"`
"Strašně by všechny ranila, kdyby se to stalo!" zašeptala s hrůzou Rowan.

"To vím. Moji rodiče byli celí zděšení. Báli se, že to podpálí sama. Ale co mohli dělat? Ryan tvrdil, že to Carlotta neudělá. Proč by to jinak chtěla po mně? Taky mi poradil, abych jí to odsouhlasil. Abych slíbil, že to udělám a uchlácholil ji. Pak jsme jen doufali, že se nepožene do nějakých extrémů: `
"To bylo moudré."
Lehce přikývl a očima zase sklouzl na ten dům.
"Chtěl jsem, abyste to věděla," dodal. "Myslel jsem si, že na to máte právo.
"Co mi ještě řekneš?"
Pokrčil rameny a zase na ni pohlédl. Už už uhýbal pohledem, avšak pak si to rozmyslel a upřeně se jí podíval do očí. "Bud'te opatrná," ozval se potichu.
"O to vás moc prosím, Ten dům je starý a ponurý a... Není takový, jak se vám ted' zdá."

"

Jak to?"
"Není to vůbec tak báječný dům... Je to obydlí něčeho... Dalo by se možná říct, že je to obrovská past. Složená z malých pastiček:' Potřásl hlavou. "Už ani nevím, co mluvím. Plácám nesmysly. Jenom... Mám... všichni máme trošku talent cítit věci..."

163

"Vím, co máš na mysli."
"Dobře. Zřejmě jsem vás chtěl varovat. Nic o nás nevíte."
"Zmínila se Carlotta někdy o pasti?"
"Ne, to je můj názor. Chodil jsem sem častěj i než ostatní. A taky jsem byl jediný, koho Carlotta za poslední léta byla ochotná vidět. Měla mě ráda. Proč, to nemám ponětí. Někdy jsem zaskočil jen tak ze zvědavosti, přestože jsem považoval za povinnost být k ní loajální. To nepřeháním. Ale znepříjemňovalo mi to život."
"A ted' jsi rád, že je to za tebou."
"To ano. Jsem. Je strašné něco tzkového říct, jenže ona už stejně nechtěla žít. Sama se o tom zmiňovala. Byla unavená. Přála si umřít. A jednou odpoledne, když jsem se tu náhodou ocitl sám a čekal na ni, mě to napadlo: je to past. Grandiózní, obrovská past. Vlastné nevím, co tím chci říct. Mluvím o tom, že mám intenzivní pocit... Neberte to na lehkou váhu."
"Ayiděl jsi tady někdy něco?"
Na chvilku se odmlčel, i když mu bylo hned jasné, kam Rowan míří.
"Možná jednou," připustil. "Dole v hale. Jenomže třeba jsem si to jen představoval."
Zmlkl a ona také neměla potřebu pokračovat. Chtěl už odejít.
"Rád jsem vás poznal, Rowan," pronesl s lehkým úsměvem.
"Zavolejte mi, když budete něco potřebovat."
Vešla brankou dovnitř a nenápadně sledovala, jak jeho velký stříbrný mercedes odjíždí.
Zůstala sama. Rozhostilo se ticho.
Donesla se k ní vůně leštěnky na dřevo. Vystoupila nahoru po schodech do prvního patra a rychle proběhla místnost po místnosti. Podlahy byly vytřené a na všech postelích ležely nové matrace, ještě zabalené do lesklých igelitových obalů, a nové povlaky a prošívané deky.
Seshora ucítila dezinfekci.
Na schodiště vnikl oknem na odpočívadle jemný vánek. Nahoře v pokojíku, kde bývaly sklenice, vydrhli krásně dočista celou podlahu, až na jednu tmavou skvrnu, která patrně už nepůjde odstranit. Nikde ani střípek skla.
V Julienově pokoji bylo všechno poklizené, krabice postavené na sobě, knihy vyrovnané v řadách, všude útřený prach. Mosazná postel, už rozmontovaná, stála pod umytými okny opřená o zed'. Z místa, kde zemřel Townsend, zmizela tmavá lepkavá hmota.
Všechno ostatní zůstalo jako předtím.
Sešla dolů do Carlottina pokoje. Zásuvky vyprázdněné, toaletní stolek holý, ve skříni nezbylo nic než pár dřevěných ramínek a vůné kafru.

ls4

Ušude ticho. Uviděla se v zrcadle skříně a polekala se. Srdce jí chvíli hlasitě bušilo. Nikde nikdo.
Sestoupila do přízemí, prošla halou do kuchyně. Podlaha byla setřená mopem a ve skříňkách zářila umytá skla. Vznášela se tam vůně vosku a dřeva. Příjemná vůně.

Na dřevěném pultě v přípravně stál černý staromódní telefon.
Zavolala do hotelu. "Co děláš?" zeptala se Michaela.
"Ležím v posteli a teskním a taky se lituju. Šel jsem s Aaronem dneska ráno na hřbitov a úplně mě to dodělalo. Bolí mě celé tělo, jako kdybych se včera porval. Kde jsi? Určitě na First Street, že jo?"

"Ano. A nikdo tady není, věci té staré ženské jsou pryč a matrace taky. Ten pokojík nahoře vydrhli a je krásně čistý."
"Jsi tam opravdu sama?"
"Ano," odpověděla. "A je to báječný pocit. Začalo svítit sluníčko." Rozhlížela se kolem sebe. Sluneční světlo se francouzskými okny štědře vlévalo do

kuchyně, do jídelny, dopadalo na podlahu z tvrdého dřeva. "lsem tady úplně sama."
.,Jdu za tebou " pravil rozhodně.
"Ne, nechod'. Vracím se ted' hned do hotelu. Musíš si odpočinout. Chci, aby ses nechal vyšetřit."
"To nemyslíš vážně."
"Kdy ti naposledy dělali EKG?"
"Prosím tě, ty mě tak vyděsíš, že dostanu infarkt! Když jsem byl v nemocnici, dělali mi tam všechno možné. Srdce mám naprosto v pořádku. Jedin
ý,
co potřebuju, je erotické cvičení ve velkých dávkách, a to pokud možno pořád."

"
To ovšem záleží na tvém pulzu: `
ý v1'
"Prosím tě, Rowan, nech toho. Na žádn šetření mě nedostaneš. A estli tady nebudeš za deset minut, tak si pro tebe dojdu."

"
Budu tam dřív, než si myslíš."
Zavěsila.
Vzpomněla si na něco ze Záznamů: Arthur Langtry napsal, že když se mu zjevil Lasher, rozbušilo se mu nebezpečně srdce a zatočila se mu hlava.
Ovšem Arthur Langtry byl starý pán.
Klid a mír. Neozývalo se nic jiného než zpěv ptáků ze zahrady.
Pomalu prošla jídelnou a krásnými vysokými dveřmi do haly. Otočila se a s potěšením se na ně zahleděla. Cítila se ve srovnání s jejich výškou úplně malinká. Jídelna se utápěla ve slunečních paprscích, které tančily na naleštěné podlaze.

Opřela se na několik vteřin o zed'. Uvolnila se a snažila se vštípit do paměti tento okamžik. Pak si vybavila úzkost a beznaděj včerejšího a předvčerejšího dne, aby ještě víc vynikl pocit dnešní bezstarostnosti. Zlověstná a tragická historie jejího rodu ji kupodivu uklidňovala - vždyť v ní se svými temnými silami má pevné místo! A ona všechno napraví! To je to nejpodstatnější.
Zaplavil ji pocit neuvěřitelné pohody. Všechno je moje.
Obrátila se, a když vycházela z hlavních dveří, všimla si růží ve váze na stolku v hale. Dal je sem Cerald? Asi jí to zapomněl říct.
Zastavila se a pozorně studovala krásné květy, všechny krvavě rudé. Vypadají jako naprosto bezchybné exempláře, jako sen každého zahradníka, pomyslela si. Připomínaly jí nádherné kytice, které zůstaly na hřbitově.
Najednou ji zamrazilo a pomyslela na Lashera: květiny u nohou Deirdre, květiny ve vázách před hrobkou. Vlastně se strašně lekla a na chvíli se jí zase divoce a slyšitelně rozbušilo srdce.
To je absurdní! S největší pravděpodobností sem ty květiny dal Cerald, nebo možná Pierce, když se tady stavil ohledně matrací. Váza do poloviny naplněná čerstvou vodou nebyla ničím výjimečná, a takové růže prodávají v každém druhém květinářství.
Nicméně kytice na ni stejně působila děsivě. Kdyi se jí pulz uklidnil, všimla si, že na těch růžích je něco mimořádně podivného. Nebyla na květiny žádný odborník, ale normálně bývají květy růží přece mnohem menší. Tyhle jsou obrovské! A ta tmavěrudá barva! A stonky a listy! Listy růží mají pravidelný mandlový tvar, kdežto tyto listy jsou nepravidelné, ani jeden se nepodobá druhému. Zvláštní. Jako kdyby se u těch rostlin něco geneticky zbláznilo. Vypadají jako mutace.
A ještě ke všemu se pohybují! Narůstají! Ne, jenom se rozvíjejí, to přece růže dělají -pomalu se rozvíjejí, až nakonec okvětní lístky v kaskádách opadají. Zase se jí zatočila hlava.
Nejspíš je tu nechal Pierce. Co na tom záleží? Asi by mu měla zavolat z hotelu, aby se ujistila, že je přinesl on, a aby mu poděkovala.
Vyšla před dům, vdechla omamně teplý vzduch plnými doušky a pokusila

se přivolat pocit pohody. Dům jí připadal jako chrám. Ohlédla se zpátky ke schodišti, podívala se nahoru. Arthur tam uviděl Stuarta Townsenda.
Ted' tam však nikdo nestál.
Nikdo. Ani v salonu, ani na verandě, po níž se plazily popínavé rostliny.
Nikdo.
"Bojíš se mě?" zeptala se nahlas. 7á vyřčená slova ji podivně rozechvěla. "Čekal jsi snad, že se tě budu bát já? A ted' máš vztek, že nemám strach? Je to tak?"

166

Odpovědělo jí ticho přerušené jen opadáváním okvětních plátků růží na mramorový stolek.
S nepatrným úsměvem se k němu vrátila, vyndala jednu z růží, přitiskla si ji jemně ke rtům a vyšla ze dveří. Květ ji hedvábně hladil.
Byla to opravdu obrovská růže. Podívej se, kolik má okvětních lístků, a i ty jsou zblízka každý jiný. Růže najednou začala rychle uvadat. Plátky už vlastně hnědly a na okrajích se kroutily.
Naposledy si přivoněla a odhodila růži v zahradě. Vyšla z branky.

167

DEVET

Přestože ve středu u večeře v Oak Haven začal Michael s Rowan a Aaronem plánovat přesný postup oprav domu, ve čtvrtek ráno nastal na First Street blázinec.
Myšlenky, které Michaela napadly v souvislosti s hrobkou, vstupními dveřmi a číslem třináct, si zapsal do zápisníku a už se jimi nechtěl dál zabývat.
Cesta na hřbitov i smuteční obřad se jaksi nepovedly. Nebe pokrývaly mraky, přesto bylo ráno kouzelné - v New Orleansu ani jiné být nemůže. Líbila se mu procházka, při níž mu Aaron vysvětloval, jak potlačit některé představy vyvolané tou schopností rukou. Cvičil podle Aaronových rad: holýma rukama se tu a tam dotýkal sloupků u branek nebo mnul v prstech snítky divoké libery a odháněl rojící se představy asi tak, jako od sebe člověk odhání neodbytné černé myšlenky. K jeho velkému překvapení Aaronova metoda účinkovala.
Ovšem hřbitov mu dobrou náladu pokazil. Nenáviděl ho. Protivila se mu jeho romantická krása a přímo ho odpuzoval pohled na haldy uvadajících kytic z Deirdřina pohřbu, které se kupily kolem celé hrobky. Z prázdného, šklebícího se otvoru, kam měla být uložena Carlotta Mayfairová k poslednímu odpočinku, na něj zavanula hrůza,
Jak tam stál, uvědomil si i v tom stavu, v němž se nacházel, že dvanáct míst na rakve v hrobce spolu s reliéfem dveří nebo veřejí na portálu lze chápat jako třináct "vchodů". A pak už se objevil jeho přítel Jerry Lonigan s několika pobledlými Mayfairy a také rakev, v níž nepochybně spočívaly ostatky Carlotty Mayfairové. Přítomný kněz pronesl nčkolik slov a pak rakev rychle zasunuli do připraveného otvoru. Celý obřad trval jen velmi krátce.

168

Dvanáct otvorů, dveře ve tvaru klíčové dírky, rakev, jež zmizela v hrobce. Bum! Očima znovu zabloudil k reliéfu dveří. Vypadaly úplně stejně jako dveře domu na First Street. Ale proč? Lidé se začali loučit, došlo k výměně zdvořilostních frází; přítomní Mayfairové se totiž domnívali, že Michael a Aaron se dostavili na hřbitov kvůli Carlottinu pohřbu, a než odešli, méli potřebu jim poděkovat.
"Pojd' se mnou někdy na pivo," vyzval Jerry Michaela.
"Pozdravuj moc Ritu."

Nad hřbitovem se rozhostilo bzučící, omamné ticho. Ani jedna z událostí, které od začátku své odysey zažil, dokonce ani ty odporné sklenice, Michaela nenaplnila takovým děsem jako tato hrobka.
"Je jich třináct," oznámil tragicky Aaronovi.
"Jenomže tady pohřbili mnohem víc lidí," vysvětloval Aaron. "Vždyť víš, jak se to běžně dělá."
"To s tím nesouvisí. Tady jde o ten vzorec," trval Michael nešťastně na svém. "Jen se na to podívej. Dvanáct otvorů a ty dveře. Říkám ti, je to vzorec. Věděl jsem hned, že číslo třináct je nějak spojeno s dveřmi. Akorát jsem nevěděl jak."
Zatímco Aaron v předním pokoji odpoledne psal na počítači - zřejmě pokračování historie rodu Mayfairů -, Michael čekal na Rowan a ty dveře do svého zápisníku nakreslil. Nenáviděl je. Nenáviděl ty prázdné otevřené vstupní dveře.
Určitě jsem je uiděl ještě někde jinde, zapsal si. Jenom si nemohu uzpomenout kde.
Už pouhou myšlenku na ně nesnášel. Ani ten přízrak, který usiloval stát se člověkem, v něm nevyvolával takovou hrůzu a obavy.
Později, už za soumraku, když večeřeli v patiu v Oak Haven za mihotavého světla svíček vrhajících stíny, se rozhodli, že už nebudou trávit čas spekulacemi a dohady. Udělají, co si předsevzali. Michael a Rowan strávili noc v přední ložnici domu - byla to příjemná změna prostředí. Ráno, když Michaela v šest hodin vzbudilo slunce pražící mu do obličeje, Rowan už seděla na balkoně s druhou konvicí kávy. Michael netoužil po ničem jiném než pustit se do práce.
Jakmile v devět dorazili do New Orleansu, začalo to.
Nikdy ho žádná práce tolik nebavila.
Michael si vypůjčil auto a objížděl celé město. Zastavoval, aby si zapsal jména stavebních firem, provádějících náročné opravy a rekonstrukce domů v nejlepších čtvrtích města, a také proto, aby si pohovořil s předáky i s dělníky rovnou na místě. Někdy ho ti ochotnější pustili dovnitř a ukazovali mu,

co ajak dělají. Michael se zajímal o výši platů v New Orleansu a vyptával se na truhláře a malíře shánějící práci.
Ohvolával místní architekty, kteří se proslavili návrhy na opravy starých panských domů a žádal od nich různá doporučení. Lidé se k němu chovali neobyčejně přátelsky, což ho téměř vyvádělo z míry, a když se zmínil, že se jedná o dům patřící rodině Mayfairových` všichni se mohli ochotou přetrhnout.
I přesto, že se v New Orleansu dost stavělo a poměrně značný počet domů byl renovován, nacházely se ve městě spousty nezaměstnaných řemeslníků. Konjunktura naftového průmyslu na začátku sedmdesátých a osmdesátých 1et vedla k nadšenému zájmu o restaurování starých zchátralých domů. Nicméně nyní město zahaloval mrak naftové krize, peněz hylo pomálu, což se samozřejmě odrazilo i na trhu s nemovitostmi: domy se dostávaly do dražby kvůli nezaplaceným hypotékám a ceny nádherných panských sídel klesly na polovinu své hodnoty.
Do jedné hodiny odpoledne Michael najal tři party vynikajících malířů a lakýrníků a také tým nejlepších štukatérů ve městě - mulaty, propuštěné z otroctví dlouho před občanskou válkou, kteří po sedm nebo osm generací zdobili stropy a zdi v celém New Orleansu.
Zaměstnal také tři skupiny instalatérů, jednu firmu na opravu střech těšící se výborné pověsti a známého zahradního architekta, který měl zpustlou zahradu na First Street uvést do původního stavu. Ve dvě odpoledne si spolu s Michaelem prohlíželi pozemek a ten člověk určoval, které jednotlivé obrovské kamélie a azalky i staré růžové keře se ještě daly zachránit.
Do domu nastoupily dvě uklízečky - na doporučení Beatrice Mayfairové- a začaly čistit nábytek, leštit stříbro a umývat porcelán léta odpočívající pod vrstvami prachu.
V pátek ráno se mají dostavit dělníci, aby vyčistili bazén a zároveň zjistili, co je na něm třeba opravit nebo udělat nového. Také přijde návrhář kuchyní a specialisté na statiku, kteří zkontrolují základy domu a stav balkonů. Michaelovi se podařilo najmout slavného truhláře, Darta Henleye, jenž se navíc vyznal ve všech ostatních řemeslech a s nadšením přijal nahídku, ahy se stal Michaelovou pravou rukou.

V pět hodin si Michael nasadil masku proti prachu a s baterkou v ruce vlezl do základu domu, kde se asi tři čtvrtě hodiny plazil. Ověřil si, že vnitřní
zdi jsou pevně zakotvené přímo do země a navazují na sebe. Základy domu byly suché a čisté a natolik prostorné, že se do nich dají položit topenářské trubky.
Mezitím se dostavil do domu Ryan Mayfair, aby oficiálně provedl inventari-

zaci a odhad Deirdřina a Carlottina majetku. Spolu s ním pracovali v domě mladí právníci včetně Pierceho, Franklina, Isaaka a INheatfielda Mayfairových -všichni byli potomci bratrů, kteří založili firmu. Doprovázeli je obchodníci se starožitnostmi. Ti určovali původ jednotlivých věcí i jejich ceny a opatřovali cedulkami každé zrcadlo, lustr, obraz nebo křeslo.
Z půdy byl na světlo světa snesen starý drahocenný francouzský nábytek a zjistilo se, že stoly jsou v naprostém pořádku a krásné židle potřebují jen nové čalounění. Došlo i na Stelliny poklady - nádherné kousky ve stylu art deco, jež se nacházely v takovém stavu, že nevyžadovaly žádné opravy.
Došlo k mnoha zajímavým objevům; staré olejomalhy, perské koberce plné kafrových kuliček, goblény, lustry z Riverbendu - všechno se třídilo a značkovalo.
S touto činností skončili po setmění.
Ryan poznamenal: "Jsem moc rád, že ti nemusím hlásit žádné další mrtvoly!" Později, už z kanceláře, zavolal, že dlouhatánský seznam věcí je téměř totožný se seznamem pořízeným po smrti Anthy. S některými věcmi se ani nemuselo hýbat. "Jen jsme je prostě odškrtávali:' Dokonce souhlasil i počet šperků. Už mají všechno sepsáno a Rowan může listiny dostat třeba hned.
V té době se už Michael vrátil do hotelu. Pořádně se najedl dole v honosné jídelně a pak se nahoře v pokoji prohíral hromadou nejrůznějších knih o architektuře, které nakoupil v několika knihkupectvích. Ukazoval Rowan obrázky domů, jež sousedily s jejím, a také další panská sídla roztroušená po celé Zahradní čtvrti.
Michael si pořídil v obchodě K. a B. na Louisiana Avenue stavební deník na záznamy o domě a zapsal si tam úkoly a postup prací. Ráno musí zavolat obkladače a pozorně prohlédnout starobylé koupelny, protože příslušenství, armatury i baterie se mu moc líbily a nechtěl cokoliv měnit, pokud to nebude nezbytně nutné.
Rowan studovala dokumenty přichystané k podpisu. Odpoledne otevřela u Whitney Bank pro xsebe i Michaela společný účet, na nějž uložila tři sta tisíc dolarů, takže Michaelovi už mohla předat kreditní kartu a šekové knížky.
"Na peníze se neohlížej. Ať to stojí, co to stojí; ` oznámila mu. "Ten dům si zaslouží to nejlepší,"
Michael se šťastně zasmál. Znělo to jako splnění jeho snu - pracovat na domě, aniž člověk musí brát ohled na rozpočet, přistupovat k renovaci jako k uměleckému dílu a řídit se pouze svými představami.
V osm hodin sešla Rowan do hotelového baru na schůzku s Beatrice a Sandrou Mayfairovými. Vrátila se asi za hodinu. Zítra se sejde s dalšími příbuznými na snídani. Bylo jí to příjemné. Všichni mluvili a mluvili a jí se líbil

jejich jižanský přízvuk. Vždycky raději poslouchala, než mluvila, a tady ji nikdo do řeči nenutil.
"Ale řeknu ti jedno, Michaeli," svěřila se. "Hodně toho vědí, tedy o rodinných záležitostech, ale na veřejnost s tím nechodí. Daly mi najevo, že staří členové rodiny znají spoustu zvláštních příhod. S těmi je třeba se setkat. Musím získat jejich důvěru."

***

V pátek ráno šla Rowan do města, aby podepsala nějaké další dokumenty.
V domě se začali rojit řemeslníci: pokrývači, instalatéři s nejrůznějšími trubkami, štukatéři s kbelíky, žebříky a s igelitovými plachtami na zakrytí

nábytku, od bazénu se ozýval zvuk nějakého stroje, asi pumpy.
Michael se pustil do plánování práce s obkladači. V přední koupelně Rowan chtěla sprchu, ale nepřála si, aby se kvůli tomu zrušila starožitná vana. Znamenalo to odtrhnout nějaké kachlíky, udělat výklenek do zdi a připevnit ke sprše skleněnou stěnu. Michael a Rowan se rozhodli jako první opravit přední koupelnu a ložnici, aby se mohli do domu co nejdříve nastěhovat.
"Za tři dny to máte hotový, šéfe," slíbil parťák.
Štukatéři již odstraňovali ze stropu v ložnici staré tapety. Musí se zavolat elektrikáři - vždyť dráty vedoucí k lustru nikdy nebyly pořádně izolovány. Místo starého lustru Michael s Rowan chtějí stropní osvětlení doplněné elektrickým ventilátorem. Poznámka do stavebního deníku.
Kolem jedenácté Michael zabrousil na krytou verandu. Za ním v salonu hlučně pracovaly dvě uklízečky. Smály se. Návrhář doporučený Beou tam měřil okna na nové závěsy.
Ty sítě musí pryč, říkal si v duchu Michael a pak si to zapsal. Podíval se na staré houpací křeslo. Bylo umyté a podlaha na verandě čistě vydrhnutá. Včely bzučely v keřích před okny. Skrz velké husté listy banánovníku zahlédl dělníky pracující kolem bazénu. Postupně odkrývali stále víc dlážděné plochy (nikdo ji tam neočekával), na níž byla navršena půlmetrová vrstva zeminy. Zhluboka se nadechl, oči upřené na velký myrtový strom.
"Ještě se neskácel ani jeden žebřík, Lashere." Jeho šepot se rozplynul do prostoru.
Ozývalo se jen bzučení včel, hlasy dělníků, vrčení sekačky na trávu, kterou právě někdo nastartoval, a někde v domě zaslechl vrtačku. Mrkl na hodinky. Každou chvilku se tu objeví specialisté na zavedení klimatizace. Michael na-

vrhl systém osmi různých čerpadel, které by sloužily jak k topení, tak k ochlazování. Největší problém představovalo jejich umístění - podkroví bylo přeplněno krabicemi, knihami a pánbůhví čím. Možná by se mohly dát přímo pod střechu.
A máme tu podlahy. Ano, nechá si udělat odhad, co by stá(a oprava, co nejdřív. Podlaha v salonu si zachovala dokonce i starý lak, i když na ni od dob Stelliných večírků nikdo nesáhl. Na té se nemusí nic měnit. V ostatních místnostech je to horší - podlahy tam byly nejen špinavé, ale i hrozně zašlé. S podlahami se nedá začít, dokud neskončí štukatéři, protože ti nadělají spoustu prachu, takže nemá cenu nic natírat nebo dokonce leštit. Musí se jít podívat, jak si vedou lakýrníci. Měli by ted' nastoupit na okna zvenku. Čekají, až dělníci na střeše dodělají hrubé práce. Ovšem mohou si zatím připravovat okna a okenice - to vyžaduje spoustu práce. Co dál? Aha, telefonní rozvody. Rowan chce všude telefony, což vyžaduje něco jako ústřednu. Vždyť dům je tak obrovský! A ještě tu jsou převlékárny u bazénu a zbytky budov pro služebnictvo se stájemi. Napadlo ho, že práci na těchto přístavbách - jejich úplnou renovaci - by mohl zadat jako samostatný úkol nějaké stavební frmě.
Taková zábava! Ale jak to, že mu to prochází? Kdo hraje s kým o čas?
Nechtěl se Rowan svěřit se svými skrytými obavami - nebo spíš jistotou -, že lidi, kteří tu pracují, někdo sleduje, že dům sám působí jako živá bytost. Možná v něm přetrvávají představy, jež viděl v podkroví, nebo prostě se tady kolem vznášejí duchové připoutaní k zemi. I když na ně moc nevěřil. lenomže za dlouhá léta tento dům do sebe vstřebal osobnosti nejrůznějších Mayfairů - u starých stavení je to běžné. Pokaždé, když se otočil, čekal, že zahlédne něco nebo někoho, přestože tam ve skutečnosti nic nebylo.
Když vkročil zpátky do salonu, téměř ho překvapilo, že tam našel jen sluneční světlo a zašlý nábytek. Obrovská zrcadla tyčící se nad krby jako by tuto místnost strážila, staré obrazy v těžkých rámech byly pokryté prachem. Dlouze se zadíval na portrét Stelly - byla to kolorovaná fotografie. Měla tak líbezný úsměv, a ty lesknoucí se havraní vlasy! Pokukovala na něj, ano, hleděla mu přes špinavé sklo přímo do očí.
"Přejete si něco, pane Miku?" zeptala se ho mladá uklízečka. Zavrtěl hlavou.
Otočil se k prázdnému houpacímu křeslu. Nepohnulo se? To je pitomost.
!en si takhle o něco koleduje. Sklapl stavební deník a pomalu odcházel.
Vjídelně na néj čekal loseph, bytový architekt.
A byla tu Eugenia. Eugenia chtěla pracovat. Určitě se pro ni něco najde.
Vždyť nikdo jiný nezná ten dům tak dobře jako ona. Strávila tady přece pět

let.'A taky dnes ráno oznámila svému synovi, že jí ještě není tolik, aby šla do starého železa, a že bude pracovat až do posledního dechu.
Bude si doktorka Mayfairová přát hedvábné závěsy? ptal se návrhář. Určitě z hedvábí? Má velký výběr damašků a sametů. Z těchto materiálů by ji to přišlo o polovinu levněji.

Když se Michael v poledne stavil v kanceláři Mayfair a Mayfair, Rowan s podepisováním ještě neskončila. Překvapilo ho, jak ho Ryan přívětivě a mife přivítal.
"Než zemřela Antha a Deirdre, existoval v rodině takový zvyk, že nastávající správkyně Mayfairského dědictví věnovala nejrůznějším příbuzným peněžité, popřípadě i jiné dary," vysvětloval Ryan. "Rowan chce tuto tradici obnovit. Dáváme dohromady seznam Mayfairů, kterým by se mohl hodit nějaký finanční příspěvek. Beatrice sedí u telefonu a všechny obvolává. Není to tak šílené, jak se na první pohled zdá. Většina Mayfairů samozřejmě peníze má, vždycky tomu tak bylo. Nicméně spousta mladých studuje na středních školách, několik dělá medicínu, jiní zase spoří na byt nebo dům. ledná se o takovéto záležitosti. le to od Rowan chvályhodné, že se rozhodla oživit tuto rodinnou tradici. Samozřejmě, dědictví je obrovské..."
I přes Ryanovo laskavé vystupování Michael vycítil, že právník je jaksi ve střehu a pozoruje ho. Ovšem to bylo přirozené. Zkoušel, jak Michael bude reagovat na tyto informace. Ten jenom přikývl a pokrčil rameny. "Zní to báječně:
K večeru se Michael a Rowan vrátili na First Street. Radili se s dělníky u bazénu. Bahno vynesené ze dna nesnesitelně páchlo a polonazí a bosí chlapi ho vyváželi v kolečkách pryč. Starý beton v bazénu popraskal jen na povrchu a voda jím neprosakovala. Bylo to celkem jisté, jelikož nikde poblíž bazénu se neobjevovala vlhká místa. Parťák Michaelovi oznámil, že někdy uprostřed příštího týdne by mohli skončit.
"Jestli to doděláte dřív, budu radši, vložila se do rozhovoru Rowan. "lsem ochotná vám zaplatit sobotní a nedělní přesčasy, to není problém. Jen kdybyste to urychlili. Ted' je na to hrozný pohled."
Dělníci přijali s povděkem možnost vydělat si víc. lak se brzy ukázalo, nikomu nevadilo pracovat o víkendu.
Ostatně do bazénu už začali instalovat vytápění a filtrovací zařízení. Přívod plynu se nemusel opravovat a nové elektrické vedení se už zavádělo.

1 ?4

Michael telefonicky zajistil další partu lakýrníků a jiných řemeslníků na opravu převlékáren. Jistě, mohou pracovat i v neděli. Opravit převlékárny, nalakovat dveře, upravit sprchy a záchody, to přece není tolik práce.
"lakou chceš, aby měl dům barvu?" zeptal se Michael. " Pustí se do fasády dřív, než si myslíš. A chceš, aby převlékárna a oddělené přístavby byly stejné barvy?"
"laký máš na to názor ty?" odpověděla otázkou Rowan.
"Mně by se líbila původní barva, šedofialová. A také tmavozelené okenice. Zachoval bych všechno podle starých plánů: na balkonech modré střechy a šedivé podlahy. Železná zábradlí bych natřel načerno. Mimochodem, našel jsem človíčka, který k zábradlí dodělá chybějící kusy. Už na tom pracuje. Vyrábí si zatím formy. Má vlastní obchod dole u řeky. Už ti někdo vyprávěl o železném plotu, co ohraničuje pozemek?"
"Ne. O co jde?"
"Je ještě starší než dům. Pochází z počátku devatenáctého století. le to prefabrikát. Už tenkrát to tak vyráběli. Táhne se po First Street a dole se stáčí na Camp Street. Původní pozemek byl obrovský. Plot by se měl znovu natřít. Stačí jeden nátěr kvalitní černé barvy a bude to. Je v dobrém stavu."
"Michaeli, najmi tolik lidí, kolik potřebuješ," skočila mu do řeči Rowan. "Šedofialová barva se mi zdá bezvadná. A jestli se budeš muset rozhodovat a já nebudu po ruce, nečekej na mě. Prostě udělej všechno podle sebe. Vím, že to domu nejvíc prospěje. Na peníze se neohlížej."

"Miláčku, ty jsi sen každého stavitele!" pravil nadšeně Michael. "No, začínáme ve velkém. Ted' už ale musím jít něco dělat. Vidíš tamhletoho člověka u zadních dveří? Jde mi říct, že má problém - zdi nahoře v koupelně. Věděl jsem to."
"Prosím tě. Hlavně to s tou prací nepřeháněj," zašeptala mu mazlivě do ucha tím svým sametovým hlasem. Až ho zamrazilo. Mezi nohama ucítil pulzující vzrušení, když se přitiskla ňadry najeho paži. Na to ted' není čas.
"Já a přehánět?" zasmál se. "Vždyť se teprve rozjíždím. Ještě něco ti povím, Rowan. V tomhle městě je pár baráčků, kterým těžko můžu odolat. Budoucnost se mi už rýsuje. Až tohle dodělám, tak si na Magazine Street otevřu firmu. Nadějné vyhlídky, víš? Ty domy se dají dělat pomalu a já je krásné opravím a dostanu zpátky na trh. Tenhle dům je jenom začátek."
"Kolik bys na to potřeboval?"
"Ale miláčku, já mám peníze," usmál se a rychle ji políbil. "Mám spousty peněz. Zeptej se bratrance Ryana, když mi nevěříš. lestli si mě v tomhle směru neprověřil, tak se hodně pletu."
"Michaeli, jestli o tobě řekne křivé slovo...

1 ?5

"Klid, Rowan. Jsem v sedmém nebi!"
Sobota i neděle proběhly stejně hekticky. Zahradníci pracovali až do soumraku - celou zahradu zbavili plevele a z neproniknutelného křoví vyprostili další železný zahradní nábytek.
Rowan, Michael a Aaron si postavili stůl s židlemi doprostřed trávníku a každý den tam obědvali.
Aaron se prokousával lulienovými knihami, jenomže v nich nenašel nic jiného než jména a krátké nesrozumitelné zápisy. Žádný životopis.
"Zatím se domnívám, že jsem narazil na seznam lidí, kterým se lulien mstil," oznámil a přečetl jim ukázku: "4. dubna 1889 jsem Hendricksona vyplatil, jak si zasloužil. 9. května 1889 mi Carlos za své chování zaplatil. 7. června 1889. Wendell mě včera rozzuřil. Tak jsem mu předvedl pár věcí. Už se nemusím ničeho obávat."
Aaron vysvětloval: "Takhle to pokračuje pořád dokola. Stránku po stránce, knihu po knize. Občas narazím na nějakou mapku nebo nákres či na nějakou finanční zprávičku. Vcelku je to však jen seznam podobných poznámek, jaké jsem vám četl. Asi dvaadvacet do roka. Ještě jsem neobjevil ani jediný delší zápis. lestli ten životopis vůbec existuje, tak v těchto denících není."
"A co podkroví? Pustíte se do toho?" zeptala se Rowan.
"Ted' radši ne. Včera jsem upadl."

,
,O čem to mluvíte?"
"Upadl jsem na schodech v hotelu. Nechtělo se mi čekat na výtah. Skutálel jsem se až na odpočívadlo v prvním patře. Mohlo to dopadnout hůř."
"Aarone, proč jste se mi o tom nezmínil?"
"Neměli bychom z toho nic vyvozovat. Na to je příliš brzy. A vcelku na tom neshledávám nic podivného - až na to, že si nevzpomínám, že bych ztratil rovnováhu. Najednou jsem padal. Bolí mě kotník, a proto bych se nechtél šplhat do podkroví."
Aaronovo sdělení Rowan sklíčilo. Pak do ní vjel vztek. Vzhlédla na fasádu domu. Kam se podívala, všude pracovali dělníci - na parapetech, balkonech, na otevřených oknech ložnice.
"Zbytečně se neznepokojujte," chlácholivě se ozval Aaron. "Chci, abyste to věděla, ale prosím vás, není třeba se vzrušovat."
Rowan se nedostávalo slov. To bylo nabíledni. Michael cítil její narůstající vztek, všiml si, že jí zuřivost pokřivila obličej.
"Tady se nepřihodilo nic," prohodil Michael k Aaronovi. "Aspoň nic, co by stálo za povšimnutí nebo za zmínku. To by nám někdo hlásil."
"Nespadl jste jen tak sám od sebe, vid'te?" potichu pronesla Rowan.
"Spíš ne," připustil Aaron.

176

"On vás pronásleduje."
"Asi to tak bude," přisvědčil Aaron. "Pokud k tomu má příležitost - větši-

nou když nejsem v pokoji -, s potěšením rozhazuje Julienovy knihy. Myslím si, že byste i to měli oba vědět, ale hlavně se kvůli tomu netrapte."
Proč to dělá?"
"
"Třeba chce upoutat Rowaninu pozornost," odvětil zamyšleně Aaron.

"Zatím se to nedá s určitostí říct. Ať už tomu je jakkoliv, věřte mi, že se o se-
be dokážu postarat. Důležité je, že práce na domě pokračuje podle plánu: `
"Ano. Tady nejsou žádné problémy," přitakal Michael. Do zpěvu mu však nebylo.
Po obědě Michael vyprovodil Aarona k brance.
"Jenom si tu užívám zábavy a nic vlastně nedělám..: ` s trpkostí v hlase podotkl Michael.
"Nic neděláš! Co to, prosím tě, říkáš za nesmysly!" přerušil ho téměř rozhořčeně Aaron.
"Už bych hrozně chtěl, aby se něco dělo," odvětil na to Michael. "Určitě vyhraju - až to začne. Jenže to čekání mě přivádí k šílenství. Na co vlastně čeká?"
"Co tvoje ruce? Musíš to zkusit bez rukavic."
"Zkouším to. Každý den si je na několik hodin sundám. Jenomže si pořád nemůžu zvyknout na tu horkost a ani na to, jak se mi hLavou šílenou rychlostí něco míhá, přestože všechny ostatní představy potlačím. Poslyš, chceš, abych s tebou šel do hotelu?"
"Samozřejmě že ne. Uvidíme se tam večer, jestli budete mít čas na skleničku."

"
Tak dobře. Snad se mi to všechno zdá," řekl najednou Michael. "Je to pro mě jako sen."
"Pro mě taky, dodal Aaron.
Věříš mi?"
"
"Proč se mě, prosím tě, ptáš na tak jasnou věc?"
"Vyhraju? Splním své poslání?"
"Co si o tom myslíš ty?"
"Myslím si, že mě Rowan miluje a že všechno dopadne báječně:'
"Já taky."

177

***

Michaelovi bylo dobře. S každou přibývající hodinou si to stále víc uvědomoval. V domě se mu nezjevovaly ani útržky toho, co tam přednedávnem viděl, neobtěžovali ho žádní duchové.
leho spokojenost vzrůstala - každou noc trávil s Rowan. V prostorném hotelovém apartmá se jim bydlelo příjemně, jejich milování bylo nadmíru krásné. Vždycky, když potom vstali, se vrátil ke své práci a poznámkám. Také ho těšila únava z fyzické práce a cítil, jak se jeho tělo zotavuje a sílí po dvou strašných měsících nečinnosti a dostává se z ochablosti, kterou s sebou přineslo nadměrné pití piva.
Pivo nepil téměř vůbec, nebo jen střídmě. Protože už do sebe nelil otupující alkohol, vnímání všech jeho smyslů se zostřilo. Nemohl se nabažit Rowanina štíhlého chlapeckého těla a její nevyčerpatelné energie. Milovala se s ním naprosto bez zábran a jakékoli sobeckosti, což ho provokovalo k tomu, aby si ji bral krutě a brutálně. Líbilo se jí to. Jejich hrátky připomínaly drsné námluvy koní, ale vždycky skončily horečným a něžným objetím. Donekonečna se podivoval, jak celé ty roky mohl spát bez objetí Rowaniných paží.

178

DES'ET

Časné ranní hodiny si Rowan vyhradila jen pro sebe. Nezáleželo na tom, dokdy si v noci četla. Ve čtyři hodiny ráno se pravidelně vzbudila. U Michaela to bylo jiné. Mohl jít do postele třeba v osm večer, a pokud na něj někdo nekřičel nebo jím nelomcoval, před devátou se nikdy neprobral.

Vyhovovalo jí to. Poskytovalo jí to čas a klid, který potřebovala. Nikdy nepoznala muže, jenž by s takovou samozřejmostí a naprosto bez výhrad přijal její osobnost, nicméně přišly chvíle, kdy chtěla být úplně sama.

Těch několik dní milování s Michaelem jí umožnilo poprvé v životě pochopit, proč vždycky "užívala" své partnery po malých dávkách. Vždyť ji ta přetrvávající vášeň zcela zotročila! leden pohled na jeho hladká záda nebo na drobný zlatý řetízek kolem silného krku jí stačil, aby se jí zmocnila neukojitelná žádost. Pomyšlení na to, že by ho pod dekou pohladila a on by vyrostl, ji přinutilo potichu zaskřípat zuby.
Jeho věk mu poskytoval jistou výhodu. Uměl rozhodně říct dost po druhém milování, i když jí to dal najevo velmi něžně. Ne, už znovu nemůžu- a toto prohlášení ji ještě víc vzrušovalo. Bylo to horší, než kdyby ji dráždil nějaký mladý kluk. Vždyť ale žádného mladého kluka v životě neměla, tak co může vědět? Jenomže když zvážila Michaelovu něhu a porozumění, způsob, jakým se jí plně oddával, jeho nesobeckost, pomyslela si, že by to nevyměnila za nekonečnou energú mládí ani za nic na světě.

Chci s tebou být pořád, až do konce života," zašeptala mu ted' nežně do ucha. Věděla, že ho to ze spánku nevyruší. "Moje duše i tělo tě potřebujou. Vždycky tě budu potřebovat."
Dokonce ho políbila. Ani se nepohnul.

179

Avšak ted' nastal čas, který má vyhrazen jen pro sebe. Na Michaela už nemyslela.
Kráčela po opuštěných ulicích. RozednívaLo se. Veverky se honily ve větvích dubů a ptáci divoce povykovali v jejich korunách. Někdy jejich křik zněl jako nářek plný zoufalství. Jitro bylo zázračné.
Na chodníku se místy převalovala jemná mlha a na kování železných plotů se třpytily krůpěje rosy. Oblohu protkávaly rudé pruhy stejné jako při krvavém západu slunce a s nastávajícím dnem pomalu bledly.
V domě ji v tuto ranní hodinu přivítal příjemný chládek.
OsvěžiLo ji to, neboť horko ji počalo unavovat. Stál před ní úkol, který ji nikterak nenaplňoval radostí.
Měla to udělat už dávno. Ale jsou věci, jež člověk neustále odkládá nebo předstírá, že nejsou, a na něž by nejraději zapomněl. Tato mezi ně patřila.
Nicméně když ted' vystupovala po schodech nahoru, zjistila, že je přinejmenším zvědavá. Vešla do velké ložnice, jíž obývala její matka, a přistoupila k malému mramorovému stolku vzadu u postele. Povaloval se na něm váček se zlatými mincemi a vedle něj stála šperkovnice. I přes nepořádek panující v domě se jich nikdo ani nedotkl.
Naopak. Nejméně šest dělníků ji přišlo upozornit, že v ložnici se nacházejí cenné věci a že by s tím měl někdo něco udělat.
Ano, to by měl.
Upřeně si prohlížela zlaté mince rozsypané kolem stařičkého sametového váčku. Jenom pánbůh ví, odkud pocházely!
Nakonec váček zvedla, peníze nasypala dovnitř, sebrala šperkovnici a odešla s nimi do své nejoblíbenější místnosti: do jídelny.
Jemné ranní světlo špinavými okny zvolna pronikalo dovnitř.
Štukatéři pokryli více než půlku podlahy plachtou, a protože svou práci

nedodělali, nechali stát v rohu opřený žebřík dosahující až ke stropu.
Odhrnula ochranný povlak ze stolu a sedla si na židli, z níž předtím stáhla jakýsi hadr. Položila své poklady na stůl.
"Vím, že jsi tady," zašeptala. "Vím to. Sleduješ mě."
Jak to vyřkla, zamrazilo ji. Vylovila hrst penízků a rozložila si je před sebe,
aby si je v sílícím světle mohla Lépe prohlédnout. Římské mince. Na to nemusela být znalec, aby to poznala. A tady je nějaký španělský peníz s překvapivě dobře čitelnými číslicemi i písmeny. Zašmátrala ve váčku a vytáhla další hrst. Že by tyhle penízky byly řecké? To už nevěděla tak jistě. Na všech mincích ulpívala vlhkost spojená s prachem, takže se jí lepily na prsty. Přála si všechny ty mince vyleštit.
Napadlo ji náhle, že tohoto úkolu by se mohla dobře zhostit Eugenia.

Než se té myšlence stačila usmát, zaslechla z hloubi domu jakýsi zvuk. Něco jako zapraskání. Kdyby s ní byl Michael, nazval by to zpěvem trámů. Nevšímala si toho.
Smetla všechny mince na hromádku a dala je zpátky do váčku. Odsunula ho stranou a uchopila do obou rukou obdélníkovou šperkovnici - krásnou starou práci s ozdobnými panty. Na několika místech, kde se samet prošoupal, prosvítalo dřevo.
Hluboká truhlička byla uvnitř rozdělena na šest velkých oddělení, nicméně šperky v nich nebyly nijak uspořádány; náušnice, prsteny, brože, náhrdelníky, všechno leželo bez ladu a skladu zamotané do sebe. Na dně se matně jako oblázky třpytily nevybroušené kameny. Jsou to opravdové rubíny? Nebo smaragdy? Neměla ponětí. Vždyť ani nerozeznala pravou perlu od umělé nebo ryzí zlato od kočičího. Náhrdelníky vypadaly jako vzácná práce. Jak se jich Rowan dotkla, najednou se v ní rozlil pocit smutku i zvláštní úcty k minulosti.
Pomyslela na Anthu spěchající ulicemi New Yorku s několika zlatými penízky v ruce. Ucítila bodnutí bolesti. Vzpomněla si na svoji matku, která seděla na verandě v houpacím křesle a slina jí stékala na bradu. A všechno to bohatství měla na dosah ruky, mayfairský smaragd na krku jakoby na hraní.
Mayfairský smaragd. Od toho prvního večera, kdy ho odložila do komory k porcelánu, o něj nezavadiLa ani myšlenkou. Zvedla se a šla se tam podívat- komora byla celou dobu nezamčená jako všechno v tomto domě. Pouzdro leželo na dřevěné polici za skleněnými dvířky mezi šálky wedgwoodského porcelánu přesně tam, kde ho nechala.
Vzala pouzdro ke stolu a opatrně ho otevřela. Klenot mezi šperky - obrovský obdélník zářící ve zlatě. Nyní, když znala jeho historú, se její postoj k ně-
mu změnil.
Toho prvního večera se smaragd zdál Rowan neskutečný a lehce ji odpuzoval. Ted' působil jako něco živého, co může vyprávět svůj příběh, a ona váhala, zda ho vůbec má vyndat z odřeného pouzdra. Samozřejmě že jí nepatří! Patřil těm, které v něj věřily, které ho nosily s pýchou a stavěly na odiv, těm, co chtěly, aby on k nim přišel.
Na kratičkou chviličku zatoužila, aby byla jednou z nich. Hned se tuto touhu snažila potlačit, ale ucítila ji - touhu přijmout celou historú upřímně a bez výhrad.
Začervenala se? Horkost jí vstoupila'do tváří. Možná to způsobil vlhký vzduch a slunce, které venku pomalu vycházelo. Zahrada se plnila jasným světlem a to oživovalo stromy za sklem. Za nejvyššími okenními tabulkami nebe najednou zmodralo do blankytu.

Zastyděla se. Zastyděla se při pomyšlení, že by se Aaron s Michaelem o její touze dozvěděli.
Posedla ji snad žádost po d'áblovi? Zasmála se.
Náhle jí připadlo nespravedlivé, velice nespravedlivé, že on a ona by měfi být nepřátelé na život a na smrt. Uždyť se ani nesetkali!
Co vlastně chceš?" zeptala se nahlas. "Jsi snad jako ten bájný upír, který "
čeká na obřadné pozvání? Tak to přece není. Ty jsi tady doma. A vím, že jsi ted'tady. Naslouchás mi a pozoruješ mě."

Opřela se a očima přelétla malby na zdech, jež sluneční svit pomalu probouzel k životu. Poprvé si všimla malinké nahé ženské postavy v okně potemnělého plantážnického domu. A další seděla na zeleném břehu laguny! Musela se usmát. Stále objevovala nějaká tajemství. Věděl Michael o těchto snědých kráskách? V tomto domě je pořád co nacházet a zrovna tak i v tesknì melancholické zahradě.

Vtom se za okny pohnul vaurín. Do jeho ztuhlých větví se opřel vítr a vypadalo to, jako by se celý strom roztancoval. Jedna z větví hlučně udeřila do zábradlí verandy a druhá se zaskřípěním narazila o střechu. Pak se strom narovnal. Vítr přelétl na vzdálenou myrtu.

Uchvátil vysoké tenké haluze obalené růžovými kvítky a roztančil je do divokého reje. Posléze se celý strom nahnul ke stěně sousedního domu a drobné okvětní lístky se z něj jen sypaly a třepotaly se ve vzduchu, jako by vybuchlo veliké světlo a rozfétlo se v malinkých jiskrách.

Trochu se jí zatmělo před očima. Uvědomovala si uvolněnost svého těla i to, že se propadá do snění. Ano, dívám se na to, jak tančí stromy. Tamhle tančí další! Sprška zelených lístků se snesla až na prkna verandy. A ted'! Něžné snítky se nahýbají a škrábou na okna.

Otřásla se, probrala se z otupení a zaostřila oči na větve dotýkající se oken ajejich pohyby, které jakoby někdo řídil.

"Lasher, špitla.

Lasher ve stromech. Lasher - tak přicházel podle Deirdřina přání do penzionátu. A Rita. Vždyť ona vlastně nevěděla, co popsala Aaronu Lightnerovi.

Rowan napětím ztuhla na židli. Strom se nahnul ještě blíž a pak se půvabně zhoupl zpátky. Tentokrát větve dosfova zakryly slunce a drobné lístky, potrhané a rychle se otáčející kolem vlastní osy, se snášely na sklo oken. Přesto v místnosti bylo teplo a vzduch se ani nepohnul.

Neuvědomila si, že se zvedla. Nicméně stála na nohou. On přišel. Roztančil stromy - nikdo jiný by to nedokázal. Naskočila jí husí kůže. Zamrazilo ji na hlavě, jako by se jí tam něco dotklo.

Zdálo se jí, že se vzduch kolem ní pohnul. Nebyl to větřík, to ne, jen jako

by o ni zavadila lehounká záclona. Otočila se a podívala se oknem do Chestnut Street. Nezahlédla tam něco? Stín něčeho velkého, co se na chviličku smrsklo a pak roztáhlo jako chapadla tmavého mořského živočicha? Ne. Nic kromě dubu na protější straně ulice. Nebe zářilo ještě jasnéji.

"Proč nepromluvíš?" zeptala se tiše. "Jsem tu úplně sama."

Jak podivně zněl její hlas!

Nicméně něco zaslechla. Zvnějšku k ní dolehly zvuky, zastavilo nákladní

auto, vrzla branka. Ajak čekala s hlavou skloněnou, uslyšela klapnutí dveří.

"Zdravíčko, doktorko Mayfairová..."

"Dobré ráno, Darte. Zdravím vás, Robe. Dobrý den, Billy."

Chodbou domu se rozléhaly těžké kroky. Ozvalo se hluboké, ale zároveň jemné předení motoru výtahu sjíždějícího dolů, brzy nato se se známým cvaknutím otevřely jeho mosazné dveře.

Ano. le to jejich dům. Její a Michaela.

Rowan se liknavě, jako by z donucení, otočila a dala na hromádku všechny své poklady. Odnesla je do komory s porcelánem, tam, kde byly dříve uloženy zteřelé ubrusy. Ty už vyhodili. V zámku stále vězel starý klíč. Otočila jím a strčila si ho do kapsy.

Pak se váhavě vydala ven, přenechávajíc dům řemeslníkům.

U branky se obrátila a pohlédla na zahradu. Ani stopy po nějakém větříku. Jenom aby se ujistila, že si to nevymyslela, vykročila na cestičku vedoucí kolem Deirdřiny verandy.

Ano. Zelené lístečky ležely všude. Zase o ni něco zavadilo. Lekla se a prudce zvedla paže jako na ochranu před neviditelnou houpající se pavoučí sítí.

Rozhostilo se hluboké ticho. Nedolehl sem jediný zvuk z domu nebo ulice. Hustá splef rostlin přepadávala přes zábradlí.

"

Proč se mnou nemluvíš?" zašeptala Rowan. "Opravdu se bojíš?
Nic se nepohnulo. Zdálo se jí, že z dlaždic pod jejíma nohama sálá vedro. Komáři drželi ve stínu sněm. Velké žíhané lilie se naklonily k Rowanině tváři ajejí pozornost upoutal praskavý zvuk. Očima zalétla na místo, odkud přicházel - do spleti zeleně, z níž bujně vyrážel temně fialový divoký kosatec; zdálo se, že se chvěje. Jeho květ působil jako odporná rozšklebená ústa a stonek se náhle sklonil dozadu, jako kdyby ho ohnula neopatrně běiící kočka.

Rowan pozorovala křiklavě zbarvený kosatec, který jí rostl před očima a kýval se sem a tam. Najednou se jí chtělo do květu ponořit prsty. Ale co se to děje? Tupě zírala na květinu. Víčka jí těžkla ve vlhkém vedru. Ohnala se pravou rukou po bzučících komárech. Copak ten kosatec opravdu rozkvétá? Ne. Něco ho muselo poranit, jenom se odlamuje od stonku. Avšak květ byl tak obrovský, že to vypadalo téměř zrůdně! Určitě přeháněla. Ten žár a ticho,

náhlý příchod řemeslníků, kteří vkročili do jejího království ve chvilce naprostého klidu a míru, to všechno ji vyvedlo z rovnováhy. Nebyla si už jistá ničím.
Vyndala z kapsy kapesník, otřela si tváře a vykročila k brance. Cítila zmatek i vinu, že sem přišla sama, a začala pochybovat, zda vůbec zažila něco neobvyklého.
V hlavě se jí vyrojily plány na dnešní den. Tolik věcí má zařídit! Naštěstí to jsou praktické věci z reálného světa. A Michael ted' asi vstává. Když si pospíší, mohou spolu posnídat.

JEDENÁCT

V pondělí ráno si Michael s Rowan šli pro louisianské řidičské průkazy. Bez nich se tu totiž nedalo koupit auto.
Když vraceli kalifornské řidičáky, což bylo nutné pro získání louisianských, oběma to připadalo jako jakýsi obřad, jímž něco končí - téměř jako kdyby se vzdávali občanství. Michael si uvědomil, že po očku pokukuje po Rowan. Uviděl její potlačovaný, pobavený úsměv.
Večer si vyšli na lehkou večeři do Desire Oyster Bar. Objednali si gumbohustou pálivou polévku plnou malých krevet - a po ní výbornou klobásu. K tomu pili dobře vychlazené pivo. Bar byl otevřený do Bourbon Street, nad hlavami jim vrtule větráků vířily chladný vzduch a z Mahogany Baru naproti přes ulici se linuly příjemné jazzové melodie.
Takhle zní New Orleans," poučoval spokojeně Rowan Michael. "Je to jazz, "
ve kterém vždycky najdeš veselou melodú, prostě radost ze života. V neworleanském jazzu není místo na smutky a naříkání. Ani když se hraje na pohřbech."
"Pojd'me se projít," navrhla Rowan. "Chci už konečně vidět na vlastní oči nějaké ty vyhlášené putyky."
Strávili celý večer ve Francouzské čtvrti. Zatoulali se pryč od oslňujících světel Bourbon Street, minuli elegantní výlohy na Royal a Chartres a pak došli k vyhlídce na řeku poblíž Jackson Square.
Rowan překvapilo, že Francouzská čtvrf je tak velká a že i přes nejrůznější renovace si uchovala svoji autentičnost. Michaela zaplavilo tisíce vzpomínek a byl trochu naměkko - vyhavily se mu nedělní procházky s maminkou. Rozhodně nic nenamítal proti novým obrubníkům na chodnících nebo

xx

modernímu pouličnímu osvětlení. Kolem parčíku na)ackson Square udělali dláždění z kočičích hlav. Čtvrť působila snad ještě živěji než ve své lehkomyslné a oprýskané minulosti.
Sednout si po dlouhé procházce na lavičku na nábřeží bylo neobyčejně příjemné. Pozorovali, jak se třpytí voda v řece, míjely je lodě s hudbou a tanečníky - množstvím světel lodě připomínaly obrovské svatební dorty, rýsující se proti nejasně viditelnému protějšímu břehu.
Mezi turisty, kteří přicházeli na vyhlídku a zase odcházeli, vládlo veselí. Ozývala se tichá konverzace i výbuchy smíchu. Ve stínu se objímaly dvojice. Osamělý hráč vyluzoval chraplavé a cituplné tóny na saxofon a lidé házeli peníze do klobouku u jeho nohou.
Nakonec se Rowan a Michael zvedli a vmísili do hustého zástupu chodců, až dorazili do staré kavárny Café de Monde, kde si dali vyhlášené café au lait a pocukrované koblihy. Chvíli poseděli, užívajíce si teplého večera, a dívali se na lidi, kteří se střídali u malých ulepených stolků. Potom se proplétali mezi extravagantními stánky s módním zbožím, jichž ted' bylo na starém Francouzském trhu jako naseto. Na Decatur Street obdivovali smutně krásné stavby, jejichž železné zábradlí na balkonech připomínalo krajkoví.
Protože ho o to Rowan požádala, Michael zajel do Irish Channel, vyhnul se St. Thomas Project a kam až to šlo, sledoval řeku, na jejímž břehu se tyčila opuštěná skladiště. Annunciation Street vypadala za tmy možná o něco lépe než ve dne. V oknech malých domků blikala veselá světýlka. Pak zamířili do vilové čtvrti, do úzké, stromy lemované ulice, v jejíž jedné části se nacházely domy ve viktoriánském stylu, mnohokrát podivně přestavované, plné ozdob a pozlátka. Michael ukazoval Rowan své oblíbené domy z dětství a také ty, jež by rád restauroval.
Vědomí, že je ve svém rodném městě a nemusí počítat peníze, v něm vyvolávalo zvláštní pocit. Vždyť si mohl tyto domy klidně koupit - o tom přece snil, když se tady toulal jako malý bezmocný kluk, plný beznaděje.
Rowan vypadala spokojeně a byla zvědavá a dychtivá všechno poznat. Zatím zcela zjevně ničeho nelitovala. Ještě je však příliš brzy...
Občas mu něco říkala, spontánně a nadšeně, tím svým nádherným hlasem, jenž Michaela vždycky okouzlil a lehce odvedl jeho pozornost od toho, co mu sdělovala. Souhlasila, že lidé se tady chovají neuvěřitelně přátelsky, že si dávají načas se vším, co dělají, a téměř neznají závist a působí naprosto poctivě. Až si to nedovedla vysvětlit. Různé přízvuky u členů její rodiny ji mátly. Beatrice a Ryan měli nepatrný newyorský přízvuk, Louisin se od jejich úplně lišil a mladý Pierce vůbec nemluvil jako jeho otec. A všichni vyslovovali některá slova skoro stejně jako Michael.

186

"To jim, prosím tě neříke !" varoval Rowan Michael. "lsem z druhé strany Magazine Street a oni to moc dobře vědí. Jen si nemysli, že ne!"

"Myslí si o tobě, že jsi báječný," zavrhla jeho poznámku Rowan. "Pierce tě považuje za muže ze staré školy."
Michael se rozesmál. "A sakra. Ale možná že takový jsem."

Zůstali vzhůru dlouho do noci, popíjeli pivo a povídali si. Hotelové apartmá bylo prostorné jako velký byt- měli k dispozici kuchyň, studovnu, salon a ložnici. Michael se už neopíjel a věděl, že Rowan si je toho vědoma, i když se o tom nezmiňuje. Bavili se o domě na First Street i o spoustě maličkostí, které hodlají podniknout.
Schází jí nemocnice? Ano. Momentálně to však není důležité. Už si vymyslela projekt, obrovský projekt, který začne uskutečňovat v blízké budoucnosti a o němž mu brzy poví.
Přece se nemůžeš na medicínu úplně vykašlat!"
" ne! odpověděla Rowan trpěliv

é, ale důrazně. "Naopak.
"Samozřejmě že "
Přemýšlím o medicíně ted' z naprosto jiného úhlu.
"lak to myslíš?"
"Vysvětlím ti to, až přijde čas. Ještě to nemám přesně ujasněné. Mayfairské dědictví moji situaci radikálně změnilo. Čím víc se o něm dozvídám, tím víc si uvědomuju, kolik se toho dá udělat. Ted' jsem vlastně v učení u právníků firmy Mayfair a Mayfair. Učební obor jsou peníze:' Ukázala na papíry ležící na stole. "Učím se pěkně rychle."
Tohle se chceš opravdu učit?"
"
Michaeli, všechno, co v životé děláme, děláme s nějakými nadějemi nebo očekáváním. Já jsem s penězi vyrostla. To znamenalo, že jsem mohla jít bez problémů na vysokou školu a studovat tak dlouho, až se ze mě stal neurochirurg. Neměla jsem ani děti nebo manžela, o které bych se musela starat. Nemusela jsem si dělat starosti vůbec s ničím. Jenomže moje peníze se znásobily. S takovým bohatstvím, jaké představuje Mayfairské dědictví, člověk může přemýšlet o nejrůznějších výzkumných projektech, může vybudovat laboratoře a já nevím co ještě. Třeba založit celou kliniku se specializací na neurochirurgú a při ní lékařský výzkumný ústav. Víš už, co mám na mysli."

Trochu. Ale když se pustíš do takové práce, už se nedostaneš do operačníhoxxsálu. Stane se z tebe úředník. Nevyhnutelně:
"Asi ano," odpověděla Rowan. "Jde o to, že Mayfairské dědictví mě nutí něco udělat. Něco velkolepého. Jak se pěkně říká, měla bych si pustit fantazú na špacír."
Michael přikývl. "Rozumím ti. lenže ty peníze jsou komplikovaně vázané.
Nebudou ti právníci dělat potíže?"
187

"Asi jo. To nevadí. Až budu připravená celou věc spustit, přestane na tom záležet. Vynasnažím se dělat změny co nejtaktněji."
"Jaké změny?"
"Na to je opravdu příliš brzo. Ještě ten grandiózní plán nemám domyšlený. Víš, mělo by jít o neurologickou kliniku tady v New Orleansu, vybavenou nejlepšími přístroji, a o laboratoře zaměřené na nezávislý výzkum."
"No to je věc! Něco takového by mě vůbec nenapadlo."
"Nikdy předtím jsem neměLa ani nejmenší šanci vytvořit výzkumný projekt a hlavně plně ho kontrolovat. To znamená vytyčit si cíle, požadovanou úroveň a samozřejmě sestavit rozpočet." Zahleděla se do dálky. "Nejvýznamnější úkol pro mě je naučit se přemýšlet o faktickém obsahu dědictví. O jeho rozsahu."
Zmocnil se ho pocit nedefinovatelné úzkosti. Vůbec netušil proč. Po zádech mu přeběhl mráz, když slyšel, jak Rowan pokračuje:
"Michaeli, kdyby se Mayfairské dědictví věnovalo na uzdravování lidí, bylo by to vlastně něco jako vykoupení, nemyslíš? Určitě tomu rozumíš. Všechno to začalo u vesnické kořenářky Suzanne a lékaře Jana van Abela a končilo by to supermoderním zařízením na záchranu lidských životů."
Michael neodpověděl. Jen seděl a přemítal.
Rowan zase pokrčila trochu rameny a přiložila si dlaně ke spánkům.
"Ještě zbývá spousta věcí k prostudování," ozvala se po chvilce. "Je toho hodně. Tušíš aspoň tu návaznost?"
"lo, návaznost," téměř neslyšně opakoval Michael.
Když se tehdy probral v nemocnici, uvědomil si, jak všechno na sebe navazuje, jak je všechno propojené. Vybrali si ho kvůli tomu, jaký je. Všechno je propojené,..
"Dá se to udělat," prohlásila Rowan a čekala, jak Michael zareaguje. V očích i na tvářích jí tancovaly odlesky malých plamínků.
"Je to skoro dokonalé, poznamenal Michael.
"Tak proč se takhle tváříš? Co je s tebou?"

"
Nevím."
"Michaeli, přestaň se zabývat tím svým viděním! A těmi neviditelnými lidmi, co podle tebe řídí náš život odněkud z nebe! V podkroví nežijou žádní duchové! Pořádně se nad tím zamysli!"

"To dělám, A nerozčiluj se. Tvůj nápad je perfektní. Nemám ponětí, proč je mi z toho nanic. Měj se mnou trpělivost, miláčku. Jak říkáš, naše sny by měly být v souladu s tím, co si můžeme dovolit. Je to na mě velké sousto."
"Víš, chci po tobě, abys mě miloval, abys mě trpělivě poslouchal a nechal mé uvažovat nahlas."

188

"Vždyť to dělám, Rowan. Stojím za tebou. A vždycky budu. Ten plán je prostě báječný."
"Asi si to neumíš dost dobře představit," prohodila. , To chápu. Já sama

jsem teprve začala. Ale ksakru, ty peníze existují, Michaeli. Víš, zdá se mi, že na tom bohatství je něco nemravného. Vždyť už dvě generace právníků nedělají nic jiného, než že ho obhospodařují a ono bobtná a narůstá jako nějaká zrůda."
"Vím přesně, co myslíš," přitakal Michael.

"Ti právníci už dávno nevědí, že ty peníze náležejí jedné osobě. Patří nějakým odporným způsobem jaksi samy sobě a je jich tolik, že se ani nesluší, aby je vlastnila nebo kontrolovala jedna jediná lidská bytost."
"Hodně lidí by ti dalo za pravdu," podotkl Michael.

Nicméně nemohl z mysli setřást vzpomínku na to, jak ležel na nemocničním lůžku v San Francisku a věřil, že jeho celý život má nějaký smysl a že všechno, co kdy udělal a jak se zachoval, bude brzy správně posouzeno.
"Ano, posouzeno," řekl Michael spíš pro sebe.

Proč se mu však ted' před očima zjevila hrobka s dvanácti otvory na rakve a ty otevřené vstupní dveře na ní? A jméno Mayfair vyvedené velkými písmeny i uvadající květiny v dusivém parnu?
Přinutil se myslet na něco jiného. Vybral si předmět, který ho nikdy nezklamal - totiž Rowan. Stačilo mu jen se na ni dívat a představovat si, jak ji hladí. Překonal touhu se jí dotknout, i když seděla jen pár centimetrů od něj a určitě by jí to nevadilo. Naopak. Líbilo by se jí to. Byl si tím téměř jist.

Působilo to. Nějaká páčka spustila v nemilosrdném mechanismu jeho mozku jinou písničku. V mysli se mu vynořily Rowaniny nahé nohy ozářené světlem lampy a plná ňadra, ted' schovaná pod krátkým hedvábným kabátkem.
Ňadra Michaelovi vždycky připadala jako zázrak. Když se jich dotýkal a líbal je, zdálo se mu, že jsou příliš krásná a bál se, že za chvilku zmizí, že se
mu jako šerbet nebo šlehačka každým okamžikem rozplynou v ústech. To, že
ňadra zůstávají, den po dni, a čekají na něj, aby se s nimi laskal, patřilo do kategorie tajemna ženského těla. To byl jediný vědecký poznatek, k němuž dospěl. Nahnul se dopředu a vtiskl Rowan polibek na šíji.
"Ted' jsi tomu dal," zašeptala mazlivě.

"Už bylo načase," odpověděl Michel vzrušeným hlasem. "Co bys tomu řekla, kdybych tě odnesl do postele?"
"To by se mi moc líbilo," zapředla. "Neudělal jsi to od našeho prvního setkání."
"Proboha! Jak jsem mohl být tak nepozorný!" rozhořčil se naoko Michael.

189

"Co jsem to za chlápka ze staré školy?" Chytil ji levou rukou pod horkými hedvábnými stehny a pravou paží jí objal ramena. Když ji zvedl, políbil ji, vskrytu duše doufaje, že neztratí rovnováhu. Ale držel ji pevně - lehoučkou a přítulnou, vláčnou očekáváním. Že ji do postele donese bez problémů, to byla jasná věc.

***

V úterý začali řemeslníci instalovat klimatizace. Všechno potřebné zařízení se vešlo pod střechy balkonů. loseph, restaurátor, odvezl ty kusy francouzského nábytku, jež bylo nutno opravit. Nádhernou soupravu z ložnice - pocházela z Riverbendu - stačilo jen vyčistit a naleštit. O to se postaraly najaté uklízečky.

Štukatéři dokončili přední ložnici. Malíři ji pak doslova zapečetili igelitovými plachtami, aby se do místnosti nedostal prach, jelikož v domě probíhala současně celá řada nejrůznějších prací. Rowan si vybrala na stěny ložnice barvu světlého šampaňského a bílou na strop i na nátěry dveří a oken. Pokladači koberců přišli změřit podlahy horních pater. Podlaháři pracovali v jídelně, kde z nějakého důvodu byla položena dubová prkna přes původní borovici, která nepotřebovala nic jiného než nově natřít polyuretanem.

Michael prohlédl všechny komíny až od střechy. Komíny krbů, v nichž se topilo dřevem (v knihovně a v salonu), se nacházely v perfektním stavu a měly výborný tah. Ostatní krby už dávno předělali na plyn a některé zrušili. Michael a Rowan dospěli k rozhodnutí, že staré plynové hořáky vymění za nové, atraktivnější, které úspěšně napodobují hořící dřevo.

Mezitím bylo téměř všechno staré zařízení kuchyně nahrazeno novým. Povrch skříněk, které sloužily jako pracovní plocha a byly udělány ze dřeva, z něhož se vyrábějí řeznické špalky, už řemeslníci obrousili. Natírat se mělo koncem příštího týdne.

Rowan seděla na podlaze salonu se zkříženýma nohama a projednávala s bytovým architektem, z jakého materiálu by se měly ušít závěsy a záclony do celého domu. Obklopovaly je role pestrobarevných látek. Do salonu Rowan vybrala béžové hedvábí. Do jídelny si představovala něco tmavšího, nejspíš damašek. Chtěla, aby barva závěsů ladila s nástěnnými malbami. Nahoře mělo být všechno v jasnějších a veselejších odstínech.

Michael se probíral vzorkovnicí lakovaného dřeva. Přikláněl se k jemným broskvovým tónům pro podlahu v přízemí, tmavěbéžovým do jídelny, aby se tak zdůraznily nástěnné malby. Do kuchyně a komor se podle něj nejvíc hodila bílá barva. Také dohadoval cenu s myči oken a čističi lustrů. Někdo opravoval velké stojací hodiny.

Do pátku dopoledne stačila Beatriceina hospodyně, Trina, koupit do všech místností nahoře nové prošívané deky a polštáře naplněné prachovým peřím. Skříně a prádelníky se zaplnily novým povlečením, proloženým voňavými sáčky. V posledním patře dokončili instalatérské práce. Malíři už strhli staré tapety v Millieině a Carlottině pokoji i ve velké ložnici a štukatéři tyto místnosti už téměř připravili na malování.

Bylo zabudováno poplašné zařízení včetně senzorů na kouř a zaveden

systém na přivolání lékařské pomoci.
Mezitím ovšem v salonu pilně pracovala parta malířů.

Jediný kaz pátečního dne byla Rowanina polední hádka s doktorem

Larkinem ze San Franciska, jež se odehrávala po telefonu. Rowan mu oznámila, že si prodlužuje dovolenou a on si to vysvětlil tak, že vyměnila medicínu a své lékařské poslání za přepychový dům v New Orleansu a dědictví. Rowanina neurčitá prohlášení týkající se její budoucnosti doktora Larkina

eště víc rozčilila. Rowan to už nakonec unavilo a pomalu opakovala, že se ke svému povolání netočí zády, ani nechce na medicínu zapomenout. Objevila nové horizonty a až s ním bude potřebovat o něčem diskutovat, dá mu vědět.

Když položila telefon, byla naprosto vyčerpaná. Vždyť nejede do Kalifornie ani kvůli domu v Tiburonu, i když je s ním zapotřebí něco udělat.

"
Je mi z toho pomyšlení špatně," svěřila se. "Nevím, co mě to popadlo. Ale vůbec se mi nechce ten dům vidět. Pořád nemůžu věřit tomu, že jsem odtamtud unikla. Musím se vždycky štípnout, abych se ujistila, že se mi všechno tady nezdá "

Michael její postoj naprosto chápal. Nicméně jí radil, aby ten dům po nějakém čase prodala. ,
Jenom pokrčila rameny. Kdyby dům nepronajala doktoru Slatterymu svému sanfranciskému zástupci, rozhodně by se ho snažila co nejdřív zbavit. Slattery s nemožně nízkou zálohou na nemožně nízký nájem blaženě souhlasil a nabídl se, že jí zabalí všechny její osobní věci a pošle je do New Orleansu. Ryan už našel místo, kde se bedny s Rowaniným kalifornským majetkem uskladní. x t let," vyjádřila se k tomu
"Ty bedny tam možná budou stát netknuté dvace

Rowan.

Kolem druhé odpoledne se vydali Rowan s Michaelem koupit auto na St. Charles Avenue. Prodávali tam mercedesy. To byla - na rozdíl od telefonátu s Larkinem - příjemná záležitost. Obchod se nacházel ve stejné ulici jako jejich hotel. V dětství se Michael vracíval domů ze staré knihovny na Lee Circle

191
190

kolem tohoto obchodu; občas do něj zašel a otvíral dvířka těch neuvěřitelně krásných německých aut a prohlížel si je tak dlouho, dokud si ho prodavač nevšiml. Rowan se o tom nezmínil. V New Orleansu se mu vzpomínky vynořovaly na každém kroku.

lenom pobaveně pozoroval Rowan, jak vypisovala šeky na dvě auta: první byl elegantní dvousedadlový sporfák se stahovací střechou, druhé velký pohodlný čtyřdveřový vůz. Obě auta zářila jemnou smetanovou barvou a kožené polstrování bylo v karamelovém odstínu, jiné barvy momentálně neměli na skladě.

Den předtím si Michael koupil nablýskanou a lesklou americkou dodávku s klimatizací, do níž se vešlo, na co si vzpomněl, a přesto mohl jezdit rychle a pohodlně - rádio na plné pecky. S úsměvem si uvědomil, že pro Rowan nákup těchto drahých aut nepředstavoval žádný požitek` Zřejmě jí to ani nepřipadalo zajímavé.

Požádala prodavače, aby větší auto dodali na First Street, zaparkovali ho u zadní branky a klíče nechali v hotelu Pontchartrain. Sporfákem odjedou sami.

Rowan vyjela z obchodu na Charles Avenue a zastavila před hotelem.

"Víš co? Pojedeme na víkend někam pryč," navrhla. "Ať zapomeneme na dům a na rodinu..: `

"To brzy; ` poznamenal Michael. Strašné si přál ji dnes večer vzít na vyjížd'ku lodí, kde by si dali večeři.

"Řeknu ti proč. Udělala jsem zajímavý objev: nejkrásnější bílé pláže na Floridě jsou odsud jen čtyři hodiny cesty. To jsi věděl?"

"No ano, máš pravdu`

"Nabízejí tam pár domů na prodej. Ve městě Destin. U jednoho z nich je vlastní kotviště. Dozvěděla jsem se o tom od lNheatfielda a Beatrice. Wheatfield a Pierce jezdívali do Destinu na jaře. Beatrice tam je skoro pořád. Ryan už telefonoval do realitní kanceláře`"

"Tak dobře. Proč ne?"

Další vzpomínky, pomyslel si Michael. To léto, když si celá jejich rodina vyjela na výlet na bílé pláže nacházející se na dolním cípu Floridy, mu bylo patnáct. Před očima mu vyvstalo zelené moře a rudý západ slunce. Vybavilo se mu to těsně předtím, než spadl do moře z Ocean Beach. Skoro přesně hodinu nato potkal Rowan Mayfairovou.

,xx P

"Vůbec mi nedošlo, že jsme tak blízko Mexického zálivu okračovala Rowan. "A plavit se tam je nebezpečné a náročné. Jako v Tichém oceánu."

"To mi ani nepřipomínej," ietrovně podotkl Michael. "Já už o nebezpečných vodách něco vím," dodal a rozesmál se na celé kolo.

, Dobře, dobře. Ale já už to nemůžu vydržet. Musím tam jet."

,
"Nic proti tomu nemám. y
Ĭ Ĭ y y

"

Se školou sme tam eli na výlet a tak na karibské ostrov. Od té dob
j p ,ĺ p
jsem tam nebyla. Jestli e tam takové te lo ak si amatu u..

"
Určitě stojí za to se tam podívat. ,
, y p
"Víš, myslela sem si že b třeba někdo mohl řivézt Sladkou Chrisúnu anebo, to by bylo ještě lepší, bych mohla koupit novou lod'. Plavil ses někdy v zálivu nebo v karibské oblasti?"
Ne " zavrtěl hlavou. "Tohle všechno mě, sakra, mělo napadnout, když

jsem v Tiburonu viděl tvůj dům..`"
y y y! p
"Michaeli, představ si to. Jenom čt ři hodin cest Nenech se rosit.

Zabalit věci nám nezabere ani čtvrt hodiny,` vzrušeně naléhala Rowan.
Zastavili se ještě v domě.
Našli tam Eugenú u kuchyňského stolu. Vytáhla z kredence stříbrné talíře

a čistila je. ` ravila se šťastným
, Je to takový potěšení, že se dům dává do richtiku,` p

,
úsměvem. bených
To e " od ověděl jí Michael. Lehce ji objal kolem hu ramen.

"Eugenie, co kdybyste se zase nastěhovala do svého pokoje? Co tomu říkáte."
S radostí, nic si nepřála víc. A samozřejmě tady zůstane přes víkend. Nemá trpělivost na všechny ty děti v synově domku - pořád na ně křičí. Hrozně ráda se sem vrátí. Ano klíče má u sebe.
"Ale tady člověk stejně žádný klíče nepotřebuje: `

Nahoře ještě racovali malíři` Dělníci na dvoře budou pokračovat až do tmy. Dart Henlep, Michaelův zástupce, to na sobotu a neděli tady převezme, jen af si Michael nedělá starosti.

"
Podívej, bazén už skoro dodělali," upozornila Rowan Michaela. Opravdu. Dokončili opravy vnitřku a ted' nanášeli poslední nátěr. ,

Odstranili všechen plevel rostoucí na cestičkách a mezi dlaždicemi instalovali skákací prkna. Když zmizela přerostlá vegetace, na nejrůznějších místech zahrady se vynořily krásné vápencové balustrády. Vykopali velký zimostráz. V houští zahradníci objevili nějaké zahradní židle. U postranní verandy, kde Deirdre tolik let iivořila, vystoupily po úpravách nízké vydlážděné schůdky, což dokazovalo, že dříve veranda skutečně nebyla uzavřená. Takže ted' se zase dalo chodit francouzskými okny ze salonu přes dlaždice až na Ťakhle b to mělo zůstat, Rowan.)e to přirozenější," řekl Michael. "A kro-
"
mě toho má e pěknou krytou verandičku u kuchyně. Už to dodělali` Pojd' se podívat."
193
192

"Myslíš, že se od té práce někdy utrhneš?" zeptala se ho Rowan. Hodila mu klíčky od auta. "Nechceš řídit? Myslím, že tě znervózňuje, jak jezdím."
"Jenom když ignoruješ světla a stopky a překračuješ rychlost," povzdychl si Michael. "Abys véděla, vadí mi, když se překračují dva předpisy najednou."

"Tak dobře, krasavče. Dělej, jak umíš, ale ať tam jsme za čtyři hodiny."
leště jednou se podíval na dům. Světlo, jež ho obklopovalo, bylo stejné jako ve Florencú, v tom měla Rowan pravdu. Když pohlédl na jižní fasádu, vybavily se mu paláce v Itálú. A všechno šlo podle plánu, všechno se dařilo.
Pocítil někde uvnitř neobvyklou bolest, záchvěv smutku a čistého štěstí.
Jsem tady, opravdu tady, pomyslel si v duchu. Už o tom nepotřebuju snít někde jinde. Jeho vidění se vytratilo a připadalo mu nereálné. Dlouho se mu nezjevil ani záblesk něčeho, co by mu je připomnělo.
Rowan čekala. Čekaly i bílé jižní pláže. Stále se vynořovaly nějaké věci z jeho minulosti. Najednou mu projelo myslí, že vůbec není špatný nápad milovat se s Rowan zase v jiné posteli.

DyxlNÁCT

Vjeli do města Fort Walton na Floridě v osm večer, když se předtím doslova vyplazili z Pensacoly. Celý svět, nárazník na nárazníku, se evidentně rozhodl dnes večer zajet na pláže. Snažit se dostat ještě ted' do Destinu zřejmě znamenalo riskovat, že neseženou ubytování.
Zjistili, že není nic volného, jenom nějaké pokoje v populárním motelu Holiday Inn, a že ani jejich peníze jim nepomohou sehnat apartmá v lepším hotelu. Městečko se svými poufovými atrakcemi a neony svítícími téměř všude, kam se člověk podíval, působilo plebejsky a poněkud depresivně.

Pokoj sám byl skoro nesnesitelný, špatně osvětlený, páchl a jeho zařízení tvořil sešlý nábytek a proleželé postele. Avšak svlékli se hned do plavek, vyšli ze skleněných dveří na konci chodby a ocitli se na pláži.
Teplý svět plný zázraků se otevřel pod nebem posetým diamantovými hvězdami. V lehkém větříku nebylo ani sebemenší stopy po vlhkém chladu, s nímž se člověk v New Orleansu setkával i u toho nejsametovějšího vánku. A ten písek- čistá, neskutečná bělost a nohy hladil jako jemný cukr.

Společně vstoupili do příboje. Chvilku Michael nemohl uvěřit teplotě vody, jež mu zalila svou vlahou, třpytivou hebkostí kotníky. Na podivný okamžik si vybavil v koloběhu času sám sebe, jak na Ocean Beach, prsty zmrzlé a ledový vítr od Tichého oceánu ve tváří, vzpomínal právě na toto místo- kdesi daleko pod jižními hvězdami, zdánlivě mytické a neexistující.
Jen kdyby dokázali všechnu tu krásu přijmout a vtisknout do srdce, podržet ji a zahnat ten temný přízrak, který čeká, chystá se na ně a jednoho dne se zjeví!
Rowan se okamžité vrhla do vody. Pomalu a šťastně se usmála. Chodidlem

se mu otřela o nohu a on se vedle ní ponořil do teplých vln. Bylo tam mělko. Lokty se opřel o dno a nechal si mořem omývat obličej.
Pak spolu plavali, línými, pomalými tempy, nohama tu a tam zavadili o dno, až se nakonec dostali do větší hloubky. Když se postavifi, voda jim sahala až po ramena.
Bílé duny na pláži se třpytily v měsíčním světle jako sníh a vzdálená světla větších hotelů blikala pod černým nebem plným hvězd. Michael Rowan objal a cítil na těle její mokré ruce a nohy, jimiž ho obtočila. Připadalo jim, že ostatní svét neexistuje, že se ocitli v oáze klidu, kde na ně nečíhají žádné nástrahy, nic je nenutí ke spěchu a neuráží jejich smysly.
"Je to ráj," blaženě pronesla Rowan. "Opravdový ráj. Panebože, jak odsud dokážeme odjet, Michaeli?" Odtrhla se od něj, nečekajíc na odpověd', a rychlými tempy se vzdalovala k obzoru.
Michael se nepohnul, jen očima zkoumal nebe. Rozpoznal souhvězdí Orion s pásem posázeným drahokamy. Nepamatoval si, že by byl někdy v životě tak šfastný jako nyní. Prostě nepamatoval. Nikdo v něm nevytvořil pocit absolutního štěstí, jako se to povedlo Rowan, a nikdy nepocítil takové blaženství jako v tuto chvíli -vnímal jen svěžest, krásu a vlídné teplo.
Jsem zpátky. Sem patřím a mám ji tu s sebou a ostatní mě nezajímá. Aspoň ne ted'... pomyslel si.

***

Sobotu strávili prohlížením domů na prodej. Na pobřeží táhnoucím se od Fort Walton k Seaside většinou stály vysoké domy s mnoha soukromými byty nebo rekreační objekty. Rodinné domky se tam téměř nevyskytovaly a pokud ano, ceny převyšovaly jejich hodnotu.

Kolem třetí odpoledne vstoupili do toho pravého domu - moderní, až spartánsky jednoduché stavby, s nízkými stropy a stroze vybílenými stěnami. Obdélníková okna proměnila výhled na moře v jednoduše zarámované obrazy, obzor je roztínal přesně na poloviny. Vepředu, přímo pod terasou, se rozkládaly duny, které, jak jim bylo vysvětleno, nesmí být porušeny - když přijde hurikán, chrání pevninu před vysokými vlnami.

Přes duny přešli po dlouhém dřevěném molu a sestoupili po starých schůdcích na pláž. Svítilo slunce a bílý písek je téměř oslepoval. Jasně zelená voda se tříštila v pěnivém příboji.

Na obou vzdálených koncích pláže se tyčily vysoké budovy, zdánlivě stejně geometricky strohé jako domek na prodej. Naprosto zde chyběly útesy, ska-

liska a stromy, s nimiž se člověk v Kalifornú potkával na každém kroku. Zdejší krajina byla úplně jiná. I přes svoji plochost snad nejvíc připomínala řecké ostrovy nebo kubistický výtvor se strohými liniemi, ozářený prudkým světlem.

Michaelovi se to líbilo a ten dům také. Okamžitě jí to sdělil.

Nejvíc ho přitahoval kontrast, který tato krajina vytvářela ve srovnání

s přebujelou vegetací New Orleansu. V solidně postaveném domě ležely na korálově zbarvených dlaždicích tlusté koberce a kuchyňské zařízení - převážně z nerez oceli - se blýskalo. Ano, absolutní kubismus. Svým způsobem to bylo neuvěřitelně krásné.

Rowan zklamalo, že tady nemůže kotvit lod'. Musela by se trmácet autem několik kilometrů do přístaviště u dálnice a lodí projet zátokou v Destinu, aby se dostala do Mexického zálivu. Jenomže když si člověk uvědomil všechny přednosti této naprosto neporušené pláže, dojíždění nepředstavovalo tak velkou zátěž.

Zatímco Rowan s realitním agentem sepisovali podmínky koupě, Michael se procházel po deštěm omyté terase. Přimhouřil oči a studoval moře. Snažil se analyzovat pocity vyrovnanosti a klidu, které v něm voda vzbuzovala. Asi to bylo spojeno s teplem a zarážející jasností barev. Když si vyvolal sanfranciskou minulost, zdálo se mu, že její barvy a odstíny působily popelavě a nebe se tam téměř nikdy nedalo vidět kvůli všudypřítomné mlze či oparu nebo nezajímavým mrakům.

Tato zářivá přímořská scenerie se nedala srovnat se studeným a šedivým pobřežím Tichého oceánu a ani v nejmenším v něm nevyvolávala vzpomínky na záchrannou helikoptéru nebo na to, jak ležel celý rozbolavělý a prochladlý v promočených šatech na nosítkách. Tato pláž byla jeho a moře také. Rozhodně mu neublíží. Možná že se mu tady bude líbit i na Sladké Christině, i když si musel přiznat, že se mu při této myšlence trochu zhoupl žaludek.

Pozdě odpoledne se najedli v malé, neelegantní a hlučné rybí restauraci blízko přístavu v Destinu. Pivo tam sice podávali v umělohmotných kelímcích, zato čerstvá ryba byla víc než vynikající. Západ slunce je zastihl znovu na pláži u motelu. Seděli na otlučených židlích. Michael si dělal poznámky k úpravám domu na First Street a Rowan usnula. Opálená kůže jí po týdnu stráveném převážně mimo dům a možná i po hodiné na této pláži ztmavla. Ve vlasech se jí objevily sluncem vybledlé prameny. Díval se na ni a skoro ho zabolelo, jak je mladá.

Něžně ji vzbudil, když se slunce začalo nořit do vody. Obrovské a krvavě rudé zapadalo do smaragdového moře.

; xk'·'.

Nakonec zavřel oči - nemohl to unést. Stáhl se do sebe a pomalu se uvolňoval, jak mu horký vítr čechral vlasy.

V devět hodin, kdy za sebou měli docela dobrou večeři, kterou si dali v restauraci u zátoky, jim zavolali z realitní kanceláře. Majitelé Rowaninu nabídku přijali. Nezdá se, že by mohly nastat nějaké komplikace. Proutěný i dřevěný nábytek je zahrnut v ceně jakož i nádobí, kování kolem krbů, prostě všechno. Smlouva bude uzavřena co nejdříve. Rowan si může vyzvednout klíče asi za dva týdny.

V neděli odpoledne Rowan a Michael navštívifi destinský přístav. Lodí na prodej tam měli opravdu hodně, avšak Rowan si stále pohrávala s myšlenkou, že by si poslala pro Sladkou Christinu. Chtěla lod' schopnou plavby na otevřeném moři a tady neměli žádnou jachtu, co by se pohodlností a kvalitou vyrovnala exkluzivní Sladké Christině.

K večeru vyrazili zpátky do New Orleansu. Řítili se podél Mobile Bay, z rádia se linul Vivaldi a oni pozorovali západ slunce. Nebe se zdálo nekonečné a třpytilo se magickým světlem za kupící se hradbou mraků. Vůně deště se ve vzduchu mísila s horkem.

Doma. Patřím sem. Nebe tady vypadá tak, jak si ho pamatuji, a všude, kam oko dohlédne, se rozprostírá nížina. I vzduch je tu přátefský.

Po dálnici se rychle a nehlučně pohybovala auta. Nízký vypolstrovaný mercedes udělal klidně 130 kilometrů v hodině. Hudba protínala vzduch vysokými a čistými houslovými glissandy. Slunce zmizelo a všechno se ještě chvíli utápělo ve zlatavém světle. Míjeli hájky roztroušené na močálovité půdě, kolem nich hučely těžké nákladáky, a když už se úplně setmělo, na vteřinku jim na pozdrav zablikala světélka měst.

Zeptal se, jestli jí chybí dramatičnost nebo útesy a nažloutlé kopce Kalifornie.

I ona se dívala na nebe. V San Francisku se člověku nikdy nepodařilo spatřit takové nebe. Ne, nic jí neschází. Bude se prostě plavit v jiných vodách. V teplejších.

Za nějakou dobu, když nastala tma a k vidění byla pouze koncová červená světla aut před nimi, Rowan prohodila:

"To jsou naše líbánky, vid'?"

"Asi jo."

"Víš, ta nejlepší část. Než ti dojde, co jsem opravdu zač."

"A to je co?"

"Chceš ty naše líbánky zničit?"

"Neničím je." Pohlédl na ni. "O čem to mluvíš?" Žádná odpověd'. "Jsi momentálně jediný člověk na světé, kterého skutečně znám. Jsi totiž jediná

osoba, s kterou doslova jednám v rukavičkách. Vím toho o tobě víc, než si myslíš, Rowan."

"Co bych si bez tebe počala," zašeptala a uvelebila se na sedadle.

, Co tím chceš říct?" zeptal se Michael.

,

"

Nevím. Ale na néco jsem přišla."

"Radši se neptám:

PP

"Neukáže se, dokud na to nebude ři raven.

"To je asi pravda."

"A chce, abys byl ted' se mnou. Drží se zpátky kvůli tobě. Ten první večer se ti ukázal, aby tě navnadil."

"Naskakuje mi z toho husí kůže. Proč je tak ochotný se o tebe dělit?"

"Nevím, Michaeli. Dala jsem mu příležitost, aby se mi zjevil, ale neudělal to. Staly se mi podivné věci. Divné. Jenže si nejsem tak..."

"
Jaké věci?"
"Nemá cenu o tom mluvit. Poslyš, vypadáš unaveně. Nemám řídit

"Ani náhodou. A nejsem vůbec unavený! Prostě ho jen tady nechci, nechci o něm ani mluvit. Mám takový dojem, že se zjeví co nevidět."

***

Pozdě v noci se Michael vzbudil v hotelové posteli sám. Rowan našel sedět ve velkém pokoji. Plakala.
"Rowan, co se stalo
7"

"
"Nic, Michaeli. Nic jiného, než co se stává každé ženě ednou za měsíc. Na tváři s námahou vyloudila trpký úsměv. "Jenom... možná si budeš myslet, že jsem cvok, ale doufala jsem, že jsem těhotná."
Vzal ji za ruku, protože nevěděl, jestli by bylo správné, kdyby ji políbil. Taky pocítil zklamání, avšak mnohem významnější pro něj bylo zjištění, že Rowan chce dítě. Vlastně se jí celou dobu neodvážil zeptat, jestli s ním chce mít děti. Dělalo mu starosti, že si nedával dostatečně pozor. "To by bylo báječné, miláčku," ozval se nakonec. "Báječné."
"Ty si to opravdu myslíš? Tobě by to udělalo radost?"
Strašnou: `
" "
"Michaeli. Tak se o to pokusíme. A vezmeme se.
"Rowan, nic by mi neudělalo větší radost," řekl jí prostě. "Ale víš jistě, že to chceš i ty?"
P P ," P
S ocho ením se usmála. "Michaeli, neutečeš tomu ronesla vážné a trochu se zamračila. "Proč to odkládat, když to taky chceš: `

Nemohl si pomoci a rozesmál se. "A co tomu řeknou všichni Mayfairové, Rowan? Bratranci a sestřenice? Je ti jasné, co na to řeknou, ne, miláčku?"
i Zavrtěla hlavou, na rtech vědoucí úsměv. "Chceš slyšet, co si myslím já?
i
Byli bychom blázni, kdybychom to neudělali."
Oči měla ještě zarudlé od pláče, ale na tváři se jí usadil výraz vyjadřující i' I pohodu a klid. Tolik jí to slušelo! Hebkosti její tváře se nic nevyrovnalo.
;
Nikdy nepoznal nebo nemiloval takovou tvář, jako byla tajejí, dokonce o tom ani nesnil.
"lá si to moc přeju, Rowan," zašeptal. "Je mi ale osmačtyřicet. Narodil jsem se ve stejném roce jako tvoje matka. Chci, abychom se vzali. Po ničem , netoužím víc. Jenomže musím myslet na tebe."
"Tak se vezmeme a uspořádáme na First Street velkou oslavu, Michaeli,
"
x'I h R t' hl S xt'1 b x' C

prerusi a o owan xm svym vzrusuxicim asem. vras i a o oci. " o si o tom myslíš? Není to úžasný nápad? Oslava v té krásné zahradě?"
Ano. Úžasný nápad. Právě tak jako vybudování klinik a laboratoří z peněz Mayfairského dědictví. Úžasný nápad.
Nedovedl si vysvětlit svou váhavost. Asi se mu to zdálo příliš krásné, než aby to mohla být pravda-její láska a otevřenost. A najednou ho přepadla pýcha, že právě tato báječná ženská si ze všech mužů na světě vybrala právě jeho a miluje ho a potřebuje ho úplně stejně jako on ji.
,Ti tvoji bratránci se budou snažit napsat smlouvy... Však víš, aby ti ochrá-

nil,i dědictví a dům a.,."
"To se podle všeho děje automaticky. lenže máš asi pravdu. Určitě vyprodukují haldy papírů."
"Podepíšu všechno. Stačí mi ukázat kde."
"Michaeli, vždyť ty papíry ve skutečnosti nic neznamenají. Co je moje, to ix je tvoje, jak se říká."
"lá chci jen tebe, Rowan.
Tvář se jí rozjasnila. Přitáhla si kolena k bradě, otočila se na pohovce tak, '' aby k němu seděla čelem, naklonila se a políbila ho.
Náhle mu to došlo v celém rozsahu. Svatba. Vezme si Rowan. A ten téměř neuvěřitelný a lákavý příslib dítěte! Nikdy takové štěstí nezažil, skoro se bál.
Skoro. Ne docela.
Zdálo se mu, že svatba je to jediné a správné, na co je ted' třeba se zaměřit, a to za každou cenu. Musí uchránit to, co mají, proti tomu temnému proudu, jenž je svedl dohromady. Když si pomyslel na léta, která mají před sebou - na všechny jednoduché a důležité věci, jež je čekají -, jeho štěstí dostoupilo takového stupně, že se nedalo unést ani vyjádřit slovy.
Byl natolik rozumný, že se o to nepokusil. Po chvilce ticha mu na mysli

vytanuly útržky básní, kratičké fráze, jež těžko mohly úplně vystihnout jeho rozpoložení, asi tak jako kousek skla nedokáže zachytit nic jiného než zlomek světla. Poezie ho opustila. Byl spokojený, a přestože měl v hlavě prázdno, pociťoval obrovskou tichou lásku.
+ ,
V tichém souznění se na sebe zadívali. Všechna kdyby, jež přináší život

všechny neúspěchy a uspěchanosti přestaly vadit. lejich duše spolu rozmlouvaly.
Když odešli do ložnice, Rowan prohlásila, že chce, aby svoji svatební noc '' prožili v domě na First Street a pak jeli na Floridu na líbánky. Není to nejlepší způsob jak to provést? Svatební noc pod střechou toho domu a pak honem honem za teplem!
Dělníci přece určitě dokončí opravy ložnice za pár týdnů,

"To ti garantuju," přisvědčil Michael.

Představil si tu velkou starožitnou postel. Skoro slyšel zašeptat Belle: "To bude báječné: `

TRINACT

Rowan spala neklidně a pořád se převalovala. Otočila se a objala Michaela kolem ramen, kolena si strčila pod něj a přitulila se co nejtěsněji. Klimatizace se zdála téměř tak příjemná jako vánek na Floridě.
Ale co ji to škrtí okolo krku? A tahá za vlasy? Pohnula se, aby se toho zbavila. Něco ji studí na prsou. Vůbec se jí to nelíbí.
Otočila se na záda a upadla do polospánku. Zdálo se jí, že je v operačním sále a má před sebou velice obtížný úkol. Musí si co nejpřesněji představit, co bude dělat: poručit rukám, aby krok za krokem prováděly, co po nich Rowan chce-zastavit krev v těle a donutit tkáně, aby se spojily. Před ní ležel na operačním stole zvláštní člověk otevřený od rozkroku až po hlavu. Všechny jeho krvavé, chvějící se orgány byly miniaturní velikosti a čekaly na její zásah: měla je nějakým způsobem přinutit vyrůst.

"To je na mě opravdu moc," oznámila. "Jsem chirurg, ne čarodějnice."
Všimla si, že ted'vidí i tu nejmenší cévku nebo žilku najeho rukou a nohou, jako by se ten muž změnil ve figurínu z umělé hmoty, protkanou červenými nitkami, na níž se děti učí znát krevní oběh. Malá chodidla se mu třásla a kroutil prsty na nohou, snad aby je přiměl k růstu. Na tváři měl nicneříkající výraz, nicméně oči upíral na ni.
A zase zatahání ve vlasech. Něco ji za ně škubalo. Znovu to odstrčila, jenže tentokrát se jí v té věci zachytily prsty. Co to je? Řetízek?
Nechtělo se jí o ten sen přijít. Ted' už věděla, že se jí to jen zdá, ale nemohla se dočkat, jak to dopadne s pacientem a jak operace vlastně skončí.
"Doktorko Mayfairová, odložte skalpel," přikázal Lemle. " Už ho nepotřebujete."

"Ano, doktorko Mayfairová," promluvil Larkin. "V tomto případě ho ani

nemůžete použít."
Měli pravdu. Celá záležitost vyžadovala něco mnohem jemnějšího než studenou ocel skalpelu. Tady se nejednalo o řezání, nýbrž o tvůrčí proces. Rowan nevěřícně zírala na dlouhou řeznou ránu, na droboučké orgány chvějící se jako rostlina ve větru. Vzpomněla si na zrůdný kosatec v zahradě. Mozek jí pracoval na plné obrátky a vyhledával odpovídající specifikace, podle nichž dávala buňkám příkazy - začaly se spojovat. Zároveň svůj postup objasňovala mladým lékařům, aby přesně chápali, co dělá. "Tady máme, jak vidíte, hotové přichystané buňky. Je jich obrovské množství. Důležité je, abychom pro ně připravili vyšší DNA, jinými slovy musíme je motivovat novým způsobem, aby formovaly orgány do velikosti, jíž chceme dosáhnout. To se právě děje." Následovně se rána začala zacelovat a muž otočil hlavu. Otevřel a zavřel oči, jako to dělají mrkací panny.
Kolem ní se zvedla bouře potlesku, a když se rozhlédla, s překvapením zjistila, že jí vzdávají poctu Holand'ané a že se nachází v Leidenu. I ona měla na hlavě velký černý klobouk a šaty s nádhernými širokými rukávci. Vlastně se tato scéna odehrávala na jednom z Rembrandtových obrazů - samozřejmě, Hodina anatomie -, a proto také "operované" tělo vypadalo tak úpravně, přestože si nedovedla vysvětlit, proč je průhledné.
"Ale děvenko, vy přece máte neobyčejný talent, jste čarodějnice, řekl jí Lemle.
"Ano, čarodějnice," přitakal přívětivě Rembrandt. Seděl v rohu s hlavou nakloněnou na stranu, narudlé vlasy stářím prořídlé.
"Ať vás neslyší Petyr," poprosila Rowan.
j xxx p y
"Rowan. Sunde ten smaragd. ozval se říkře Pet r. Stál na druhém konci operačního stolu. "Sundej ho, Rowan! Máš ho kolem krku. Dej ho pryč.

Smaragd?
Otevřela oči. Sen se vytrácel, jako by se přes něj spouštěl hedvábný závoj. Ve tmě, jež ji obklopovala, cítila něčí přítomnost. Kolem ní se zvolna vynořovaly známé předměty. Dvířka od prádelníku, noční stolek. Michael, její milovaný Michael, vedle ní pravidelně oddychoval.

Na nahých prsou ji něco studilo. Rukou nahmatala věc zamotanou ve vlasech a okamžitě poznala, co to je.
"Bože!" vyhrkla. Zakryla si dlaní ústa, ale pozdě. Rychle si tu věc strhla z krku s takovým odporem, s jakým by se člověk zbavoval ohavného hmyzu.

S námahou se posadila a tupě zírala na smaragd ve své dlani. Vypadal jako sraženina zelené krve. Skoro nedýchala. Všimla si, že přetrhla starý řetízek. Ruce se jí nekontrolovaně třásly.

Slyšel ji Michael vykřiknout? Když se nad něj naklonila, ani se nepohnul.
"Lashere!" téměř nehlasně zašeptala. "Nepřej si mě! Nechtěj, abych tě nenáviděla!" zasyčela. Na vteřinku se zase poodhrnul závoj snu. Lékaři odstupovali od operačního stolu.

I ix,
"Fantastické, Rowan Nevídané.
"Začátek nové éry, Rowan
"Prostě zázrak, děvenko,` zněl Lemleho komentář.
"Zahod' ho, Rowan," úzkostlivě přikazoval Petyr.
Mrštila smaragdem přes pelest postele. Zaslechla tlumený zvuk, jak dopadl někam na koberec.
Přikryla si obličej dlaněmi a pak si začala horečně osahávat krk a prsa, jako by ten prokletý drahokam na nich mohl zanechat nějaké stopy.
"Za tohle tě nenávidím!" zašeptala zase do tmy, "O to ti jde?"
Zdálky se ozval povzdech a potom nějaký šelest. Dveřmi nejasně zahlédla závěsy v salonu. Matně jimi prosvítalo světlo z ulice. Pohnuly se. Musel to být průvan.
Pak už bylo slyšet pouze Michaelovo oddychování. Zastyděla se, že ten kámen odhodila. Seděla s dlaní před ústy, přitáhla si kolena k sobě a pozorovala stíny v pokoji.
Copak jsi těm starým báchorkám nevěřila? Proč se celá třeseš? Je to jen jeden z jeho kousků, není ho o nic obtížnější provést než roztančovat stromy nebo přinutit k pohybu ten kosatec v zahradě. O nic jiného nešlo. Ale ten kosatec... To nebyf pohyb, on vlastně... A pak si vzpomněla na ty růže, ty podivné velké růže v hale. Nikdy se Pierceho nebo Geralda nezeptala, jestli je tam dali.
Proč se bojíš?
Vstala, oblékla si koupací plášť a bosa odešla do pokoje. Michael spal. Nevzbudifa ho.
Zvedla smaragd a omotala kolem něj řetízek. Taková neopatrnost, přetrhnout jemně tepané články!
"To nebylo moc chytré, žes mi ten kámen dal na krk," řekla potichu. "Už si ho nikdy dobrovolně nevezmu: `
Michael se otočil na posteli. Malinko zapraskala péra. Zašeptal něco? Možná její jméno?
Tiše se vkradla do ložnice. Klekla si a v zásuvce dole v rohu našla svoji kabelku. Vložila náhrdelník do kapsičky se zipem.
Už se netřásla. Jen její vztek se změnil v zuřivost. Věděla, že už neusne.

204

***

Když vyšlo slunce, seděla v hotelovém pokoji a přemýšlela o všech těch starých obrazech na First Street. Sama je prohlížela a čistila, aby je mohli pověsit. Ty nejstarší byla schopna identifikovat jen ona - z rodiny nikdo jiný. Prohlížela si Charlotte, jejíž světlé vlasy i obličej pod ochrannou vrstvou laku vybledly tak, že připomínala přízrak; viděla před sebou Jeanne Louise, za níž stál její bratr Peter, i portrét šedovlasé Marie Claudette, kterou namalovali s malým obrázkem Riverbendu pověšeným na zdi za ní.
Všechny měly na krku smaragd. Ten šperk se vyskytoval na tolika obrazech! Rowan zavřela oči a začala dřímat. Toužila po kávě, ale neměla sílu si ji uvařit. V noci se jí něco zdálo, něco o nemocnici a operaci. Ted' si ne a ne vzpomenout... Lemle, ano, ve snu vystupoval Lemle, jehož upřímně nenáviděla... A ten kosatec s tmavým vnitřkem, který Lasher přinutil...
Jistě, znám tvé povedené kousky! Nechal si ho zduřet, až odpadl od stonku. Nemám pravdu? Nikdo nechápe rozsah tvé moci. Nebo jak jsi nechal vypučet nové lístky na utržených růžích. A odkud jsi vzal svoji podobu a proč se mi neukážeš? To se bojíš, že bych tě rozmetala na všechny světové strany a už bys nikdy neměl sílu spojit se dohromady?
Odehrálo se to určitě jen v její představivosti. Prosím vás, kdo to kdy viděl, aby se květina změnila jako ten kosatec? K tomu by bylo zapotřebí, aby se jeho buňky začaly množit a došlo u nich k mutaci...
Pokud ovšem celý ten úkaz nespadal pouze do oblasti Lasherových triků. Jako když jí navlékl smaragdový náhrdelník. Avšak není všechno jeden velký trik?
"Milí chlapci a děvčata," poznamenal kdysi Larkin u postele člověka, jenž upadl do kómatu a umíral. "Použili jsme veškeré naše triky. Víc se už nedá dělat."

Co by se tehdy stalo, kdyby vytáhla pár svých triků z rukávu ona? Jako že by například poručila buňkám toho umírajícího, aby se začaly množit, mutovat, přeskupovat, a tak by se zahojila poraněná tkáň. Tenkrát to však nevěděla. Vlastně pořád nemá ponětí, co všechno by mohla dokázat.

Ano, sen. Leiden. Však víš, co se stalo Michaelovi Servetovi v kalvinistické Ženevě, když v roce 1553 přesně popsal krevní oběh? Upálili ho na hranici ajeho kacířské knihy s ním. Bud'te opatrný, doktore van Abele!

Já nejsem čarodějnice.

A nikdo jiný samozřejmě také ne. Je to jen otázka neustálého přehodnocování našeho konceptu přirozených principů.

Ty růže se nechovaly přirozeně.

A potom ten průvan tady v hotelu -jakým zvláštním způsobem se v pokoji pohyboval vzduch! Opřel se do závěsů, které se téměř roztančify, a pak rozfoukal papíry na kávovém stolku. Vždyť jí vlastně ovíval i vlasy a ochlazoval obličej! Ty tvoje triky! A ten sen! Už ho nechce. Copak se všichni pacienti v Leidenu vždycky po hodině anatomie zvednou a odejdou po svých?

A ty se mi neukážeš? Nemáš odvahu, vid'?

***

V deset hodin se Rowan setkala s Ryanem a informovala ho, že se s Michaelem budou brát. Snažila se mluvit věcně a stručně, aby nevyprovokovala zbytečné dotazy.

"Abych nezapomněla. Přála bych si, abys pro mě něco udělal," požádala ho Rowan. Vyndala z kabelky smaragd. "Mohl bys ten šperk schovat do trezoru? Nebo někam, kde by se k němu nikdo nedostal?"

"Samozřejmě. Uložím ho v kanceláři," ujistil ji Ryan, "ovšem zbývá ještě několik věcí, které bych ti měl vysvětlit. Mayfairské dědictví bylo založeno v jiné době, než je ta dnešní, musíš mít tedy trochu trpělivosti a ledacos pochopit. Povinnosti, které z některých takzvaných ustanovení vyplývají, se ti budou zdát podivné, nicméně jsou přesně dané. Například jeden z požadavků je, abys při svatebním obřadu měla smaragd na krku."

"To nemyslíš vážně!"

"Abych to upřesnil, všechna ustanovení by mohla být napadnutelná, kdyby došlo k přezkoumání soudem. Ovšem každá dědička v každé době je splnila do posledního písmene, zřejmě z toho důvodu, aby nezavdala ani tu nejmenší příčinu ke sporu a vyloučifa možnost, že by pak právo na dědictví mohl uplatňovat někdo jiný než právoplatný dědic. A to, vezmeme-li v úvahu bohatství, které..."

A Ryan pokračoval ve svém únavném vysvětlování nudným a složitým právnickým žargonem, nicméně Rowan pochopila. Lasher toto kolo vyhrál. Lasher zná podmínky, za nichž jí má dědictví připadnout. Dobře je zná. Věnoval jí prostě jen náležitý svatební dar.

Její chladný a temný vztek ji zcela oddělil od okolního světa. Jako vždycky. Podívala se prázdným pohledem z okna a neviděla ani nebe s něžnými mráčky ani hluboko pod ním vinoucí se řeku.

, Dám ten řetízek opravit," zaslechla z dálky Ryana. "Je roztržený."

,

***

V jednu hodinu odpoledne dorazila Rowan na First Street. Přinesla dva obložené chleby a několik láhví holandského piva v hnědém papírovém sáčku. Michaela zastihla ve stavu naprostého vzrušení. Někde vzadu za domem našli pod zemí poklad - původní neworleanské cihly! Krásné cihly, které se už nevyrábějí. Postaví z nich sloupky k přední brance. Perfektní materiál! A v podkroví se nalezly stohy podrobných nákresů domu.

"Vypadají jako originály," oznamoval jí radostně Michael. "Možná že je

kreslil samotný Darcy! Pojd' se mnou. Nechal jsem je nahoře. Asi by se rozpadly, kdyby se s nimi neopatrně zacházelo."
Šla s ním do podkroví. Vymalování celý dům změnilo k nepoznání. Dokonce i Deirdřina ložnice působila neobyčejně půvabně - asi tak, jak měla vždycky vypadat.
"Stalo se něco?" zeptal se najednou Michael.
Jak to může vědět? Poznal něco? lekla se v duchu. Při pomyšlení, že bude muset při svatebním obřadu mít na krku tu prokletou věc, ji zamrazilo. Kdyby to neudělala, na veškeré plány a sny o Ustavu pro léčbu a výzkum Rowan Mayfairové může zapomenout! Rozběsnil by se, kdyby mu to prozradila. A ona už prostě ten jeho vystrašený pohled nesnese. Nesnese, když se rozčilí anebo projeví jakoukoli slabost. Tak to je. Nic mu neřekne.
"Ne. Nic," odpověděla s úsměvem. "Jenom jsem se zase musela otravovat s právníky. A stýskalo se mi po tobě." Objala ho a schovala si hlavu do útočiště pod jeho bradou. "Moc jsi mi chyběl:

V
CTRNACT

Nikoho ta zpráva nepřekvapila. Aaron jim blahopřál při snídani a pak odešel pracovat na First Street do knihovny, kde na Rowaninu žádost katalogizoval vzácné exempláře.
Uhlazený Ryan s chladnýma modrýma očima se dostavil v úterý odpoledne, aby Michaelovi patřičně pogratulovaf. Hned na začátku zdvořilé konverzace dal najevo, že Michaelův obchodní úspěch na něj učinil dojem. To samozřejmě neznamenalo nic jiného, než že si Michaelovu finanční situaci pečlivě prověřil - na to existuje dost legálních způsobů -, jako se to dělá, když se člověk uchází o důležité místo.

"
Musím se přiznat, že to je poměrně trapná záležitost," připustil Ryan.

"
Není mi vůbec milé, že jsem nucen prověřovat snoubence správkyně Mayfairského dědictví, ovšem chtél bych zdůraznit, že nemám na vybranou."
"Mně to nevadí, ujistil ho vesele Michael. "Jestli chcete něco vědět, klidně se mě ptejte."
"Pro začátek by mě zajímalo, jak jste přišel k takovým penězům, aniž jste se dopustif nějakého podvodu?"
Michael odbyl jeho lichotku smíchem. "Až za pár měsíců uvidíte tenhle dům, tak vám to dojde." Nebyl natolik marnivý, aby si myslel, že jeho několik milionů uložených v cenných papírech udělalo na tohoto člověka nějaký dojem. Což se jeho skromný majetek dal srovnávat s bohatstvím, jež představovalo Mayfairské dědictví? Kdepak, tady hovořili o něčem jiném, o zeměpisu New Orleansu, o tom, že Michael pochází z druhé strany Magazine Street a v jeho hlasu stále zaznívá přízvuk z Irish Channel. Jenže Michael strávil na západním pobřeží dost dlouhou dobu na to, aby si tím zatěžoval hlavu.

Procházeli se po čerstvě ostříhaném trávníku a dívali se na nově vysazené buksusy, malé a krásných tvarů. Už se rýsovaly i květinové záhony, jež byly založeny přesně tam, kde se nacházely před sto lety. Ve čtyřech rozích patia umístili řecké sochy.
Původní klasický plán zahrady vystupoval před očima. Tvar trávníku ko-

respondoval s obrysem bazénu. Čtvercové dlaždice u paty každé balustrády z vápence, jež dělily patio na pravidelné obdélníky, označovaly začátky cestiček stýkajících se v pravém úhlu a lemujících jak zahradu, tak dům. Ozdobné kovové mřížky určené pro popínavé rostliny byly opraveny a opět po obou stranách okrášlovaly cestu od branky k domu. Na železném plotě, čerstvě natřeném černou barvou, vyniklo jeho zdobení -vzor, v němž se střídaly spirálky s růžičkami.

Ano, vzory a vzorce. Kam se Michael podíval, objevoval nejrůznější vzory, přestože rostliny je zčásti zakrývaly: popínavá myrta a kamélie s lesklými listy, růže i líbezná rostlinka, na jejíž jméno si nemohl vzpomenout a která se drala za světlem na nejslunnějších místech.

Beatrice vypadala v obrovském růžovém klobouku a velkých čtvercových brýlích se stříbrnými obroučkami velmi dramaticky. Sešly se s Rowan ve dvě hodiny, aby spolu prodiskutovaly svatbu. Rowan určila datum na příští sobotu. "To je míň než čtrnáct dní!" vykřikla Beatrice s hrůzou. Ne, takhle to nepůjde, všechno se musí zorganizovat pořádně a nikoli jen tak narychlo. Rowan nejspíš nechápe, co tato svatba pro celou rodinu znamená. Vždyť budou chtít přijet i příbuzní z New Yorku a Atlanty!

Rozhodně se to nedá stihnout před koncem října. A Rowan si jistě přeje, aby do té doby byla dokončena aspoň většina úprav na domě. Navštěva First Street znamená pro každého člena rodiny tolik, že si to Rowan vůbec nedovede představit.

Dobře, nakonec souhlasila Rowan. Domnívá se, že ona i Michael mohou se svatbou ještě chvíli počkat. Také proto, že odložený termín jim umožní uspořádat na First Street grandiózní oslavu a strávit tam svatební noc.

Michael také souhlasil a dodal, že téměř osm neděl do svatby mu stačí na dokončení většiny prací. Rozhodně může zaručit celé přízemí a ložnici v prvním patře.

"To bude vlastně dvojnásobná oslava, vid'te?" radovala se Bea. "Vaší svatby a znovuotevření domu. Drahoušková, udéláte tím každému obrovitánskou radost!"

Ano, ano. Všichni Mayfairové - mladí, staří -, všichni musí přijít. Pozvou každého. A ted' se Beatrice vytasila se svým seznamem lahůdkářů, číšníků a dalších osob, které je pro tak velkou akci zapotřebí najmout. Jestliže se na

zahradě - na trávníku a u bazénu - postaví dva stany, kde se bude podávat občerstvení, pojme dům asi tisíc hostí. Kdepak, není nutné si dělat starosti! A děti by si mohly zaplavat. To je nápad!

Jako za starých časů. Jako v době, kdy žila Mary Beth. Uvítafa by Rowan, kdyby dostala nějaké fotografie z posledních večírků pořádaných před Stellinou smrtí?

"Dáme všechny fotografie dohromady ještě před oslavou," nadchla se Rowan, "a rozvěsíme je, aby si je hosté mohli prohlédnout."

"

To bude sláva! Bude to fantastické, uvidíte!"

Náhle se Beatrice natáhla a vzala Michaela za ruku.

"Můžu se vás na něco zeptat, drahoušku? Ted' už jste jeden z rodiny, Proč, proboha, nosíte pořád ty strašné rukavice?"

"Když se někoho dotknu, tak vidím různé věci," bezděky přiznal Michael.

Její velké šedé oči se rozjasnily.

"No to je opravdu vzrušující! Víte, že Julien měl tutéž schopnost? Aspoň se to o něm říká. A o Mary Beth taky. Drahoušku, pěkně prosím, dovolte mi..." Začala mu shrnovat rukavici a při tom pěstěnými nehty Michaelovi nechtěně zavadila o dlaň. "Moc vás prosím! Můžu? Že vám to nevadí?" Sundala mu rukavici a držela ji jako trofej s triumfálním a zároveň nevinným úsměvem.

Michael se nenechal vyvést z míry. Rukou ani nepohnul, prsty měl mírně sevřené. Pozoroval, jak Beatrice položila svoji ruku na jeho. Pak mu ji pevně zmáčkla. Hlavou mu probleskovaly nejrůznější namátkové představy. Přicházely a odcházely tak rychle, že ani jednu z nich pořádně nerozšifroval - zachytil jen atmosféru, z níž na něj vyzařovalo bezpečí a pohoda. Přirovnal by svůj pocit k radostnému slunečnímu svitu a čerstvému povětří. Převažovala jasná zpráva: nevinnost. Neni jedna z nich.

"Co jste viděl?"

lejí rty se přestaly pohybovat a Michaelovi chvilku trvalo, než mu došel

smysl jejích slov.
"Nic špatného," odpověděl a stáhl se. "Totiž dalo by se říct, že jsem vycítil absolutní dobro a štěstí. Žádné zlo ani neštěstí nebo nemoc. Ani náznak něčeho takového." Svým způsobem mluvil pravdu.
"Michaeli, vy jste takový drahoušek!" vykřikla Beatrice nadšeně a plna upřímné radosti se na něj vrhla a políbila ho. "Kde si, prosím tě, přišla k tak báječnému mužskému?" obrátila se na Rowan. A aniž počkala na odpověď, pokračovala: "Já vás mám oba tolik ráda. Opravdu ráda! Nejde jen o to, že jste mi sympatičtí, to se v dané situaci jaksi očekává, ale prostě vás mám strašně ráda, a to je nádherné překvapení! Jste báječná dvojice. Vy, Michaeli, a ty vaše modré oči, a ty, Rowan, a ten tvůj chraplavě sametový hlas! Vždycky, když

se na mě Michael usměje - neopovažujte se to teď udělat, Michaeli! -, dala bych mu hned na ty jeho oči pusu. A tobě, Rowan, na krk. Stačí, když řekneš jen jediné slovo. Ale teď vážně. Michaeli, my si musíme tykat."
"Bude mi velkým potěšením. Můžu tě políbit na tvář, Beatrice?" zeptal se téměř něžně,
"Ty chlape jeden!" řekla trochu teatrálně. "Můžeš." Zhluboka se nadechla a zavřela oči jako na divadle. Zase je otevřela a na rtech vykouzlila dramatický a široký úsměv.
Rowan je pobaveně pozorovala a zdálo se, že má radost. Avšak teď už bylo na čase, aby ji Beatrice doprovodila do Ryanovy kanceláře - opět ty nekonečné právní formality, papíry. Hrůza! Nedá se nic dělat. Odešly.
Všiml si, že jeho černá rukavice leží na trávě, Zvedl ji a navlékl si ji.
Není jedna z nich...
Kdo to k němu mluvil? Kdo uspořádal informace a předal mu je? Jeho vnitřní hlas? Možná že se učí klást otázky tak, jak mu radil Aaron, a už mu to jde líp.
Michael tomuto aspektu Aaronovy lekce nepřikládal skoro žádný význam. Hlavně se chtěl naučit svoji schopnost eliminovat. Ať už to je, jak chce, poprvé od toho debaklu se sklenicemi obdržel jasné sdělení. Bylo mnohem stručnější a autoritativnější než většina děsivých signálů a představ, jež se mu hnily příšernou rychlostí hlavou tehdy v podkrovním pokoji. Svou jasností se dnešní sdělení trochu podobalo Lasherovu podivnému proroctví.
Pomalu vzhlédl. V temném stínu na postranní verandě někdo zřejmě stál a pozoroval ho. Ale nerozeznával ho jasně. Viděl jenom malíře, kteří pracovali na železném kování. Verandu strhli a stala se z ní vlastně terasa. Odstranili i dřevěná zábradlí. Terasa teď působila jako jakýsi most, jenž spojoval salon s krásným trávníkem.
A tady budeme mít svatbu, pomyslel si zasněně. Větvičky popínavé myrty se roztančily ve vánku na pozdrav, jako by mu odpovídaly, a jejich růžové květy se půvabně rýsovaly proti blankytně modrému nebi,

***

Když se téhož odpoledne Michael vrátil do hotelu, čekala tam na něj obálka od Aarona. Roztrhl ji, ještě než došel do apartmá, a když za vnějším světem bezpečně zaklaply dveře, vyndal z ní barevnou fotografii na tuhém papíru a otočil ji ke světlu.
Opředena Rembrandtovou temnotou dívala se na něj líbezná tmavovlasá

dívka, živoucí a s týmž úsměvem, jenž Michael viděl jen na Rowaniných rtech. Z mistrovsky provedeného šerosvitu zářil smaragd. Obraz působil tak silným dojmem, až se začal obávat, že se papír z fotografie nějak ztratí a osvobozená tvář se rozplyne jako přelud.
Jenomže byla tohle jeho Debora, kterou spatřil ve svém vidění? To právě nevěděl. Nedostavil se žádný šok z náhlého poznání, přestože obraz pečlivě zkoumal a studoval.
Sundal si rukavice a po fotografii zvolna přejel prsty, avšak nepřineslo mu to nic zajímavého - pouze nesouvislé představy lidí, jíž se fotografie dotýkali, než se dostala k němu. Chvíli jen tak seděl na pohovce. Došlo mu, že kdyby položil ruce na samotný originál, dopadlo by to stejně.

"Co ode mě můžeš chtít?" zašeptal rozčarovaně.
Ta tmavovlasá dívka, zachycená navždy v okamžiku svého krátkého a nešťastného dospívání, se usmívala s naprostou nevinností a zcela mimo čas. Cizí člověk, nic víc. Malá čarodějnice.
Ale dnes odpoledne, když se Beatrice dotklajeho ruky, mu někdo přece poslal sdělení! Ten někdo použil Michaelovu schopnost za nějakým účelem. Nebo to prostě promluvil jeho vnitřní hlas?
Odsunul rukavice stranou, jako to ted' často dělal, když zůstal v hotelu sám, vzal si zápisník a pero a začal psát:
Myslim, že dnes jsem použil svou schopnost úsporně a konstruktiuně. Obsah sděleni byl naproslo nadřazen představám. To se nikdy předtim nestalo - ani ten den, kdy jsem se dotýkal sklenic - a za tim slojím. Tehdy se jednalo o duě uěci: Lasher promlouval přimo ke mně a sděleni z dotgků se prolinala s předstaaami. Všechno se pletlo dohromady. Bylo to úplně jiné než s Beatrice.
Co kdyby dnes večer vzal za ruku Ryana? Všichni budou večeřet dole v hotelové jídelně - budou sedět kolem velkého stolu ozářeného svícemi. Co by mu asi pověděl jeho vnitřní hlas? Vlastně poprvé se mu zachtělo svoji schopnost aktivně využít. Asi proto, že se malý pokus s Beatrice tak vydařil.
Michael měl Beatrice rád. Možná viděl jen to, co si přál vidět - normální lidskou bytost, součást lidského světa, která pro něj i pro Rowan hodně znamenala.
Bereme se 1. listopadu. Bože, vždyť to musím oznámit tetičce Viv! lestli jí hned nezavolám, bude jí to líto!
Položil fotografú na Rowanin noční stolek, aby si ji mohla prohlédnout.
Na stolku ležela překrásná bílá květina. Vypadafa jako obyčejná lilie, jenže byla malinko jiná. Zvedl ji a pozorně ji zkoumal. Snažil se přijít na to, co je na ní divného.

Všiml si, že je delší a i větší než běžné lilie a že její okvětní lístky působí
neobvykle křehce.
Překrásná. Rowan ji musela utrhnout, když odcházela zadem z domu. Šel do kuchyně, naplnil sklenici vodou, dal do ní lilú a postavil ji zpátky na stolek.

***

Na to, že chtěl zkoumat Ryanovu ruku, si vzpomněl až dlouho po večeři,

když osaměl nahoře v apartmá se svými knihami. Byl rád, že to neudělal. Večeře se vydařila, užili si spousty legrace, smáli se starým neworleanským legendám, které vyprávěl mladý Pierce - Michael si je všechny pamatoval, ale Rowan je nikdy neslyšela. Pierce také dával k lepšímu mnoho příběhů o bratrancích a sestřenicích. Všichni se královsky bavili. Avšak Pierceova matka Gifford, štíhlá, dobře udržovaná bruneta, také MayfairoVá, se po Rowan a Michaelovi celou dobu dívala s obavami a úzkostí. Během večera neprohesla ani slovo.
Pro Michaela představovalo shromáždění v nádherné hotelové jídelně další úžasnou satisfakci - srovnával dnešní pocity s pocity kluka, který sem přišel se svou matkou, aby povečeřel s tetičkou ze San Franciska. Byla to tenkrát jeho první návštěva elegantní restaurace.
A když si pomyslí, že tetička Viv tu bude už koncem příštího týdne! Asi ji to zaskočilo, v telefonu zněl její hlas trochu zmateně, ale přijede. Spadl mu kámen ze srdce.
Ubytuje ji někde na St. Charles Avenue, v nějakém pěkném a pohodlném bytě v jednom z těch nových cihlových domů s prosklenými střešními okny a balkony s dvoukřídlými dveřmi. Z takového místa se dá skvěle sledovat maškarní průvod Mardi Gras. Měl by si ted' prohlédnout inzeráty, aby to stihl zařídit. Když si bude tetička potřebovat někam dojet, může si vzít taxík. Pak jí taky bude muset šetrně sdělit, že chce zůstat tady na lihu a do Kalifornie se nevrátí. Dům na Liberty Street už pro něj přestal být domovem.

Kolem půlnoci opustil knihy o architektuře a šel do ložnice. Rowan se právě chystala zhasnout. ,7"

, ,
"Rowan, oslovil ji. "lestli ho uvidíš nezatlučeš mi to vid
O čem to mluvíš, Michaeli?"
"Kd ž se ti Lasher ukáže, tak mi to řekneš, a hned," naléhal.

"To víš, že ti to řeknu. Proč se mě vůbec ptáš?" ozvala se Rowan trochu mrzutě. "Proč nejdeš radši do postele?"

213

Fotografie Debory stála za lampičkou. Rowan před ní postavila sklenici s tou krásnou bílou lilú.
"Debora byLa moc hezká, vid'?" poznamenala Rowan. "Talamasca by se asi nedala přesvědčit, aby se s tím portrétem rozloučila... Co myslíš?"
"Nevím," pravil zamyšleně. "Spíš ne. Podívej se na tuhle zvláštní lilú. Přísahal bych, že dnes odpoledne, když jsem ji dával do vody, měla jen jeden květ. A ted' má další dva. Vidíš to? Asi jsem si nevšiml poupat."
Rowan jeho sdělení zmátlo. Natáhla se a vyndala květinu ze sklenice. Pečlivě ji studovala. "Co je to za druh?" otázala se.
"No, pamatuju se, že se jim říkalo velikonoční lilie, ale ty v tomhle ročním období nekvetou. Nevím, co to je. Kde jsi k ní přišla?"
"Já? Nepřinesla jsem ji:
"Měl jsem za to, že jsi ji někde utrhla."

"
Ne. lá ne."
lejich oči se setkaly. Rowan první uhnula pohledem. Zvolna zvedla obočí a nakfonila hlavu na stranu. Vrátila květinu zpátky do vody.
"Asi nám ji sem někdo dal."
"Mám chuťji vyhodit," nasupeně jí oznámil Michael.
"Michaeli, nerozčiluj se. Je tojen kytka. A on dělá nejrůznější pitomosti."
"lá se nerozčiluju, Rowan. A stejně uvadá. Podívej se, už hnědne a vůbec vypadá zrůdně. Nelíbí se mi."
"No dobře," souhlasila nevzrušeně. "Klidně ji vyhod'." Věnovala mu jeden ze svých nejmilejších úsměvů. "Ale hlavně se už nerozčiluj!"
"Jistě. Proč by se mě1 člověk rozčilovat? Máme tady třistaletého démona s vlastní vůlí. Když se mu zachce, přinutí kytky létat jen tak vzduchem. Podle tebe bych měl mít asi děsnou radost, že se nám tady zčista jasna objevila lilie. Tak to myslíš? Krucifix! Možná to dělal taky pro Deboru. Úžasná věc, že

Otočil se a zahleděl se na fotografú. Jeho Debora se stejně jako všichni lidé, jež Rembrandt namaloval, dívala přímo na něj.
Rowan se tiše rozesmála. Michaela to téměř vylekalo. "Víš, strašně ti to sluší, když se takhle vztekáš. A vůbec. Možná pro tu lilú existuje úplně jednoduché vysvětlení."
"lo, tak to vždycky říkají hrdinové ve filmech. lednoduché vysvětlení," zahučel. "A publikum moc dobře ví, že jsou blázni, jestli tomu věří."
Odnesl květinu do koupelny a vyhodil ji do koše. Opravdu uvadala. Do pekfa s ní. Vždyf odtamtud přišla. Žádná škoda.
Vyšel z koupelny. Bylo jasné, že na něj Rowan čeká, ruce založené, klidná a žádostivá. Zapomněl na knihy o architektuře, zapomněl na všechno.

214

:. ***

Příští večer šeł do domu na First Street sám. Rowan si vyrazila spolu s Cecilú a Clancy Mayfairovými na nákup po módních buticích.

Ztichlý dům zel prázdnotou - Eugenia trávila noc u svých synů a vnoučat.

Měl ho celý pro sebe.
Přestože úpravy probíhaly bez sebemenších problémů, všude panoval

zdánlivý nepořádek: žebříky opřené o zdi, plachty na zakrytí nábytku povalující se na zemi, holá neumytá okna. Vysoké okenice vysadili a položili jednu vedle druhé na trávník. Čekaly na zbroušení a nalakování.

Vstoupil do salonu a dlouho pozoroval svůj matný odraz v zrcadle nad krbem. Oharek cigarety zářil v příšeří jako světluška.

V domech jako tenhle není nikdy ticho, pomyslel si. I ted' slyšel praskání trámů, jež znělo jako tlumené pobrukování nějaké divošské melodie, i praskání v podlaze. Kdyby na to přišlo, člověk by klidně mohl odpřisáhnout, že nahoře někdo chodí. Nebo že vzadu v kuchyni právě kdosi zavřel dveře. A co je tohle za zvuk? Jako když v dálce pláče dítě.
Ienomže co by tu kdo dělal? Nebylo to poprvé, kdy se sem Michael večer vkradl, aby si dům vyzkoušel. Také věděl, že to není naposled.

Pomalu kráčel přes jídelnu do kuchyně plné stínů a vyšel francouzským oknem ven. Lampy zavěšené na právě zrestaurované převlékárně vydávaly měkké světlo. Světlo vycházelo i z bazénu, z reflektorů pod vodou. Ze šera vystupovaly stromy a ostříhané keře i nově nalakovaný zahradní nábytek, rozestavený na čistých dlaždicích.
Oprava bazénu už byla dokončena a voda sahala až po jeho okraj. Vypadalo to honosně - tmavomodrá voda a třpytící se hladina, zčeřená drobnými vlnkami.
Klekl si a ponořil ruku do vody. Zdála se mu až příliš teplá. Vždyť na začátku září počasí nebývá o nic chladnější než v srpnu. Nicméně na to, aby si člověk večer zaplaval, to bylo vyhovující.
A pak ho to napadlo. Proč by to nezkusil? Trochu mu vadilo, že tím Rowan i sebe připraví o společný zážitek - je to poprvé... Ale co? Rowan se s Cecilú a Clancy bezpochyby dobře baví a voda ho nesmírně lákala. V bazénu si nezaplaval už léta.
Ještě se rychle podíval na několik oken, jež porůznú svítila z šedofialové fasády domu. Kdo by ho viděl? Není tam ani človíčka. Spěšně si sundal sako, košili i kalhoty, boty a ponožky. Nakonec i spodky. Přešel k hlubšímu konci bazénu a bez rozmýšlení skočil do vody.
Bože! To je paráda! Ponořil se tak hluboko, až se rukama dotkl dna bazénu,

pak se otočil se na záda, takže viděl světlo lámající se nad ním na hladině.
Odrazil se a nechal se samovolně vynést na povrch.
Když vystrčil hlavu, divoce jí potřásal, aby se zbavil vody v uších. Podíval se na hvězdy. Ale co to? Co to bylo za zvuky? Smích, útržky rozhovorů, všude kolem bazénu lidé, kteří si nahlas a živě vykládali, a do toho se odněkud zdálky neslo kvílení dixielandu.
Naprosto ohromen se obrátil. Na trávníku, nad nímž visely lampiony, uvíděl spoustu hostí. Mladé dvojice tančily na dlaždicích i na trávě. Všechna okna v domě zářila do pohasínajícího dne. Nějaký mladý muž ve smokingu skočil bez varování přímo před ním do bazénu. Michaela oslepila prudká sprška vody.
Do úst se mu náhle dostala voda. Rámus ho zcela ohlušoval. Na druhém konci bazénu stál starý člověk ve fraku s bílým motýlkem, který se máváním snažil upoutat Michaelovu pozornost.
"Michaeli křičel, "Uteč, člověče, uteč, než bude pozdě
Anglická výslovnost. To musí být Arthur Langtry! Michael začal rychle plavat ke vzdálenějšímu konci. Ale po třech tempech ho opustila síla a hrudníkem mu projela ostrá bolest. Ještě se stačil dostat k okraji bazénu.
Tam se zachytil. Ve ztichlém večeru nikde nikdo.
Chvilku se ani nepohnul. Plaváním se zadýchaL a ted' se snažil dostat pod kontrolu bušení srdce. Čekal, až ta bolest v hrudi odezní. Očima těkal.po prázdném patiu, po holých oknech a pustém trávníku.
Podařilo se mu vyšplhat z bazénu. Tělo mu připadalo nemožně těžké, a přestože byl teplý večer, třásl se zimou. Chvíli tam jen tak stál, pak zašel do převlékárny a vzal si jeden z použitých ručníků, do nichž si přes den utíral

ruce. Osušil se a vrátil se k bazénu. Přitom se nevěřícně díval na opuštěnou zahradu a ztmavlý dům. Šedofialová fasáda měla přesně takovou barvu jako nebe v tomto okamžiku pozdního soumraku.
Tichem se ozývalo jen jeho hlasité dýchání. Ale bolest zmizela, a tak se přinutil několikrát se zhluboka nadechnout.
Měl strach? Nebo vztek? Nevěděl, opravdu to nevěděl. 5nad utrpěl šok, ale jistě to říct nemohl. Cítil, že se mu vrátiLa síla a že by už zase mohL zlomit olympijský rekord v běhu. Rozbolela ho hlava. ZvedL šaty a oblékl se. Záměrně nespěchal. Přece se odsud nenechá vyštvat!
Pak se posadil na kovanou železnou lavičku a zapálil si cigaretu. Pomalu kouřil, rozhlížel se kolem, snaže si vzpomenout, co vlastně viděl. Stellin poslední večírek. Arthura Langtryho.
DaLší z Lasherových triků?
Zdálo se mu, že někde, až tam u plotu na konci trávníku, kde rostly kamé-

lie, se někdo pohnul. Uslyšel ozvěnu kroků. By1 to jeden z nahodilých večerních chodců, který možná nakukoval do zahrady.

Poslouchal, dokud se kroky nevzdálily, a uvědomil si, že slyší vzdálené dunění vlaku projíždějícího u řeky. Přesně tak to v dětství slýchal v Annunciation Street. A zase ten zvuk-jako když pláče dítě-, jenže ted' mu došlo, že to zapískala lokomotiva.
Vstal a uhasil cigaretu. Vydal se směrem k domu.

"Mě jen tak nevystrašíš," prohodil ledabyle Michael. " A taky nevěřím tomu, že to byl Arthur Langtry."

Někdo zavzdychal? Otočil se. Byl v tmavé jídelně sám. V hale se rýsovaly dveře ve tvaru klíčové dírky. Procházel domem, aniž se snažil tlumit zvuk svých kroků. Zněly hlasitě a majetnicky.
Zaslechl slabé zaklapnutí. Zavřely se někde dveře? Pak ještě zavrzání otvíraného okna, doprovázené drnčením okenních tabulek.

Obrátil se a šel nahoru. Zkontroloval všechny pokoje. Ani se nenamáhal rozsvítit. Vždyť stejně věděl, jak je rozmístěn plachtami zakrytý nábytek. Pro orientaci mu stačilo mdlé světlo pouličního osvětlení, dopadající sem okny.

Nakonec, když všechno prohlédl, sestoupil dolů do přízemí a konečně vyšel z domu.

***

Jakmile se vrátil do hotelu, ještě z recepce zavolal Aaronovi a pozval ho na skleničku do malého hotelového baru. Bar, příjemný a spoře osvětlený prostor s několika stolky, se nacházel v přízemí a nikdy se v něm nesešlo mnoho lidí.
Sedli si do rohu. Během rekordní doby Michael vypil půlku piva a pověděl Aaronovi, co zažil. Popsal mu šedovlasého člověka.

," p
"Víš, ani nemám chuť to Rowan říct oznamenal Michael.

"A proč?" zeptal se ho Aaron.

"
Protože Rowan o takových věcech nechce nic vědět. Vadí jí, když se rozčilím. Přivádí i to k šílenství. Snaží se chápat mě i to, jak reaguju, jenže ona reaguje úplně jinak. Já se rozčilím - a ona dostane vztek."

"Přesto si myslím, že jí to musíš říct: `

"Stejně mi jenom poradí, abych to ignoroval, nemyslel na to a abych dělal

věci, které mě baví. Někdy mě, Aarone, napadá, že bychom se tady na to měli vykašlat. Že by někdo měl..: ` Zarazil se.
"Co, Michaeli

21?

"No, je to blbost. Zabil bych každého, kdo by na ten dům chtěl sáhnout."
"Řekni jí to. Pěkně po pořádku a v klidu. A snaž se chovat tak, aby to vzala, jak to je. Ale nikdy před ní neměj tajnosti, Michaeli, a obzvláště ne tajnosti tohoto typu."

"Aarone, ta Rowanina síla a schopnosti. Myslíš, že by se naučila, jak s nimi pracovat a jak je dokonale ovládat?"
Aaron přikývl. "Jenomže ona se domnívá, že se svými schopnostmi pracovala celý život, když je používala k léčení. A má pravdu. Co se týče těch negativních sil, Rowan nemá zájem je nijak rozvíjet. Chce se jich úplně zbavit."
"Souhlasím. Ale určitě tě napadlo, že by si je ráda vyzkoušela. Dejme tomu provedla nějaký výzkum jako v laboratoři."
"Možná že k tomu za čas dojde. Zatím je však plně zaměřena na svůj ústav. Touží být s rodinou a realizovat svůj plán. Musím přiznat, že ten její ústav je úžasný nápad. Taky mám dojem, že právníci v Mayfair a Mayfair se její koncepcí nadchli, i když to neradi přiznávají." Aaron dopil víno. " A co ty?" zeptal
se a ukázal na Michaelovy ruce.
"Zdá se mi, že se to lepší. Sundávám si rukavice dost často. Čím dál víc. Jenom nevím..."
"A když jsi plaval?" přerušil ho Aaron.
"Nejspíš jsem je neměl. Panebože, vidíš, já si to ani neuvědomuju... Co myslíš, mohlo to hrát nějakou roli?"
"Ne. Ovšem z nějakého důvodu se domnívám, že jsi skutečně neviděl Arthura Langtryho, že tvůj dohad je správný. Nemůžu to nijak podloiit, nicméně mi připadá podivné, že by se Langtry ukázal za takové situace. Moc tě prosím, vypověz to celé Rowan. Nic nevynechávej. Ty po ní taky chceš, aby před tebou nic netajila"

***

Michaelovi bylo jasné, že Aaron má pravdu. Převlékl se k večeři, posadil se, a vtom se Rowan objevila ve dveřích. Zvedl se, nalil jí sodovku s ledem a celou příhodu jí co možná nejstručněji vypověděl.

že něco odporného a temného se opět odvážilo vstoupit do hry, o níž byla Rowan tak tvrdohlavě přesvědčena, že probíhá hladce a bez problémů. Nebyla mocna slova. Seděla na pohovce obklopena balíčky, které přinesla. Sodovky se ani nedotkla.

218

y p
"Asi jeden z eho triků. Tak ně ak to cítím. A ta lilie do toho tak za adá. Musíme dělat, že se nic nestalo, navrhoval Michael.

Tohle chce slyšet, nebo ne?
," podotkla Rowan ironicky. "Měl jsi... Nemáš z toho

"
lVeluau` xux··x x- , .
Zřejmě mě to naštvalo. Víš, zase... No, dostal jsem xeaen x xrx" xux. -·
ĭ,

!"
"ležíšmar á Michaeli f á. Nic mi není. Když

"
Počkej! Posad' se, doktorko May airov se mi to st x e,

tak reaguju... Así jde o systémovou reakci nebo co. Nevím. Možná se bgo ím a nevím o tom. Tak to asi bude. Jednou v dětství jsme jezdili na tobo anu. Dostali jsme se ú lně nahoru a já si řekl, že se pro jednou na jízdu dolů ne· ři outám. Vtom jsem ucítil křeče v ialudku a v prsou. Ta bolest. Jako by se ťělo vz íralo za mě aniž se mě na to ptalo. Dneska to přišlo taky tak náhle.

p ' , paže založené, rty semknuté, na-
Rowan se hluboce zadumala. Seděla tam

prosto ztracená v myšlenkách. Nakonec řekla tichým hlasem; "Lidé umírají na toboganech na infarkt. Jízda na toboganu je prostě forma stresu."

"
lá neumřu:'
"Proč si to myslíš?" můj čas ještě nepřišel; ` pro-
"
Protože jsem to už jednou udělal. A vím, že

hlásil Michael.
j g
Hořce se usmála. "To e le race.

"Myslím to úplně vážně:' t žádnou příčinu, aby ti ješ-
Už tam nikdy nechod' sám. Nesmíš mu zavda

tě něco takového provedl: `

"Ale běž do háje, Rowan! Já se toho mizery nebojím. Kromě toho jsem tam rád sám a..:'

co?"
,x přerušila ho.
"Stejně se dřív nebo později ukáže. Lasher?" zeptala se poti-
"Kde se v tobě bere to přesvědčení, že je za tím x A co kd ž chce, chu. Její tvář zesmutněla. "Co když to skutečně byl Langtry. y abys ode mě odešel?"
"To je blbost:'

,Není."

preu acxxu ""
chci totéž: ` xxxx x x , Nesmíš tam chodit sám. A navíc večer!
"Nechod' tam, prosila ho Rowan "

Nekoleduj si."
219

Jenom si posměšně odfrkl. Rowan vstala a vyšla z místnosti. Nikdy ji tako-vou nazažil. Za chvilku se objevila a v ruce držela svůj černý lékařský kufřík.
"Rozepni si košili. Budeš tak laskav?" požádala ho. Vyndávala stetoskop.
"Cože? Co to je? To nemyslíš vážně!"
Stála před ním, stetoskop v ruce, a netečně se dívala do stropu. Pak k ně-

mu shlédla a mile se usmála. "Budeme si hrát na doktora. Souhlas? Tak se rozepni."
"Jenom když se rozepneš taky."
"To víš, že jo, miláčku, ale až potom. Když budeš chtít, můžeš si mě taky poslechnout."
I !xx
"Tak dobře, slíbilas mi to Ježíš, Rowan, to studí
"Stetoskop zahřívám jenom pro děti, Michaeli."
"To si myslíš, že velký a statečný kluky jako já to nestudí?"
"Prosím tě, přestaň, nebo se budu smát. Zhluboka se nadechni.
Udělal, co mu poručila. "Co tam slyšíš?"
Když skončila, složila jednou rukou stetoskop a vrátila ho do kufříku. Posadila se vedle něho a přitiskla mu prsty na zápěstí.

"
Tak co?"
"Vypadá to, že jsi v pořádku. Neslyšela jsem žádné šelesty. Nenašla jsem ani vrozenou vadu, slabost nebo disfunkci."
"No vidíš! Zase jsem ten Michael Curry, co se mu nemůže nic stát!" halasil. "Co ti našeptává tvůj šestý smysl?"
Zvedla ruce a položila mu je na krk. Prsty zajela pod límec a jemně mu přejížděla po kůži. Sotva se ho dotýkala, Hladila ho úplně jinak než kdykoliv předtím. Naskočila mu z toho husí kůže, Její něžné ruce v něm rozpoutaly náhlou touhu, celý hořel nedočkavostí.
Michael měl dojem, že se nachází jen krůček od toho, aby se z něj stalo zvíře, a Rowan to jistě musela vycítit. Měla však na tváři masku, oči skelné, úplně ztichla. Zírala na něj prázdným pohledem, ruce stále najeho krku. Její chování ho téměř znepokojilo,

"
"Rowan, zašeptal.
Pomalu se odtáhla. Vypadala zase jako ta Rowan, kterou dobře znal. Nechala ruce klesnout do jeho klína a laškovně a dráždivě ho tam začala hfadit. Lehce dotírala na vzdouvající se látku jeho džín.
"Tak co říká ten tvůj šestý smysl?" zeptal se znovu a statečně odolával jedinému přáni, které měl v hlavě: servat z ní šaty, a to hned.
"Že jsi ten nejkrásnější chlap, s kterým jsem byla v posteli," odpověděla na oko unyle. "A že zamilovat se do tebe byl opravdu inteligentní nápad a že naše první dítě bude rozkošné a zdravé."

220

"
Zase si ze mě děláš legraci? To jsi vážně viděla?"
" p J
"Ne, ale tak to je, odvětila s na rostou istotou. Položila mu hlavu na rameno. "Všechno bude báječné, věř mi," šeptala a přitom se k němu něžně přitulila. "Protože my se nedáme. Pojd' už. Ted' si budeme hrát na doktora trochu jinak."

***

Ke konci týdne právníci z Mayfair a Mayfair svolali první konferenci, věnovanou výhradně vybudování Rowanina ústavu. Po konzultaci s Rowan bylo rozhodnuto, že nejdřív je nutné napsat koordinované studie zabývající se velikostí ústavu a jeho realizací a najít pro ústav nejvhodnější lokalitu v New Orleansu.
Ryan zorganizoval pro Anne Marú a Pierceho cesty do nemocnic v Houstonu, New Yorku a Cambridge, jejichž cílem bylo shromáždit co nejvíce potřebných informací. Ryan také uspořádal několik schůzí v New Orleansu, na nichž se mělo hovořit o možnostech spojení a spolupráce s existujícími ústavy, nemocnicemi a univerzitami.
Rowan se nezabývala ničím jiným než studiem historie amerických nemocnic z technického hlediska. Hodiny a hodiny protelefonovala s Larki-

nem, svým bývalým šéfem, ale i s jinými lékaři po celé Americe, aby s nimi diskutovala o svých návrzích a ptala se na jejich názory.
Začínalo jí být jasné, že k uskutečnění jejího grandiózního snu bude stačit jen nepatrný zlomek kapitálu z Mayfairského dědictví, a možná ani to nebude zapotřebí. Alespoň tak jí to vysvětlili Lauren a Ryan. Asi bude nejlepší zařídit se podle nich.
"Třeba jednoho dne," řekla Michaelovi, když byli sami, "každičký dolar z dědictví půjde na medicínu. Na výzkum očkovacích látek, antibiotik, na výstavbu operačních sálů, prostě na medicínu."

***

Renovace domu probíhaly hladce a bez jakýchkoli problémů, takže Michaelovi ještě zbyl čas na to, aby se porozhlédl po nějakých domech na prodej. V půlce září získal velký zpustlý obchod na Magazine Street pro nové Nadějné vyhlídky, jen pár kroků od místa, kde se narodil, a kousíček od First Street. Obchod se nacházel v krásném starobylém domě a patřil k němu byt

a balkon se železným zábradlím, který přesahoval nad chodník. Zase jeden z těch mimořádných okamžiků.
Ano, všechno se dařilo, a navíc to byla zábava. Salon už téměř dokončili. Vrátili do něj několik francouzských křesel a na podlahu položili lulienovy čínské koberce. Stojací hodiny už zase tikaly.
Příbuzní na ně samozřejmě naléhali, aby okamžitě opustili hotel Pontchartrain a do svatby bydleli u nich. Nabízelo se jim hned několik domácností. Jenomže Rowan a Michaelovi bylo ve velkém apartmá na St. Charles Avenue dobře, Krásnou hotelovou jídelnu i personál tohoto elegantního hotýlku přímo zbožňovali. Dokonce se jim líbil i dřevem vykládaný výtah, najehož stropě byly namalovány květiny. S radostí občas posnídali v malé hotelové kavárně,
Aaron stále ještě bydlel nad nimi a oba si ho nesmírně zamilovali. Nedovedli si představit, že by měli strávit den, aniž s ním vypili šálek kávy nebo skleničku nebo alespoň prohodili pár slov. Pokud se mu ještě stávaly podivné nehody, nemluvil o nich.
Poslední týdny v září se trochu ochladilo. Když večer dělníci odešli, Michael a Rowan mnohokrát zůstali na First Street, popíjeli víno u železného stolu v zahradě a pozorovali, jak za stromy zapadá slunce.
Poslední sluneční světlo se vždycky zachytilo v podkrovních oknech a způsobilo, že okenní tabulky zářily jako ze zlata.
To úžasné ticho! Bougainvillie hýřila nachovými květy, které je oslňovaly, každá dokončená místnost je vzrušovala právě tak jako třeba malý kousek nově natřeného zábradlí, a všechno dohromady v nich podněcovalo sny o jejich nádherné společné budoucnosti.
Mezitím Beatrice a Lily Mayfairovy přemluvily Rowan, aby se vdávala v bílém a aby se svatba konala v kostele Panny Marie. Koneckonců jednou z podmínek k získání dědictví byl katolický obřad. A navíc rodinný klan evidentně potřeboval ke svému štěstí a spokojenosti vnější pompu a okázalost. Když se Rowan podvolila, udělalo jí to vlastně radost.
Michael skrýval svoji pýchu.
Přípravy na svatbu ho vzrušovaly víc, než se odvažoval připustit. Nikdy nedoufal, že se mu v životě přihodí něco tak velkolepého. Samozřejmě volba náležela ženě a on nehodlal Rowan do ničeho nutit. Ovšem když na to pomyslel - tradiční svatba v bílém, a ještě ke všemu v kostele, kde kdysi ministroval!
Jak se během října postupně ochlazovalo, Michael si najednou uvědomil, že jejich první společné Vánoce se kvapem blíží a oni je stráví v nově opraveném domě! Když si jen představil vysoké stropy v salonu - tam postaví velký

vánoční strom. Bude to fantastické. A tetička Vivian si už zvyká v novém bytě. Pořád na něj sice hartusí, že jí ještě nepřivezl věci ze San Franciska, přestože to slíbil, a1e věděl, že je spokojená. Mayfairovi jí byli sympatičtí.

Budou to Vánoce, po jakých vždycky toužil - v krásném domě s vysokým

stromem a ohněm v krbu.
Vánoce.
Nevyhnutelně mu vytanula na mysli vzpomínka na Lashera v kostele, na jeho nezaměnitelnou přítomnost smíšenou s vůní jehličí a svíček, i na sošku Jezulátka usmívajícího se v jesličkách.
Proč tenkrát dávno, když se Lasher zjevil v kostele, na Michaela pohlížel s takovou láskou?
Jenomže to se mohu rovnou zeptat, k čemu to všechno bylo a je.
Možná se to Michael nikdy nedozví, tak jako se zřejmě nedozví, jestli splnil úkol, kvůli němuž se vrátil zpátky do života. Co když od něj nechtěli nic víc, než aby odjel domů a miloval Rowan a aby oba byli v domě na First Street šťastni?
Ovšem Michael si jasně uvědomoval, že tak jednoduché to nebude. Nějak to nedávalo smysl. Byl by zázrak, kdyby to, co ted' prožívají, vydrželo až do konce života, Prostě zázrak, právě jako to, že si Rowan vymyslela tu báječnou věc s ústavem, že s ním chce mít dítě a že se brzy nastěhují do dokončeného domu... Asi takový zázrak, jako když viděl ten přízrak, laskavě se na něj usmívající v kostele u jesliček nebo v zahradě u myrtového stromu.

223

PAT'NACT

Tak dobře, pomyslela si Rowan, a máme to tu zase. Kolikáté shromáždění na počest snoubenců to bylo? Páté? Lily uspořádala čaj, Beatrice oběd, Cecilia malou večeři u Antoina. A Lauren malou oslavu v tom krásném starém domě na Esplanade Avenue.
Tentokrát se oslava konala v Metairie - v Cortlandově domě, jak mu stále říkali, přestože už léta tam žili Ryan a Gifford a jejich nejmladší syn Pierce. Jasný říjnový den se dokonale hodil na zahradní slavnost pro nějakých dvě stě lidí.
Nezáleží na tom, že se svatba koná už za deset dní,1. listopadu, na svátek Všech svatých. Mayfairovi do té doby uspořádají ještě dva čaje a oběd; zbývá jen upřesnit místo a čas.
"Jakákoliv záminka pro oslavu je vítaná!" komentovala to Claire. "Drahoušku, ty vůbec netušíš, jak dlouho jsme na takovou příležitost čekali."
Bratranci a sestřenice se hemžili na trávníku pod pečlivě zastřiženými magnoliemi i v prostorných místnostech s nízkými stropy uvnitř úpravného cihlového domu. Tmavovlasá Anne Marie - úzkostlivě pečlivá osoba, zřejmě okouzlená Rowaninými plány na vybudování ústavu - j i představovala desítkám lidí, které Rowan zahlédla na pohřbu, a dalším desítkám příbuzných, které nikdy předtím neviděla.
Aaronův popis Metairie jako typického amerického vilového předměstí byl přesný. Mohli být právě tak dobře v Beverly Hills nebo Sherman Oaks v Houstonu. Možná až na to nebe, protože tak zářivé nebe nezažila Rowan nikde jinde než v Karibské oblasti. A rovněž staré duby lemující ulice vypadaly stejně důstojně jako v Zahradní čtvrti.

Ovšem dům sám patřil k sídlům elity. Vynikaly v něm starožitnosti z osmnáctého století pocházející z Filadelfie, všude se od zdi ke zdi rozprostíraly koberce, každý rodinný portrét byl pečlivě zarámován a osvětlen a z reproduktorů ukrytých v bílých zdech se linuly měkké uklidňující zvuky saxofonu Kennyho G.
Číšník, černý jako noc, s neobyčejně kulatou hlavou a zpěvavým haitským

přízvukem, naléval bourbon nebo bílé víno do křišťálových skleniček. Dvě kuchařky tmavé pleti v naškrobených uniformách otáčely tlusťoučkým, růžovým garnátem nad kouřícím grilem. A mezi pány oblečenými do bílých obleků se dámy -všechny v šatech pastelových barev - vyjímaly jako exotic-

ké květiny. Několik batolat lezlo po trávě nebo nastavovalo baculaté obličejíčky proudu vody prýštícího z vodotrysku uprostřed trávníku.

Rowan si našla pohodlné místečko na bílém lehátku pod největší magnolú. Upíjela bourbon a potřásala rukou jednomu příbuznému za druhým. Tomu "jedú ` začínala přicházet na chuť, měla už dokonce malou špičku.

Během dne, když na ní upravovaly bílé svatební šaty a závoj před poslední zkouškou, si uvědomila, že ji celá ta pompa neočekávaně vzrušuje, a byla ráda, že si ji víceméně nechala vnutit.
Až ji Aaron povede uličkou k oltáři, zazáří jako hvězda. Dokonce ani smaragd na krku jí ten den nezkazí, zejména když ví, že od té strašné noci zůstal bezpečně uzavřen ve svém pouzdře. Ještě se nedostala k tomu, aby se Michaelovi zmínila o záhadné a nepříjemné noční události. Věděla, že mu to nejspíš měla říct, několikrát to už skoro udělala, ale nakonec nenašla dost odvahy.
Michael měl ze svatby v kostele strašnou radost, každý to na něm poznal. V tom kostele se brali jeho rodiče a před nimi i jeho prarodiče. Ano, zamiloval se do té představy možná víc než ona. A pokud kvůli tomu příšernému náhrdelníku nevzniknou komplikace, proč mu kazit radost? Proč ji kazit jim oběma? Může mu to vysvětlit později, až ta věc bude zase bezpečně zamčená v sejfu. Ne, není to podraz, jenom odklad.
A navíc se nic mimořádného v poslední době nestalo. Žádné deformované květiny na nočním stolku. Čas nerušeně ubíhá, obnova domu na First Street je v plném proudu, nově koupený dům na Floridě je připraven na jejich oficiální líbánky.
Za další projev přízně osudu považovala, že rodina přijala Aarona bez výhrad a naprosto samozřejmě ho zve na všechna setkání. Beatrice si ho straš· ně oblíbila, aspoň to všude říkala, a nemilosrdně si ho dobírala pro jeho brit-
ské staromládenecké způsoby. Dohazovala mu všechny nezadané vdovy v rodině. Dokonce zašla tak daleko, že vzala jeho a Agnes Mayfairovou, svou

velmi hezkou starší sestřenici, jejíž manžel před rokem zemřel, na koncert symfonického orchestru.
Jak tohle Aaron zvládne, dumala Rowan. Ale už se přesvědčila, že si Aaron dokáže získat přízeň kůrů andělských i čertů v pekle. Dokonce i Lauren, právnička s vřelostí ledovce, si Aarona zřejmě oblíbila. Onehdy při obědě si s ním vytrvale povídala o dějinách New Orleansu. Ryan ho měl také rád, i Isaacovi a Wheatfieldovi byl sympatický. Pierce se ho neustále vyptával na jeho cesty po Evropě a východních zemích.
Kromě toho se Aaron stal spolehlivým a věrným společníkem Michaelovy tety Vivian. Podle Rowanina názoru by každý měl mít svou tetičku Viv, drobnou a křehkou jako panenka, která překypuje láskou a roztomilostí a přikyvuje každému Michaelovu slovu. Rowan si podle Aaronova popisu v Záznamech takhle představovala drahouška Millie a tetu Belle.
Přestěhování ze San Franciska však nebylo pro tetu Viv jednoduché. A přestože ji Mayfairovi velmi srdečně hostili, nestačila jejich frenetickému tempu a energickému klábosení. Dnes odpoledne si vymohla, že zůstane doma a roztřídí si těch pár drobností, které si s sebou přivezla. Naléhavě Michaela žádala, aby zajel do Liberty Street a všechno, co tam zůstalo, sbalil a poslal- Michael to stále odkládal, ovšem on i Rowan věděli, že ta cesta je nevyhnutelná.
Pozorovat Michaela s jeho tetou znamenalo získat celou řadu dalších důvodů pro to, aby ho člověk miloval - nikdo totiž neprojevoval větší laskavost a trpělivost. "Ona je celá moje rodina," poznamenal jednou Michael. "Nikdo jiný mi nezůstal. Víš, Rowan, kdyby to s námi dvěma dopadlo jinak, už bych asi dneska byl v Talamasce. Ta by mi nahradila rodinu."
lak dobře mu rozuměla! Jeho slovaji bolestně připomnělajejí vlastní osamělost a hořkost, v nichž se ještě před pár měsíci utápěla.
Panebože, jak si přeje, aby se všechno zdárně vyřešilo! Duch z First Street zachovával mlčení -jako by i on měl stejné přání. Anebo ho její hněv zahnal? Po příhodě s náhrdelníkem Lashera několik dní v duchu proklínala.

Rodina dokonce přijala i existenci Talamasky- možná proto, že jim Aaron předkládal jen nejasnou představu, co to vlastně je. Nepochytili z jeho slov zřejmě o moc víc, než že Aaron je historik a cestovatel a že se vždycky o Mayfairovy zajímal vzhledem k tomu, že jde o starou a významnou jižanskou rodinu.

Samozřejmě, jakýkoliv badatel, který by pro ně vydoloval závratně krásnou praprababičku jménem Debora - zvěčněnou nikým jiným než věhlasným Rembrandtem -, jejíž autentičnost nade vši pochybnost potvrdil nezaměnitelný smaragd na její hrudi, byl pro ně tím správným historikem.

226

Okouzlovaly je příhody z Debořina života, jež jim Aaron odhaloval. Proboha, vždyť oni podezírali Juliena, že si všechny ty hlouposti o skotských předcích vymyslel!

Bea zatím nechala podle fotografie Rembrandtova portrétu Debory zhotovit olejomalbu, která měla být pověšena v domě na First Street v den svatební hostiny. Strašně se na Ryana rozzlobila, že se rozhodl originál nekoupit. Ovšem Talamasca by se s ním stejně nerozloučila. Proto bylo vlastně dobře, že poté, co Ryan zhruba odhadl cenu obrazu, přestalo se o této možnosti mluvit.

Jistě, všichni milovali Aarona, milovali i Michaela a Rowan.

A také milovali Deboru.

Pokud někdo z bratranců a sestřenic věděl, co se před léty mezi Aaronem a Cortlandem nebo Carlottou odehrálo, ani slovem se o tom nezmínil. Nikdo netušil, že Stuart Townsend byl členem Talamasky; objev toho záhadného těla všechny upřímně zmátl. Pomalu vycházelo najevo, že za to činí zodpovědnou Stellu.

"Zřejmě zemřel, protože to při jednom z těch jejích divokých večírků přehnal s opiem nebo alkoholem, a ona ho prostě zabalila do koberce a pak na něj zapomněla."

"Nebo ho třeba uškrtila. Copak si nepamatujete, co se tam všechno dělo

Rowan těmto rozhovorům a výbuchům bezstarostného smíchu jen pobaveně naslouchala. Ani jednou k ní nedolétla sebemenší telepatická vibrace signalizující byť náznak zlovolnosti. Naopak, cítila pouze dobré úmysly, poznávala pověstnou mayfairovskou veselost.

Avšak členové rodiny měli i svá tajemství, aspoň někteří - zejména ti starší. Při každém novém setkání zaznamenala další náznaky. lak se den svatby přibližoval, získávala jistotu, že se brzy něco dozví.

Starší členové rodiny nenavštěvovali First Street pouze kvůli tomu, aby popřáli všechno nejlepší nebo obdivovali pokračují renovace. Byli zvědaví.

Něco je zneklidňovalo. Existovala tajemství, jež jí toužili svěřit, možná ji chtěli varovat. Nebo přicházeli s otázkami, které by rádi položili? Třeba se snažili vyzkoušet její schopnosti -vždyť kaidý z nich měl nějaké zvláštní nadání.

Dosud se nesetkala s lidmi, u nichž se projevoval takový dar lásky, a zároveň taková pohotovost při zakrývání negativních emocí. Připadalo jí to velmi podivné.

Třeba právě dnes je ten den, kdy se stane něco zcela mimořádného.

Na dnešní slavnosti se sešlo mnoho starších Mayfairů. Alkohol tekl proudem a po několika chladných říjnových dnech se zase příjemně oteplilo. Po

227

nebi zářícím hlubokou modří rychle pluly velké nadýchané oblaky jako hrdé trojstěžníky poháněné svižným větrem.

Znovu se napila bourbonu, vychutnala příjemné pálení v krku a očima hledala Michaela.

Tamhle je, už celou hodinu ho drží v zajetí dominantní Beatrice a neuvěřitelně hezká Gifford - její matka pocházela z rodu Lestana Mayfaira a otec byl potomek Claye Mayfaira. Ona sama si vzala Cortlandova vnuka, Ryana. Samozřejmě se tam vyskytovaly i další rodinné vztahy, ale v tomto bodě Rowan přestala sledovat konverzaci, protože se v ní při pohledu na Giffordiny bílé prsty svírající bez zjevného důvodu Michaelovu paži začala vařit krev.

Co je na jejím milovaném Michaelovi tak fascinovalo, že ho nepouštěly ze

svých spárů? A vůbec, proč je Gifford tak nervózní? Chudák Michael. Netušil, co se děje. Seděl tam, ruce v rukavicích zastrčené do kapes, přikyvoval a usmíval se jejich žertíkům. Nepostřehl v jejich gestech nádech flirtu, planoucí světýlka v očích, ani svůdný tón jejich smíchu.

Zvykej si na to, Rowan! Ten mizera je pro kultivované ženy neodolatelný. Všechny se ted' na něj vrhly - na toho udělaného proletáře, který čte Dickense.

Včera vylezl po úzkém žebříku po straně domu jako pirát šplhající po provazech na své lodi. A jak mu to slušelo, když stál jednou nohou na parapetu - bez košile a s poletujícími vlasy, jednu ruku zvednutou na pozrav -, jako kdyby neměl nejmenší tušení, že řada jeho neuvědomělých gest ji pomalu přivádí k šílenství. Cecilia se podívala vzhůru a obdivně vyhrkla: "Páni, to je ale kus chlapa!"

To je, div nezamumlala Rowan.

V takových okamžicích byla její touha po něm až mučivá. Ovšem ještě neodolatelnější se jí zdál v novém trojdílném obleku ("Myslíš v šatech pro zmrzlináře?" jak to okomentoval), který koupil u Perlise, kam ho Beatrice odtáhla: "Drahoušku, ted'je z tebe opravdovskýjižanský gentleman!"

Porno! Chodící porno, tak jí připadal. Třeba když si vyhrnul rukávy, zasunul krabičku camelek za manžetu, za ucho zastrčil tužku a dohadoval se s truhlářem nebo natěračem, pak nakročil jednou nohou vpřed a zvedl ruku, jako kdyby chtěl tomu člověku vrazit jednu do zubů.

Nebo ten pohled, když skákal do bazénu-samozřejmě když všichni už byli pryč. Kromé toho prvního případu se neobjevil ani žádný duch. Jednou se jim podařilo odjet na víkend na Floridu, aby tam převzali svůj nový dům, a Rowan nezapomene na Michaela ležícího nahého na terase; neměl na sobě nic než zlaté hodinky a tenký zlatý řetízek na krku. Úplná nahota by na ni nepůsobila tak eroticky.

228

A jak byl šťastný! Štěstí z něj přímo sršelo. Věděla, že je jediný člověk na světě, který miloval ten dům víc než Mayfairovi. By1 jím přímo posedlý. Využil každé příležitosti, aby se mohl pustit do práce se svými řemeslníky.

A stále častěji odkládal rukavice. Když se opravdu snažil, pravděpodobně dokázal určitý předmět očistit od všech představ, a pokud ho už nikdo jiný nevzal do ruky, ten předmět zůstal tak říkajíc bezpečný.

Michael už měl celou sadu nástrojů, které pravidelně používal holou rukou.

Zaplaťpánbůh, duchové a strašidla je oba nechávali na pokoji. Musí ted' Michaela a ten jeho harém pustit z hlavy.

Spíš by se měla soustředit na skupinku, která se kolem ní utvořila - stará důstojná Felice si přisunula židli, hezká upovídaná Margaret Ann se usadila na trávu a zarputilá Magdalene, která vypadala mladá, ale nebyla, už nějakou chvíli nezvykle mlčenlivé pozorovala ostatní.

Tu a tam se k Rowan otočila nějaká hlava, někdo z příbuzných se na ni podíval a jí se zdálo, že se jí dotkl záchvěv skrytého sdělení, možná otázky, a pak
se to vytratilo. Ale pokaždé to byl někdo z těch starších - pětasemdesátiletá Felice, Barclayova nejmladší dcera, nebo Lily, pravnučka Vincenta (říkalo se, že je jí osmasedmdesát), nebo obstarožní, plešatý Peter Mayfair s velkýma zářícíma očima, jehož zátylek byl ve srovnání se štíhlým, vzpřímeným tělem neuvěřitelně tlustý - Garlandův nejmladší syn, zřejmě obezřetný a vědoucí člověk.

Aještě Randall, možná o něco starší než jeho strýc Peter, s váčky pod očima a moudrým výrazem na tváři, který shrbeně seděl na železné lavičce ve vzdáleném koutu zahrady. Upřené se na Rowan díval, bez ohledu na to, kolik hlav mu čas od času bránilo ve výhledu, jako by jí chtěl něco velmi důležitého sdělit a jenom nevěděl, jak začít.

Chci to uědět. Chci vědět ušechno.

Pierce na ni hleděl s nepokrytou úctou - myšlenka na založení Ústavu pro léčbu a výzkum si ho naprosto získala a právě tak jako Rowan se nemohl dočkat, až se tento plán začne uskutečňovat. Škoda že ztratil něco ze své spontánní vřelosti, kterou jí předtím projevoval. Téměř omluvně jí přivedl představit řadu mladých mužů. Stručně vysvětlil, z které linie rodu pocházejí a čím se v současnosti zabývají. ("Jsme rodina právníků," nebo "Co dělá muž, který nemusí dělat nic: `) Rowan Pierce připadal roztomilý. Přála si, aby se k ní zase choval přirozeně. Jeho přátelství nemělo v sobě ani náznak sobec-

kosti.
S potěšením si všimla, že každého mladíka pak s prostou srdečností představil také Michaelovi. Ostatně všichni k němu byli laskaví. Gifford mu stále

dolévala bourbon a Anne Marie se posadila vedle něho. Soustředěně s ním hovořila, její rameno se dotýkalo jeho.
Tak dost, Rowan! Nemůžeš to krásné zvíře zamknout v podkroví.
Příbuzní se kolem ní shromaždóvali ve skupinkách, pak se vytráceli, aby uvolnili místo dalším. A celou dobu mluvili o domě na First Street, především o něm.
Jeho probíhající obnova jim poskytovala nepokryté potěšení.
Ano, First Street pro ně znamenala víc než pamětihodnost; celou dobu s nelibostí pozorovali, jak dům chátrá, a Carlottu kvůli tomu nenáviděli. Rowan to vytušila za slovy, jimiž jí blahopřáli. Vycítila to v jejich pohledech. Konečně se dům osvobodil z ponižujícího područí. Bylo neuvěřitelné, co všechno věděli o nejnovějších změnách - znali i barvy, které Rowan vybrala pro jednotlivé místnosti, přestože celou řadu z nich ještě ani neviděli.
Je skvělé, že Rowan nechala v ložnicích starý nábytek. Ví vůbec, že Stella jednou spala v Carlottině posteli? Postel v pokoji Millie patřívala prababičce Katherine a prastrýc Julien se narodil v přední ložnici právě v té posteli, v níž
budou Rowan a Michael spát.
Co si asi všichni myslí o jejím grandiózním plánu na velkou nemocnici? Při několika stručných rozhovorech mimo Ryanovu kancelář Rowan zjistila, že mají neuvěřitelné pochopení. Název ústavu je nadchl, protože se v něm vyskytuje jejich rodové jméno.
Pro ni je nejdůležitější, vysvětlovala Rowan minulý týden Bee a Cecilú, aby ústav položil základy něčeho nového, aby uspokojoval i ty potřeby, které jiné instituce opomíjejí. Musí to být ideální prostředí pro výzkum, to je podmínka, ale rozhodně ne žádná věž ze slonoviny, protože by to rovněž měla být nemocnice s velkým počtem lůžek pro nemajetné pacienty. Kdyby se tam sešli přední neurologové a neurochirurgové z celé země a ústav se zároveň stal novátorským a funkčním centrem pro léčbu všech neurologických problémů, navíc poskytoval komfortní prostředí a služby a byl vybaven nejmodernějšími přístroji, její životní sen by se naplnil.
"Zní to ohromně, jestli chceš znát můj názor," řekla Cecilia.
"Myslím, že už byl nejvyšší čas udělat něco opravdu pozitivního," poznamenala Carmen Mayfairová u oběda. "Víš, firma Mayfair a Mayfair vždycky vydávala miliony na nejrůznější účely, ale tohle je poprvé, kdy někdo přišel s takovýmhle mimořádným nápadem."
To byl samozřejmě jenom začátek. Ještě není třeba vysvětlovat, že Rowan pomýšlí na experimenty ve struktuře a organizaci jednotky intenzivní péče i oddělení pro pacienty v kritickém stavu, že chce zavést převratnou novinku - ubytování rodin pacientů a speciální výchovný program pro manžefe,

manželky a děti nemocných, jejichž choroby nebo postižení jsou nevyléčitelné, takže rodinní příslušníci musí spolupracovat při probíhajících rehabilitacích.
Ovšem její představu každý den obohacovaly nové detaily. Snila o humanitárním vyučovacím programu sestaveném tak, aby odstranil všechny hrůzy a zneužívání spojené s moderními léčebnými metodami; plánovala školu pro ošetřovatelky, která by vychovávala nový typ zdravotní sestry, schopné přijmout celou řadu dalších zodpovědností.
Název Ústav Rowan Mayfairové se pak možná stane synonymem místa, kde pracují nejschopnější, nejcitlivější a nejhumánnější příslušníci lékařské profese.
Ano, všichni na to budou hrdí, Jak také ne?
"Dáte si ještě bourbon?" zeptal se Rowan číšník,
"Ano, dám: ` Otočila se k příbuzným: "Dneska jich tedy už bylo!"
Smích,
Trochu se napila a pokývla mladému Timmymu Mayfairovi, který jí přišel podat ruku. Pozdravila se s Bernadette Mayfairovou, kterou letmo zahlédla na pohřbu, a řekla ahoj dceři CeeCee, Moně Mayfairové, půvabné rusovlasé

dívce s mašlí ve vlasech, i její nejlepší přítelkyni a vzdálené sestřenici, rozpustilé Jennifer Mayfairové. Ano, samozřejmě jsme se už viděly. Jennifer má hlas jako já, pomyslela si Rowan, hluboký a zastřený.
Bourbon je nejlepší dobře vychlazený. Ale zároveň má neočekávané účinky, Uvědomovala si, že už ho vypila příliš mnoho. Přesto si ještě trochu lokla, protože si všimla, že jí kdosi přes zahradu připíjí. Ostatně celé odpoledne někdo na něco připíjel, především na dům a na svatbu. Mluvilo se tady vůbec o něčem jiném?
"Rowan, mám fotografie z doby..,"
"...moje matka si schovávala všechny výstřižky z novin..."

"Víš, o tom domě se píše v knihách o New Orleansu, ano, je tam, a já mám některé velmi staré publikace. Můžu ti je nechat v hotelu..:
"...nemysli si, že u vás budeme klepat na dveře ve dne v noci, ale to vědomí...!'x
"Rowan, naši pradědečkové se v tom domě narodili... všichni, které tu vidíš, byli..:

"
Chudinka drahoušek Millie se nedožila,.:
",..svazek dageurotypú.,. Katherine a Darcy. A Julien. Víš, Julien se vždycky nechával fotografovat před vstupními dveřmi. Viděl jsem sedm různých fotografú, a vždycky to bylo tam:'
Vstupni dveře?

Do zahrady proudili další a další Mayfairové. A konečně se objevil i starý Fielding, Clayův syn - úplně holohlavý, s jemnou a téměř průsvitnou kůží a zarudlýma očima. Přiváděli ho k Rowan, aby si mohl sednout vedle ní.
Ještě se ani pořádně neuvelebil, a už tu byli ti mladší, aby ho pozdravili jako předtím Rowan.
Haitský sluha Hercules mu dal do ruky skleničku bourbonu.
"Držíte ji pořádně, pane Fieldingu?"
"Ano, Hercule, a Žádné jídlo! Je mi z něho špatně. Mám ho dost na celý život."
Měl hluboký hlas, stejně nestárnoucí jako hlas Carlotty.
"Tak Carlotta už není," řekl pochmurně Beatrice, která ho přišla políbit. "Jsem z té staré gardy už poslední."
"Takhle nemluv, ty tady s námi budeš navěky," odpověděla Bea, od níž se po celém okolí linula sladká květinová vůně jejího parfému, stejně drahého jako její jasně červené hedvábné šaty.
"Ani jsem nevěděla, že jsi o tolik starší než já," prohlásila Lily Mayfairová, když si sedala vedle něho. S chomáči svítivě bílých vlasů, propadlými tvářemi a kostnatou rukou, kterou položila na jeho paži, na okamžik vypadala stejně stará jako Fielding.
Fielding se obrátil na Rowan. "Takže ty opravuješ First Street. A dokonce tam s tím svým mužem hodláš bydlet. Doufám, že nemáte nějaké problémy."
"Jaké problémy?" zeptala se Rowan s pousmáním.
Vtom ji Fielding jemně uchopil za ruku a zároveň s tímto dotykem ucítila něco jako požehnání.
"To je skvělá novina, Rowan," řekl a jeho hlas zazněl zvučněji, protože po namáhavé cestě od předních dveří už chytil dech. "Skvělá novina." Bělma očí měl nažloutlá, ovšem falešné zuby bíle zářily. "Celá léta nikomu nedovolila, aby na dům sáhl," dodal s náznakem hněvu. "Čarodějnice to byla. Stará čarodějnice."
Zleva, z místa, kde se shromáždily ženy, se ozvalo zalapání po dechu. Ovšem tohle je přesně to, co Rowan chtěla. Podívat se pod naleštěný povrch.
"Pradědečku, pro Boha svatého!" To řekla Gifford. Zvedla mu spadlou hůl z trávy a pověsila ji na opěradlo židle. Fielding Gifford ignoroval.
"No a co, je to pravda," prohlásil. "Nechala dům málem spadnout! Je úplný zázrak, že se dá vůbec opravit."
"Pradědečku," opakovala Gifford téměř zoufale.
"Jen ho nech mluvit, drahoušku, ozvala se Lily. Malá hlava se jí trochu třásla, v hubených zkroucených prstech tiskla skleničku a oči upírala na Rowan.

232

"Myslíš si, že mě každý může umlčet," pokračoval stařec nazlobeně. "Carlotta říkala, že on jí v tom brání, všechno sváděla na něho. Věřila v něj a používala ho, když se jí to hodilo."
Mezi přítomnými to zašumělo. Jak se další lidé tlačili blíž ke skupince kolem Rowan, působilo to, že se trochu zešeřilo. Rowan koutkem oka postřehla, že se k ní přibližuje tmavě šedá postava - Randall.
"Pradědečku, přála bych si, abys takhle nemluvil...," přerušila ticho Gifford.
Ale já bgch si přála, abxs mluall.x
"Jenomže za tím vším byla Carlotta, ne on," pokračoval Fielding. "Ona chtěla, aby se ten dům kolem ní zhroutil. Někdy jsem se divil, proč ho nepodpálila -jako ta zlá hospodyně v románu Mrtvá a živá. Bál jsem se, že to udělá. Že spálí i všechny staré obrazy. Vidělas je, Rowan? Juliena a jeho syny, jak stojí před vstupními dveřmi?"
"Před vstupními dveřmi? Myslíte hlavní vchod ve tvaru klíčové dírky?"
Slyšel to Michael? Ano, a nenápadně se přibližoval k nim a zároveň se pokoušel umlčet Cecilú, která mu nepřetržitě něco hučela do ucha a vůbec nebrala na vědomí nepřítomný výraz v jeho tváři. Aaron stál opodál pod magnolú, nikým nepovšimnut, a upíral oči na malé shromáždění. Kdyby ty své příbuzné mohla nějak očarovat, aby je neviděli!
Ale rodina se zaměřila pouze na sebe: Fielding přikyvoval a Felice se právě chystala promluvit. Její stříbrné náramky zacinkaly, když ukázala na Fieldinga.
"Jen jí to pověz," povzbuzovala ho. "Musíš jí to říct. A chceš znát můj názor? Carlotta v tom domě chtěla vládnout. Kralovala tam přece jako neomezená paní až do smrti, ne?"
"Nic nechtěla," zamručel Fielding a doprovodil svá slova malým odmítavým gestem levé ruky. "To bylo její prokletí. Touiila jenom ničit."
"Co ty vstupní dveře?" opatrně se zeptala Rowan.
"Pradědečku, já tě odvedu...
!xx
"Nikam mě neodvedeš, Gifford ohradil se hlasem téměř mladistvě odhodlaným. "Rowan se do toho domu nastěhuje. Jsou věci, které jí musím říct."
"Ale mezi čtyřma očima!" prohlásila Gifford.
?" p y
"Nech ho mluvit, drahoušku, komu to uškodí vmísila se do ře Lil. "A tady je to jen mezi námi. Všichni jsme Mayfairové."
!" p g
"Je to nádherný dům, bude ho mít ráda ostře oznamenala Ma dalene. "O co se pokoušíte? Zastrašit ji?"
Za Magdalene stál Randall, měl zvednuté obočí a mírně našpulené rty.

233

Když se podíval dolů na Fieldinga, všechny vrásky v jeho povislých stařeckých tvářích se ještě prodloužily a prohloubily.
"Co jste to chtěf říct?" naléhala Rowan.
"Je to jenom sbírka starých legend," pronesl Ryan s jistým podrážděním, které bylo patrné, přestože mluvil pomalu, aby ho zakryl. "Hloupé staré povídačky o vstupních dveřích. Vůbec nic to neznamená."
Michael si stoupl přímo za Fieldinga, i Aaron se trochu přiblížil. Nikdo si toho nevšiml.
"lá bych to taky moc rád slyšel," naléhal Pierce. Stál mezi Fieldingem a Randallem. Felice upřeně zírala na Fieldinga a mimovolně malounko pokyvovala hlavou, protože už byla opilá. "Na portrétu, který visí v tom domě," pokračoval Pierce, "je můj prapradědeček taky před vstupními dveřmi. I na všech fotografúch."
"A proč by na těch obrazech neměl stát před vchodem do svého domu?" zeptal se Ryan. "Žil tam. Všichni tam žili. Nesmíme zapomínat, že než tam nastoupila Carlotta, byl to dům našich předků."
"Už to mám," zamumlal Michael. "Tam jsem viděl vstupní dveře, na obrazech. Měl jsem si je líp prohlídnout..."
Ted' si ho Ryan všiml. Rowan natáhla ruku a gestem Michaelovi naznačila,

aby přišel k ní. Ryan sledoval očima, jak Michael obchází skupinu až za Rowaninu židli. Pierce mluvil dál a Michael se posadil vedle Rowan na trávu. Položila mu ruku na rameno. Aaron ted' už stál docela blízko.
"Dokonce i na těch nejstarších fotografúch stojí před vstupními dveřmi," pokračoval Pierce. "Vždycky před těmi dveřmi ve tvaru klíčové dírky..."
"Ano, ano," skočila mu do řeči Lily. "A ty otevřené dveře na hrobce. Stejný tvar klíčové dírky vytesaný nahoře. Nikdo ani neví, kdo to tam nechal udělat."
"To byl samozřejmě Julien," podotkl Randall velmi hlasitě svým hlubokým hlasem. Vzbudil tím všeobecnou pozornost. "A Julien věděl, co dělá, protože ty dveře pro něj měly zvláštní význam, a v té době i pro všechny ostatní."
"Když budete Rowan vyprávét všechny tyhle nesmysly," ozvala se Anne Marie, "nebude...
"Ale já to chci vědět," přerušila ji Rowan. "Stejně nám nic nezabrání, abychom se tam nastěhovali."
"Nebud' si tím tak jistá," vážně pronesl Randall.
Lauren se na něj podívala s chladným nesouhlasem. "Ted' není čas na strašidelné historky," zašeptala.
"Musíme se hrabat v té špíně?" vykřikla Gifford. Byla viditelně rozrušená. Rowan postřehla Pierceovy obavy. Stál daleko od matky, až na druhé straně

malého shromáždění. Avšak Ryan jí byl nablízku. Vzal Gifford za ruku a néco jí šeptal.
Ona se mi to pokouší překazit, napadlo Rowan. Nahlas se zeptala: "Co znamenají ty dveře? Proč před nimi vždycky stáli?"
"Nechci, aby se o tom mluvilo!" hystericky zakřičela Gifford. "Nechápu,

proč musíme vždycky, když se sejdeme, vyhrabávat minulost. Měli bychom myslet na budoucnost."
"Vždyť přece mluvíme o budoucnosti," odporoval jí Randall. "Tahle mladá dáma má právo některé věci vědět."
"Ráda bych se dozvěděla něco o těch dveřích;' trvala na svém Rowan.
"No tak, dejte se do toho, vy vykopávky," vyzvala je Felice. "lestli konečně po všech těch letech, kdy jste se tvářili, že jste spolkli všechnu moudrost, chcete néco říct..."
"Vstupní dveře souvisejí se smlouvou a se slibem," začal Fielding. "Bylo to tajemství předávané z generace na generaci od těch nejstarších časů: `

Rowan se podívala na Michaela, který seděl, opíral si ruce o pokrčená kolena a upřeně pozoroval Fieldinga. Ale dokonce i z tohoto úhlu rozeznala v Michaelově tváři výraz zmatku a děsu, tentýž ztracený výraz, jaký se mu vkrádal do obličeje pokaždé, když mluvil o svém vidění. Byl pro něj tak netypický, že jí Michael připadal jako někdo úplně cizí.

"Nikdy jsem je neslyšela mluvit o nějakém slibu," řekla Cecilia. "Nebo o smlouvě. A když na to přijde, ani o dveřích: `
Ke skupince se připojil Peter Mayfair, stejně holohlavý jako Fielding a se stejně bystrýma očima. Vlastné se ted' utvořil kruh ze tří až čtyř řad lidí. Isaac a Wheatfield stáli za Piercem.
"Protože o tom nikdy nemluvili," vysvětloval Peter třaslavým a trochu teatrálním hlasem. "Bylo to jejich tajemství a nechtěli, aby o něm někdo věděl: `
"Co to znamená, oni?" zeptal se Ryan. "Mluvíte o mém dědečkovi?" Jeho hlas byl pitím trochu zastřený. Rychle do sebe hodil několik doušků. "Mluvíte přece o Cortlandovi, ne?"
"Nechci..." zašeptala Gifford, ale Ryan ji rázným gestem umlčel.
Fielding také naznačil Gifford, aby byla zticha. Pohled, který na ni vrhl, byl doslova hrozivý.
"Samozřejmé že Cortland byl jeden z nich," vysvétloval Fielding a vzhlédl k holohlavému Peterovi, "a všichni to věděli.

"
Jak můžeš něco tak strašného říct," rozhořčila se Magdalene. "Já jsem Cortlanda milovala!"

"Skoro všichni jsme ho milovali;' odsekl naštvaně Peter. "Udělal bych pro

235

Cortlanda všechno na světě, ale Cortland byl jeden z nich. To je fakt. A právě tak i tvůj otec, Ryane. Dokud žila Stella, byl i starý Pierce jedním z nich a Randallův otec taky. Nemám snad pravdu?"
Randall unaveně přikývl a pomalu upil trochu bourbonu. Černý sluha mu dolil a pak nepozorovaně procházel skupinkou a doplňoval do dalších sklenic zlatavou tekutinu.
"Vysvětlete mi, co znamená ‚jeden z nich`," neodbytně se dožadoval Pierce. "Slýchal jsem to celý život-je jeden z nich, není jeden z nich-, jenže co to znamená?"
"Nic," odsekl Ryan. "Prostě měli klub, společenský klub."
"Starou belu klub, ušklíbl se Randall.
"Všechno to zaniklo se Stellou," řekla Magdalene. "Moje matka se se Stellou přátelila a chodila na její večírky. Ale žádných třináct čarodějnic tam nebylo! To je nesmysl:`
"Třináct čarodějnic?" vykulila oči Rowan. Cítila Michaelovo nervózní napětí, Mezerou v kruhu zahlédla Aarona, který se otočil zády ke stromu a vzhlížel k nebi, jako by hovor nevnímal, nicméně Rowan věděla, že slyší každé slovo.
"To patří k té legendě;' vysvětlil Fielding chladně a rozhodné. Zřejmě se chtěl odlišit od ostatních, " K příběhu o vstupních dveřích a smlouvé."
"Co je to za příběh?" okamžitě chtěla vědět Rowan.
"Že všichni budou spaseni prostřednictvím dveří a třinácti čarodějnic," důrazně pronesl Fielding a znovu vzhlédl k Peterovi. "To je ten příběh. To je ten slib:`
Randall zavrtěl hlavou. "Ne, byla to hádanka. A Stella nikdy s jistotou nevěděla, co znamená."
"Spaseni?" zajímal se mladý Wheatfield. "Jako u křesťanů?"
"Spaseni! Alelujá!" jásavě zahlaholila Margaret Ann a hodila do sebe obsah sklenice. Přitom si pár kapek vylila na šaty. "Mayfairovi jdou do nebe! Tušila jsem, že prachy zmůžou všechno!"
"Namazala ses, Margaret Ann," šeptem ji upozornila Cecilia. "A já taky!" zachichotala se. Přitulkly si.
"Stella se na těch večírcích snažila dát dohromady třináct čarodějnic?" nevzdávala se Rowan.
"Ano," přikývl Fielding. "Přesně o to se pokoušela. Říkala o sobě, že je čarodějnice, a totéž turdila Mary Beth, její matka. Ta s tím nedělala žádné cavyky. Prohlašovala, že má zvláštní schopnosti a že vidí toho muže:'
"Já tohle nedovolím..." snažila se Gifford hystericky zvýšeným hlasem umlčet Fieldinga.

236

‚Proč?" vložila se jemně Rowan. "Co je na tom tak strašného? Nejsou to snad jenom staré legendy? A kdo je ten muž`
Rozhostilo se ticho. Všichni si ji upřeně prohlíželi. Každý čekal, že snad promluví ten druhý. Lauren se na Rowan podívala téměř zarputile. Lilyin výraz byl lehce podezíravý. Tušili, že Rowan na ně nastražila past.

"Ty moc dobře víš, že to nejsou staré legendy," přerušil ticho Fielding.
Věřili tomu!" neočekávaně se ozvala Gifford a vystrčila bradu. Rty se jí chvěly. "A ve jménu víry v tenhle starý nesmysl se dopustili špatností."
"Jakých špatností?" vyzvídala Rowan. "Myslíte například to, co udělala Carlotta mé matce?"
"Myslím to, co dělal Cortland," odpověděla Gifford. Celá se třásla, zřejmě na pokraji hysterického záchvatu, "O tom mluvím," Zabodla pohled nejdřív do Ryana, pak do svého syna Pierceho a nakonec do Rowan, "Ano, a taky Carlotta. Všichni tvoji matku zradili. Je toho tolik, co ještě nevíš!"
"Pst, Gifford, moc jsi pila," upozornila ji šeptem Lily.
"Gifford, běž dovnitř," přikázal jí Randall.
Ryan vzal svou ženu za ruku, naklonil se k ní a tiše jí něco řekl. Pierce opustil své místo a přešel k němu, aby mu pomohl matku uklidnit. Společně

vlekli Gifford pryč.
Felice si šuškala s Magdalene, někdo na okraji kruhu se snažil sehnat dohromady všechny děti a přimět je, aby odešly, Holčička v zástěrce kňourala: "x11e já bych..."
"A co dělali? Chci to vědět," trvala na svém Rowan.

"
Pověz nám něco o Stelle;' navrhla Beatrice a po očku se poohlédla po Gifford, kterou se Ryan snažil odvést ještě dál k domu a která s hlavou opřenou o jeho rameno plakala.

"
Provozovali černou magú, co jiného," začal Fielding, "a věřili v třináct čarodějnic a vstupní dveře, ale nikdy se jim nepodařilo přijít na to, jak to má fungovat:
"No a co si mysleli, že to znamená?" zeptala se Beatrice. "Připadá mi to tak vzrušující! Povídej!"
"A ty to vyzvoníš přinejmenším každému ve svém klubu;' odbyl ji Randall
, "ostatně jako vidycky všechno."
"Co je na tom špatného?" ohradila se Beatrice. "Chystá se nás snad někdo upálit?"
Ryan násilím dovedl Gifford do domu. Pierce za nimi opatrně zavřel prosklené dveře.
"Mě to prostě zajímá;' prohlásila Beatrice, postoupila trochu dopředu a zaloiila ruce. "Stella nevěděla, co to znamená? A kdo to potom věděl?"

237

"Julien," neočekávaně se vmísil do hovoru Peter. "Můj dědeček. Ten to věděl. A prozradil všechno Mary Beth. Zanechal i písemný odkaz. Mary Beth ten písemný záznam zničila, ale Stelle to řekla. Jenomže Stella tomu nikdy pořádné nerozuměla."
"Stella ničemu nevěnovala pozornost," doplnil ho Fielding,
"Ne, to je pravda," přikývla Lily smutně. "Chudinka Stella. Za nejdůležitější považovala večírky, pašovaný alkohol a své bláznivé přátele,"
"Vždyť ona tomu vlastné nevěřila. V tom byl ten háček, Chtěla si jen hrát. A když se něco nepovedlo, dostala strach a utápěla ho v šampaňském. Viděla věci, které by každého jiného přesvědčily, ale ji ne. Ona neuvěřila ve vstupní dveře, slib nebo třináct čarodějnic. Pak už bylo pozdě, už se nemohla obrátit na Juliena ani na Mary Beth."
"7 akže ona přetrhla řetěz informací?" zeptala se Rowan. " Tohle máte asi na mysli... A předali jí tajemství spolu s náhrdelníkem a vším ostatním?"
"Náhrdelník není až tak důležitý," vysvětlovala Lily. "To jenom Carlotta kolem něj tolik nadělala. Jde o to, že není možné vzít náhrdelník... tedy, nepředpokládá se, že někdo vezme náhrdelník osobě, která ho zdědí. Ted' je tvůj. Carlottu napadlo, že když ho někam zamkne, udělá konec všem podivným jevům. Pustila se zase do jedné ze svých nanicovatých šarvátek,"
"Carlotta to také véděla," prohlásil Peter a s mírným pohrdáním se zahledél na Fieldinga. "Věděla, co znamenají vstupní dveře a třináct čarodějnic."
"Jak se to doneslo k tobě?" podivila se Lauren stojící opodál. "Ona určitě nikdy o něčem takovém nemluvila."
"Proč taky?" řekl Peter. "Stella se o tom zmínila mé matce. Carlotta to věděla, ale nechtěla Stelle pomoct. Stella se snažila vyplnit staré proroctví. Mimochodem, nemělo nic společného se spásou. Té se to vůbec netýkalo."
"To tvrdí kdo?" dožadoval se odpovědi Fielding.
"To tvrdím já:'
"A co tedy víš?" zeptal se Randall tiše, se slabým náznakem sarkasmu v hlase, "Sám Cortland mi řekl, že až se sejde třináct čarodějnic, dveře mezi světy se otevřou."
"Mezi jakými světy?" posmíval se Peter. "Rád bych věděl, co to má společného se spasením. Cortland nic nevěděl. Rozhodně ne víc než Stella. Přišel na to až s křížkem po funuse. Kdyby to věděl dřív, tak by Stelle pomohl. Byl u toho. A já taky."

"U čeho?" zeptal se Fielding opovržlivě,
"Myslíš Stelliny večírky?" vyzvídala Lily.
"Stella se na večírcích pokoušela odhalit smysl té hádanky," řekl Peter. "Já jsem tam byl,"

238

"To jsem nikdy netušila," podivila se Magdalene. "Nevěděla jsem, žes tam chodil."
,jak jsi tam mohl být?" zeptala se Margaret Ann. "Vždyť se to odehrávalo před sto padesáti lety,"
"Ale, ale. Bylo to v roce 1928," opravil ji Peter. "Šel jsem tam, bylo mi ten-krát dvanáct, a pamatuju se, jak se můj otec strašně rozzlobil na matku, že mi to dovolila. A Lauren tam taky šla. Jí byly čtyři:'
Lauren trochu zaraženě přikývla. V očích měla zasněný výraz, jako by se rozpomínala, nicméně nesdílela s ostatními dramatičnost okamžiku.
"Stella si nás vybrala třináct," pokračoval Peter, "a to na základé našich schopností. Vždyť víte, podle určitého psychického nadání: číst myšlenky, vi-dět duchy a pohybovat předměty."
"Předpokládám, že to všechno dobře umíš," posmíval se Fielding. "A proto tě v pokeru vždycky porazím, vid'?"
Peter zavrtěl hlavou. "Nikdo to neuměl tak dobře jako Stella. Možná Cortland, ale i on měl slabší schopnosti než ona. A ještě Pierce, opravdu mu to šlo, šikovný chlapec. Ovšem byl tehdy hroaně mladý a úplně pod Stelliným vlivem. My ostatní jsme představovali to nejlepší, co Stella sehna-la. Proto tam musela mít Lauren. Lauren měla taky silné schopnosti-a Stella nechtěla promarnit žádnou příležitost. Všichni jsme se shromáždili v tom domě. Naším úkolem bylo otevřít dveře, Utvořili jsme kruh a začali jsme si představovat účel - měl se objevit on, měl projít dveřmi do tohoto
světa a zůstat s námi. lenže už ne jako duch."
Rozhostilo se ticho. Beatrice zírala na Petera, jako kdyhy právě spatřila přízrak. Fielding si také Petera prohlížel, ale s jistou nedůvěrou, možná do-konce ironú.
Randallův výraz pod hlubokými vráskami se vůbec nezměnil.
y
"Rowan nemá tušení, o čem tu mluvíte tvrdila Lil.
"To nemá, a proto si myslím, že bychom měli přestat," doplnila ji Anne Marie,
"Ona moc dobře ví, o čem je řeč," přerušil je kategoricky Randall a zadíval se Rowan přímo do očí.
Rowan ho ignorovala a pohlédla na Petera. "Jak to myslíte, že měl projít dveřmi?" zeptala se.
"Přestal by existovat jako přízrak, tak to myslím. Zůstal by viditelný... fy-zický,"
Randall zkoumal Rowan, jako kdyby o něčem přemýšlel a nedokázal se rozhodnout co udělat.
Fielding se zasmál suchým, přezíravým smíchem.

239

"Tu část si Stella zřejmě vymyslela. Nic takového mi můj otec neříkal. Mluvil jenom o spáse. Všichni, na které se vztahuje smlouva, budou spaseni. Slyšel jsem, jak o tom mluvil s mou matkou."
"Co vám ještě otec řekl?" zeptala se Rosvan.
"Tomu přece nevěříš!" zasáhla do hovoru Beatrice. "Můj Bože, Rowanx"
"Neber to vážně, Rowan, ` nabádala ji Anne Marie.
"Stella byla smutný případ, drahoušku," dodala Lily.
Fielding potřásl hlavou. "Budou spaseni, tak to otec řekl. Všichni budou spaseni, až se dveře otevřou. Souvisela s tím ta hádanka, ale Mary Beth ne-znala odpověd' o nic líp než ostatní. Carlotta přísahala, že si to domyslela, ovšem nebyla to pravda. Chtěla jenom trápit Stellu. Ani Julien neznal správ-nou odpověd'. Silně o tom pochybuju."
"Víte, jak zněla ta hádanka?" zajímal se Michael.
Fielding se natočil doleva, aby na něj lépe viděf. Všichni na Michaela za-měřili pozornost, jako by si teprve ted' uvědomili jeho přítomnost. Rowan mu položila ruku kolem krku, láskyplně ho objala a přitiskla si k němu ko-lena. Tímto gestem naznačila, že ho považuje za součást sebe.

"Ano, jak zněla ta hádanka?" zopakovala otázku Rowan.
Randall se podíval na Petera a oba pohlédli na Fieldinga.
Fielding zavrtěl hlavou. "Nikdy jsem to nevěděl. Neslyšel jsem ani, že by nějaká hádanka existovala. Vím jen to, že až se sejde třináct čarodějnic, dveře se konečně otevřou. Tu noc, co zemřel Julien, můj otec řekl: ‚Bez Juliena se jim už nepodaří těch třináct čarodějnic shromáždit."`
"Kdo jim prozradil tu hádanku?" chtěla vědět Rowan. "Byl to ten muž?"
Všichni se na ni upřeně zadívali. Dokonce i Anne Marie projevila obavy. Beatrice se zdála úplně ohromená, jako kdyby někdo nehorázným způsobem porušil etiketu. Lauren si Rowan měřila velmi podivným pohledem.
"Ona nejspíš ani neví, o čem je tu řeč," prohlásila Beatrice.
"Myslím, že bychom toho měli nechat," navrhla Felice.

"
Proč? Proč bychom toho měli nechat?" rozčiloval se Fielding. "Nemyslíte, že ten muž za ní přijde, tak jako přišel za všemi ostatními? Změnilo se něco?"
"Co ji strašíš?" 2aútočila na něj Cecilia. "Upřímně řečeno, mě jsi taky postrašil."
"Dal jim tu hádanku ten muž?" znovu se zeptala Rowan.
Nikdo jí neodpověděf.
Co by měla říct, aby je znovu přiměla k hovoru, aby je přiměla vypovědět všechno, co skrývali?

"
Carlotta mi o tom muži řekla," pronesla nakonec. "Nebojím se ho."

Zahrada najednou ztichla. Všichni se shlukli do kruhu, s výjimkou Ryana,

který předtím odvedl Gifford do domu. Dokonce i Pierce se vrátil a stál kousek za Peterem. Začínalo se stmívat. Obsluhující personál odešel, jako by vytušil, že není žádoucí.
Anne Marie zvedla z nedalekého stolu láhev a nalila si. Ozval se hlasitý klokotavý zvuk. Ještě někdo sáhl po láhvi. A pak ještě někdo. Ovšem oči všech přítomných byly stále upřeny na Rowan.
"Vy si přejete, abych měla strach?" přerušila ticho Rowan.

"Ne, samozřejmě že ne," ujistilaji Lauren.

"To ne!" vykřikla Cecilia. "Tenhle hovor by mohl všechno pokazit!"
...v takovém starém domě plném stínů."
" "
"...podle mě je to nesmysl.
Randall zavrtěl hlavou; Peter zamumlal ne, ale Fielding se na ni jenom díval.
Skupinku zahalilo ticho jako vločky sněhu. Zdálo se, že se pod nízkými stromy ukládá ševelící tma. Někde na konci trávníku se objevilo světlo - vycházelo z malých tabulek francouzských oken.
"Viděl někdy někdo z vás toho muže?" pokračovala Rowan.

Peterův obličej byl vážný a neproniknutelný. Zřejmě si ani nevšiml, že mu Lauren do sklenice dolila bourbon.
"Bože, jak já bych si přál ho aspoň jednou zahlédnout!" prohlásil Pierce.

"Já taky," přidala se Beatrice. "Nesnažila bych se ho zbavit. Povídala bych mu..:'
"No tak, Beo, zavři zobák," neočekávaně příkře ji přerušil Peter. "Nevíš, co mluvíš. To ty nevíš nikdy."
"A ty to asi víš, přepokládám," zastala se Bey ostře Lily.
"Pojd' sem, Beo, posad' se k nám, k ženám, abys byla na správné straně, jestli dojde k válce."
Beatrice si sedla na trávu vedle Lilyiny židle. "Ty starý nádivo, já tě nesnáším," řekla Peterovi. "Moc by mě zajímalo, co bys dělal, kdybys někdy toho muže potkal."

Peter pouze zvedl obočí a přestal si jí všímat. Napil se.
Fielding se ušklíbl a mumlal si něco pod fousy.
"Chodil jsem na First Street," vyprávěl Pierce, "potuloval se kolem železného plotu nekonečné hodiny, snažil jsem se toho muže uvidět. Kdybych ho aspoň na chviličku zahlédl!"
"Proboha, tos neměl nic lepšího na práci?" podivila se Anne Marie.
Tohle b se neměla dozvědět tvoje matka," zamumlal Isaac.
"Všichni v něj věříte;' nedala se odbýt Rowan. "Určitě jste ho viděli."

241

"Proč si to, prosím tě, myslíš?" zasmála se Felice.
"Můj otec tvrdí, že je to smyšlenka, stará pohádka," řekl Pierce.
"Pierci, nejlepší bude," doporučila mu Lily tichým hlasem, "když přestaneš brát každé slovo, které vydpadne z úst tvého otce, jako slovo boží, protože tak tomu není."
"A tys ho viděla, teto Lily?" zeptal se Pierce.
"Ano, viděla, Pierci," odpověděla Lily ještě tišeji. "Na vlastní oči."
Ze všech zúčastněných - kromě tří starců, kteří si vyměnili pohledy - vyzařovalo neskrývané překvapení. Fieldingova levá ruka se pohnula, snad chtěl gestem naznačit, že chce něco říct, ale neudělal to.

"
On existuje," promluvil Peter vážně, "Existuje jako blesk, jako vítr." Otočil se a pohlédl na Pierceho a pak zpět na Rowan, jako by se dožadoval jejich soustředěné pozornosti a důvěry. Nakonec spočinul očima na Michaelovi. "Viděl jsem ho. Stalo se to tu noc, kdy nás Stella všechny shromáždila. Viděl jsem ho i potom. Lily ho viděla. Lauren také. I ty, Felice, já to vím. A zeptejte se Carmen. Proč nic neříkáš, Felice? Fieldingu, tys ho viděl na First Street tu noc, kdy zemřela Mary Beth. To nemůžeš popřít. Kdo z přítomných ho neviděl? Jenom ti mladší." Podíval se na Rowan. "Zeptej se jich, oni ti to řeknou."
Shromážděním proběhlo tiché mumlání, protože mnozí z těch mladších- Polly a Clancy, Tim a další, které Rowan neznala - žádného ducha neviděli a nemohli se rozhodnout, mají-li věřit tomu, co právě slyšeli. Malá Mona se stuhou ve vlasech se najednou protlačila až do středu kruhu, za ní následovala nerozlučná lennifer.

,
Můžete mi popsat, co jste viděl?" požádala Rowan Petera a zpříma na něj pohlédla. "Řekl jste, že tu noc, kdy vás Stella shromáždila, těmi dveřmi neprošel."
Peter si dal s odpovědí načas. Rozhlédl se, chvilku spočinul pohledem na Margaret Ann, na Michaelovi a pak na Rowan. Zvedl sklenici, vypil ji do dna a konečně promluvil:
"Objevil se - žhnoucí a třpytící se jsoucnost. Přísahal bych, že těch několik okamžiků, co byl s námi, byl právě tak trojrozměrný jako kterýkoliv člověk z masa a krve. Viděl jsem, jak se zhmotňuje. Vnímaf jsem přitom jeho žár. Slyšel jsem jeho kroky. Ano, slyšel jsem zvuk jeho kroků na podlaze haly, když k nám přicházel. Stál tam skutečný jako ty nebo já a díval se - na nás všechny i na každého zvlášť." Znovu pozvedl sklenici, napil se, postavil ji a rozhlédl se po malém shromáždění. Vzdychl. "A pak zmizel -jako ostatně vždycky. Znovu ten žár. Zápach kouře, pak domem proběhl závan větru, který strhával závěsy z oken. Ale on zmizel. Nedokázal zůstat. A my jsme nebyli

242

dost silní, abychom mu pomohli. Třináct se nás shromáždilo, třináct čarodějnic, jak nám Stella říkala. Lauren teprve čtyřletá! Maličká Lauren. Ovšem nebyli jsme stejného druhu jako lulien nebo Mary Beth nebo prabába Marguerite z Riverbendu. Nezvládli jsme to. Carlotta, která měla větší schopnosti než Stella -a ujišťuju vás, že je to pravda-, Carlotta nám pomoct nechtěla. Ležela nahoře v ložnici na posteli, zírala do stropu a hlasitě odříkávala růženec. Po každém Zdrávas Maria opakovala: ‚Pošli ho zpátky do pekla, pošli ho zpátky do pekla!' a pak pokračovala s dalším zdrávasem."

Našpulil rty a úkosem se podíval do prázdné sklenice. Zakroužil s ní, až se kostky ledu daly bezhlučně do pohybu, Znovu přelétl očima kruh svých posluchačů a každého si poaorně prohlédl, včetně rusovlasé Mony.

"Prohlašuji, že já, Peter Mayfair, jsem ho viděl," pronesl Peter slavnostně, napřímil se a povytáhl obočí. "Lauren a Lily můžou mluvit za sebe. Zrovna tak i Randall. Já prohlašuji, že jsem ho viděl, a to můžete říct i svým vnukům:`

Opět se rozhostilo ticho. Tma houstla, někde z dálky se ozývala vrzavá píseň cikád. Na zahradě se nepohnul ani lísteček. Dům vyzařoval ze všech oken světlo.

"Ano," povzdechla si Lily. "Asi bys to, drahoušku, měla vědět." Usmála se a odhodlaně pohlédla na Rowan. "le tam. A my všichni jsme ho od té doby mockrát viděli, i když ne tak jako tehdy v noci, myslím tak dlouho a jasně."

"Vy jste tam tehdy také byla?" obrátila se na ni Rowan.

"Ano," odpověděla Lily. "Ale nemám na mysli jen ten večer, Rowan. Vídaly jsme ho na zakryté verandě, byl tam s Deirdre." Vzhlédla k Lauren, "Vždycky, když jsme šly okolo, vid'? Někdy se nám ukázal, aniž jsme to chtěly."

"Neboj se ho, Rowan," pronesla Lauren s pohrdáním.

"Ted' jí to vykládejte," vykřikla Beatrice. "Vy pověrčivé svíčkové báby!'x

Nenech se těmi řečmi vyhnat z domu," rychle se přidala Magdalene.

"

"To by nás mrzelo," ujišťovala ji Felice. "Jestli ti můžu poradit, zapomeň na legendy. Zapomeň na ty nesmysly o třinácti čarodějnicích a o dveřích. A na něj taky zapomeň! Je to jenom duch a nic jiného, Zní to možná divně, ale je to tak."

Nemůže ti nic udělat," podotkla Lauren ironicky.

"

Ĭ x

"Ne, to nemůže. Je ako vítr u řesňovala Felice.

"Je to jenom duch," řekla Lily. "A to je všechno."

,

"Kdo ví, poznamenala Cecilia. "Třeba už tam ani není.

"

Všichni se na ni podívali.

y

"No, vždyť ho od Deirdřin smrti nikdo neviděl.

Práskly dveře. Někde něco zacinkalo, jako kdyby se vysypalo sklo.

V shromáždění nastal jakýsi rozruch. Lidé se otáčeli, ustupovali stranou. Gifford, obličej mokrý od slz, si protlačila cestu do středu kruhu. Ruce se jí třásly.

"Nemůže nic udělat! Nemůže nikomu ublížit! Co se jí to snažíte namluvit? Že nic neudělá! Zabil Cortlanda, to nestačí? Potom, co Cortland znásilnil tvou matku! Vědělas to, Rowan?"

!xx

"Bud' zticha, Gifford zařval Fielding.

"

Cortland byl tvůj otec," ječela Gifford. "Prosím vás, vy jí tady tvrdíte, že ten přízrak jí nemůže nic udělat. Vyžeň ho, Rowan! Zaměř na něj svou sílu a vyžeň ho. Všemi prostředky ho musíš vypudit z domu! Když to nepůjde jinak, tak to tam všechno podpal... at to shoří!"

Ze všech stran se ozval hlasitý protest a potlačené projevy výsměchu nebo vzteku. Objevil se Ryan a znovu se pokoušel Gifford uklidnit. Otočila se

a udeřila ho přes tvář. Všichni jen zalapali po dechu. Pierceho se to viditelně dotklo, ale nemohl nic dělat.
Lily vstala a odešla. Felice ji následovafa s takovým spěchem, že málem upadla. Anne Marie se namáhavě postavila a stačila ji zachytit. Avšak ostatní se ani nepohnuli, včetně Ryana, který si jen otřel kapesníkem tvář- snad aby se vzpamatoval -, zatímco Gifford stála s rukama zaťatýma v pěst a s chvějícími se rty. Beatrice byla viditelně rozrušena, ale nevěděla co dělat.
Rowan se zvedla a popošla ke Gifford.
"Gifford, ted' mě, prosím tě, poslouchej," oslovila ji Rowan. "Nemusíš si dělat starosti. Jedná se nám přece o budoucnost, ne o minulost." Vzala Gifford za obě ruce, a ta k ní neochotně vzhlédla. "Udělám to, co považuju za prospěšné a správné," pokračovala Rowan. "Za prospěšné a správné i pro rodinu. Rozumíš tomu, co říkám?"
Gifford se zase rozvzlykala a hlava jí klesla na prsa -jako kdyby krk nedokázal hlavu udržet zpříma. Vlasy jí spadly přes oči. "V tom domě můžou být šťastní jenom lidé, kteří páchají zlo," vydechla. "A oni to zlo páchali- i Cortland!" Pierce i Ryan Gifford podpírali. Ryan se začínal zlobit. Ale Rowan Gifford nepustila.
"Moc pila," poznamenala Cecilia. Někdo mezitím rozsvítil venkovní světla.
Najednou to vypadalo, že se Gifford zhroutí, jenže Rowan ji stále držela.
"Prosím tě, Gifford, poslouchej mě," žádala ji znovu Rowan, ale vlastně mluvila k celému shromáždění. Povšimla si Lily stojící jen pár kroků opodál a Felice vedle ní. Zahlédla Betrice, která na ni upírala pohled. Michael napůl skrytý za Fieldingovou židlí ji nespouštěl z očí.

j ,"
"Pozorně sem vám naslouchala rozhovořila se Rowan, "a něco jsem se od vás naučila. Ovšem i já bych vám chtěla něco sdělit. Je nutné představit si

toho podivného ducha a jeho machinace v širší perspektivě, a tak se ho snažit překonat. A rodina i život sám jsou součástí této perspektivy. Nesmí se mu nikdy dovolit, aby zasahoval do rodiny nebo omezoval náš životní prostor. Pokud existuje, což všichni tvrdíte, patří do říše stínů."

Randall a Peter ji napjatě pozorovali. Stejně tak Lauren. Aaron ted' stál velmi blízko Michaela a také naslouchal. Jenom Fielding se tvářil chladně, možná ironicky, a na Rowan se ani nepodíval. Gifford na ni omámeně zírala.

"lsem přesvědčena, že tohle Julien a Mary Beth věděli," pokračovala Rowan. "Ghci se řídit jejich příkladem. Pokud přede mnou ze stínů na First Street někdo vystoupí, bez ohledu na svou záhadnost nesmí zasahovat do našeho života, nesmí nás vtahovat do tmy. Jistě chápete, co mám na mysli."

Gifford vypadala jako očarovaná. Rowan si jen pozvolna uvědomovala mimořádnost tohoto okamžiku. Uvědomila si, jak zvláštně znějí její slova a jak ona sama musí podivně působit na své posluchače, když pronáší tento neobvyklý projev, zatímco drží tu křehkou hysterickou ženu za ruce.
A skutečně, všichni na ni hledí, jako kdyby je očarovala.
Jemně uvolnila Giffordiny ruce ze svých. Gifford ustoupila o krok zpátky, přímo do Ryanova náručí, ale její oči, velké a prázdné, zůstaly upřené na Rowan.
"Nevylekala jsem tě?" zeptala se Rowan.
"Ne, všechno už je v pořádku," odpověděl místo Gifford Ryan.
"Už je to dobré," připojil se Pierce.
Jenže Gifford mlčela. Ušichni se tvářili zmateně. Když se Rowan podívala na Michaela, zachytila na jeho obličeji zase ten omámený výraz a někde hluboko v očích znovu rozvířenou úzkost.
Beatrice rozpačitě zamumlala jakousi omluvu za to, co se stalo. Ustala a odvedla Gifford pryč. Ryan je následoval. Oněmělý Pierce zůstal stát jako socha.
Lily se rozhlédla, na okamžik viditelně popletená, a pak zavolala na Herkula, aby jí laskavě našel kabát.
Randall, Fielding a Peter zachovali naprostou nehybnost. Ostatní mizeli ve stínu. Malá dívka s maślí zpovzdálí přihlížela. Její kulatý milý obličejík připomínal plamen ve tmě. Jennifer zřejmě plakala.
Najednou Peter sevřel Rowaninu ruku.

"V tvých slovech byla moudrost, Rowan. Promarnila bys život, kdyby ses nechala chytit do pasti."
"Správně," doplnil ho Randall. "Přesně to se stalo Stelle. A stejně tak to bylo i s Carlottou. Promarnila život" Projevil se však na něm jakýsi neklid, zjevné už chtěl odejít. Otočil se a zmizel bez rozloučení.

245

"No tak, mladý muži, pomozte mi," obrátil se Fielding na Michaela. "Slavnost skončila. A propos, gratuluju vám k svatbě. Možná budu žít tak dlouho, abych se mohl zúčastnit oslavy. A prosím vás, toho ducha nezvěte."
Michael vypadal nepřítomně. Pohlédl nejdřív na Rowan, pak na starce. Nakonec mu opatrně pomohl vstát. Znovu se podíval na Rowan. V jeho pohledu byly patrné obavy.
Několik mladších členů rodiny přišlo Rowan říct, aby se nenechala odradit tím mayfairovským bláznění m. Anne Marie ji prosila, aby pokračovala v uskutečňování svých plánů. Konečně zafoukal lehký větřík, přinášející ochlazení.
"Všem by zlomilo srdce, kdybyste se do toho domu nenastěhovali," řekla Margaret Ann.
"Vy to ale udéláte, vid'te," ujišťovala se Clancy.
"Samozřejmě," usmála se Rowan. "Nenecháme se zastrašit."
Aaron ji nevzrušeně pozoroval. Právě se vrátila Beatrice se záplavou omluv za Giffordino chování a zoufale Rowan prosila, aby se nenechala znervóznit.
Vraceli se i ostatní; nesli si kabáty do deště, kabelky i všechno ostatní, pro co si zašli do domu. Už se úplně setmělo a ochladiLo se. Bylo to osvěžující. Slavnost skončila.

***

Následující půlhodinu se bratranci a sestřenice loučili. Všichni vyjadřovali stejná přání: zůstaňte tady, neodjíždějte. Opravte ten dům. Zapomeňte na řeči starců.
Ryan se omlouval za Gifford i za všechny ty strašné věci, které řekla. Rowan jistě nebere její slova za bernou minci. Odbyla to mávnutím ruky.
"Děkuju, moc děkuju za všechno," ujistila je Rowan. "Nedělejte si starosti. Chtěla jsem znát ty staré příběhy. Chtěla jsem vědět, co se v rodině vypráví. A ted' to vím."
"Žádný duch tam není," řekl Ryan a podíval se jí přímo do očí.
Rowan se ani nenamáhala odpovědět.
"Na First Street vám bude dobře," dodal Ryan. "Změníte to tam k lepšímu." Michael se právě objevil po Rowanině boku; Ryan mu potřásl rukou.
Když se Rowan chystala také k odchodu, zahlédla Aarona u přední branky, jak hovoří - světe, div se - s Gifford a Beatrice. Gifford vypadala už úplně klidná.
Ryan, jehož silueta se rýsovala ve dveřích, trpělivě čekal.

246

"Není třeba se ničeho obávat," opakoval Aaron Gifford svým okouzlujícím britským přízvukem.
Najednou ho Gifford objala. Vlídně jí to oplatil a při odchodu jí políbil ruku. Beatrice překypovala city jen o malinko míň. Když Aaronova černá limuzína zastavila u chodníku, obě ustoupily. Giffordin bledý obličej prozrazoval únavu.
"Už se netrap, Rowan," volala Beatrice vesele. "Nezapomeň na zítřejší oběd! Uvidíš, budeš mít tu nejkrásnější svatbu."
Rowan se usmála. "Já vím, Beo."

Michael s Rowan vklouzli na široké zadní sedadlo, zatímco Aaron zaujal své oblíbené místo zády k šoférovi. Auto se pomalu rozjelo.
Záplavu ledového vzduchu přijala Rowan jako požehnání. Ještě na ní ulpí-

vala vlhkost i atmosféra soumraku na zahradě. Na chviličku zavřela oči a zhluboka se nadechla.
Když se pak podívala z okna, zjistila, že jsou na Metairie Road a projíždějí kolem novějších městských hřbitovů, které přes kouřové sklo vypadaLy smutné a zbavené jakékoliv romantiky. Pomyslela si, že svět za kouřovým sklem limuzíny vždycky působí hrozivě. Je to ten nejhorší myslitelný odstín tmy. Najednou jí to začalo jít na nervy.
Obrátila se k Michaelovi. Na jeho tváři znovu uviděla ten ustrašený výraz a zmocnila se jí netrpělivost- dnešní zážitek ji nevyděsil. Naopak, připadal jí vzrušující. To, co zjistila, ji sice velmi zajímalo, ale její předsevzetí zůstala stejná.
"Nic se nezměnilo," řekla. "Dřív nebo později se objeví. Přijde na mně vymáhat to, o co mu jde, a prohraje. Pro nás je důležité, že jsme získali víc informací o čísle a o dveřích, a přesně to jsme chtěli." Michael jí neodpověděl.
"Přece se nic nestalo, Michaeli, naléhala. "Vůbec nic.
Michael stále mlčel.
"Už o tom nedumej," řekla Rowan ostře. "Nikdy nebudu dávat dohromady třináct čarodějnic, na to vezmi jed. Mám na práci důležitější věci. V žádném případě jsem tam nechtěla nikoho vystrašit. Myslím, že jsem to neřekla dobře. Zřejmě jsem užila nevhodná slova."
"Špatně to pochopili," ozval se konečně Michael napůl pro sebe. Upřeně se díval na Aarona, který je oba nezúčastněně pozoroval. Podle Michaelova hlasu Rowan poznala, že je mimořádně znepokojen.

"
Co tím myslíš?"
"Nikdo nemusí shromáždit třináct čarodějnic," vysvětloval Michael a v jeho modrých očích se odrážela světla protijedoucích aut. "O to v té hádance nešlo. Nepochopili to, protože neznají historú své vlastní rodiny."

"
O čem to mluvíš?"
Neviděla ho tak rozčileného od toho dne, kdy rozbíjel sklenice. Vědéla, že kdyby mu nahmatala pulz, rozhodně by se jí to neLíbilo. Přesně tohle nenáviděla. Viděla, jak se mu žene krev do obličeje.
"Michaeli, pro Boha živého!"
"Rowan, spočítej si čarodějnice, které byly před tebou! To zjevení od dob Suzanne až do dneška čeká na třináctou čarodějnici, a to jsi ty! Spočítej si je. Suzanne, Debora a Charlotte; Jeanne Louise, Angélique a Marie Claudette. Pak následují - už v Louisianě - Marguerite, Katherine, Mary Beth. Po ní přišly Stella, Antha a Deirdre. A nakonec ty, Rowan! Ta třináctá je prostě a jednoduše ta nejsilnější, ta, která se může stát dveřmi. Těmi on projde na tento svět. Ty jsi těmi dveřmi, Rowan. Proto je v hrobce dvanáct výklenků, a ne třináct, Třínácté jsou dveře."
"Dobře, dobře," řekla Rowan a snažila se potlačit netrpělivost. V téměř prosebném gestu zvedla ruce. "To jsme už ale věděli předtím, ne? Tak to přece ten dábel předpověděl. On vidí daleko, jak ti prozradil, vidí tu třináctou. Jenomže ani dábel nevidí všechno. Nevidí, kdo jsem já."
"Ne, to není přesné," opravil ji Michael. "Řekl, že vidí až na konec. A taky že nemůžu zastavit ani tebe, ani jeho. Tvrdil, že jeho trpělivost je stejná jako trpělivost Všemohoucího."
"Michaeli," přerušil ho Aaron, "proč by ti Lasher říkal pravdu? Nenech se chytit do jeho léčky, Hraje si se slovy. Je to lhář."
"Já vím, Aarone. Ďábel lže. To vím odjakživa! Slýchal jsem to, už když jsem byl takhle maličký. Proboha, na co jenom čeká? Proč nám tak velkoryse dává den za dnem? Hraje o čas? Dohání mě to k šílenství."
Rowan se natáhla a uchopila Michaela za zápěstí, ale jakmile si uvědomil, že mu měří pulz, ruku jí vytrhl.
"Až budu potřebovat doktora, řeknu ti. Jasný?"
Narovnala se, jako když ji uštkne, a odvrátila se od něj. Měla na sebe zlost, že nedokáže být trpělivější. Nerada ho viděla takhle vyvedeného z míry. Nenáviděla se za svou úzkost a strach.
V mysli se jí uhnízdilo podezření, že pokaždé, když Michael takto reaguje,

nahrává neviditelným silám, které se ho snaží dostat pod svou nadvládu, že si ho možná vybraly pro své hrátky právě proto, že je tak snadno ovladatelný. Ovšem s ním nemůže o tomto strašném podezření mluvit. Urazilo by ho to a ponížilo. Ona už nesnese pohled na jeho další bolest, nesnese představu, že by ho něco ještě víc oslabilo.

Seděla tam s pocitem porážky a pozorovala své ruce spočívající v klíně. Ten duch řekl: "Já budu z masa a krve, až ty budeš v hrobě." Téměř slyšela,

248

jak Michaelovi buší srdce. Přestože mu neviděla do obličeje, věděla, že má závrať, že je mu špatně. f1ž budeš v hrobě. Její šestý smysl jí napovídal, že Michael je zdravý; má sílu a životaschopnost člověka o polovinu let mladšího. Ale znovu postřehla ony nepochybné příznaky mimořádného stresu, který by ho mohl zničit.

Panebože, celý ten zážitek se jaksi obrátil naruby! Jako by tajemství minulosti otrávilo celý večírek. Ne, tohle nechtěla, chtěla pravý opak. Snad by bylo lepší, kdyby se bývalo o rodinných záležitostech vůbec nemluvilo. Kdyby Gifford prosadila svou a oni pokračovali ve svém růžovém snu a hovořili jenom o domě a o svatbě.

"Michaeli;' oslovil ho Aaron svým charakteristicky klidným hlasem. "Ten duch se nám vysmívá a lže. Jak si může osobovat právo na proroctví? A co jiného může chtít než pokusit se prostřednictvím Iží to proroctví naplnit?"

"Kde, ksakru, je?" naléhavě se zeptal Michael. "Aarone, možná je to jenom jiskřička naděje, ale řekni mi... Ten první večer, když jsem přišel k tomu domu, myslíš, že by na mě promluvil, kdybys tam nebyl? Proč se ukázal? Jen aby se vzápětí vypařil?"

"Mohu ti předložit několik vysvětlení pro každý jednotlivý případ, kdy se zjevil. Nemám však jistotu, že se nemýlím, Důležité je zachovat si zdravý rozum a neustále si uvědomovat, že Lasher je podvodník."

"Přesně tak," přitakala Rowan.

"Bože, co je tohle za hru?" zašeptal Michael. "Dali mi všechno, po čem jsem kdy toužil - ženu, kterou miluju a s kterou chci mít dítě, domov... Vždyť jsem zase našel domov, a to v domě, o němž jsem snil, když jsem byl chlapec. Jaká je tohle hra? On mluví, a ti, co za mnou přišli, mlčí. Hergot, kdybych se jen dokázal zbavit pocitu, že tohle všechno je naplánované - tak, jak o tom mluvil Townsend v tvém snu, Aarone. Předem naplánované. AIe kdo to plánuje?"

"Michaeli, nech toho, naléhala Rowan. "Všechno nám krásně vychází, protože jsme to tak udělali my. Od smrti té stařeny si nemůžeme na nic stěžovat. Víš, někdy mě napadá, že dělám to, co by si přála moje matka. Zdá se ti to nepochopitelné? Myslím, že dělám, o čem Deirdre celá ta léta snila."

Žádná odpověď'.

"Michaeli, ty jsi neslyšel, co jsem jim řekla?" chtěla vědět Rowan. "Ty mi nedůvěřuješ?"

"Slib mi, Rowan, jenom jedno," obrátil se k ní Michael. Chytil ji za ruku a propletl své prsty s jejími. "Slib mi, že až to zjevení uvidíš, tak to přede mnou nezatajíš. Že mi to povíš a nenecháš si to pro sebe:

"Páni, Michaeli, ty se chováš jako žárlivý manžel!"

249

"Víš, co mi řekl ten stařec?" zeptal se Michael. "Když jsem mu pomáhal do auta?"

"Myslíš Fieldinga?"

"Jo. ,Bud' opatrný, mladý muži.' Takhle to řekl. Co tím, sakra, myslel?"

"Ať jde do háje!" zamumlala Rowan. V tom okamžiku se jí zmocnila zuřivost. Vytrhla Michaelovi ruku. "Kdo si ten starý dědek myslí, že je! lak se odvažuje něco takového vypustit z pusy. Na naši svatbu nepůjde! Náš práh..." Zarazila se. Slova jí uvízla v krku. Hořkost ji dusila. Její důvěra v rodinu byla
téměř neomezená; přijímala s nadšením všechny její členy i jejich projevy lásky, a ted' měla pocit, že jí Fielding vrazil nůž do zad. Kruci, už zase brečím, a ještě ke všemu nemám kapesník. Chtělo se jí... dát Michaelovi pár facek. Ale vlastně to byl ten dědek, toho by s radostí uhodila. Jak se mohl opovážit!

Michael se ji znovu pokusil vzít za ruku. Odstrčila ho. Na okamžik byla tak

rozezlená, že nedokázala logicky uvažovat. A měla na sebe zlost, že neumí potlačit slzy.
"Prosím, Rowan, tady je," řekl Aaron. Vložil jí do ruky svůj kapesník.
Sotva zašeptala poděkování. Zakryla si kapesníkem oči.
"Moc mě to mrzí, Rowan," zašeptal Michael.
"Ty jdi taky do háje!" utrhla se na něj Rowan. "Měl by ses jim konečně postavit a přestat se hroutit pokaždé, když další kousek skládanky zapadne na své místo. To, co jsi viděl tam nahoře, rozhodně nebyla Panenka Marie! Byli to jenom oni a ty jejich triky."
"Ne, nemáš pravdu
Jeho hlas zněl smutně, téměř zkroušeně. Mohlo jí to utrhnout srdce, ale nechtěla se vzdát. Bála se říct, co si skutečně myslela - miluju tě, jenomže napadlo tě někdy, že tvoje úloha v této hře spočívá v tom, abys dohlédl na to, že se sem vrátím, zůstanu tady a budu mít dítě, které se po mně ujme dědictví? Napadlo tě, že ten duch mohl zinscenovat tvoje utopení, zachránění, i tvoje vidění, prostě všechno? A proto za tebou přišel Arthur Langtry, proto tě varoval, abys z toho vycouval, dokud je čas.
Seděla nepohnutě, zadržovala svoje jedovaté myšlenky a doufala, že to všechno není pravda. Měla strach.

"
"Prosím vás, takhle nesmíte uvažovat, řekl Aaron jemně. " Ten stařec se choval poněkud hloupě, Rowan." Aaronův hlas jí připadal jako uklidňující hudba a odčerpával z ní to hrozné napětí. "Fielding si potřeboval připadat důležitý. Ti tři - Randall, Peter a Fielding - se předháněli ve vychloubání. Nebud'te na něj tak přísná. Je prostě... příliš starý. Věřte mi, znám to. Už se tomu věku blížím."

250

Vysmrkala se a podívala se na Aarona. Usmíval se a ona se také usmála.

"
Jsou to hodní lidé, Aarone? Co myslíte?" V tu chvíli Michaela záměrně ignorovala.
"Skvělí lidé, Rowan. Mnohem lepší než většina ostatních. A mají vás moc rádi. Milují vás. I ten stařec vás miluje. Jste pro něj největší životní vzrušení
za posledních deset let. Ostatní ho už moc nezvou. Přímo se vyhříval na výsluní pozornosti. Navíc, přes všechna svá tajemství, nevědí to, co víte vy."
"Máte pravdu," zašeptala Rowan. Připadala si prázdná a nešťastná. Po výbuchu citů se u ní nikdy nedostavila katarze. Byla pak celá roztřesená a cítila se bídně.
"Máte pravdu," opakovala. "Je to směla, požádala bych ho, aby mě vedl k oltáři, jenomže o to chci požádat jednoho svého drahého přítele." Osušila si oči složeným kapesníkem a otřela rty. "Myslím tím vás, Aarone. Vím, že jsem to měla udělat dřív, ale přesto se vás ptám: chcete mě vést k oltáři? A taky bych byla moc ráda, kdybychom si tykali."
"Drahoušku, bude mi ctí, odpověděl. "Z ničeho nebudu mít větší potěšení." Pevně jí stiskl ruku. "A ted' už, prosím tě, vůbec na toho starého chvástala nemysli."
"Děkuju ti, Aarone," usmála se. Uvolnila se a zhluboka se nadechla, pak se otočila k Michaelovi. Celou tu dobu ho nebrala na vědomí. A najednou jí to přišlo strašně líto. Vypadal tak sklíčeně a bezbranně. "Tak co, uklidnil ses, nebo jsi prodělal srdeční záchvat, že jsi tak zticha?"
Tiše se zasmál a okamžitě dostal lepší náladu. Když se smál, byly jeho oči průzračně modré. "Víš, ještě jako dítě jsem si myslel," řekl a vzal ji za ruku, "že mít rodinného ducha je báječná věc! Přál jsem si aspoň jednou nějakého vidět. To by byla věc, bydlet v domě, kde straší!"
To už je zase její Michael! Vrátilo se mu veselí i síla, přestože vypadal ještě
trochu otřeseně. Naklonila se k němu a přitiskla rty najeho neoholenou tvář.
"Mrzí mě, že jsem byla tak vzteklá."
"Mě to také mrzí, zlatíčko, věř mi. Ten starý člověk nám nechtěl ublížit. Je jenom vyšinutý. Všichni jsou malounko vyšinutí. Nejspíš to bude ta jejich irská krev. Moc jsem se kolem povýseneckých Irů nemotal. Zřejmě jsou praštění stejně jako ti ostatní."

Aaron je poslouchal a na jeho rtech se objevil nepatrný úsměv. Ale všichni tři už byli vyčerpaní a unavení, A tato konverzace z nich vysála poslední zbytky vitality.

Rowan se zdálo, že šero houstne. Jen kdyby ta skla nebyla tak tmavá!

Sklesla dozadu, hlavu položila na kožené opěrátko a pozorovala, jak zasmušilé, sešlé město ubíhá kolem. Na jeho okraji míjeli ulice dřevěných

dvojdomků s ozdobným vyřezáváním kolem oken a vysokými okenicemi i nízké, sesedající se nahozené domky, které jaksi nepatřily mezi omše(é duby a vysoký plevel. Připadalo jí to krásné. Pozlátko dokonalého kalifornského života se slouplo a ona se konečně dostala rovnýma nohama do skutečného života.

1ak jen ty dva přesvědčit, že všechno bude v pořádku, jak jim dát najevo svou jistotu, že nakonec bude triumfovat ona a že ji žádné pokušení neodláká od její lásky, snů a plánů?

To zjevení přijde a vyrukuje na ni se všemi svými půvaby - něco na způsob příběhů o dáblovi a starých venkovankách. Bude od ní očekávat, že se mu poddá, ale v tom se mýlí. Její vnitřní síla, získaná od dvanácti čarodějnic, je dost velká, aby ho zničila. Třináctka je nešťastné číslo, ty mizero. A ty dveře vedou do pekla.

Ano, to je ono, ty dveře znamenají vstup do pekla.

Jenže Michael tomu uvěří, teprve až bude po všem.

Už nepromluvila.

Znovu si vzpomněla na růže ve váze na stolku. Odporné, i ten kosatec s černočernými chvějícími se pysky. Fuj! A nejhorší ze všeho byl smaragd, spočívající ve tmě kolem jejího krku - chladný a těžký na nahé kůži. Ne, o tom Michaelovi nikdy nesmíš říct. Už o těchhle vécech nemluv.

Michael není o nic méně statečný a laskavý než ostatní lidé, které poznala. Avšak ted' ho musí ochraňovat ona, protože on ji ochránit nedokáže, to je přece jasné. Poprvé si uvédomila, že až se skutečně začně něco dít, pravděpodobně na to bude úplně sama. Ovšem nebylo tomu tak vždycky?

ŠEsxNxcT

Bude pro ni ve vzpomínkách tento den jeilním z nejšfastnějších v životé? přemítala Rowan. Svatby přece mají své zvláštní kouzlo pro každého. A pro ni obzvlášť, přiznala si. Exotické prostředí starého svéta, tak staromódní a tradiční, ji fascinuje, protože ona pochází z jiného, studeného světa, v němž se člověk cítí osamělý, a proto ona touží po tomto starém světě o to víc.

Včera večer se sem šla pomodlit. Sama. Michaela to překvapilo. Opravdu se ve svých modlitbách k někomu obracela?

"Nevím," odpověděla mu váhavě. Zachtělo se jí posedět v tmavém kostele, v němž už téměř skončily všechny přípravy na svatbu - rozvěsili bílé stuhy a fábory, položili červený koberec v hlavní uličce -a popovídat si s Ellie, zkusit jí vysvétlit, proč porušila svůj slib a proč dělá to, co dělá, a přesvědčit ji, že
všechno dobře dopadne.

Rowan jí popsala bílé svatební šaty i to, jak si rodina přála svatbu v kostele, takže ona se nakonec s radostí podvolila, že se nechá zahalit do mnoha metrů bílé hedvábné krajky a dlouhého lehoučkého závoje. Také Ellie vyprávěla o družičkách - všechny jsou Mayfairovy, to je přece samozřejmé -, a o Aaronovi, jenž ji povede kostelem a před oltářem ji předá Michaelovi.

Mluvila a mluvila. Dokonce se zmínila i o smaragdu. "Bud'se mnou, Ellie,

prosila ji. "Dej mi svoje odpuštění. Tolik ho potřebuju!"
Potom se v myšlenkách obrátila na svou matku. Hovořila s ní prostě, beze slov, a cítila, jak je jí blízká. Vší silou se snažila potlačit vzpomínku na tu sta-
řenu.
Také myslela na své staré přítelkyně v Kalifornú. Všem jim před několika týdny zavolala a dlouze si s nimi popovídala. Měly radost, že je šťastná, i když

nechápaly - a ani nemohly - starosvětskou živost a rozmanitost světa, v němž se Rowan ocitla. Barbara by moc chtěla na svatbu přijet, ale už jí začíná v Princetonu semestr, Janie odjíží do Evropy a Mattie se má každým dnem narodit dítě. Ale samozřejmě poslaly luxusní svatební dary, i když jim to zakázala. Rowan se domnívala, že se s nimi brzy uvidí, aspoň než začne práce na uskutečňování jejího snu - ústavu pro léčbu a výzkum.
Své "modlitby" skončila zvláštním způsobem, nikdy to ještě neudělala- zapálila svíčky pro své dvě matky. A také jednu pro Anthu, dokonce i na Stellu se dostalo. Když zapalovala knoty a viděla, jak se plameny roztančily před sochou Panny Marie, měla pocit smíření. Není divu, že staří moudří katolíci podstupují takový očistný rituál. Člověku se skoro chtělo věřit, že půvabné plamínky představují živoucí modlitby.
Pak odešla hledat Michaela, který se mezitím v sakristú náramně bavil s přívětivým knězem. Vzpomínali na staré dobré časy.
Ted' už je jedna hodina a svatba konečně začíná.
Stála zasněná, tichá a trochu strnulá, celá v bílém a čekala. Smaragd jí spočíval na prsou pokrytých krajkou a jeho jasná zeleň byla jediná barva, která kontrastovala s bělostí jejích šatů. Vjeho záři vybledly i její světlé vlasy
a šedé oči, jak zjistila, když se na sebe podívala do zrcadla. Šperk jí náhle při-
pomněl sošky svatých, Ježíše a Marie s odhalenými srdci, podobným té, již vzteky rozbila v matčině ložnici.
V této chvíli jí však myšlenky na nepříjemné věci byly na hony vzdáleny. Obrovská lod' kostela Panny Marie praskala ve švech. Přijeli i Mayfairové z New Yorku, Los Angeles, Atlanty a Dallasu. Bylo jich na dva tisíce. A za váž-
ných tónů varhan už nastoupily jedna po druhé družičky a pomalu se blížily uličkou k oltáři. Clancy, Cecilia, Marianne, Polly a Regina Mayfairovy. Beatrice, která na ně dohlížela, vypadala ještě půvabněji než ony. A další Mayfairovi - jak jim to slušelo! - stáli připraveni uvést družičky na jejich místa. Ted' ale nadešla ta chvíle...
Zdálo se jí, že si nevzpomíná, jak má vykročit - snad nejdřív levou nohou a pak pravou... Avšak vzpomněla si. Rychle si upravila dlouhý, doširoka roz-
prostřený závoj. Usmála se na Monu, která vypadala neobyčejně líbezně a ja-
ko vždycky měla v rusých vlasech uvázanou neodmyslitelnou stuhu. Rowan se zavésila do Aarona a společně následovali Monu, jež nesla košíček s květi-
nami, a za majestátních tónů varhan se pomalu blížili k oltáři. Před Rowaninýma očima defilovaly stovky tváří po obou stranách uličky. I přes zá-
voj ji oslňovalo světlo svíček, které zářily vpředu na oltáři.
Bude si to pamatovat? Celý život? Bílou svatební kytici, Aaronův milý živý úsměv, a svůj pocit - pocit, že je krásná, krásná jako každá nevěsta.

Když konečně uviděla Michaela, kterému to v elegantním svatebním oble-
ku mimořádně slušelo, vyhrkly jí slzy z očí. Tak neopakovatelně hezký a bá-
ječný byl ten její milenec a archanděl, když se na ni usmíval ze svého místa u oltáře. Ruce bez těch ohavných rukavic měl sepjaty před sebou, hlavu 1eh-
ce skloněnou, jako by si chránil duši před prudkým světlem, jež na něj dopa-
dalo, i když jeho modré oči zářily Rowan na cestu jasněji než tisíce svící.
Postavil se vedle ní. Otočila se k Aaronovi a ten jí zvedl závoj a něžně jí ho upravil na ramenou. Při tomto obřadném pohybu ji zaplavil osvobozující klid. Pak ji téměř zamrazilo, Nikdy v životě se nesetkala s tak vznešeným ges-
tem, Ten závoj nesymbolizoval její panenství nebo skromnost, ale její osa-
mělost, a ta v tomto okamžiku zmizela. Aaron ji vzal za ruku a vložil ji do Michaelovy dlaně.
"Bud' na ni vždycky hodný, Michaeli," zašeptal. Zavřela oči. Chtěla, aby jí

tento pocit ryzího štěstí vydržel navždy. Pak pozvolna oči otevřela. Dívala se na nádherný oltář, z něhož se na ni usmívali ze dřeva umně vyřezaní světci. Bylo jich tolik!

lakmile kněz začal tradičními slovy svatební obřad, Rowan viděla, že Michaelovy oči jsou také zamženy slzami. Stiskl jí ruku a ona ucítila, že se lehce chvěje.

Obávala se, že jí selže hlas. Ráno se jí udělalo špatně, možná z nervozity, a ted' se nevolnost vrátila.

V této tiché chvíli rozjímání si Rowan s překvapením uvědomila, že obřad má obrovskou magickou moc; obestírá je neviditelnou ochrannou silou. Její přátelé vždycky ohrnovali nad těmito formalitami nos a ona sama si je nedovedla představit. A ted', když se ocitla v samém středu tohoto kouzla, otevřela srdce, aby přijala všechno, co se jí nabízelo.

Nakonec vyřkl kněz slova, jež předpisovala mayfairská tradice:

"...nyní a provždy, v soukromí i na veřejnosti, před rodinou a ostatními, bez výjimky, poneseš jediné jméno, Rowan Mayfairová, dcera Deirdre Mayfairové, jež byla dcerou Anthy Mayfairové, a tvůj manžel si ponechá své vlastní jméno..,"

"Ano."

"S čistým srdcem si bereš Michaela Jamese Timothyho Curryho..."

"Ano."

Konečné bylo vše vyřčeno. Pod klenutým stropem zazněla poslední slova. Michael se k ní otočil a objal ji. Udělal to před tím ve tmě hotelové ložnice snad stokrát. Ovšem tento polibek na veřejnosti chutnal úplně jinak, výjimečně, zřejmě svou obřadností. Zcela se mu oddala, přivřela oči a kostel se rozplynul v tichu. Pak uslyšela Michaela zašeptat:

255

j·

"Miluju tě, Rowan Mayfairová."

Odpověděla stejně: "Miluju tě, Michaeli Curry, můj archanděli."

Bez ohledu na jeho slavnostní krunýř se k němu přitiskla ještě blíž a polibek opětovala.

Zazněly první takty svatebního pochodu, ostře a hlasitě, jakoby triumfálně. Kostelem to zašumělo. Obrátila se čelem k obrovskému shromáždění. Sluneční světlo proudilo dovnitř malovanými okny. Zavěsila se do Michaela a vykročili spolu středem kostela. Po obou stranách se na ně smály rozzářené obličeje, Na každé tváři viděli totéž vzrušení, jako by s nimi celý kostel prožíval ten prostý a vše přehlušující pocit štěstí.

Mayfairovi je zasypali rýží a hlasitými výkřiky. Rowan a Michael se usadili v přistavené limuzíně a teprve v té chvíli si Rowan vzpomněla na nedávný pohřeb v tomto kostele, na řady černých naleštěných aut.

Když seděla vedle Michaela, pomyslela si, že jeli stejnými ulicemi. Oba se ztráceli v jejích nadýchaných šatech a Michael ji líbal, líbal ji na oči i na tvá-
ře a šeptal přitom ty nejpošetilejší roztomilosti, co novopečení manželé šeptají svým nevěstám - že je nejkrásnější, že ji zbožňuje, že nikdy nebyl šťastnější a tenhle den je ten nejbáječnější den jeho života. Nejdůležitější však nebylo to, co říkal, ale to, jak neuvěřitelně byl šťastný.

Opřela se mu pohodlně o rameno, usmívala se, oči zavřené, a v duchu si promítala všechny významné chvíle svého života-promoci na Berkeley, první den, kdy vstoupila do nemocničního pokoje, chvíli, kdy se poprvé ocitla v operačním sále a na konci operace uslyšela: "Výborně. Můžete skončit, doktorko Mayfairová."

"Ano. Nejšťastnější den. A to je jenom začátek!"

***

Stovky lidí se procházely po trávníku, hemžily se pod velkými bílými stany pokrývajícími téměř celou zahradu i pozemek za domem. Stoly prostřené bílými damaškovými ubrusy se prohýbaly pod jižanskými pochoutkami- kraby na všechny způsoby, mořskými živočichy všeho druhu, jambalajou, pečenými ústřicemi, dokonce tam byly červené fazole s rýží, jídlo chudých, a přesto všemi tak oblíbené. Číšníci v livrejích nalévali šampaňské do vysokých sklenek, barmani v dobře zásobených barech v salonu, jídelně i u bazénu míchali nápoje podle přání. Nastrojené děti nejrůznějšího stáří si hrály mezi dospělými na schovávanou, zalézaly za palmy v květináčích, které byly rozmístěny po celém přízemí, nebo lítaly ve skupinkách po schodech

nahoru a dolů a ke zděšení svých rodičů občas ječely, že právě viděly "ducha"! Pod bílou markýzou blízko předního plotu vyhrával vesele a s vervou dixieland. Hudbu čas od času přehlušila hlasitá a živá konverzace a výbuchy smíchu,

Dlouhé hodiny Rowan a Michael přijímali vzadu v salonu před zrcadlem , členy rodiny, jednoho za druhým, jak přicházeli rovnou ze zahrady, potřásali si s nimi rukama, děkovali a trpělivě se snažili pochopit komplikované příbuzenské vztahy.

Díky neochvějnému úsilí ftity Loniganové přišlo také mnoho Michaelových spolužáků ze střední školy a utvořili vlastní hlučný táhor, kde si vyprávěli ' o školních fotbalových zápasech a jiné dávno zapomenuté historky. Ritě

se dokonce podařilo vyhledat dva dávno ztracené Michaelovy příbuzné, které Michael vřele přivítal - milou starou paní Amandu Curryovou a Franklina Curryho, s nímž Michaelův otec chodil do školy.

` Pokud se někdo bavil líp než Rowan, byl to Michael. Choval se mnohem otevřeněji než ona. Beatrice k němu přicházela nejmíň dvakrát za půl hodiny, teatrálně ho objímala a vždycky se jí podařilo, že se mu dojetím zaleskly oči. Také ho nesmírně potěšilo, že Lily a Gifford si vzaly pod ochranná křídla tetičku Vivian.

' Oslava však byla emocionálně vypjatou událostí i pro všechny ostatní. Mayfairové z mnoha měst objímali své příbuzné, které léta neviděli, a přísahali, že ted' budou do New Orleansu jezdit častěji. Někteří z nich se už domluvili s tou či onou větví rodiny, že u nich týden dva zůstanou. Neustále , blikaly blesky fotoaparátů a velké černé videokamery se prodíraly davem, aby nic nezůstalo nezdokumentováno.

Konečně přijímání hostů skončilo. Rowan mohla poletovat od jedné skupinky ke druhé a prožívat radost ze shromážděné rodiny i chválit číšníky a hráče orchestru, což ostatně bylo povinností hostitelky.

Vedro ustoupilo a začal vát jemný větřík. Někteří hosté odcházeli. Z bazénu se ozývalo cákání a křik polonahých dětí, Plavalo v něm několik opilců- ani se neobtěžovali sundat si šaty.

Číšníci naložili další hory jídla do nahřívaných stříbrných mis, otevřeli nové bedny se šampaňským. Nejvytrvalejší Mayfairové, tak kolem pěti set lidí, ti, které Rowan už poznala osobně, se procházeli po domě a obdivovali krásně provedené úpravy, posedávali na schodišti nebo si zvědavě prohlíželi honosné svatební dary. Chovali se jako doma.

Opravený dům fascinoval všechny hosty: jemný odstín broskvové barvy ' v salonu a béžové závěsy, tmavozelená střízlivá zeleň knihovny i bílé, perfektně nalakované dveře a okna. Bratranci a sestřenice zkoumali vyčištěné

obrazy v nových rámech rozvěšené v hale a po celém přízemí. Každou chvíli někdo s úctou a zájmem předstoupil před obraz Debory, který ted' vévodil nad krbovou římsou v knihovně místo zrcadla. Lily a Beatrice doprovázely při prohlídce domu Fieldinga, vyvezly ho nahoru výtahem, aby o nic nepřišel. Peter a Randall seděli v knihovně, bafali ze svých dýmek a hádali se, kdo a kdy namaloval jednotlivé portréty a kolik by asi stál ten "údajný" Rembrandt, kdyby ho Ryan chtěl získat.

S prvním návalem deště se hudba přestěhovala dozadu do salonu, kde sro-

lovali čínské koberce, a mladí začali tancovat. Někteří z nich dokonce odkopli boty.
Tancovali charleston. Zrcadla se jako kdysi třásla nápory vřískajících trubek i rytmem divoce dupajících nohou.
Rowan pořád obklopovaly skupinky nadšených, rozesmátých tváří a v té vřavě ztratila přehled. Neviděla ani Michaela. Na chvilku utekla do koupelny za knihovnou. Peterovi, který v křesle v knihovně osaměl a podle všeho klimbal, poslala vzdušný polibek.
Zamkla dveře. Srdce jí bušilo. Zastavila se před zrcadlem a tiše se v něm prohlížela.
Vypadala trochu unaveně jako povadlá svatební kytice, kterou měla později ze schodiště hodit mezi své hosty. Po rtěnce ani stopy, tváře jí pobledly, avšak její oči zářily jako smaragd. Podvědomě se ho dotkla a urovnala na krajce živůtku. Zavřela oči a vybavila si obraz Debory. Ano, určitě udělala dobře, že si ho na svatbu vzala, a to, že se podvolila dalším podmínkám, jež určovalo dědictví, bylo také v pořádku. Znovu se na sebe podívala, snažíc se zachytit tento okamžik, uchovat si ho navěky, jako si člověk v diáři schovává momentku, zastrčenou mezi fisty.
Tento den. Všichni jsou tady a já mezi nimi.
Její štěstí nezkalilo ani to, když otevřela dveře a narazila na plačící Ritu Loniganovou, která seděla v knihovně u Petera. Stiskla Ritě ruku a řekla: "Já jsem dnes taky na Deirdre často vzpomínala." Byla to pravda. Myslela s velkou láskou na Deirdre a Ellie, dokonce i na Anthu, a snažila se zapomenout na tragédie, jež je postihly.
Tou nejracionálnější části svého mozku Rowan chápala lidi, kteří opustili rodinu a tradici a rozhodli se žít v elegantním, chladném kalifornském světě, v němž ona sama vyrostla. Nicméně je litovala, protože nikdy nepoznali zvláštní jižanskou spřízněnost lidí stejného jména, příslušnost ke stejnému klanu. Ellie jí určitě rozumí.
Cestou do salonu, do rámusu kapely a reje tanečníků hledala Michaela. Náhle ho uviděla opřeného o krb. Stál tam úplně sám a zíral do prázdna přes

celou dlouhou místnost přeplněnou lidmi. Znala ten pohled a výraz neklidu, věděla, co znamená ruměnec na jeho tváři i to, jak upírá pohled do dálky na nějaký zdánlivě bezvýznamný bod.
Přistoupila k němu. Skoro ji nevzal na vědomí. Nevnímal, když mu do ucha zašeptala jeho jméno. Pohlédla směrem, kterým se díval, ale neviděla nic než tanečníky a třpytící se kapky deště na oknech.
"Michaeli, co se děje
Ani se nepohnul. Zatahala ho za rukáv. Pak zvedla pravou ruku a velmi jemně natočila jeho obličej k sobě, oči upřela na něj, a zřetelně opakovala jehojméno. Hrubě se od ní odvrátil a znovu se zadíval do neurčita. Nic. Ted' už nic. Co to bylo? To nevadí, hlavně že to zmizelo. Díky Bohu!
Rowan si všimla kapiček potu na Michaelově čele a horním rtu. Vlasy měl vlhké, jako kdyby se právě vrátil z deště, přestože se z domu ani nehnul. Přivinula se k němu a hlavu mu přitiskla na prsa.
"Coje, Michaeli
"Nic," zamumlal. Nemohl popadnout dech. "Myslel jsem si, že vidím... To je jedno. Je to pryč."
"Ne co to bylo?"
"Nic." Objal ji kolem ramen a trochu surově políbil. "Dnešní den nám nic nezkazí, Rowan." Hlas se mu zadrhl, když pokračoval: "Zjevení a vidění se dneska nekonají."
"Pojd' se mnou," poprosila. "Nenechávej mě samotnou." Odvlekla ho ze salonu do knihovny a pak do koupelny, kde mohli zůstat chvilku sami. Beze slova ho objala. Srdce mu ještě divoce bušilo. Zdálky sem tlumeně doléhala hudba.
"Miláčku, je mi fajn, věř mi," ozval se nakonec. Dýchal už klidněji. nProsím tě, Rowan, nedělej si starosti. Ty věci, co vidím, nic neznamenají, jsou to jenom představy. Prostě občas zachytím představu něčeho, co se tady před léty stalo. To je všechno. No tak! Podívej se na mě! Dej mi pusu, sakra. Vždyť já tě mifuju a dneska je náš den!"

***

Přicházel večer, což ovšem na hluku a vřavě oslavy nic nezměnilo. Novomanželé za zuřivého blýskání fotoaparátů a opilého smíchu hostí konečně rozkrojili svatební dort. Číšníci ho začali roznášet na podnosech spolu s dalšími zákusky. Vařily se hektolitry kávy. Mayfairové se rozsadili všude - povídali si ve všech koutech, na pohovkách, kolem stolu. Venku lilo.

259

xx .

Občas s neobyčejnou silou zapráskal hrom. Bary zůstaly otevřené, protože většina shromážděných nepřestávala pít.

Jelikož Rowan a Michael odjížděli na Floridu až příštího rána, rozhodlo se, že Rowan hodí svatební kytici ze schodiště "ted"'. Vyšla do poloviny schodů, zadívala se na moře tváří obrácených k ní, zavřela oči a vyhodila kytici do vzduchu. Ozvaly se výkřiky, šoupání nohou, zvuk strkajícího se davu. A najednou mladá krásná Clancy Mayfairová hrdě vyzdvihla kytici vysoko nad hlavu. Všichni souhlasně vykřikli. Pierce okamžitě Clancy impulzivně a vášnivě objal, jako by vyhlašoval ceLému světu své nadšení a radost, že má takové štěstí.

Tak to tedy je, Pierce a Clancy! řekla si Rowan, když scházela dolů. Že si toho nevšimla! Vůbec ji to nenapadlo. Ted' o tom nepochybovala, když je viděla, jak se vytrácejí ven. Daleko u krbu stál usmívající se Peter, zatímco Randall se do krve hádal, aspoň to tak vypadalo, s Fieldingem, jehož před chvílí posadili do vypolstrovaného křesla.

Dorazil orchestr, objednaný na večer. Začal hrát waltz. Při zvuku krásné klasické melodie se všichni rozjařili, někdo ztlumil světla, takže salon se ponořil do něžného růžového pološera. Starší páry vstaly, aby si šly zatančit. Michael se okamžitě chopil Rowan a uvedl ji doprostřed místnosti. Byl to zase jeden z těch úžasných okamžiků, na něž se nezapomíná. Obklopovala je jen hudba, jíž se nechali unášet. Brzy kolem nich začali kroužit ostatní. Beatrice tančila s Randallem, tetička Vivian s Aaronem. Všichni staří se postupně ocitli v kole a nakonec se k nim připojili i mladí. Tam tančí Mona se starým Peterem, tady zase Clancy s Piercem.

Pokud Michael ještě zahlédl něco, co sem nepatřilo, nedal to na sobě znát, ale vlastně se pořád s láskou a oddaností díval na Rowan.

Když odbila devátá, dostavilo se všeobecné dojetí. Někteří Mayfairové plakali, protože se dlouho neviděli, dojímalo je, jak si všichni rozumějí - alkohol v tom hrál jistě svou roli, a také tanec i krásné prostředí. Hodně lidí se domnívalo, že se při takové jedinečné příležitosti sluší plakat. Rowan nevěděla. Zdálo se jaksi přirozené, že Beatrice sedí schoulená na pohovce a Aaron ji utěšuje a objímá. Gifford už hodiny a hodiny vysvětlovala něco strašně důležitého tetě Vivian, která jí trpělivě nasLouchala s očima rozšířenýma údivem. Lily se zapletla do hlasité hádky s Peterem a Randallem. Posmívala se jim, že se pořád ohánějí větou: "Já Stellu pamatuju."

Rita plakala, ještě když odcházela se svým manželem lerrym Loniganem. Amanda Curryová a Franklin Curry se také rozloučili se slzami v očích.

Kolem desáté dav prořídl. Zbylo asi dvě stě hostí. Rowan si sundala bílé saténové střevíčky na vysokých podpatcích. Seděla v salonu v hlubokém ušáku

260

s nohama pod sebou, rukávy vyhrnuté, kouřila a naslouchala Pierceovi, který jí vyprávěl o své poslední cestě do Evropy. Nevzpomínala si, kdy a kde se zbavila závoje. Asi jí ho sundala Bea, když ona a Lily odešly - jak tomu říkaly -připravit ložnici na svatební noc. Rowan bolely nohy. Bylo to horší než po osmihodinové operaci. Měla hlad, ovšem zbyly jen nějaké zákusky. Po cigaretě se jí zvedal žaludek. Uhasila ji.

Michael a starý šedivý kněz si živě povídali před krbem na druhé straně salonu. Orchestr přestal hrát Strausse a začal s moderními cajdáky. Tu a tam se někdo pokusil zazpívat "Blue Moon" nebo "The Tennessee Waltz". Až na po-

slední kousek, uschovaný ze sentimentálních důvodů, nezbyl po svatebním dortu ani drobeček.
Vtom se rozlétly dveře a dovnitř se nahrnuli příbuzní z New Yorku, Gradyové zpříznění s Cortlandem, plni omluv - po cestě měli zpoždění. Všichni je s jásotem vítali. Když Rowan nově příchozí zasypali polibky, s rozpaky vysvětlovala, že už se cítila trochu unavená, a proto na sobě v tuto hodinu nemá už ani boty, ani závoj. Zezadu z jídelny, kde se sešla velká skupina lidí, aby se konečně pořídily hromadné fotografie, se ozývala píseň "My Wild Irish Rose".
V jedenáct hodin Aaron políbil Rowan na rozloučenou, protože odcházel, aby odvezl domů tetičku Viv. Kdyby ho potřebovali, najdou ho v hotelu. Popřál jim šťastnou cestu do Destinu. Michael šel tetičku a Aarona doprovodit k brance. Michaelovi kamarádi už také odešli - budou ještě pokračovat v baru Parasol v Irish Channel. Před odchodem si na Michaelovi vymohli slib, že s nimi za pár týdnů půjde na večeři. Ovšem schodiště domu stále obléhaly hovořící skupinky a v kuchyni kuchaři narychlo připravovali něco k zakousnutí pro opozdilce z New Yorku.
Nakonec se Ryan vztyčil, vyžádal si ticho a ohlásil, že slavnost skončila! Každý si pěkně najde své boty, kabát, kabelku, nebo to, s čím přišel, a hezky se odporoučí. Novomanželé už jistě chtějí být sami. Pak si vzal z podnosu od procházejícího číšníka šampaňské, otočil se k Rowan a se sklenkou v ruce pronesl přípitek:
"Na zdraví novomanželů," řekl jasným hlasem, který přehlušil šum v místnosti. "Ať Bůh žehná všem v tomto domě!" ozval se kněz, jenž právě vešel do dveří salonu. A nejmíň deset hlasů to po něm opakovalo.

"
Na Darcy Monahana a Katherine!" zakřičel někdo.

"
Na Juliena a Mary Beth... a na Stellu..."
Loučení, jak bylo v této rodině zvykem, se protáhlo se všemi polibky a sliby, že se zase brzy musí sejít, na půl hodiny. Zase se zformovaly malé kroužky-před koupelnou v knihovně, v hale, na cestě k brance.

Mezitím číšníci sbírali nádobí, příbory a ubrousky, natřásali polštáře, zhášeli svíčky, rozmísťovali květiny nakupené na stolech, utírali rozlité šampaňské.
Konečně bylo po všem. Ryan odcházel poslední. Předtím zaplatil obsluhujícímu personálu a dohlédl, zda je všechno na svém místě. Dům osiřel.
Se slovy "Dobrou noc, moji milí," se rozloučil a hlavní dveře za ním zaklaply. Michael a Rowan se na sebe dlouze podívali a pak se naráz rozesmáli. Michael ji chytil do náruče a točil se s ní dokola. Opatrně ji postavil na zem. Vrhla se k němu a objímala ho tak, jak se jí to nejvíc líbilo - s hlavou na jeho hrudi. Tolik se smála, že se skoro nemohla udržet na nohou.
!x
"Tak jsme to dokázali, Rowan ` radoval se Michael. "Všem se to líbilo a máme to za sebou. Hurá!"
Pořád se ještě smála, ted, už potichu. Cítila se báječně vyčerpaná a zároveň příjemně vzrušená. Ozval se úder hodin. "Poslouchej, Michaeli, je půlnoc."
Vzal ji za ruku, netrpělivě zmáčkl vypínač na zdi - světlo zhaslo - a spěchali nahoru po schodech potemnělého schodiště.
lenom v jedné místnosti v prvním patře se svítilo - v jejich ložnici. Potichu přistoupili k prahu.
"Rowan, podívej se, co pro nás přichystaly," vydechl Michael.
Bea a Lily na krbovou římsu mezi dva rozsvícené stříbrné svícny postavily nádhernou kytici růžových růží. Na toaletním stolku čekala v nádobě s ledem láhev šampaňského se dvěma sklenkami na stříbrném tácku.
Postel byla rozestlaná, krajkový přehoz odhrnutý, polštáře natřesené a urovnané, bílé tenké závěsy stažené dozadu a přivázané k masivním sloupkům u hlav postele.
Na jedné straně ležela noční košilka a župánek, na druhé bílé bavlněné pyžamo. Na polštáři spočívala růže ovázaná stužkou a jedna svíčka zářila na

nočním stolku. Všechno dohromady působilo snově.
"le to od nich moc milé," dojatě pronesla Rowan.
"Tak vidíš. Přišla naše svatební noc. Hodiny právě odbily půlnoc," ozval se Michael. "Nastala hodina čarodějnic a my ji máme jen pro sebe."
Zase se podívali jeden na druhého a potichu se rozesmáli. Nebyli schopni přestat. Věděli, že dnes se milovat nebudou, na to se cítili příliš unaveni, nic-
méně jim bylo dobře.
"Musíme se aspoň napít šampaňského," navrhla Rowan. "Pak můžeme zkolabovat."
Přikývl. Složitě se odstrojoval. "To ti teda povím, Rowan. Chlap musí žen-
skou hodně milovat, aby si na sebe navlékl to, co dneska já."
"Prosím tě, Michaeli. Vždyt to tady dělá každý. Bud, tak hodný, rozepni

mě." Otočila se k němu zády a pak s úlevou ucítila, jak povolil živůtek u šatů a ty klesly pomalu na zem. Bez velkého přemýšlení si odepjala smaragd a od-
ložila ho na krbovou římsu.
Konečně se svlékli, pověsili šaty a usadili se na posteli. Připili si šampaň-
ským, které ve skleničkách pěnilo tak, jak to má být. Suché a řádně vychla-
zené chutnalo báječně. Michael si nevzal pyžamo, ale Rowan měla na sobě hedvábnou košilku, protože Michaelovi bylo příjemné ji přes ni hladit. Kouzlo jejich nové postele a světlo svíček na ně zřejmě zapůsobily, protože se nakonec stejně milovali, únava neúnava.
Milovali se v té obrovské mahagonové posteli - vypadala jako vytesaná z kamene - rychle a téměř hrubě, jak to měla Rowan ráda.
Potom ležela, napůl dřímajíc, Michaelovi na prsou a poslouchala, jak mu pravidelně tluče srdce. Nakonec se posadila, uhladiLa zmačkanou košilku a dlouze se napila studeného šampaňského. Michael seděl nahý vedle ní, jed-
no koleno pokrčené. Zapálil si cigaretu a opřel si hlavu o čelo postele.
"Ty, Rowan, všechno se povedlo. Žádný malér, žádný skandál, prostě všechno šlo perfektně. Bože, je vůbec možné, aby se náš den takhle vyvedl!"
A,ž na to, že jsi něco viděl a ugděsilo tě to, pomyslela si Rowan, ale nahlas nic neřekla. Měl pravdu. Ani ta nepříjemná chvilka to nezkazila.
Zase se trochu napila šampaňského a zkoumala jeho chuť. Pak si uvědo-
mila, že je příliš unavená, aby hned usnula.
Náhle na ni přišla závrať a pocit nevolnosti, jaký už zažila dnes ráno. Zamávala rukou, aby odehnala cigaretový kouř.
"Co je, Rowan?"
"Nic. Asi jsou to nervy. Procházela jsem tou uličkou v kostele s podobným pocitem, jako když jsem poprvé brala do ruky skalpel:
"Aha. Vím, co myslíš. Počkej, já to zamáčknu tady do popelníku."
"Ne, to nemusíš. Kouř mi nevadí. Vždyť já si taky občas zapálím." lenomže jí ten kouř vadil. A předtím večer také. Vstala, noční košilka se kolem ní za-
vlnila lehounká jako pavučinka, a bosa odešla do koupelny.
Ale Alka-Seltzer, tu jedinou věc, která jí v takových chvílích pomáhala, tam nenašla. Určitě tu někde musí být! Ano, už si vzpomíná. Dala ho do ku-
chyňské skříňky spolu s aspirinem a náplastmi a dalšími potřebnými věcmi. Vrátila se do ložnice, nazula si trepky a přehodila přes sebe župánek.

"
Kam jdeš?" zeptal se Michael.
"Dolů pro Alka-Seltzer. Nevím, co to se mnou je. Hned jsem zpátky."
,
Počkej, Rowan. Dojdu ti tam."
"len zůstaň v posteli. Nejsi oblečený. Jsem tady za minutku. Pojedu výta-
hem, když už ho tady máme."

V domě nebyla úplná tma. Ze zahrady tam mnoha okny dopadalo bledé světlo a odráželo se od naleštěné podlahy v hale, jídelně i přípravně. Ani se nenamáhala rozsvítit.
Ve skříňce našla Alka-Seltzer a vzala si křišťálovou sklenici, jednu z těch, co koupila na pochůzkách s Beou a Lily. Natočila do ní vodu ze dřezu, jenž

stál jako ostrůvek uprostřed kuchyně, zavřela oči a napila se.
Hned je mi líp. Možná si to jen namlouvám, ale hlavně že to pomáhá.
"Jsem rád, že ti je líp."
"Děkuju," odpověděla automaticky a pomyslela si, jaký to je příjemný hlas. Takový jemný a s nepatrným skotským přízvukem. Krásně melodický hlas.
Otevřela oči a s úlekem prudce uskočila zpátky; nemotorně se opřela o dveře ledničky.
Stál na druhé straně pracovního pultu. Ani ne metr od ní. Jeho šepot zněl procítěně, i když ve výrazu jeho tváře se zračil jakýsi chlad, nicméně to byl výraz naprosto lidský. Na obličeji se mu také objevil smutek, i když ne tak úpěnlivý jako tenkrát v Tiburonu. To rozhodně ne.
Vždyť je to člověk z masa a kostí! Musí se jednat o nějaký špatný vtip. Zde před ní stojí skutečný muž, je tady v kuchyni, upřeně se na ni dívá, muž s hnědými vlasy, s velkýma tmavýma očima a krásně vykrojenými smyslnými rty.
Světlo dopadající dovnitř francouzským oknem osvítilo jeho košili a kožennou vestu. Starodávné oblečení, všechno ručně šité, nepravidelné stehy, široké rukávce.
"Co mi řekneš, Rowan? Kde je tvoje odhodlání mě zničit, má krásko?" zašeptal hlubokým chvějícím se hlasem, jenž vybízel ke slitování. "Kde je tvoje síla? Proč mě nezaženeš do pekel?"
Neovladatelně se roztřásla. Sklenice jí vyklouzla z mokrých prstů, dutě dopadla na zem a odkutálela se stranou. Hlasitě vydechla a nespouštěla z něj oči. Její racionální já zaznamenávalo, že je vysoký - tak přes sto osmdesát centimetrů -, že má svalnaté paže a silné ruce. Rysy jeho tváře byly pravidelné a vlasy trochu rozcuchané, jako by mu je rozfoukal vítr. Rozhodně nevypadal jako ten útlý přízrak, co se jí zjevil na terase v Tiburonu.
"Chci se ti líbit, abys mě mohla milovat." Zase ten šepot. "Jak mám vypadat? Mohu na sebe vzít jakoukoli podobu. On není dokonalý, Rowan. Je člověk, ale dokonalý není. Není."
Na chvíli její strach narostl do takových rozměrů, že v útrobách pocítila obrovské napětí -jako by měla každou chvíli umřít. Pohnula se. Rozzuřeně k němu vykročila, nohy se jí podlomily, naklonila se přes pracovní plochu a dotkla se jeho tváře.

Drsná jako Michaelova. A ta hebká ústa. Panebože! Znovu se stáhla zpátky, ochromena a neschopna slova. Tělem jí probíhaly drobné záchvěvy.

"Ty se mě bojíš, Rowan?" ozvalo se. Jeho rty se téměř nepohybovaly. Zaměřila se na ně. "Proč? Poručilas mi: nech mého přítele Aarona na pokoji, a já tě poslechl. Poslechl jsem přece tvého příkazu."

"
Co chceš?"
"Ach, Rowan, to bych ti musel vyprávět velice dlouho, odpověděl se silnějším skotským přízvukem. A on na tebe čeká. Tvůj milenec a tvůj manžel. Dnes je vaše svatební noc. Už"se znepokojuje, protože ses ještě nevrátila."

'Ixář mu zjihla, pak se náhle zkřivila bolestí. Jak jen může přízrak vypadat tak skutečně?

"
Běž za ním, Rowan," zašeptal smutně, "ovšem když mu prozradíš, že jsem tady, ublížíš mu. Bude velice nešťastný. Já se skryji a neukáži se vám. Jeho i nadále budou sžírat ta nejstrašnější podezření a já se objevím, jen když se mi zachce:' !

"
Dobře. Nic mu neřeknu." Také šeptala. "Ale opovaž se mu něco udělat

ý j j! p
Přestaň se sv mi triky. Nic na ně nezkouše Ať tě toxxani nena adne. Nebo

přísahám, že na tebe nikdy nepromluvím! A zaženu tě.

Jeho krásná tvář vypadala tragicky, hnědé oči zněžněly a naplnily se nekonečným smutkem.
"A totéž platí o Aaronovi. Nikdy si nesmíš dovolit mu něco udělat! Nikdy a nikomu. Slyšíš?"
"Jak si přeješ, Rowan," odpověděl. Jeho slova plynula melodicky jako hudba plná žalu a tiché síly. "Co mám na celém světě za potěšení než dělat Rowan pomyšlení? Přijd' za mnou, až bude spát. Dnes v noci, zítra, přijd', kdy se ti zlíbí. Pro mne čas neexistuje. Jsem tady a objevím se, jakmile vyslovíš mé jméno. Avšak zachovej naši úmluvu, Rowan. Přijd' sama a v tajnosti. Jinak ti neodpovím. Miluji tě, má krásná Rowan. Ale věz, že mám vůli. Svoji vlastní vůli:
Postava se zachvěla, a pak, jako by ji osvítilo prudké světlo, na ní vystoupily i ty nejdrobnější detaily. Zprůsvitněla. Rowan zasáhl závan horkého vzduchu. Vystrašilo ji to. Zůstala sama ve tmě. Úplně sama.

Dala si ruku před ústa. Zase ta nevolnost. Stála a čekala, až to přejde. xřásla se a méla strach, že začne ječet, a vtom uslyšela Michaelovy lehké nezaměnitelné kroky, blížící se přípravnou do kuchyně. Přinutila se otevřít oči.

Vklouzl do džín, byl bos a bez košile.
"Copakje, miláčku?" zeptal se potichu. Všiml si sklenice na zemi u ledničky. Protáhl se kolem Rowan zvedl sklenici a odložil ji do dřezu. "Rowan, co

,
se děje?"

"Nic, Michaeli," odpověděla mu, hrdlo stažené. Pořád se chvěla po celém těfe a zoufale se to snažila potlačit. Do očí jí vhrkly slzy. "Zvedá se mi žaludek. Prostě mi je špatně od žaludku. Stalo se mi to dnes ráno, odpoledne taky a vlastně i včera. Nevím, co to je. Ted'to způsobila cigareta. To se spraví, neboj."
"Ty nevíš, proč to je?"
"Ne. Prostě... Myslím... Nikdy mi tohle cigareta..."
"Doktorko Mayfairová, vy se mi snažíte namluvit, že nevíte, proč vám je špatně?"
Položil jí jemně ruku na rameno a vlasy se dotkl jejího obličeje, když se skláněl, aby ji políbil ná ňadra. Začala plakat. Pod rukama, jimiž ho uchopila za hlavu, cítila hedvábí jeho vlasů.
"Doktorko Mayfairová," pronesl trochu slavnostně, "dokonce i já vím, co to je."
"O čem to mluvíš?" zašeptala. "Potřebuju se pořádně vyspat, jít si lehnout."
"Jsi těhotná, miláčku. Běž se podívat na sebe do zrcadla, Zase se velice něžně dotkl jejích prsou a ona sama si uvědomila jejich plnost a přecitlivělost a i podLe jiných těžko popsatelných příznaků si přiznala, že má Michael pravdu. Naprostou pravdu.
Rozplynula se v slzách. Dovolila mu, aby ji vzal do náruče a pomalu nesl domem. Celé tělo ji bolelo od strašného napětí ze setkání v kuchyni. Ze suchého hrdla jí vycházely vzlyky. Měla zato, že ji Michael až nahoru do ložnice nedonese, ale mýlila se, a byla ráda, že se mu může vyplakat na rameni a držet ho přitom kolem krku.
Opatrně ji posadil na postel a políbil ji. Závojem slz pozorovala, jak zháší svíce a vrací se k ní,
"Rowan. Tolik tě miluju," vyznal se jí. Také plakal. "Tolik tě miluju! Nikdy jsem nezažil takové štěstí... Přichází ve vlnách a vždycky si myslím, tohle už musí být vrchol, víc už to nejde. A pak znova. A dozvědět se... zrovna dnešní noc... Bože, víš, co mi to dáváš za svatební dar, Rowan? Víš, co to pro mě znamená? Čím jsem si to jenom zasloužil? To bych rád věděl."
"Já tě taky miluju, ty můj nejmilejší miláčku. Ano... Štěstí." Když k ní vklouzl pod deku, otočila se a přitiskla se k němu zády. Michael si dal kolena co nejblíž k ní. Rowan plakala do polštáře. Vzala ho za ruku a položila si ji na

prsa.
"le to nádhera," zašeptal jí do ucha.
"Nic to nezkazí;' odpověděla šeptem, "prostě nic!"

SEDMNACT

Probudila se dřív než on. Po překonání prvního návalu nevolnosti rychle sbalila kufry. Věci si připravila včera, takže byla rychle hotová. Potom sešla dolů do kuchyně.
Všechno tam v tichém slunečním světle zářilo čistotou. Nikde ani stopy po včerejší oslavě. Za zakrytou verandičkou se třpytil bazén. Slunce dopadalo na bílý proutěný nábytek.
Rowan si pečlivě prohlížela pracovní plochu, pak podlahu. Nic zvláštního nenašla. Dostala vztek, naplnil ji odpor. Spěšně uvařila kávu, jen aby co nejrychleji byla z místnosti pryč, a odnesla ji nahoru Michaelovi.
Právě otevřel oči.
"Pojd'. Vypadneme hned ted'," naléhala.
"Myslel jsem si, že odjedeme až odpoledne," odpověděl ospale, "No, ale jestli chceš, tak pojedeme už ted'." Vždycky se mnou souhlasí, ten můj chlap, řekla si s láskou Rowan. Dal jí malinkou pusu na tvář. Jeho strniště ji dráždivě poškrabalo. "lak ti je?" zeptal se něžně.

"
"Dobře, uklidnila ho. Natáhla se a dotkla se malého zlatého křížku ztraceného hov tmavém houští najeho hrudi. "Bylo mi špatné. Trvalo to asi půl hodiny a možná se to zase vrátí. V tom případě se budu snažit usnout, Strašně moc bych chtěla v Destinu stihnout procházku na pláži a sluníčko."

"
Nechceš si, než vyrazíme, zajít k doktorovi?"
"lá jsem taky doktor," usmála se. "A vzpomínáš si na šestý smysl? Vede se mu tam báječně," prohlásila a ukázala si na břicho.

"
Řekne ti ten tvůj smysl, jestli je to kluk?" zeptal se Michael.
,A co když je to holčička. To tě nenapadlo?" rozesmála se Rowan na plné

kolo. "Taky bych to chtěla vědět. Ale vlastně se chci nechat překvapit. Ty ne?"
"A co takhle dvojčata? To by byla paráda!"
"To máš pravdu."
"Rowan... Nejsi... Nevadí ti, že jsi těhotná? Vid'?" zeptal se Michael s obava-
mi v hlase.
"Panebože! To víš, že ne, Michaeli. Já to dítě moc chci! Jenom mi je občas prostě špatně. To je všechno. Poslyš, nemám chuť o tom někomu říkat. Ted' ještě ne. Až se vrátíme z Floridy. Zkazilo by nám to líbánky."
"Jasně," přikývl. Pozorně jí položil ruku na břicho. "Ještě to bude chvíli trvat, než se začne hýbat, vid'?"
"To děťátko ještě neměří ani centimetr," vysvětlovala s nadšením. "A neváží ani padesát gramů. Jenže já ho v sobě cítím. Blaženě si ve mně plave a všechny jeho buňky se množí."
"Jak ted' vypadá?"
"Nejspíš jako malý mořský živočich. Umí se protahovat. Vešlo by se ti na nehet u palce. Už má oči, malé ručičky, zatím mu však ještě pořádně nevyrostly prsty ani paže. Taky má mozek, aspoň zárodek mozku, a ten je už ted' rozdělen na dvě půlky. A z nějakého záhadného důvodu - nikdo na světě ne-

má tušení proč-veškeré buňky v tom malém tělíčku vědí absolutně přesně, co mají dělat, aby vznikly dokonalé orgány, z nichž se organismus skládá. Zárodky orgánů naše děťátko už také má. Malé srdíčko ve mně bije asi přes měsíc."

Michael si zhluboka a ulehčeně oddychl. "Jak mu budeme říkat?"

Pokrčila rameny. "Třeba Kryštůfek. Nevadilo by ti to?"

"Ne. Naopak. Kryštůfek. A když se narodí kluk, bude to Kryštof a holčička Kristina. Kolik mu bude o Vánocích?" začal počítat.

Rowan se zamyslela. "Ted' je mu asi šest nebo sedm týdnů. Možná osm. Vlastně mu musí být osm. To znamená,.. čtyři měsíce. V té době bude mít všechno. Oči ale nebude umět ještě otevřít. Proč se ptáš? Chceš vědět, jestli by si přála pod stromeček radši červené hasičské auto nebo basebalovou pálku?"

Zachechtal se. "Ne. To dítě je ten nejlepší dárek! Líp jsem si to nemohl ani vysnít. Víš, Vánoce pro mě vždycky znamenaly něco zvláštního, tajemného, skoro pohanského, A tohle budou ty nejkrásnější Vánoce mého života. Totiž až do příštího roku, kdy si ten capart bude vykračovat a mlátit basebalovou pálkou do hasičského auta,"

V své naprosté důvěře k ní působil Michael tak zranitelně, tak nevinně, že když k němu vzhlédla, téměř zapomněla, co se přihodilo včera v noci. S ním by mohla zapomenout na celý svět. Rychle ho políbila a zmizela v koupelně, kde zůstala stát opřena o zavřené dveře s očima pevně semknutýma.

Ty mizero, ty bastarde, ty sis to pěkně načasoval! Líbí se ti moje nenávist? To jsi chtěl?

Vybavila se jí Lasherova tvář v tmavé kuchyni a jeho dojemný hlas, který na ni působil, jako by se jí dotýkaly laskající prsty. Co mám na celém světě za potěšeni než dělat Rowan pomyšleni?

***

Vyrazili asi v deset. Michael řídil. Rowan se cítila dobře a podařilo se jí na pár hodin usnout. Jakmile otevřela oči, zjistila, že právě sjíždějí ze silnice obklopené borovicovými hájky k pláží. Florida, Spánek ji občerstvil, a když spatřila vody zálivu, připadalo jí, že přízrak a potemnělá kuchyně v New Orleansu nikdy neexistovaly.

***

Počasí připomínalo severní Kalifornú v létě; bylo chladno. Oblékli se do tlustých svetrů a vydali se na procházku po opuštěných plážích. Když zapadlo slunce, povečeřeli u plápolajícího ohně v krbu. Okna nechali otevřená, aby se dovnitř dostal větřík vanoucí od moře.

Někdy kolem osmé se Rowan pustila do práce na koncepci svého ústavu, pokračujíc ve studiu modelů ziskových a neziskových nemocnic. Ty neziskové ji zajímaly víc.

Její mysl se však toulala někde jinde. Nemohla se na články nabité informacemi o profitu a ztrátách v různých systémech pořádně soustředit.

Nakonec si udělala několik poznámek a šla si lehnout. Převalovala se za tmy dlouhé hodiny v posteli, zatímco Michael pracoval na svých plánech v druhém pokoji. Naslouchala hukotu vlnobití a její mysl se nechala unášet někam daleko příjemným mořským vánkem.

Co má dělat? Povědět o všem Michaelovi a Aaronovi, jak jim svatosvatě slíbila? A on se potom stáhne. Možná zase začne se svými triky a napětí mezi ní a Michaelem bude narůstat každým dnem.

Přemýšlela zase o dítěti. Prsty si položila na břicho. Zřejmě bylo počato tu noc, kdy požádala Michaela, aby si ji vzal. Menstruaci měla vždycky nepravidelnou, ale měla pocit, že ví, kdy se to stalo. Tu noc se jí také zdálo o dítěti.

Jenomže si to tak přesně nepamatovala.
Má to dítě v ní sny? Představila si jeho malý, vyvíjející se mozek. Už to

269

není pouhé embryo. Zavřela oči, poslouchala. Dřtě je v pořádku. Náhle ji její silný telepatický smysl vylekal.
Co když její schopnosti mohou dítěti ublížit? Ta myšlenka ji tak vyděsila, že ji nemohla unést. A když pomyslela na Lashera, zamrazilo ji: možná Lasher pro toho bezbranného a růstem zaměstnaného tvorečka představuje nebezpečí, protože ohrožuje ji a ona pro dítě znamená celý svět.
Jak by toho tvorečka mohla uchránit před svými temnými silami a před temnou historú jejich rodu? Kryštůfku, ty nebudeš vyrůstat s prokletím a duchy. Nevylekáš se v noci jen tak pro nic za nic, že se ti zčistajasna zjeví nějaký přízrak! Vyčistila si mysl od černých myšlenek a představila si moře venku - nekonečné, narážející na pevninu, každá vlna jiná, neopakovatelná, a všechny dohromady tvoří nedílnou součást monotónní síly, plné sladkých, ukolébávajících zvuků v nesčetných variacích.
Musí Lashera zničit. Svést ho stejně, jak se o to ted' pokouší on. Tak to udělá, Nejdřív musí objevit, co je Lasher zač, a pak ho zničit! Ty jediná to můžeš dokázat. Řekni o něm Michaelovi nebo Aaronovi - a on se stáhne do ústraní. Musíš ho záměrně podvést. To je tvůj úkol!

***

Čtyři hodiny ráno. Tak přece usnula. Ten neodolatelný mužský ležel vedle ní, těžkou a silnou paží ji objímal, jeho ruka jí spočívala na ňadrech. V hlavě se jí odvíjel sen, plný násilí a neštěstí - Holand'ané ve svých velkých černých kloboucích a venku luza volající po krvi Jana van Abela,
"Popisuji, co vidím!" hájil se. "Nejsem kacíř! Jak se máme naučit něco nového, když neodvrhneme Aristotelova a Galénova dogmata?"
Souhlasím! Avšak tato scéna zmizela zároveň s tělem a jeho miniaturními orgány, které Rowan přirovnala k drobným kytičkám.
Uf, ten sen přímo nenáviděla!
Vstala a po měkkém koberci vyšla ven na dřevěnou terasu. Připadala jí někdy obloha tak nesmírná a jasná? Těch blikajících hvězdiček! Vnímala čistou bělost pěny na hřbetech tmavých vln. Stejnou bělost, jakou se vyznačoval písek na plážích, lesknoucí se ve světle měsíce.
Daleko pod ní, dole na písku, stála osamělá postava - štíhlý vysoký muž. Díval se směrem k ní. Ksakru! Postava se začala pomalu rozplývat a nakonec zmizela.
Roztřásla se, sklonila hlavu a rukama se zachytila dřevěného zábradlí.
Smiš přijit, jen když tě zavolám!

2?0

Miluji tě, Rowan.
S hrůzou si uvědomila, že hlas nepřichází z nějakého určitého místa. Šeptal někde v ní, obtáčel ji, důvěrný a určený jen jí.
Čekám na tebe, Rowan. Jen na tebe.
Nech mě na pokoji! Už ani slovo!A nezjevuj se, nebo tě nikdy nezavolám.
Otočila se, vzteklá a rozhořčená, a šla zpátky do ložnice. Hebký koberec jí hladil chodidla. Lehla si do postele vedle Michaela, ve tmě se k němu přitiskla a prsty mu obtočila kolem paže, Zoufale ho chtěla probudit a se vším se mu svěřit.
Ienomže tohle bude muset řešit sama. Věděla to. Vždycky to věděla.
Zasáhlaji osudovost tohoto okamžiku.
Dej mi ještě několik posledních dnů před bitvou, modlila se. Ellie, Deirdre, pomozte mi!

***

Bylo jí špatně každé ráno. Po týdnu nevolnost zmizela a Rowan se cítila báječně a normálně, Připadalo jí to jako dar seslaný bohy.

Už s ní nepromluvil, ani se jí nezjevil. Když si na něj vzpomněla, snažila se svůj vztek a zuřivost přetransformovat do sálavého žáru, jejž zaměřovala na jeho buňky -jejich složení, bohužel, neznala - a představovala si, že z nich zbyly jen nepatrné slupičky. Jenomže nejčastěji, když na něj pomyslela, ji obešel strach.

Protože si své tajemství nechávala pro sebe, život běžel v normálních kolejích.

Zatelefonovala do New Orleansu gynekologovi, a ten zařídil, aby jí na Floridě udělali odběr krve a poslali mu výsledky. Všechno bylo tak, jak má být, Přesně to očekávala.

Pochopitelně nemohla od nikoho chtít, aby věřil tomu, že její zvláštní smysl by jí okamžitě upozornil, kdyby s tím jejím mrňouskem bylo něco v nepořádku.

Teplých dnů ubývalo, avšak Rowan a Michael méli celou pláž jen pro sebe! Ticho osamělého domu nad dunami se zdálo magické. Když přišel teplý den, Rowan trávila hodiny a hodiny na pláži pod krásným bílým slunečníkem a studovala lékařské časopisy i jiné materiály, jimiž ji zásoboval Ryan.

1`aké četla knížky o novorozeňatech. Ty si koupila tady. Připadaly jí sentimentální, a1e bavilo ji to. Obzvláště se jí líbily obrázky miminek, jejich výmluvné drobné obličejíky, tlusté vrásčité krčky a zbožňováníhodné ručičky

a nožičky. Přímo umírala touhou, aby radostnou událost mohla oznámit rodině. S Beatrice mluvila telefonicky obden, nicméně jí nic neprozradila. Kdyby se s dítětem něco stalo, byla by to pro Rowan i pro Michaela hrozná rána, ovšem kdyby to věděli ostatní, bylo by to o moc horší. Lepší nic neříkat.

Když se kvůli počasí nedalo plavat, chodili na dlouhé procházky. Jezdili občas i po obchodech a nakupovali drobnosti do domu. Líbil se jim. Vyhovovaly jim jeho holé stěny a sporé zařízení. Michael tvrdil, že je to místo na hraní, kdežto First Street je nutno brát vážně - jako dospělý dům. Michaela bavilo s Rowan vařit - dělal pomocné práce jako loupání, krájení, sekání, a také pekl maso na rožni. Dny plynuly v zábavě a radosti.

ledli snad ve všech dobrých restauracích v okolí, dělali vyjížd'ky do borovicových hájů, navštěvovali tenisové kurty a hráli golf. Ale nejradši trávili čas v domě, v blízkosti nekonečného moře.

Michael po nějaké době znervózněl. Příčinou byla samozřejmě jeho práce. Vždyť pro něj dělala parta řemeslníků na domku v Annunciation Street a už také otevřel nové Nadějné vyhlídky na Magazine Street. Všechny problémy musel řešit telefonicky. A pak také dům na First Street: tam se nahoře v Julienově pokoji ještě malovalo a dokončovaly se opravy střechy. Parkovací prostor za domem také nebyl hotov a mělo se začít se stavbou přilehlých budov. Počítali, že by se hodilyjako obydlí pro domovníka. Zneklidňovalo ho, že u všech těch prací není osobně.

Právě ted, se mu dlouhé líbánky nehodily, to bylo nabíledni, jenomže Rowan je den po dni prodlužovala.

Michael se však vyznačoval nekonečnou trpělivostí. Nejenže dělal to, co viděl Rowan na očích, ale měl úžasný dar - z každého okamžiku dokázal vytvořit neopakovatelný zážitek. Ať už se šli ruku v ruce projít podél moře, jedli mořské speciality v nějaké hospůdce nebo pro změnu prohlíželi lodě v přístavu. I chvíle čtení, kdy každý seděl v jiném koutu domu, zpříjemňoval milým úsměvem nebo gestem.

Michael byl od přírody spokojený člověk. Poznala to už při jejich prvním setkání. Proto chápala, proč úzkost a nejistota jsou pro něj nesnesitelné. Zcela ji odzbrojovalo a dojímalo, když ho pozorovala, jak se ponořen do svých plánů ztrácí vnějšímu světu, kreslí návrhy na renovaci domku na Annunciation Street, vystřihuje z časopisů obrázky, o nichž si myslí, že se mu můžou k něčemu hodit.

Tetičce Vivian se v New Orleansu dařilo dobře. Lily a Bea ji neustále zaměstnávaly - nenechaly ji ani chvíli na pokoji, jak samy přiznávaly- a Michael se právem domníval, že to bylo to nejlepší, co mohlo tetičku potkat.

"lako by omládla," s radostí konstatoval Michael. "Vstoupila do nějakého x klubu pro milovníky zahrad aje členkou komise na záchranu dubů. Dobře se baví a užívá si života."
Je tak milý a má pro všechno pochopení! Když se Rowan nechtěla vrátit do New Orleansu ani na Díkůvzdání, přijal bez reptání i to. Tetička Viv šla na ve-
ceri k Bee, kam jinam? Nikomu nevadilo, že novomanželé zůstávají na Floridě tak dlouho, vždyť to jsou jejich líbánky!
Na Den díkůvzdání večeřeli na terase nad dunami. Později v noci zasáhla j Destin prudká bouře. Vítr otřásal okny a skleněnými dveřmi. Po celém po-
břeží vypli elektrický proud a všude se rozhostila božská přírodní tma.
` ·xš.. Seděli dlouho u ohně. Mluvili o Kryštůfkovi, o tom, která místnost v domě
N
x by se nejvíc hodila jako dětský pokoj, a také o tom, že Rowan nepřipustí, aby
práce v ústavu zasahovala do její úlohy maminky. Alespoň prvních pár let bude trávit každé dopoledne doma a nebude chodit pryč před dvanáctou.
Samosebou že si pořídí chůvu a další pomocnice, aby domácnost dobře fungovala.
Bohudíky se Michael nezeptal, zda se jí nezjevil "ten mizera"! Neměla tušení, jak by se zachovala, kdyby musela vědomě lhát. Tajemství uzamkla ve třínácté komnatě své mysli a klíč hodila na dno studny.
Ochlazovalo se. Brzy už nebude mít výmluvu, aby zde zůstali déle. Věděla ,
že se musí vrátit.
Co to jen provedla, že o Lasherovi neřekla ani Michaelovi, ani Aaronovi?
Proč se chová tak zbaběle?
, Ovšem čím víc odkládala odjezd, tím víc si uvědomovala svůj vnitřní kon-
tlikt i důvody svého mlčení.
Ona s tím zjevením chce mluvit. Vzpomínku na Lashera a na jejich setká-
ní v kuchyni umocňoval fakt, že slyšela jeho hlas a něhu v něm obsaženou.
Ano, chce ho poznat! Stalo se to, co Michael předvídal toho hrozného večera,
' kdy zemřela Carlotta. Kdo je Lasher? Odkud přichází? Jaká tajemství se skrý-
vají zajeho dokonalou tragickou tváří?)ak by asi vysvětlil záhadu třínácti ča-
rodějnic avstupních dveří?
Aje to tak prosté - stačí ho zavolat jako Prospero Ariela. Uchovat tajemství a vyslovit jeho jméno.
lejí pocit viny sílil. Rowan, jsi čarodějnice a všichni to vědí. To odpoledne, kdy jsi mluvila s Gifford, to pochopili. Je to zřejmé z tvé temné zářící síly, již
někteří mylně pokládají za chlad, jenomže nikdy nešlo o nic jiného než prá-
vě o tuto nechtěnou sílu. Ten stařec, Fielding, měl pravdu, když tě, Michaeli, varoval. AAaron to také ví. Samozřejmě že to ví!
Jenom Michael si to nepřipouští. Je tak jednoduché ho oklamat!

273

A co když se Rowan rozhodne, že nebude nikoho podvádět? Že na žádnou hru nepřistoupí? Moiná v sobě shromažďuje odvahu rozhodnout se právě takto? Nebo se prostě brání? A také se nabízí další vysvětlení - nechává Lashera čekat, jako nechal čekat on ji.
Ať už tomu je jakkoli, jedna věc je naprosto jasná: už k němu necítí ten od-
por, tu nenávist, která se dostavila po příhodě v letadle. Pořád má vztek, to ano, jenomže stále víc převládá zvědavost. Ten přízrak ji neodolatelně přita-
huje...

***

Ten den se opravdu ochladilo. Michael za ní přišel na pláž a oznámil jí, že

musí zpátky. Opalovala se, i když studený vzduch byl ostrý, ale jí to nevadilo. Měla na sobě tlustý bavlněný svetr a dlouhé kalhoty - takhle by asi byla oblečená v Tiburonu na terase bičované větrem.
"Podívej, řeknu ti, o co jde," začal vysvětlovat. "Teta Vivian chce své věci ze
San Franciska. Sama víš, jak staří lidé dokážou tvrdohlavě omílat svou. A nikdo jiný než já nemůže řešit takové záležitosti, jako je například dům na Liberty Street. Zrovna mi volal účetní, že si ho někdo chce pronajmout, takže je tam třeba sepsat inventář. To j e taky na mně. A další věc - musím se rozhodnout, co udělám se svými skladišti."
Pokračoval s výčtem záležitostí, které se už nedají odkládat: prodat v Kalifornú několik pozemků, zabalit a poslat spoustu věcí, a navíc je nutná jeho přítomnost v New Orleansu. Jestli se má rozběhnout jeho podnik na Magazine Street...
"Radši bych letěl dřív do Kalifornie. Je už skoro prosinec. Vánoce jsou za dveřmi. Uvědomuješ si to?"

"Rozumím ti. Odjedeme dnes večer.
"Chápeš, miláčku, ie ty tady klidně můžeš zůstat? Bud' tady, dokud se nevrátím. Nebo jak chceš dlouho. Vždyť je to jedno."
"Ne, pojedu s tebou," odporovala. "Jdu nahoru a zapakuju. Stejně už je načase. Ted' je sice docela teplo, ale když jsem ráno vyšla ven, měla jsem pocit, ie snad mrzne."
Přikývl. "Zima na Jihu tě ještě překvapí. A slyšel jsem, že letos bude pěkně tuhá. Mám to vlastně rád. Víš, nejdřív horko a pak zamrzlá okna."
"Jasně:' A já iě tak miluju! Nŕkoho jsem tak nemilovala. Nikdy!
Odešel. Narovnala se na dřevěné plážové židli a naklonila hlavu na stranu. Moře se před ní rozprostíralo doširoka a vydávalo jasnou stříbrnou záři - což

I ..,

se často stávalo, když slunce dostoupilo k zenitu. Spustila líně levou ruku do jemného písku. Prsty se jím probírala a nakonec nabrala plnou hrst a vypouštěla písek zase zpátky.
"Ten je skutečný," zašeptala si pro sebe. "Skutečný.
Tak ona zůstane sama na First Street. To se přece hodí! Jako by to někdo zařídil. A celou dobu si namlouvala, že je to ona, kdo vládne a rozhoduje.

"Jen to nepřežeň, přítelíčku," prohodila do chladného povětří. "A opovaž se ublížit mé lásce. To bych ti nikdy neodpustila! Ať se ke mně vrátí živý a zdravý!"

***

Odjeli příštího dne ráno.
Po cesté se jí zmocnilo neurčité vzrušení. Chvílemi si představovala tvář v potemnělé kuchyni. Slyšela měkký, a přesto jasný proud slov. A pak - jeho laskání... Na to ted' však myslet nebude. Až bude Michael v Kalifornú, až zůstane v domě sama...

OSMNACT

Dvanáct hodin. Ted' nastal ten pravý čas. Proč si to myslela? Snad proto, že Pierce a Clancy se tady zdrželi tak dlouho a ona potřebovala tuto tichou hodinu pro sebe? V Kalifornú bylo teprve deset. Michael už volal. Ted' asi spí, unavený po dlouhém letu.

V telefonu zněl jeho hlas vesele, přestože mu v Kalifornú připadalo všechno nepříjemné, až odpuzující. Nemůže se dočkat, až se vrátí domů. Jí se po něm stýskalo takovým způsobem, že si nedovedla představit, jak tady v té velké a prázdné posteli bez něj vydrží.

Jenže ten druhý čeká.

Hodiny odbily půlnoc. Rowan vstala, přes noční košilku si navlékla hedvábný župánek, vklouzla do saténových trepek a sešla po schodišti dolů.

Kde se setkáme, můj dábefský pokušiteli?

Před obrovskými zrcadly v salonu, za zataženými závěsy, které oddělují dům od ulice? Tam to bude nejlepší.

Půvabně kráčela po naleštěné podlaze, pak se její nohy zabořily do čínského koberce před prvním krbem. Na stole ležely Michaelovy cigarety, stála tam nedopitá sklenice piva. V krbu zbyl popel po ohni, který před pár hodinami rozdělala, Byla to pro ni první opravdu chladná noc tady na Jihu.

Ano, je l. prosince a dítěti se již vytvořila oční víčka a začínají se formovat
ouška.

Lékař jí oznámil, že její těhotenství probíhá normálně. Dítě pochází ze zdravých rodičů, kteří netrpí žádnými chorobami, a ona sama je ve výborné tělesné kondici. lezte rozumně a mimochodem, jaké je vaše zaměstnání?

Něco mu nalhala.

2?6

Dnes nechtěně zaslechla, jak Michael říká Aaronovi do telefonu: "Všechno
xe v pořádku. Až mě to překvapuje. Máme klid. Samozřejmě nepočítám to
x: děsné vidění Stelly ve svatební den. Třeba jsem si to vymyslel. Vždyť jsem vy-
xx pil hrozně moc šampaňského... Ne, vůbec nic."

Aaron dokáže rozpoznat Iži. Aaron ví své. Ovšem s temnými, nadpřirozenými silami je potíž, Člověk nikdy předem nepozná, jestli budou fungovat. Když na ně nejvíc spoléhá, klidně ho nechají na holičkách. Může se přihodit, že po náhodných záblescích a nevítaných útržcích myšlenek druhých lidí se svět naplní jen prázdnými tvářemi a nic neříkajícími hlasy. A člověk zůstane , :::.; sám.

Aaron je možná sám. Ve starých Julienových záznamech nic užitečného nenašel a v účetních knihách v knihovně také ne - kromě předpokládaných zápisů o chodu plantáže. Ani sbírka démonologú neobsahovala nic výjimečného - pouze informace o čarodějnictví běžně dostupné v jakékoli publikaci ' podobného druhu.

Po dokončení oprav dům vypadal velkolepě. Nikde na člověka nečíhaly temné kouty s nějakým nemilým překvapením. I podkroví zářilo čistotou. Než Michael odjel na letiště, domluvili se spolu na posledních úpravách. Všechno podle plánu. Z Julienova pokoje má ted' Michael pracovnu, kde je mimo jiné rýsovací prkno, šanony na výkresy a na policích spousta jeho odborných knih,

Stála uprostřed čínského koberce, čelem ke krbu. Sklonila hlavu, sepjala ruce a špičky prstů se dotýkala rtů. Rowan, na co čekáš, ptala se sama sebe. Proč nezavoláš: Lashere! Pozvolna zvedala hlavu a zahleděla se do zrcadla nad krbovou římsou.

Stál ve dveřích za ní a pozoroval ji. Světlo přicházející z ulice ho dostatečné ozařovalo - po stranách dveří byly skleněné tabulky -, takže ho Rowan zřetelně viděla.

Srdce se jí divoce rozbušilo. Neotočila se. Prohlížela si ho v zrcadle a snažila se ho odhadnout a definovat, Všechny síly, jimiž vládla - lidské i nadpřirozené -, zaměřila na to, aby určila, z čeho je přízrak vytvořen, jaké má tělo.

"Otoč se ke mně, Rowan." Hlas připomínající polibek ve tmě, ani rozkaz ,
ani prosba. Zněl důvérně jako hlas milence, jemuž by puklo srdce, kdyby byl odmítnut.

Obrátila se. Opíral se o veřeje dveří, paže založené. Měl na sobě tmavý staromódní oblek, velice podobný těm, jaké míval lulien na fotografúch z deva-

desátých let minulého století, košili s tuhým bílým límečkem a hedvábnou kravatu, Byl na něj pěkný pohled. A jeho silné ruce připomínaly Michaelovy.

277

Ostře řezané rysy a do tmava opálená kůže v obličeji, vlasy se světlými pruhy - pomyslela na Chaseho, svého milence od policie.
"Můžeš na mně změnit, co si budeš přát," vysvětlil jí potichu.
Než mohla zareagovat, uviděla, jak se postava mění - nehlučně se ve stínu začala svíjet a kroutit, vlasy ještě víc vybledly, byly už skoro blond, a kůže ztmavla až do odstínu bronzu. Oči zesvětlely. Na chvíli před ní stál Chase. Dokonalá podoba! Pak se zase něco stalo a objevil se muž, jehož potkala v kuchyni. Napadlo ji, že se v této podobě možná zjevoval po staletí, až na to, že ted' byl vyšší a uchoval si Chaseho výrazné vybarvení.
Uvědomila si, že popošla kousek dopředu. Stála od něj asi půl metru. Nebála se, cítila jen silné vzrušení. Srdce jí stále bušilo, ale netřásla se. Naklonila se, jako to udělala v kuchyni, a přejela mu rukou po tváři.
Strniště. Avšak žádná kůže, žádné kosti. To jí napověděl její zvláštní smysl. Jeho tělo neobsahovalo žádné kosti ani orgány. Fungovalo jako skořápka pro silové pole, nabité energú.
"Budou v něm kosti, až přijde čas. Až přijde čas, Rowan, čas zázraků."
Když mluvil, rty se mu sotva pohybovaly. Přízrak náhle začal ztrácet tvar. Zřejmě se vyčerpal.
Upřeně se na něj zadívala, snažíc se ho udržet, a uviděla, že se jeho tělo opět poněkud zhmotnilo.
"Pomoz mi, abych se usmál, má krásko," promluvil hlas, tentokrát bez jediného pohybu rtů. "Rád bych se na tebe usmál, moje mocná Rowan. Ale nejde to."
Nyní se opravdu třásla, protože každičkou částečkou svého těla se soustředila na to, aby vdechla do jeho nehybných lícních svalů pohyb. Téměř cítila, jak z ní vyzařuje energie a formuje tu divnou hmotu. Ten proces jí připadal čistší a subtilnější než její představa o elektrické energú. Zalilo ji horko, když
uviděla jeho rty - pomalu se roztahovaly do úsměvu.
Usmíval se jako Julien na fotografúch. Velké zelené oči se rozjasnily. Zvedl ruce a natáhl je k ní. Ucítila příjemné teplo. Skoro se dotkl její tváře.
Vtom se přízrak zachvěl a naráz se rozpadl. Zmizel, a horko, které se přitom uvolnilo, ji přinutilo, aby o krok ustoupila a zakryla si oči. Otočila se.
Místnost zdánlivě zela prázdnotou. Závěsy se roztančily. Pozvolna se ochladilo.
Zamrazilo ji. Cítila se naprosto vyčerpaná. Podívala se na ruce. Pořád se třásly. Pokročila ke krbu a klekla si.
Mysl měla zatemněnou, na chvilku ji přemohla závrať. Nebyla schopna si utřídit jednotlivé jevy svého zážitku. Pak to přešlo.
Dala trochu tuhého podpalovače na rošt v krbu a přidala pár třísek a větší

278

poleno. Vzala dlouhou zápalku, škrtla a přiložila ji k podpalovači. Ten ve vteřince chytil a vyskočily plamínky. Rowan se do nich zahleděla.
"Jsi tady, vím to," zašeptala, stále se dívajíc do ohně, který mohutněl a začal hřát. Plameny olizovaly suchou kůru polena.
"Ano, jsem tady."

"
Kde?"
"Blízko tebe, kolem tebe."
"Odkud přichází tvůj hlas? Ted' by tě mohl slyšet každý, vid'? Mluvíš jako člověk."
"Tomu rozumíš lépe než já."
"To po mně chceš? O to ti jde?"
Dlouze si povzdechl. Pozorně naslouchala. Dýchání neslyšela, vnímala jen jeho přítomnost. Vzpomněla si na to, jak mnohokrát věděla o něčí přítomnosti, aniž zaslechla tlukot srdce, zvuk kroku nebo dech. V takových případech šlo o něco mnohem subtilnějšího, a to slyšela i ted'.

"Miluji tě," pronesl ten jeho svůdný hlas.
"Proč?"
"Protože jsi krásná. Protože mě vidíš. Protože představuješ všechno, po čem toužím u lidské bytosti. A také proto, že tě znám, jako znám všechny před tebou."
Neodpověděla a on pokračoval:
"Protože jsi Debořino dítě, a dítě Suzanne a Charlotte i těch ostatních, jejichž jména ti jsou známa. I když nebudeš nosit smaragd, který jsem věnoval své Deboře, budu tě milovat. Budu tě milovat i bez něj. Miloval jsem tě od chvíle, kdy jsem se dozvěděl o tvém příchodu. Vidím daleko. Viděl jsem tě přicházet zdaleka. Miloval jsem tě."
Oheň se rozhořel, vůně dřeva ji uklidňovala. Z polena vyskakovaly jasné oranžové plameny. Nicméně se nacházela v jakémsi stavu deliria. Zdálo se jí, že její vlastní dech se zpomalil. Nedokázala rozlišit, jestli jeho hlas je určen jen jí, nebo by ho slyšeli i jiní lidé.
Hlas ji sváděl. Zněl jasně a zřetelně.
Pomalu se posadila na vyhřátou podlahu a opřela se o teplý mramor krbu. Pokukovala do stínů pod obloukem, jenž rozděloval místnost na dvě přesně stejné půlky.
"Tvůj hlas mě hladí. Je krásný." Povzdechla si.
"Chci, aby se ti líbil. Chci ti dávat rozkoš. Velice mě trápilo, když jsi mě ne-
náviděla."
"Kdy? Jak to myslíš?"
"Když jsem se tě dotýkal."

"Vysvětli mi to. Musíš mi všechno vysvětlit."
"Existuje mnoho vysvětlení. Vytváříš vysvětlení svými otázkami. Mohu s tebou také hovořit sám o své vůli, avšak to, co budu říkat, jsem se naučil na základě otázek, které mi byly kladeny po několik staletí. Moje odpověď je vlastně vytvořený pojem, něco jako geometrický obrazec. Pokud chceš nový pojem, ptej se."
"V jakých dobách se nachází tvůj počátek?"

"
Nevím."
"Kdo tě první nazval Lasherem?"

"
Suzanne."
"Miloval jsi ji?"
"Miluji Suzanne."

"
Ona tedy pořád existuje."

"Je pryč.
"

"
Už tomu začínám rozumět," zamumlala pro sehe Rowan. " V tvém světě není potřeba fyzičnosti a následovně ani času. Mysl existuje bez těla."
"Přesně tak; chytré, inteligentní,"

"
Jedno z těchto slov úplně stačí."
"Ano," a dychtivě se zeptal: "Které?"

g,

"Ty si ze mě děláš le raci. `

"
Ne. To neumím."
"Chci zjistit, jaké máš motivy. Musím se dostat až na dno problému, vědět, co chceš."
"Vím. Vím všechno, ještě než to vyslovíš," ujistil ji. Ten dráždivý hlas! "Jsi ovšem natolik chytrá, abys pochopila, že v říši, kde existuji, není žádného dna." Odmlčel se a po chvíli pokračoval, stejně pomalu jako předtím. "Pokud mě budeš nabádat, abych s tebou mluvil v celých větách a složitých souvětích, musíš si uvědomit, že se ti dostane zavádějících koncepcí a odporujících si informací. To je jeden ze způsobů, kterým umím komunikovat. Ovšem to, co řeknu, se nemusí vůbec blížit pravdě tak, jak by sis přála."

"
Jak to děláš? Jak ses to naučil?"
"Naučil jsem se to ze způsobu lidského myšlení. Od lidí, samozřejmě. Krátce řečeno, můžeš si vybrat: pokud chceš čistou pravdu, začni se mnou od začátku. Odpovím ti v hádankách a krypticky. Zřejmě tomu nebudeš rozumět, ale budu mluvit pravdu. Nebo začni uprostřed a moje odpovědi budou ve srozumitelném a vzdělaném jazyce. Těmito dvěma způsoby o mně zjistíš, co jsem se naučil od tebe."

"
Jsi duch?"
"Jsem to, čemu říkáte duch.
"

"lak by ses pojmenoval?"
"1á se nejmenuji."
"Aha. To znamená, že ve své říši nepotřebuješ jméno."
"Ani neznáme pojemjméno.
"Ovšem znáš pojem touha. Tvoje touha je stát se člověkem,"
"Ano: ` Následoval výmluvný povzdech. Čišel z něj smutek.

"
Proč?"
"Nechtěla by ses stát člověkem, kdybys byla na mém místě, Rowan?"
"Nevím, Lashere. Možná hych dávala přednost volnosti."
"Toužím po tom, až mě to bolí." Pokračoval, jako by ji neslyšel, Mluvil pomalu a žalostně. "Chci rozlišovat chlad a žár, poznat rozkoš. A smát se! Jaké to asi je smát se? Přeji si tančit a zpívat a dívat se na svět lidskýma očima. Chci existovat v čase, mít tělo a pocity. Poznat opravdovou ctižádost a mít sny a ideály."
"Myslím, že ti rozumím."
"Tvá jistota může být zavádějící," varoval ji.
"Ty nevidíš jasně?"
"Vidím jinak:'
"Když ses díval očima mrtvého, tak jsi viděl jasně?"
"Lépe, ale jasně ne. Smrt na mě seděla, byla kolem mě, postupovala rychle. Nakonec jsem uunitř té hlavy oslepl."
"To si dovedu představit, Ovšem vstoupil jsi i do Charlotteina tchána. Ten žil: `
"Ano. On věděl, že jsem v něm. Byl zesláblý, ale měl radost, že může zase chodit a zvedat předměty rukama."
"Zajímavé. My tomu říkáme posedlost."
"Správně. leho očima jsem předměty rozlišoval přesně. A uviděl jsem barvy, ucítil květiny, uslyše) zpívat ptáky. Dotkl jsem se Charlotte rukou. Poznal jsem Charlotte."
"Copak ty neslyšíš? Nevidíš světlo ohně?"
"Vím o nich. Ovšem nevidím, neslyším ani necítím tak jako ty, Rowan. Když jsem ti nablízku, vidím to co ty. Znám tebe a tvé myšlenky."

Projel jí prudký záchvěch strachu. "Obávám se, že to začínám chápat: `
"To si jen myslíš. Je to složitější: `
"Ano. To taky vím."
"My víme. My jsme, Od vás jsme se naučili myslet lineárně a rozlišovat čas. Pochopili jsme ctižádost. K tomu je třeba znát koncepci minulosti, přítomnosti a budoucnosti, ale i plánování. Mluvím za ty z nás, kteří chtějí. Ti, kteří nechtějí, se neučí. Proč by také měli? Říkám my, což je asi příliš vágní

pojem. Pro mě není ‚my', protože jsem sám a od ostatních - stejných jako já -jsem se odtrhl. Vídám jen tebe a tobě podobné."
"Rozumím. Když jsi pronikl do mrtvých těl... Do hlav v podkroví,.."
"Poslouchám."
"Změnil jsi strukturu jejich tkání?"
"Ano. Změnil jsem barvu očí nebo vlasů. Odebralo mi to velké množství tepla a musel jsem se neobyčejně soustředit. Soustředění je klíč ke všemu, co dělám. Když se zviditelňuji, soustřed'uji se dohromady."
"Jak vypadáš ve svém přirozeném stavu?"

"
lsem obrovský, nekonečný."
"Jak jsi změnil pigmentaci?"
"VstoupiL jsem do částeček svalu. Částečky jsem změnil. Ale tvoje porozumění takovým věcem je mnohem větší než moje. Použila bys slovo mutace a buňky. lá neznám lepší slova, ty máš vědecký slovník. A koncepci."
"Co ti zabránilo, aby ses zmocnil celého organismu?"
"Byl mrtvý. Pozvolna odumřel a ztěžkl a já oslepl a oněměl. Nedokázal jsem v něm roznítit jiskru života."
"Aha. Když jsi vstoupil do Charlotteina tchána, změnil jsi jeho tělo?"
"To jsem nedokázal. Nevěděl jsem jak. Nemohl bych to udělat ani ted'. Rozumíš?"
"Rozumím. Ty jsi konstantní, a my se pohybujeme v čase. Už to chápu. Říkal jsi, že neumíš měnit živé tkáně?"
"U toho člověka ne. Ani u Aarona, když jsem v něm."
"Ty vstupuješ do Aarona?"
"Když spí. Jedině tehdy to dokáži."

"
Proč to děláš?"
"Abych byl na chvíli člověkem. Abych žil. Aaron je na mě příliš silný. Aaron organizuje a kontroluje Aaronovy tkáně. Totéž platí o Michaelovi. Je to podobné u všeho živého. Dokonce i u květin."
"Samozřejmě, květiny! Provedl jsi mutaci na růžích."
"Ano. Pro tebe, Rowan. Abych ti předvedl svou sílu a lásku."
"A svou ctižádost?"

"Ano.,"
"Rozhodně nechci, abys ještě někdy vstoupil do Aarona. Nesmíš ublížit ani jemu, ani Michaelovi."
"Poslechnu tě. Avšak Aarona bych rád zabil."
"Proč?"

"
Protože Aaron už skončil. Aaron toho hodně ví a Iže ti."
"Jak to myslíš?"

"Udělal, co jsem viděl, že udělat má a co jsem chtěl. Proto říkám, že skončil. Nyní může svými dalšími činy jen uškodit mému plánu. Vidím to a nechci to. Zabil bych ho, kdybych tím nepřivolal tvou nenávist."
"Takže můj vztek cítíš,"

"Velmi mě bolí, Rowan."
"Rozzuřila bych se do nepříčetnosti, kdybys Aaronovi něco provedl. Ale ještě k Aaronovi. Chci, abys mi přesně vysvětlil, co jsi po něm chtěl a co už udělal."
"Dal ti své vědomosti. Jeho slova psaná v ose času."
"Mluvíš o historú rodu Mayfairů."
"Ano. O historú. Poručila jsi mi, abych byl přesný, a proto jsem nepoužil slovo historie."
Dojatě se zasmála, "Tak přesný zase být nemusíš. Pokračuj."
"Chtěl jsem, abys ji četla. Petyr uiděl moji Deboru v plamenech. Moji milovanou Deboru. Aaron viděl plakat v zahradě moji Deirdre. Moji krásnou Deirdre. Znalost této historie rozhodné ovlivní tvoje reakce a rozhodování. Aaronův úkol byl splněn."

"
Rozumím."
"Dej si pozor."
"Nemám si namlouvat, že rozumím

"
Přesně tak. Ptej se. Slova jako ,reakce' a ,rozhodování` jsou vágní. Nic před tebou nebudu tajit, Rowan."
Slyšela, jak si znovu povzdechl. Velmi dlouze. Tentokrát to znělo jako lehoučké kvílení větru. Opírala se o krb, nechala se hřát jeho teplem a její doširoka otevřené oči nahlížely mezi stíny v salonu. Zdálo se jí, že s tím něžným a zároveň jasným hlasem bez těla mluví celou věčnost. Jeho vzdech se jí téměř fyzicky dotkl.
Potěšeně se zasmála. Když se soustředila, viděla ho: viditelné chvění vzduchu naplňující místnost.
"Ach,., Miluji tvůj smích. Neumím se smát: `

"
Můžu té to naučit."

"
Já vím:'

"
Jsem vstupní dveře?"
Jsi "

".

"
Jsem třináctá čarodějnice?"
lsi "
".

"
Tedy Michael měl pravdu."

"
Michael se zřídka mýlí."

"
Chceš zabít Michaela?"

283

"Ne. lá Michaela miluji. Kdyby to bylo možné, rád bych se s ním procházel a hovořil."

"Proč zrovna Michael?"

"
Nevím."
"Nelži. Musíš to vědět."
"Milovat je mifovat. Proč miluješ Michaela ty? Může být odpověď na tuto otázku pravdivá? Milovat je milovat. Michael je bystrý a krásný. Michael se směje. Michael má v sobě utajenou sílu, která nabíjí energú jeho údy a oči a hlas. Rozumíš mi?"
"Ano. My tomu říkáme vitalita."

"
Přesně tak."
Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval.
"Viděl jsem Michaela od počátku. Michael byl překvapení. Michael mě vidí. Michael přišel k plotu. Michael má také ctižádost a plány. A je silný. Michael mě miloval. Ted'se mě bojí. Ty jsi vstoupila mezi mě a Michaela a Michael má strach, že já vstoupím mezi něj a tebe."

"
Jemu ale neublížíš."
Žádná odpověď.

"
Jemu neublížíš!"
"Poruč mi, abych mu neublížil, a já mu neublížím."
"Vždyť jsi řekl, že ani nechceš? Proč se pohybuješ v kruhu?"
"Kruh neexistuje. Řekl jsem, že nechci Michaela zabít. Michael může být zraněn. Co mám dělat? Lhát? Já nelžu. Aaron lže. Já nelžu. Neumím lhát."

"
Tomu nevěřím. Ovšem ty tomu zřejmě věříš. Je to tak?"

"
Mučíš mě."
"Řekni mi, jak to skončí."
"Co?"
"Můj život s tebou. Jak skončí?"
Ticho.
"Ty mi to nechceš říct."
"Jsi vstupní dveře."
Seděla; ani se nepohnula. Fyzicky cítila, jak jí pracuje mozek na plné obrátky. Oheň praskal a plameny tancovaly po cihlách. Jejich pohyb byl tak pomalý, že se to zdálo nereálné. Zase se zachvěl vzduch. Dívala se na jednu skleněnou slzu křišťálového lustru, která se otáčela a zachycovala fragmenty světla.
"Co to znamená, že jsem vstupní dveře?"
"Ty to víš."

,
,Nevím."

"lsi schopná přimět hmotu k mutaci, doktorko Mayfairová."
"Tím si zdaleka nejsem tak jista. Jsem neurochirurg. Pracuju s přesnými nástroji."
"Tvůj mozek, Rowan, je ještě přesnější nástroj."
Zamračila se. Vzpomněla si na ten podivný sen, sen o Leidenu...
"Rowan, víš, že jsi přinutila rány, aby se zacelily," pronášel slova pomalu a měkce. "Zastavila jsi silou vůle krvácení. Hmota tě poslouchá."

Křišťálový lustr zacinkal do tichajakousi melodú. Plameny se v něm pitoreskně odrážely.
"Zklidnila jsi splašeně tlukoucí srdce svých pacientů, otevřela jsi neprůchodné cévky v jejich mozcích."
"Dost často jsem to dělala neuvědoměle...
"Avšak dělala jsi to. Tvoje schopnosti tě děsí. Mohla bys přinutit květinu, aby rozkvetla. Umíš to co já."
"Ale ty jsi to dělal jen s mrtvými květinami."
"Ne. I s živými. Přece jsi viděla ten kosatec. Ovšem to mě vyčerpalo."
"Jenomže potom květ kosatce uschl a odpadl od stonku."
"Ano. Nechtěl jsem ho zabít."
"Přehnal jsi to. Donutil jsi ho, aby překročil svoje možnosti. Proto uhynul "
"Ano. Néznal jsem jeho možnosti."
Pootočila se. Cítila, že se nachází v jakémsi transu. Přesto slyšela jeho hlas jasně a přesně si uvědomovala jeho dokonalou výslovnost.
"Nepřinutil jsi molekuly kosatce jenom k tomu, aby se množily jedním nebo druhým směrem. Udělal jsi ještě néco jiného."
"Souhlasím. Narušil jsem chemickou strukturu buněk právě tak, jak to umíš a děláš ty. Ty jsi vstupní dveře. Vidíš až do samého středu života."
"To rozhodně ne. Přeceňuješ moje znalosti. To nedokáže nikdo," poznamenala suše.
Atmosféra snu se vrátila. Všichni se nahrnuli do oken leidenské univerzity. Kdo je ta luza na ulici? Považuje Jana van Abela za kacíře.
"Nevíš, co mluvíš, dodala.
"Vím, Vidím daleko. Dala jsi mi metafory a terminologú. Díky tvým knihám jsem do sebe absorboval koncepce. Dohlédnu až na konec. Vím. Rowan přeměňuje hmotu. Rowan může provést mutaci na tisících malých buněk a změnit jejich strukturu."

"
Co znamená konec? Udělám, co chceš?"
Znovu ten povzdech.
Něco zašustilo v rohu místnosti. Závěsy zavlály. Lustr opět zacinkal, sklo

jemně naráželo do skla. Vznáší se snad ke stropu pára? Stoupá po zdech světlebroskvové barvy? Nebo to jen koutkem oka zahlédla poskakující plamínky?
"Budoucnost je jako látka protkaná nekonečným množstvím možností "
,
ozval se potichu, "Z vétšiny možností se stanou pravděpodobnosti a jen z několika možností se vyvinou jistoty. Avšak v osnově i útku jsou ukryta tajemství, která mohou látku zcela potrhat."
"Zaplaťpánbůh! Takže konec přece jen nevidíš."
"Ano i ne. Chování většiny lidí se dá předvídat. U tebe to nelze. Jsi silná. Můžeš se stát dveřmi, pokud se k tomu rozhodneš."

"
Jak?"
Ticho.
"Utopil jsi Michaela v moři?"

,
,Ne."
"Udělal to někdojiný?"
"Michael spadl ze skály do moře, protože byl neopatrný. Bolela ho duše a život pro něj nic neznamenal. Měl to vepsáno ve tváři a dokazoval to každý jeho pohyb. K tomu nepotřebuješ ducha, aby ti vyjevil tuto pravdu."
"Ty jsi to však viděl."
"Dávno předtím, než k tomu došlo. Já jsem to nezpůsobil. Smál jsem se. Viděl jsem, jak se s Michaelem blížíte k sobě. Viděl jsem to i tehdy, když se Michael jako malý chlapec plotem tohoto domu díval na mě do zahrady.

Viděl jsem Michaelovu smrt i to, jak ho Rowan zachraňuje."

"
Co Michael spatřil, když se utopil?"

"
Nevím. Michael nežil,"

"
Co tím myslíš?"
"Byl mrtvý, doktorko Mayfairová. Víš přece, co to znamená. Buňky se přestanou dělit. Tělo, které už nekontroluje žádné centrum a které nedostává žádný z důmyslných pokynů, zemře. Kdybych tehdy do něho vstoupil, mohl jsem pohnout jeho údy nebo sfyšet jeho ušima, protože nebyl dlouho mrtvý. Ale Michael zemřel a své tělo opustil."

"
To víš?"
, Vidím to i ted'. Viděl jsem to, než se to stalo, a také když se to stalo."

"Kde jsi v té době byl?"

"
U Deirdre. Obveseloval jsem ji. Vytvářel jsem její sny."
"Tak ty opravdu vidíš daleko."
"Rowan, to nic není. Vidím daleko v čase. Bohužel s prostorem mám těžkosti."
Zase se zasmála. "Máš tak krásný hlas, že bych ho chtěla obejmout."

lsem krásný, Rowan. Můj hlas je moje duše. Určitě mám duši. Svět by byl

"
příliš krutý, kdybych ji neměl."
Když to uslyšela, téměř se rozplakala. Upírala zrak na lustr, na tisíce odlesků malinkatých plamínků. Pokoj se utápěl v příjemném teple.

"Miluj mě, Rowan," požádal ji prostě. "Jsem nejmocnější bytost, jakou ve svém světě najdeš, a jsem tu jen pro tebe, moje milovaná:

Znělo to jako píseň bez nápěvu. leho hlas se skládal z ticha a hudby. Existovalo vůbec něco takového?
"Až budu z masa a kostí, budu víc než člověk. Budu úplně nové stvoření, rozhodné mnohem zajímavější než Michael. lsem nekonečná záhada. Michael ti dal, co měl. Už v sobě nic záhadného nemá."
"Ne, to není pravda," zašeptala. Uvědomila si, že má zavřené oči. Chtělo se jí spát. Jen silou vůle se přinutila podívat na lustr. "Záhada lásky je nekonečná."
"Lásku je nutné obnovovat."
"Jinými slovy se mi snažíš sdělit, že si mám vybrat mezi tebou a Michaelem?"
Ticho.
"Ostatním jsi také dal na vybranou?" Pomyslela na Mary Beth a její četné milence.
Vidím tak daleko, jak jsem ti řekl. Když Michael stál před mnoha lety va-
" "
šeho času před brankou, viděl jsem, že si vybíráš.
"Už nechci nic slyšet:
"lak si přeješ," odpověděl. "Hovory o budoucnosti vyvolávají ve smrtelnících zoufalství. Jejich život je založen na tom, že nevidí daleko. Mluvme o minulosti. Lidé by ji rádi pochopili."
"Mluvíš ještě jinak než tímto tklivým tónem, který mě tak dojímá?

Dokázal bys to, co jsi právě řekl, pronést sarkastickým hlasem? Myslel jsi to tak?"
"Můžu mít takový hlas, jaký budu chtít, Rowan. Slyšíš, co cítím. Pocity prožívám ve svých myšlenkách, a právě myslím na bolest a na lásku. Moje pocity mě ted' mučí."
"Mluvíš rychleji: `
"Trýzníš mě."

"
lak to?"
"Ty sama to musíš pochopit."
"Chceš po mně, abych z tebe udělala člověka?"
"Toužím být z masa a kostí."
"A já ti to můžu splnit?"

"Máš k tomu sílu. A když se toho dosáhne jednou, dá se to opakovat. lsi třináctá. lsi vstupní dveře."
,?
"Co to znamená ,dá se to opakovat "
"Rowan. Mluvíme o fúzi, o chemické změně, o přestrukturování a spojení buněk, hmoty i energie novým způsobem. Jinak."
"Vím, co máš na mysli.
"Pak také víš, že pokud jednou dojde k rozštěpení hmoty, dá se to opakovat."
"Proč to nemohl udělat nikdo přede mnou? Julien měl přece velké nadpřirozené síly."
"Jde o vědomosti, Rowan. Julien se narodil příliš brzy. Dovol mi znovu užít výrazy přestrukturování a nové spojení, a to v trochu jiném smyslu. Uvědom si, Rowan, jednu věc - u tebe nastává přestrukturování, nastává nové spojení mezi tvými znalostmi a vrozenými nadpřirozenými schopnostmi. To je ten klíč. To ti umožňuje stát se vstupními dveřmi.
Znalosti tvé doby si Julien nedovedl představit, přestože pochopil vynálezy, jež každému musely připadat jako kouzla. Copak by se Julienovi někdy snilo o otevřeném srdci na operačním stole? Nebo o dítěti počatém ve zkumavce? Ne, nikdy. A po tobě přijdou další a jejich znalosti jim umožní definovat i to, kdo jsem."

"
Nemůžeš se definovat sám?"
"Ne, ale definice zcela určitě existuje. Až budu definován smrtelníky, budu schopen se definovat sám. Učím se všechno od vás."

"
lenomže něco o sobě vědět musíš. Tak mi to ted' řekni."
"Jsem obrovský. Musím se soustředit, abych svoji sílu pocítil. Tuto sílu mohu uplatnit. A také cítím bolest - v té části mého já, jež myslí."
"Ano, jistě. To už jsme probrali. Ale co je ta část, která myslí? Odkud přichází tvoje síla?"
"Nevím. Když mě Suzanne zavolala, smrštil jsem se tak, abych byl co nejmenší, jako kdybych chtěl projít tunelem. Cítil jsem svůj tvar a rozprostřel jsem se do pěti cípů pentagramu, který nakreslila. Každý z těchto cípů jsem prodloužil. Přinutil jsem stromy, aby se prohýbaly, a jejich listí padalo. Suzanne mě nazvala Lasherem."
"A moc se ti líbilo, co jsi udělal."
"Ano. A také to, že to Suzanne viděla a že se to líbilo i jí. linak bych se o to
podruhé ani nepokoušel a zapomněl bych na to."
"A co je v tobě tělesného mimo energú?"
"To právě nevím!" V hlase zaznělo čiré zoufalství. "Odhal mi to, Rowan! Poznej mě! Ukonči mou samotu!"

Oheň v krbu skomíral. Místností se však rozlévalo teplo a obalovalo ji jako hřejivá přikrývka. Chvílemi téměř usínala, ale její smysly byly ve střehu.

Povídej mi o Julienovi. Říkal jsi, že měl stejné schopnosti jako já."

"

"Ne tak úplně, moje milovaná. Ne tak docela. Julien měl hlavně hravou

duši, která si tancovala po světě, jak se jí právě zachtělo. Ničila a tvořila
.y g,
z pouhého rozmaru T se mnohem víc řídíš lo ikou Rowan.

"To považuješ za ctnost?

"

Máš nezdolnou vůli: `
p yl
"Aha. To znamená, že s ní nemůžeš mani ulovat. luliena si dík eho rozmarům často dostal tam, kam jsi chtěl.

"

Přesně tak, Rowan: `
Pousmála se. Pak najednou ztichla, upadla do zadumání a strnule zírala do

chvějícího se vzduchu.
"Existuje Bůh, Lashere?"

"

Nevím, Rowan. Dospěl jsem několikrát k závěru, že ano. Myšlenka na Boha mě naplňuje zuřivostí.

"

Proč?"

"

Protože trpím, a pokud je Bůh tak musel moje utrpení stvořit.
Tomu dokonale rozumím. Avšak pakliže Bůh existuje, taky stvořil lásku: `

"Ano. Lásku. A láska je zdrojem mého soužení," smutně odpověděl. "Láska je příčina mého pohybu v čase, mého snažení a směřování. Všechny moje
touhy prýští z pramene lásky. Dá se říct, že jsem kdysi byl, co jsem, a že láska
mě otrávila jako jed. Když mě Suzanne vyvolala, probudil jsem se, abych miloval, avšak zároveň jsem poznal muka touhy. Ovšem viděl jsem. Miloval jsem. Přišel jsem: `
"Je mi z tebe smutno," přerušila ho Rowan.

"

Láska mě změnila. Způsobila moje první zklamání."

"

Poslouchám: `
"Nyní hledám cestu, jak získat tělo. Tím by má láska došla naplnění. Na tebe jsem čekal dlouho. Před tebou jsem viděl tolik utrpení, že kdybych uměl prolévat slzy, vyplakal bych si oči. Langtrymu jsem se zjevil, jak pláču. Tato

iluze vyjadřovala moji ohromnou bolest. Ty slzy, jež spatřil, nenáležely jen Stelle. Plakal jsem pro všechny své čarodějnice. Když zemřel Julien, propadl jsem takovému zoufalství, že jsem začal uvažovat o návratu do říše měsíce, hvězd a ticha. Jenomže jsem na zemi setrvával už příliš dlouho. Neunesl bych nekonečnou samotu. Když mě Mary Beth zavolala, přišel jsem. Nahlédl jsem do budoucnosti a uviděl tu třináctou. Také jsem uzřel velké posílení moci svých čarodějnic.
Zase zavřela oči. Oheň uhasl. Místnost byla naplněna Lasherem. Cítila ho

na kůži, i když se nehýbal. Připadalo jí, jako by na ní spočívala další vrstva vzduchu.
"Až se stanu bytostí z masa a kostí, budu se smát a plakat zcela přirozeně- jako ty a Michael. Budu celistvý organismus,"

"
Ovšem ne lidský organismus."
"Lepší,"

"
Ale ne lidský."
"Silnější, vytrvalejší, protože já budu inteligence organizovaná na vyšším stupni. Mám větší sílu a moc než jakýkoli člověk. Budu něco úplně nového
,
jak jsem se ti již zmínil. Nový druh, který ještě nikdy neexistoval."
"Zabil jsi Arthura Langtryho?"
"Nebylo to nutné. Umíral. To, co spatřil, jeho smrt uspíšilo."

"
Proč ses mu ukázal?"
"Protože měl sílu a schopnost mě vidět. Přál jsem si, aby zasáhl do běhu událostí a zachránil Stellu. Věděl jsem, že Stella je v nebezpečí. Carlotta ji nenáviděla. A Carlotta měla stejnou moc, jakou se můžeš chlubit ty, Rowan."
"Proč Arthur Stelle nepomohl?"
"Znáš přece Záznamy. Přišel pozdě. Co se týče okamžiků v čase, jsem jako dítě, proto mě porazila časová souslednost."

"
Nerozumím ti."
"Ve chvíli, kdy jsem se zjevil Langtrymu, výstřely už byly vypáleny a Stella téměř okamžitě zemřela. Vidím daleko, avšak často mě zaskočí něco neočekávaného."

"
Takže jsi nevěděl."
"Navíc mě Carlotta podvedla. Oklamala mě. Nejsem neomylný. Je až neuvěřitelně lehké mě zmást."

"
lak?"
"Proč bych ti to prozrazoval? Abys mě lépe kontrolovala? Ty to stejně víš. Máš právě takovou moc jako Carlotta. Carlotta nainscenovala Stellinu vraždu jako akt nešťastné lásky, Vštípila Lionelovi, co si má myslet ve chvíli, kdy stiskne kohoutek. lejí zloba a nenávist ve mně nevyvolala dostatečnou ostražitost. Lionelových myšlenek o zhrzené lásce jsem si nevšímal. A pak tam najednou Stella ležela. Umírala. Tiše mě zavolala, ještě měla otevřené oči. Už se nedalo nic dělat. Lionel vystřelil podruhé, a tím vyhnal Stellinu duši z těla navždy."
"Lionelajsi zabil ty, Přinutil jsi ho umřít."
"Ano."
"A Cortlanda? Zabil jsi Cortlanda?"
"Ne. S Cortlandem jsem se utkal, Domníval se, že umí použít své schop-

290

nosti tak, že nade mnou zvítězí. Prohrál. Spadl na schodech. Ne, tvého otce jsem nezabil."

"
Proč ses s ním, jak říkáš, utkal?"

"Varoval jsem ho. Myslel si, že mi může dávat příkazy. Jenomže moje čarodějnice byla Deirdre, ne on. Ty jsi moje čarodějnice, ne Cortland."

"
Jenomže Deirdre se mě nechtěla vzdát a Cortland se za ni postavil."

"
Měl totiž určité záměry."
"Jaké záměry?"
"Je to už dávno a není to důležité. Dostala jsi svobodu, aby ses mohla vrátit plná síly. Neměla jsi nad sebou Carlottu."
"Ty jsi k tomu však přispěl. Proti přání Deirdre a Cortlanda,"
"!en pro tvé dobro, Rowan. Miluji tě."

"
Mě neoklameš! Nechceš, abych porozuměla určité zákonitosti: když se narodí dítě, tak slouží dítěti, a ne matce. Sloužil jsi tedy mně, alespoň ve svých představách. To samé se stalo s Deborou a Charlotte. Nemám pravdu?"
"Soudíš mě špatně. Když musím jednat v čase, někdy něco pokazím,"
"Jednal jsi v rozporu s přáním Deirdre. Pečlivě jsi dohlédl na to, aby mě dali pryč, a tím jsi podpořil svůj plán s třináctou čarodějnicí. Jen k vlastnímu prospěchu. To jsi dělal vždycky. Tak to je."
"Ty jsi ta třináctá a ta nejsilnější. Ty jsi můj cíl a já ti budu sloužit. Naše cíle jsou shodné."
"To si nemyslím..:'
Ucítila jeho bolest, víření vzduchu, uslyšela jeho emoce, jako by je někdo zadmkal na strunu harfy přímo do ucha jejího podvědomí. Píseň bolesti. Závěsy opět zavlály v horkém závanu vzduchu a oba lustry se ve stínech roztančily, Odrážely bílé světlo - oheň už nehořel a s ním pohasly i barvy.
"Byl jsi někdy živá lidská bytost?"

"
Nevím."
"Pamatuješ si, kdy ses prvně setkal s člověkem?"

"Co sis myslel?"
"Že duch nemůže povstat z hmoty. Lidé mi připadali jako žert. Asi bys použila výrazy absurdní trapas, směšný omyl."
"Lidé tedy pocházejí z hmoty."
"Ano. Organizovanost hmoty dosáhla patřičného stupně, a to umožnilo vznik člověka, My jsme byli touto mutací překvapeni."
"Ty a ostatní jste tedy již existovali."
"Ano. V nečasovosti."

291

"Zaujali tě lidé?"

,
,Velice. Představovali mutaci, úplně novou mutaci. A také nás vyvolávali:'

"
Jak?"
Nově vzniklá lidská inteligence nás vnímala, přestože byla uvězněna

"
v hmotě. Tím způsobila, že jsme začali vnímat sami sebe. Musím tě upozornit, že nyní používám složitý jazyk, a proto nevylučuji nepřesnosti. Pokračuji. Lidská spirituální inteligence se po tisíciletí vyvíjela, sílila. U lidí se objevily telepatické schopnosti a oni vycítili naši přítomnost. Vyvolávali nás, mluvili k nám a sváděli nás. Kdybychom jim podlehli, zcela bychom se změnili. Od nich jsme se naučili uvědomovat si sami sebe."

"
Takže sebeuvědomění máte od nás."

Všechno máme od vás. Totiž ctižádost, touhy i plány. Jste nebezpeční uči-
"
telé. Neumíte nás uspokojit.
To znamená, že kromě tebe jsou ještě jiní, kteří mají ctižádost."

"
Ignoroval ji. "lulien jednou prohlásil: ,Hmota stvořila člověka a člověk stvořil bohy.` le na tom dost pravdy.
j ý p
"Mluvil jsi s ně ak m člověkem řed Suzanne.

,Ne: `
,

"
Proč?"
,Nevím. Viděl jsem a slyšel jsem Suzanne. Miloval jsem Suzanne."
,,Chci se vrátit k Aaronovi. Proč tvrdíš, že Aaron lže?"

, y`
"Aaron neodhaluje skutečné záměry Talamask. `

"To víš jistě?"
Samozřejmě. Jak by Aaron přede mnou mohl něco utajit? Věděl jsem

"
o Aaronově příchodu ještě předtím než existoval. Varování Arthura Langtryho bylo určeno Aaronovi, přestože Arthur o Aaronovi nemohl vědět."
p
"Kdy Aaron neříká ravdu Proč lže mají poslání. Drží ho v tajno-
"Aaron má poslání. Jeho bratři v Talamasce s
ti. Mnoho věcí drží v tajnosti. Ty bys je označila za okultní řád: `

"Co tají? laké je jejich poslání?"

"
Ochraňovat před námi lidstvo. Nepřejí si, aby se znovu objevily vstupní dveře:
To znamená, že v minulosti existovaly vstupní dveře "
nily. Ovšem t si ako v
"

"Ano. Mutace se již uskuteč y j j stupní dveře zcela mimořádná. To, čeho můžeš dosáhnout se mnou, nemá precedens.

"Počkej, počkej. Jinými slovy, některé netělesné entity už vstoupily do našeho hmotného světa?"

,
,Ano."

"
Kdo? Co jsou zač.

Smích. lsou velmi dobře ukryté."
"Proč, prosím tě, říkáš, smích?"

"Protože mi tvoje otázka připadá komická a neumím se smát. Směji se tomu, že se domníváš, že se to nikdy nestalo. Ty, smrtelník! Jen si vzpomeň na všechny povídačky o strašidlech a nočních zjeveních. Opravdu se domníváš, že na nich není ani zrnko pravdy? To nevadí. Náš experiment nelze k pokusům z minulosti vůbec přirovnat. Bude dokonalý."

j
,
"To, o čem si ted' mluvil Aaron ví

,Ano."
"A proč mi chce zabránit, abych se stala vstupními dveřmi.

"Co myslíš?"

"
Protože tě pokládá za zlo:'
"On by řekl, že mě pokládá za něco nepřirozeného, což je nesmysl. Jsem

p ý y
řirozen stejně jako elektřina, hvězd nebo oheň.

"Nepřirozený. Obává se zřejmě tvé moci.

"Ano. le hlupák:'
"Proč k d se přestrukturování a nové spo-
Rowan už sem ti jednou řekl, že po u
" mix
jení podaří, lze je opakovat. Rozumíš "
"Ano. V hrobce je dvanáct otvorů a jedny Kxxž jsi začala číst první knihy
"Výborně, Rowan. Je jasné, že přemýšlíš

o neurologú nebo vstoupila poprvé do laboratoře, jaké bylo tvé poznání Asi

to, že člověk si teprve pozvolna uvědomuje možnosti dnešní vědy - totiž že lze vytvořit nové bytosti pomocí trasplantací a experimentů s geny a buňkami. Vyvstala před tebou celá škála možností, protože jsi byla mladá a obdařená obrovskou imaginací. Ostatní se takových lidí, jako jsi ty, bojí. Lékařka s fantazú básníka. A ty ses k těm možnostem, Rowan, otočila zády. V laboratoři u Lemleho jsi měla příležitost vytvořit nové bytosti z částí bytostí již exi-
stujících. Sáhla jsi raději po brutálních nástrojích, protože jsi dostala strach,
kam až by to mohlo dojít. Schovala ses za chirurgický mikroskop a místo svých schopností jsi použila ostré ocelové nástroje, jimiž jsi tkáně raděj,i

ře-
zala, než abys je vytvářela. I nyní jednáš ze strachu. Postavíš nemocnice kde se budou lidé léčit, zatímco bys mohla tvořit nové bytosti.

Seděla bez hnutí. leště nikdo neodhalil její nejniternější myšlenky tak přesně jako ted' on. Přímo fyzicky cítila žár a velikost své ctižádosti. Věděla
o svém amorálním druhém já, které sní - jako malé dítě pod peřinou, když dospělí zhasnou na noc světlo - o transplantacích mozku a o uměle stvořených bytostech.
"Copak nedokážeš pochopit, proč to nechci."
293

292

"Vidím daleko, Rowan. Vidím velké utrpení na světě. Vidím cesty náhody a zmatení a také to, co z toho vzniká. Nejsem zaslepen nepravdivými představami. Slyším všude bolestný pláč. A znám svoji osamělost. Znám svoji touhu."
"Čeho se vzdáš, jestli se staneš bytostí z masa a kostí? Jakou zaplatíš daň?"
"Tělesná bolest nemůže být větší než bolest duše, kterou zažívám po tři staletí. Myslíš, že bys se mnou měnila? Že bys raději plula v bezčasovosti a opuštěná naslouchala hlasům přicházejícím ze země, a zároveň prahla po lásce a porozumění?"
Na to nenašla odpověď'.
"Čekám celou věčnost, abych získal tělo. Tak dlouho, že už mi na to nestačí paměť. Nyní konečně lidský duch objevil, že se bariéra mezi netělesným a tělesným dá překonat. Stanu se bytostí z masa a kostí a budu dokonalý."
Ticho.
"le mi jasné, proč se tě Aaron bojí," ozvala se po delším přemýšlení.
"Aaron je malý. Talamasca je malá. Neznamenají nic." V hlase mu zazněla zášť. Teplý vzduch v místnosti se pohyboval jako voda v hrnci těsně před bodem varu. Lustry se kývaly, avšak žádné cinkání se neozývalo, jako by proudění vzduchu veškeré zvuky odneslo pryč.
"Talamasca ví," pokračoval. "Její členové mají moc a schopnosti otevřít dveře, ale odmítají to pro nás udělat. Jsou naši nepřátelé. Budou se vždycky snažit, aby osud lidstva zůstal v rukou trpících a slepých. A lžou. Shromaždóvali materiály o mayfairských čarodějnicích, aby zakryli, že vlastně zaznamenávají historú Lashera a sného zápasu s ním. Tento zápas je jejich tajným záměrem, jejich ctižádostí, Na oko se však zajímají o čarodějnice. Na deskách jejich drahocenných Záznamů by mělo být napsáno velkým písmem Lasher. Celý ten spisek je vlastně zakódovaný. Ve skutečnosti se jedná o historú Lasherovy mohutnějící síly. Ještě jsi to nepochopila?"

"
Nesmíš ublížit Aaronovi."

"
"Miluješ nemoudře, Rowan.
"Ty nepřeješ dobru, Lashere. Jen to nezapírej. Přeješ zlu."
"Co je zlo, Rowan? Je zlo tvoje zvědavost? Nebo to, že bys mě ráda studovala, jako jsi to dělala s mozky lidských bytostí? Že by ses chtěla co nejvíc naučit o mých buňkách, abys obohatila znalosti lékařské vědy? Nejsem nepřítel světa. Pouze do něj chci vstoupit!"

,
,Ted' ses naštval."
"Trpím, Rowan. Miluji tě."
"Chtít ještě neznamená milovat. A totéž platí o využívání."
"Neříkej taková slova. Mučíš mě. Zraňuješ mě."

294

"Jestli zabiješ Aarona, nikdy ti dveře neotevřu."

"Taková nicotnost by měla ovlivnit jednu z nejpřevratnějších událostí?"
"Lashere, znovu ti říkám: zabij ho, a nikdy se tvými vstupními dveřmi nestanu!"
"Rowan, jsem ti přece k službám. Jinak bych to už dávno udělal."
"To samé platí o Michaelovi."
"Ano, Beru to na vědomí."
"Proč jsi Michaelovi napovídal, že mě nemůže zastavit?"
"Protože v to doufám, a zároveň jsem ho chtěl postrašit. Je pod vlivem Aaronova kouzla."
"Lashere, co mám udělat, abych ti pomohla?"
"Budu to vědět, až to budeš vědět ty, Rowan, A ty to víš. Aaron to také ví."
"Lashere, nikdo nezná tajemství života, Nepomáhá nám v tom naše věda, ani nejrůznější definice. Ta chvíle, kdy začíná život, kdy vznikne z neutrální hmoty, je naprostá záhada."
"Já už jsem živý, Rowan."
"A jak z tebe mám udělat bytost z masa a kostí? Vstupuješ do těl mrtvých i živých a neumíš v nich zakotvit,"
"Všechno je možné." Hlas se ztišil do šepotu. "S našimi schopnostmi a s mojí vírou. Ovšem abych opravdu vstoupil na svět, k tomu je zapotřebí tvých zázračných rukou,"
Přimhouřila oči, pokoušejíc se rozeznat nějaký tvar ve tmě.
"Miluji tě, Rowan," opakoval. "Jsi unavená. Dovol mi, abych tě ukonejšil svými dotyky." Mluvil ted' hlubším hlasem, který zvláštně rezonoval.
"Chci... Chci šťastný život s Michaelem a s naším dítětem."
Vzduch zavířil, zdálo se, že houstne, V místnosti se oteplilo.
"Moje trpělivost je nekonečná. Vidím daleko. Mohu čekat. Avšak tobě se ostatní lidé znelíbí, protože jsi mě viděla a mluvila jsi se mnou."
"Nepřeceňuj se, Lashere. Jsem silnější než mé předchůdkyně. A mnohem víc toho znám:
"Ano, Rowan." Víření zesílilo. Kolem lustrů se obtáčel pruh kouře, jenomže to nebyl kouř, ani pavučiny vlající ve větru.

"
Můžu tě zničit?"
Ne"
".

"
Proč?"
"Rowan, mučíš mě.
"

"
Proč tě nemůžu zničit?"
"Rowan, tvůj dar je hmotu přeměňovat. Já neobsahuji žádnou hmotu, kterou bys mohla napadnout. Samozřejmě můžeš zničit hmotu, formující se

v okamžiku mého zjevení. Ovšem to dělám já také, když se rozplývám. Přece jsi to viděla. Ve chvíli materializace můžeš zničit moji podobu, a také jsi to už udělala - když jsem se ti ukázal poprvé. Když jsem k tobě přišel po vodě. Ale zničit mě nemůžeš! Uždycky jsem existoval. Jsem věčný, Rowan."
"Co když už tě nikdy nezavolám? Co když ti oznámím, že se nestanu vstupními dveřmi pro tebe, ale pro svoje nenarozené dítě a budoucí Mayfairy? lá opravdu chci uskutečnit své velkolepé sny."
Ve srovnání se záhadami a možnostmi, které ti nabízím já, je to, o čem
"
mluvíš, zanedbatelné. Představ si, že mutace je dovedena do konce, a já, Lasher, získám tělo. V tom těle bude duch, který není omezen časem. Co se jen můžeš z takového experimentu naučit!"
"Dobře. Dejme tomu, že přede mnou budeš stát v fidské podobě. Co pak? Jak by ses ke mně choval?"

"
Mifoval bych tě. Miloval bych tě nesmírně, až za meze lidského chápání. Vždyť bys pro mě, Rowan, představovala matku, mého stvořitele i učitelku. Nemohl bych tě nemilovat. Zoufale bych tě potřeboval. Lpěl bych na tobě. Musela bys mi ukázat, jak pohybovat údy, jak vidět, mluvit a smát se, protože bych se ocitl na úrovni bezmocného novorozeněte, závislého na tvých rukou a na tvé péči. Chápeš? Zbožňoval bych tě, moje milovaná Rowan. A zároveň bych se v tvých rukou stal nástrojem dvacetkrát silnějším, než jsem ted'. Proč pláčeš? Proč se objevily v tvých očích slzy?"
"Je to trik. Kouzlo, kterým mě opřádáš, je jen trik světla a zvuku."
Ne. Jsem, kdo jsem, Rowan. Tebe oslabuje vlastní rozum. Vidíš daleko. Vždycky jsi viděla daleko. Dvanáct otvorů v hrobce a jedny dueře."
"Nerozumím ničemu. Zahráváš si se mnou. Už tě nejsem schopna sledovat."
Ticho. A pak zase ten zvuk - jako by si vzduch v místnosti povzdechl. Smutek. Zahalil ji smutek jako mrak.
Stín podobný kouři se pohyboval po celé místnosti, obtáčel lustry, zatemňoval zrcadla.
"Jsi všude kolem mě, vid'?"

"
Miluji tě," zašeptal jí ten hlas do ucha, hluboký a podmanivý. Jako by se jí o tvář lehce otřely rty. Ztuhla. Tolik se jí chtělo spát!
"Jdi pryč," poručila mu unaveně. "Ted' chci být sama. Není mou povinností tě milovat."
"Rowan, co ti mohu přinést? Jaký dárek by tě potěšil?"
Zase se jí něco otřelo o tvář. Dotek jí přivodil mrazení po celém těle. Bradavky pod hedvábnou košilkou se vztyčily, uvnitř těla jí začafa pulzovat krev jako o závod a hrdlo se sevřelo touhou a vášní.

Oči se ještě nepřizpůsobily tmě. Oheň zcela vyhasl, i když před chvílí veselе plápolal.

"
Zahráváš si se mnou." Zdálo se jí, že ji vzduch v salonu obtáčí stále úžeji.

"A zkoušíš své triky na Michaela.
Ne." Něžný polibek na ucho.
"
"Když se utopil, tak jsi přivolal jeho vidění. Přiznej se

"Ne, Rowan, On nebyl tady. A já jsem ho nemohl následovat tam, kam odešel. Patřím k živým."
"A co ty přízraky, co Michaela skoro zničily ten večer, když si šel zaplavat do bazénu? O tom taky nic nevíš?"

,
Ne"
Třásla se po celém těle a ohnala se rukama, jako by si chtěla z obličeje setřít pavučiny.
"Viděl jsi to, co Michael?"
"Ano. Ovšem pouze Michaelovýma očima."
"Co to bylo?"

"
Nevím: `

"
Proč to nevíš?"

"Byly to představy mrtvých, Rowan. Já jsem připoután k této zemi. Neznám mrtvé. Nemluv se mnou o mrtvých. Neznám Boha a nic, co není z této země:
"Prosím tě! A co je tato země?" Něco jí sáhlo na krk a pohladilo po vlasech.
"Je to ta říše, v níž existuješ ty i já, paralelně, propojeně, a přece odděleně v tomto fyzickém světě. Jsem fyzický, Rowan, a přirozený jako všechno ostatní na zemi. V tomto světě hořím jen pro tebe, Rowan, s ryzostí nekonečného ohně "
"To vidění, které se zjevilo Michaelovi v náš svatební den přímo tady v salonu, za to můžeš ty," přerušila ho nazlobeně. "Ty jsi to způsobil."
Ne"
".
"Ale viděl jsi to?" Cosi jako pírko ji zašimralo na tváři.
"Michaelovýma očima. Někdy odpovědi na otázky, které mi kladeš, neznám."
Ucítila hlazení na prsou a na stehnech. Odtáhla se. Krb už nevyzařoval žádné teplo.
"Jedeš ode mě zasyčela. "Jsi zosobnéné zlo.
"

"Nejsem."
"Pocházíš z pekla?"
"Zahráváš si se mnou. Nacházím se v pekle, a1e jenom proto, že tě chci obšťastnit rozkoší a ty mi to nechceš dovolit:

297

"Přestaň. Chci vstát. Jsem ospalá. Nechci zůstat tady."
Ohlédla se ke krbu, Na ohništi nezářila ani jedna jiskřička. Oči se jí zavíraly, ruce i nohy ztěžkly. Přidržela se krbové římsy a pokusila se vstát. Dostala strach, že nedojde ani ke schodišti. Pomalu se sesunula na kolena a natáhla se na měkkém čínském koberci. Hedvábná košilka, tvrdá podlaha i studený vzduch se jí zdály příjemné. Když pohlédla nahoru k lustru, napadlo ji, že je to všechno jen sen. Větvička s listy na bílém štukovaném medailonu se pohybovala.
V hlavě se jí pletlo páté přes deváté. Něco ji hladilo po tváři. Cítila rychlé pulzování v bradavkách a mezi nohama. Pomyslela na Michaela vzdáleného tisíce kilometrů a zmocnila se jí úzkost. Udělala velkou chybu, když toto zjevení podceňovala.
"Miluji tě, Rowan."
"Jsi nade mnou, vid ' Zahleděla se do stínů, vděčná za chlad v místnosti, protože celá hořela-jako by do sebe vstřebala všechen oheň z krbu. Ulhkost se jí rozlévala mezi stehny a tělo se otvíralo jako květ. Hlazení na vnitřní straně stehen, tam, kde už nejsou žádné chloupky, nepřestávalo a její nohy se rozevřely jako okvětní lístky.
"Říkám ti, abys toho nechal Nesnáším to "
"Miluji tě, moje krásko." Polibky na uši, na rty, pak na ňadra. Bradavky vzrušené rytmickým sáním se vztyčily vstříc nedočkavým zubům.
"Nechci to," zašeptala, ovšem mínila pravý opak. Kdyby přestal, křičela by zoufalstvím.
Paže jí vylétly nahoru a noční košile z ní sklouzla. Zaslechla, jak se trhá hedvábí. Ležela nahá, bylo to tak příjemné, a přímo mezi nohama ji laskaly zkušené ruce. Až na to, že to nemohly být ruce. Lasher. Líbal ji a hladil, na uších, na rtech, na víčkách, jeho obrovská přítomnost ji svírala, cítila ho dokonce i pod sebou. Dráždil ji všude, i na tom místečku, kde začínala křivka zadku, dráždil ji i uvnitř.
Ano, rozvíjela se jako kosatec v zahradě, jako růže, které téměř explodovaly na zdrsnělých a ztmavlých stoncích, z nichž vyrůstaly ty podivně tvarované listy protkané droboučkými žilkami. Svíjela se na koberci.
"A když se kroutila jako kočka, když se mrouská..." Zmiz ode mě, ty stará, hnusná ženská! Tvůj čas už vypršel. Ted' jsem tady já.
"Ano, ty. A já."
Jazyky dorážely na bradavky, rty je tvrdě svíraly, nakonec je stiskly zuby.
"Víc! Můžeš víc. Znásilni mě! Dej do toho tu svou sílu!"
Nadzvedl ji, takže jí hlava spadla dozadu, vlasy se rozlétly. Zavřela pevně oči. Ruce se dobývaly dovnitř jejího těla.

298

"Pojd' do mě! Udělej mi to. Neboj se. leště dál. Bud' chlap! Tvrdej!"
Na každém ňadru cítila ústa, mnoho úst, útočila jí drsně na bradavky. Jazyky se plazily od prsou dolů na břicho a prsty ji štípaly do zadku a stehen. Vraž mi ho tam!" šeptala v agonú. A vtom do ní začal vnikat- obrovský, pev-
,ný. "Tak dělej, rozervi mě, ted', dělej! Víc!" Zaplavila ji vůně mužského těla, cítila na sobé jeho tíhu. Pronikal do ní stále hlouběji, surově, ano, tak, zná-
silni mě. Zahlédla na kratičkou chvíli tvář a zelené oči, rty. Pak se jí všechno zamlžilo, jeho ústa násilím otevřela její.
7'ělo jí přibil ke koberci, nořil se do ní a přitom dráždil její nejcitlivější místa. Hořela. Mezi nohama jí žhnul oheň. Už to nevydržím, už to nejde vy-
držet! Roztrhni mě. Tak, tak to dělej! Projel jí blesk. Orgasmus ji zaplavil a oslepil. V té chvíli, kdy jí útroby explodovaly spolu s ňadry a ústy, jí mysl za-
lily barvy přicházející ve vlnách. Rozkoš bičovala stehna, lýtka, chodidla. Slyšela své výkřiky, ale jakoby z velké dálky, nedůležité - vycházely z ní v božském uvolnění. Celé tělo se rytmicky otřásalo, bezmocné, zbavené vůle.

A znovu a znovu ty spalující výbuchy. Nemělo to konce, až všechen čas, vi-
nu i myšlenky sežehl žár.

***

Ráno. Nepláče tu někde dítě? Ne, to jenom zvoní telefon. To ji nezajímá.
Ležela pod dekou v posteli nahá. Slunce zářilo do předních oken domu. Vybavila se jí vzpomínka na včerejší noc a útroby se jí bolestivě stáhly. Je to telefon, nebo díté? Znělo to, jako by se někde v domé rozléhal pláč. Napůl ve snu spatřila malé ručičky, které se svíraly a otvíraly, ohnutá kolínka, bacula-
té nožičky.
"Moje krásko," zašeptal.
"Lashere, odpověděla.
Nářek dítěte ustal. Zavřela oči a pod víčky jí zůstaly lesknoucí se okenní ta-
bulky a spleť dubových větví rýsující se proti nebi.
S námahou zvedla víčka a zjistila, že se dívá do jeho zelených očí zářících z opálené tváře, na níž ji upoutaly krásné a jemné rysy. Prstem se dotkla hed-
vábných rtů, ucítila tíži jeho těla, ucítila ho mezi stehny.
"Panebože, ty jsi silák!"
"S tebou, má krásko: ` Když promluvil, pootevřené rty odhalily běloskvou-
cí zuby. "S tebou, moje bohyně."
Pak přiše) závan tepla, horký vítr jí sfoukl vlasy dozadu, ožehl ji vzdušný vír,

299

,

.

A v tichu jasného rána, ve světle slunce dopadajícího dovnitř okny, všech-
no začalo nanovo.

***

V poledne seděla venku u bazénu. Z vody stoupala pára do studeného slunečného dne. Je čas vypnout vyhřívání bazénu. Zima je tady.
Jí však bylo ve vlněných šatech teplo. Kartáčovala si vlasy.
Cítila ho vedle sebe. Přimhouřila oči. Ano, zase vidí tetelící se vzduch, vlastně docela zřetelně. Zahaloval ji jako závoj - pomalu se jí obtáčel kolem ramen a paží.
"Běž pryč," řekla potichu. Neviditelná látka se k ní ještě úžeji přimkla. Uzpřímila se a zasyčela: "Povídám ti, zmiz!"
Ve slunečním světle uviděla něco jako chvění horkého vzduchu nad ohněm, ajak se ochladilo, dolehla k ní vůně zahrady.

`

"Až budu chtít, tak tě zavolám,' oznámila mu. "Nehodlám podlehnout tvé vůli a stát se hříčkou tvých rozmarů."
"Jak si přeješ, Rowan," ozval se hlas, který už slyšela v Destinu. Znělo to, jako by mluvil uvnitř její hlavy.
"Slyšíš a vidíš všechno, vid'?" zeptala se.
"I tvé myšlenky."
Zasmála se. Její smích však nebyl bez jisté krutosti. Uvolňovala vyčesané vlasy z kartáče. "A na co myslím ted'?"
"Chceš, abych tě znovu hladil a obklopil tě iluzemi. Také si přeješ poznat, jaké to je být mužem. Ale především chceš, abych si tě vzal jako opravdový chlap."
Do tváří se jí nahrnula krev. Smotala do chomáčku vlasy, jež vyndala z kartáče, a odhodilaje do kapradí vedle sebe. Zmizely mezi tmavými listy.
"Můžeš to udělat?" zeptala se ostýchavě.
"Spolu to dokážeme, Rowan. Vidíš a cítíš mnoho věcí."
"Nejdřív mi to musíš vysvětlit," naléhala.
"Jak si přeješ. Avšak prahneš po mně celým tělem."
"Vidíš Michaela?"
"Ano, Rowan, vidím. Je ve svém domě a třídí věci. Utápí se ve vzpomínkách a v očekávání. Spaluje ho touha po tobě. Chce se vrátit a nemyslí na nic jiného než na tebe. A ty pomýšlíš na zradu, Rowan, Hodláš oznámit Aaronovi, že jsem se ti zjevil. Sníš o zradě."

,
,A co mě zastaví? Co uděláš ty?"

"Miluji tě, Rowan."
, Ted' už se přede mnou nemůžeš schovávat. Když zavolám, přijdeš."
,Jsem tvůj otrok, Rowan, ne nepřítel:

"
Vstala. Zadívala se do jemné zeleně stromů a na kousky nebe objevující se mezi větvemi. Z bazénu stoupala namodralá pára. Dub se kýval v mírném větříku a znovu ucítila, jak kolem ní zavířil vzduch.

"Nepřibližuj se ke mně," poručila mu.

Ozval se nevyhnutelný vzdech, naplněný bolestí. Zavřela oči. Někde daleko

plakalo dítě. Slyšela ho. Pláč musí přicházet z jednoho z těch velkých domů, které v poledne vždycky vypadaly naprosto opuštěně.

Vešla do domu, hlasitě klapajíc podpadky. Vyndala ze skříně v hale přišlášť, nic jiného proti chladu nepotřebovala, a vykročila z hlavních dveří.
p Asi hodinu se procházela po prázdných ulicích. Tu a tam jí někdo kývl na pozdrav nebo si k plotu přišel pro pohlazení pes. Občas kolem ní projelo auto.
Jenom se rozhlížela a snažila se zachytit věci kolem sebe - mech rostoucí na zdech, barvu jasmínu, jenž se i ted' vinul k plotu. Snažila se nepřemýšlet a nepodlehnout panice. Chtěla potlačit přání vrátit se do domu. Nakonec ji kroky dovedly zpátky a ona stanula před svou vlastní brankou.

Třásla se jí ruka, když strkala klíč do zámku. Lasher stál na konci chodby ve dveřích do jídelny a pozoroval ji.

"
Ne! Zakazuju ti to! Až tě zavolám!" rozhořčila se a vyšlehla z ní nenávist jako silný paprsek světla. Zjevení zmizelo. Do nosu ji udeřil štiplavý zápach. Zakryla si ústa rukou. Vzduch se zavlnil. A pak už jen ticho.

Zase uslyšela dětský pláč.
"To děláš ty," pronesla s překvapením. Pláč ustal. Šla nahoru do svého pokoje. Postel byla pečlivě ustlaná, její noční košile uklizená, závěsy roztaženy.

Zamkla dveře. Skopla boty z nohou a položila se pod bílá nebesa. Zavřela oči. Už s tím nemohla déle bojovat. Myšlenka na včerejší rozkoš ji spalovala neuhasitelným žárem, až ji to zabolelo. Zabořila obličej do polštářů a chvíli se pokoušela vybavit si noční zážitek, a hned ho zase zaháněla. Napínala a uvolňovala svaly.
"Tak pojd'," zašeptala roztouženě. Okamžitě ji obklopil. Snažila se pochopit, co cítí a co vidí: něco jemného jako nejtenčí látka, a přesto obrovského, volně konstruovaného a organizovaného - aby použila jeho slova -, co se ted' zhušťovalo například jako pára, když se přeměňuje na vodu, nebo voda, když se z ní stává led.

"
Mám na sebe vzít nějakou podobu? Mám pro tebe vytvořit iluze.

"Ne, ještě ne," odpověděla lenivě. "Bud' sám sebou, jako jsi byl předtím. 30l

i'

Silák." A už ucítila hlazení na chodidlech, nártech, pod koleny a jemné prsty vklouzly mezi prsty u nohou. Najednou jí ta síla servala punčochy, osvobodila kůži - i ta se ted' chvěla očekáváním.
Rozepínal jí šaty, knoflíky vyklouzávaly z dírek. Trochu se nadzvedla.
"Zase mě znásilni," vydechla. "Dělej to pomalu, ale drsně. Nešetři mě!"
Vtom ji to odhodilo na záda, takže musela otočit hlavu na stranu. Rval z ní šaty a neviditelné ruce ji hladově ohmatávaly na břiše. Mezi nohy se jí zahryzly zuby, lýtka drásaly nehty.
"Víc!" křičela rozkoší. "Udělej mi to jako chlapl"

' DEyATENÁCT

Kolik dní a nocí už uplynulo? To opravdu nevěděla. Neotevřená pošta se kupila na stole. Tu a tam zazvonil telefon - nikdo ho nezvedl.
"xlle kdo vlastně jsi? Pod tím vším. Kdo je uvnitř?"
, "Řekl jsem ti, že takové otázky pro mne nic neznamenají. Mohu být to, co si přeješ, abych byl:
"lako odpověá to nestačí."
"Co jsem byl? Přízrak. Nekonečně vyrovnaný. Nevím, odkud se vzala schopnost milovat Suzanne. Upálili ji a já jsem se naučil, co je smrt. Vzlykala, když
' ji táhli k hranici; do poslední chvíle nevěřila, že jí mohou něco takového udělat. Byla jako dítě, moje Suzanne - bytost, která nechápe lidskou zlobu.

A moji Deboru přinutili, aby se na to dívala. Kdybych tehdy způsobil bouři, upálili by je obě.
Dokonce i v zápase se smrtí Suzanne spoléhala, že se o její dceru postarám, Ke konci přišla o rozum, tloukla hlavou o kůl. Dokonce i vesničané byli zděšeni. Hrubí, hloupí smrtelníci tam přišli popíjet a smáli se, když hranice vzplála. Ovšem ani oni nemohli snést nářek umírající Suzanne. A pak jsem vidél ty krásné tvary z masa a kostí, jimiž ji příroda obdařila, pustošené ohněm jako kukuřičný klas na hořícím poli. Viděl jsem její krev prýštit na sálající polena. Moje Suzanne. V dokonalosti mládí a v plné síle shořela jako vosková svíce pro obveselení smečky omezených vesničanů, kteří se tu sešli v žáru dne.
, Kdo jsem? Jsem ten, kdo plakal pro Suzanne, když nikdo jiný neplakal. lsem ten, kdo pocítil nekonečnou agonú v okamžiku, kdy i Debora stála ochromená a jen zírala na svou matku, svíjející se v plamenech.

302

303

Jsem ten, kdo viděl Suzanneinu duši opouštět bolestí zkroucené tělo. Viděl jsem ji stoupat vzhůru, osvobozenou a bezstarostnou. Snad i já mám duši, když jsem uměl pocítit takovou radost, že moje Suzanne už nebude trpět. Natáhl jsem se po její duši, která měla stále tvar lidského těla, protože ještě nevěděla, že takový tvar se po ní nežádá, a snažil jsem se do ní proniknout, koncentrovat ji a vzít si to, co mi náleží.
Ale duše Suzanne mě minula. Nevšímala si mě o nic víc než své tělesné schránky uprostřed plamenů. Vznášela se vzhůru, dál ode mne a nade mne, až už nebyla žádná Suzanne.
Kdo jsem? Lasher, který se rozprostřel nad celým světem, prostoupený bolestí nad ztrátou Suzanne. Jsem Lasher, který se vzchopil, a jakmile byla moje Debora odtamtud pryč, zformoval ze své síly chapadla, jimiž bičoval tu vesnici tak mocně, až se zděšení vesničané utíkali skrýt. Zpustošil jsem vesnici Donnelaith. Soudce čarodějnic jsem hnal polem a zasypával ho kameny. Když jsem skončil, nezůstal nikdo, kdo by mohl vydat svědectví. A moje Debora odjela s Petyrem van Abelem za hedvábím a saténem, za smaragdy a za muži, kteří namalují její obraz.
Jsem Lasher, který truchlil pro svého prosťáčka Suzanne a roznesl její popel do všech světových stran.
Toto bylo moje probuzení do bytí, do vědomí sebe sama i života a smrti, probuzení do světa, kde je třeba dávat pozor. Naučil jsem se během těch dvaceti dní víc než za celé dlouhé věky pozorování smrtelníků, kteří se rojili na tváři země jako nějaký druh hmyzu. Jejich myšlení vycházející z hmoty svodům této hmoty podléhalo, takže význam jejich duševních schopností se dal přirovnat k můře s křídlem připíchnutým ke zdi.
Kdo jsem? Jsem Lasher, který sestoupil dolů a usadil se u nohou Debory a učil se, jak najít účel, získat cíl, dokonale vyplnit Debořinu vůli, aby Debora nikdy netrpěla. Jsem Lasher, který se snažil, a neuspěl.
Klidně se ke mně otoč zády. Čas nic neznamená. Počkám, až přijde další, stejně silná jako ty. Lidé se mění. Jejich sny jsou naplněny předjímáním těchto změn. Naslouchej Michaelovým slovům. Michael ví.1ak se životy smrtelníků prodlužují, stále více sní o nesmrtelnosti. Sní o nekonečném rozletu. Přijde další, která strhne přehrady mezi tělesným a netělesným. Já proniknu. Příliš mi na tom záleží, než abych si mohl dovolit neúspěch -jsem dostatečně trpělivý, velmi chápavý a velmi silný.
Lidské poznání už dospělo daleko. Úplné vysvětlení původu života hmoty je na dosah ruky. Replikace je možná. Podívej se, je-li ti libo, se mnou zpátky do Margueriteiny ložnice tu noc, když jsem se v těle mrtvého muže Marguerite zmocnil a vůlí přiměl vlasy nebožtíka, aby získaly barvu, jakou

304

jsem si pro sebe přál. Podívej se na ten pokus. V čase má blíž k pomalovaným divochům, kteří žili v jeskyních a svou kořist lovili oštěpy, než k tobě, tvé ne-

mocnici a laboratoři.
Tvoje vědomosti násobí tvou sílu. Chápeš, co je to buněčné jádro a protoplazma. Víš, co jsou chromozomy, geny, co je DNA.

Iulien byl silný. A Carlotta také. Petyr van Abel byl obr mezi lidmi. Ty máš a1e ještě jiný druh síly - odvahu, dychtivost, osamělost. Tu dychtivost a osamělostjá znám-líbám ústy, která nemám; objímám pažemi, jichž se mi nedostalo; tisknu své čarodějnice k srdci, jež není v mé hrudi, a proto nemůže vřele bít.
Uzavři se přede mnou. Můžeš se mě i bát. Mám čas. Tvému drahému Michaelovi neublížím. Ale on tě nemůže milovat tak jako já, protože tě nemůže poznat tak jako já.

Znám tě skrznaskrz, Rowan, tvé tělo i tvůj mozek. Až já budu přeměněn na tělo, spojí se ve mně lidské s nadlidským. Jakmile k tomu dojde, jaká metamorfóza čeká tebe, Rowan? Přemýšlej o mých slovech!

Vidím to před sebou, Rowan. Vždycky jsem to viděl - ta třináctá bude silou, která otevře dveře. Neumím si však představit, že bych musel žít bez tvé lásky.
Protože odjakživa jsem tě miloval, miloval jsem tu část tebe existující v těch před tebou. Miloval jsem tě v Petyru van Abelovi, jenž se ti podobal ze všech nejvíc. Miloval jsem tě i ve své sladké ubohé Deirdre, snící ve své bezmocnosti jen o tobě:
Ticho.

***

Už téměř hodinu se neozval žádný zvuk, vzduch nerozvířilo žádné chvění. Byl tu jenom dům a zimní chlad venku, svěží, bezvětrný a čistý.

Eugenia odešla. Do prázdnoty se rozdrnčel telefon.
Rowan s rukama opřenýma o vyleštěný stůl seděla v jídelně a pozorovala popínavou myrtu, která se holými a lesklými větvemi upínala k modrému nebi.
Konečně vstala. Oblékla si červený vlněný kabát, zamkla za sebou dveře avyšla otevřenou brankou na ulici.
Chladný vzduch jí dělal dobře - připadal jí jako očistná lázeň. Listy dubů s postupující zimou ztmavly a scvrkly se, ale stále byly zelené.
Zabočila na St. Charles Avenue a došla až do hotelu Pontchartrain.

Aaron už na ni čekal u stolu v malém baru, sklenici vína před sebou, notes v kožených deskách otevřený, pero v ruce.
Stála před ním a když k ní vzhlédl, uvědomila si překvapení v jeho obličeji. Má snad rozcuchané vlasy? Vypadá unaveně?
"Ví všechno, co si myslím, co cítím, co chci říct.
"Ne, to není možné," zaraženě pronesl Aaron. "Posad' se. Povídej."
"Nedokážu ho ovládat. Nedokážu ho odehnat. Myslím... myslím, že ho miluju," zašeptala. "Vyhrožoval, že odejde, když o něm budu mluvit s tebou nebo s Michaelem. Jenže neodejde. Potřebuje mě. Potřebuje, abych ho viděla, abych mu byla nablízku; je chytrý, ale zase ne tak moc. Potřebuje mě, abych mu pomohla uskutečnit jeho cíl a přivedla ho k životu."
Zahleděla se na dlouhý bar, na malého tělnatého muže s pleší a štěrbinou místo úst, osaměle sedícího na konci barového pultu, i na chudokrevného barmana, který něco leštil, jak to ostatně barmani vždycky dělávají. Přelétla pohledem řady láhví plné jedů. Je tu ticho a tlumené světlo.
Posadila se, obrátila se k Aaronovi a podívala se mu do očí.
"Proč jsi mi lhal?" zeptala se. "Proč jsi mi neřekl, že tě sem poslali, abys ho
zastavil?"
"Neposlali mě sem, abych ho zastavil. Nikdy jsem nelhal."
"Ty víš, Že může proniknout do našeho světa. Víš, že to je jeho cíl, a ty ses

už dávno zaměřil na to, abys to překazil."
"Vím jen to, co je obsaženo v Záznamech a co víš i ty. Poskytl jsem ti všechny informace."
"No, ale ty víš, že už se to předtím stalo. Víš, že na světě existují bytosti jako on, které našly své vstupní dveře."
Aaron neodpověděl.
Po chvíli se ozval: "Nepomáhej mu,"
"Proč jsi mi to neřekl?"
"Uvěřila bys mi? Nepřišel jsem, abych ti vyprávěl smyšlenky. Nepřišel jsem tě získat pro Talamasku. Poskytl jsem ti informace, které jsem měl o tvém životě, tvé rodině, o tom, jaká je tvoje skutečná situace:'
Mlčela. Řekl jí určitou část pravdy, kterou znal, ale některé věci před ní tajil. Každý něco tají. Dokonce i květiny na stole něco tají. Celý život je nemilosrdný proces. Lasher je proces,
"Lasher je vlastně obří kolonie mikroskopických buněk. Ty přijímají potravu ze vzduchu, jako mořské houby přijímají potravu z vody. Jeho buňky požírají tak miniaturní částečky, že tento proces je kontinuální a nepozorovatelný samotným organismem nebo organelou ani čímkoliv jiným v jejich prostředí. Ale jsou v něm všechny základní složky života - v každém případě

buněčné struktury, aminokyseliny a DNA. A také organizační síla, která všechno spojuje v jeden celek bez ohledu na jeho rozměr, a navíc je v souladu s vědomím této bytosti, jež může svou vůlí sama sebe úplně přetvarovat."

Zarazila se a pozorně zkoumala jeho obličej, aby zjistila, zda jí porozuměl.

Ale co na tom záleží? Důležité bylo, že tomu rozumí ona.

"
Není neviditelný, jenom my ho nevidíme. Není v něm nic nadpřirozeného, le prostě schopen proniknout hustší hmotou, protože jeho buňky jsou mnohem menší. Ovšem jsou to eukaryontní buňky, to znamená stejné buňky, z nichž se skládá moje nebo tvoje tělo.1ak získal inteligenci? Jak myslí? Vím o tom právě tak málo jako o tom, proč buňky lidského zárodku vytvoří víčka a nehty, játra, srdce a mozek. Na světě neexistuje vědec, který by vysvětlil, proč se z oplodněného vajíčka vylíhne kuře nebo proč se mořská houba rozdrcená na prach během pouhých několika dní znovu dokonale zformuje. Každá buňka dělá přesně to, co má dělat.

Až to budeme vědět, pochopíme, jak Lasher získal intelekt, protože v něm je podobná organizační síla bez viditelně vyvinutého mozku. Zatím stačí konstatovat, že pochází z prekambria a je soběstačný. Pokud není nesmrtelný, délka jeho života se dá odhadnout na miliardy let. Vědomí zřejmě vstřebal z lidstva, protože přepokládáme-li, že vědomí vyzařuje určitou energú, přijímal tuto energú a její mutací u něj vznikla schopnost myslet. I nadále přijímá vědomí od mayfairských čarodějnic a jejich partnerů. Od nich také pocházejí jeho vědomosti, jeho osobnost i vůle.

Lze se domnívat, že u něj už začal základní proces symbiózy s vyššími formami hmoty, které mu umožňují přitahovat složitější molekulární struktury v okamžiku, kdy se zhmotňuje. Tyto struktury pak uvolňuje předtím, než se jeho vlastní buňky stačí neodvolatelně spojit s těmito těžšími částečkami. Tohoto uvolnění dosahuje ve stavu hraničícím s panikou, protože se obává nedokonalého svazku, z něhož by se nemohl osvobodit.
Ovšem jeho láska k tělesnosti je tak silná, že je nyní schopen riskovat cokoliv, jen aby se mohl zařadit mezi teplokrevné a antropomorfní tvory.

Znovu se zarazila. "Možná se vědomí projevuje u všech forem života; ` řekla a očima přelétla po malé místnosti a prázdných stolech. "Třeba nás květiny pozorují. A co když stromy přemýšlejí a nenávidí nás za to, že umíme chodit? Nebo je jim to jedno; to nevíme. Na Lasherovi mě děsí, že mu na tělesnosti začalo strašně záležet!"
"Zastav ho;' naléhal Aaron, "Ted'víš, kdo je. Nedovol mu přijmout lidskou

podobu:'
Neodpověděla. S překvapením si prohlížela červenou látku svého kabátu.
Nedokázala si vybavit, že ho vyndala ze skříně. V ruce držela klíč, ale kabelku

307

neměla. Jediné, co ji ted' zajímalo, byl jejich rozhovor. Uvědomovala si své vyčerpání i kapičky potu na rukách a na obličeji.
"To, co jsi právě řekla, je brilantní," poznamenal Aaron. "Pronikla jsi k jeho podstatě a porozumělas mu. Ted' své vědomosti použij, abys ho udržela tam, kdeje."
"Rozhodl se tě zabít," oznámila Rowan. Ani se na Aarona nepodívala. "Vím to. Chce to provést. Můžu ho zadržet, ale z čeho budu při vyjednávání s ním vycházet? Ví, že jsem tady." Tiše se zasmála a očima přejela po stropě. "Je tu s námi. Na můj rozkaz předvede jakýkoliv trik. Je všude. Jako Bůh. Jenomže není Bůh."
"Ne. Rozhodně neví všechno. Nedej se jím oklamat. Pouč se z historie. Dělá příliš mnoho chyb. Máš přece svou lásku, z té při vyjednávání vycházej. A ze své vůle. Kromě toho, proč by mě chtěl zabíjet? Co mu můžu udělat? Přesvědčit tě, abys mu nepomáhala? Tvoje morální cítění je silnější a dokonalejší než moje přesvědčování."
"Kde jsi, prosím tě, přišel k takovému názoru?" zeptala se Rowan. "Jaké morální cítění?" Došlo jí, že je na pokraji zhroucení, že musí odsud vypadnout a jít domů, kde se může vyspat. Ale tam bude on, bude na ni čekat. Bude všude, kam se vrtne. Sem přišla, protože pro to měla důvod -varovat Aarona. Dát Aaronovi poslední příležitost.
Přece jen by bylo krásné jít domů a zase spát, jenom kdyby to dítě pořád neplakalo. Cítila, jak ji Lasher objímá svýma nespočetnýma rukama a zachumlává ji do proudu teplého vzduchu.
"Rowan, poslouchej mě."
lako kdyby ji vytrhl ze sna.
"Na celém světě existují lidé s výjimečnými schopnostmi," vysvětloval jí Aaron. "Ty ovšem patříš k těm nejvzácnějším, protože jsi našla způsob, jak je prospěšně využívat. Ty přece nevěštíš za peníze z křišťálové koule! Ty léčíš. Dokážeš Lashera přimět, aby se na tom s tebou podílel? Nebo tě od toho odvede navždy? Strhne všechnu tvou sílu do vytvoření nějakého příšerného mutanta, kterého svět nechce a nemůže strpět? Znič ho, Rowan. Pro své vlastní dobro. Ne kvůli mně. Znič ho, vždyť víš, co je a co není správné."
"Právě pro tohle tě zabije, Aarone. Nedokážu ho zastavit, když ho budeš provokovat. Proč jsi proti němu zaujatý? Co je na něm tak špatného? A proč jsi mi lhal?"
"Nikdy jsem ti nelhal. Koneckonců, ty přece sama dobře víš, proč k něčemu takovému nesmí dojít. Stal by se živým tvorem bez lidské duše."
"Tvá slova zavánějí náboženstvím."

308

"Rowan, on by byl nepřirozený. Lidstvo nepotřebuje žádné další anomálie. Má jich už beztak dost."
"Je právě tak přirozený jako my," odporovala. "To jsem se ti celou dobu snažila vysvětlit."
"Je našemu světu právě tak cizí jako obří hmyz, Rowan. Stvořila bys něco takového? Není v řádu věcí, aby k tomu došlo!"
"V řádu věcí! Copak mutace snad do tvého řádu věcí nepatří? Každý den, každou minutu a každou vteřinu dochází k mutaci buněk."
"Ovšem pouze v určitých mezích a na předem určené dráze. Kočka nebude létat. Člověku nevyrostou rohy. Všechny věci mají svůj řád a my můžeme strávit celý život jeho studováním a obdivováním, protože je dokonalý. Lasher není jeho součástí."
"To tvrdíš ty, ale co když žádný řád neexistuje? Co když existuje jen proces, rozmnožování buněk, a Lasherova proména je právě tak přirozená, jako když řeka změní směr a vezme s sebou pole, domy a dobytek i lidi? Stejně přirozená, jako když se kometa srazí se Zemí."
"Ty by ses nesnažila zachránit lidské bytosti před utopením? Nebo je dostat z požáru způsobeného kometou? Ale ať je po tvém. Připusťme, že Lashér

je přirozený. Pak ovšem musíme předpokládat, že my jsme víc než pouhé výtvory přírody a že je nám dáno něco vyššího než jenom procházet určitým procesem. Nás totiž dotvářejí morální zásady, schopnost soucítit, milovat a formovat společenský řád. On si těchto hodnot neváží, Rowan. Pomysli na to, co udělal tvé rodině."
"Vždyť on ji vytvořil, Aarone!"
"Ne, s tím nemohu souhlasit. Nemohu."
"Jsi stále pod vlivem náboženství, Aarone. lsi zarytý moralista. Neexistuje žádný logický podklad, na jehož základě bys ho mohl zavrhnout."
"Existuje. Musí existovat. Dýmějový mor je přirozený, ale přesto bys jeho bacily neuvolnila ze zkumavky, protože by zničily miliony lidí. Rowan, proboha tě prosím, uvědom si, že naše vědomí bylo formováno tělem. Co bychom byli bez schopnosti cítit fyzickou bolest? A tohle stvoření, Lasher, nikdy nekrvácelo ani z té nejmenší ranky. Nikdy ho netrápil hlad nebo ho nepoháněla nutnost přežít. Ty moc dobře víš, že jeho inteligence je nemorální. Tento fakt označuji za nepřirozený, protože neznám vhodnější slovo."
"Hezká óda na morálku," odsekla. "Zklamal jsi mě. Doufala jsem, že mi odménou za mé varování poskytneš pádné argumenty. Doufala jsem, že mé duši dodáš sílu: `
"Nepotřebuješ moje argumenty. Nahlédni do své duše. Víš, co se ti tu pokouším naznačit. Lasher je laserový paprsek plný ctižádosti. Je to bomba

schopná samostatně myslet. Nech ho projít do našeho světa, a svět za to zaplatí. Staneš se matkou strašlivé pohromy."
,Pohroma," zašeptala, "to je krásné slovo!"
Jak křehký jí najednou připadal! Poprvé si všimla ztěžklých linú tváře, měkkých váčků kolem světlých, úpěnlivě na ni hledících očí, a uvědomila si jeho věk. Bez své obvyklé výmluvnosti a šarmu jí náhle připadal zranitelný- starý pán s bílými vlasy, který na ni pohlížel s údivem dítěte. Ani náznak jeho bývalého kouzla.
"Kdyby sis připustil moje argumenty, pochopil bys, jaký význam má to, co říkám," podotkla unaveně.
"Rowan, on ti lže; zmocnil se tvého svědomí.
"

"Co si to dovoluješ!" zasyčela. "Tím, co říkáš ty, nedokazuješ svou odvahu, ale hloupost!" Opřela se a snažila se uklidnit. Byla doba, kdy tohoto muže milovala. Avšak ani ted' si nepřála, aby se mu něco stalo. "Copak nevidíš ty možnosti?" zeptala se věcně. "Pokud se jeho mutace povede, bude schopen se rozmnožovat. Jestli bude možné jeho buňky transplantovat a ty se budou reprodukovat v lidském těle, změní se celá budoucnost lidstva. Mluvíme tu o tom, že smrt už nebude existovat."
Prastará touha," poznamenal Aaron hořce. "Prastará lež."
"
Usmála se, když viděla, jak jeho vyrovnanost mizí.
"Tvoje pokrytectví mé unavuje," prohlásila. ,Odjakživa byla klíčem ke všem problémům věda. Čarodějnice vlastně vždycky sloužily vědě, Černá magie aspirovala stát se vědou. Mary Shelleyová viděla do budoucnosti, Básníci nahlížejí do budoucnosti. A taky dětičky v divadle ve třetí řadě, když pozorují, jak doktor Frankenstein dává dohromady tu příšeru a nechává je-
j"
jím tělem procházet elektrické bo e. "
"Ale to je přece horor, ne skutečnost! Lasher ti přeměnil svědomí, Rowan.
"Už mě nikdy takhle neurážej," ozvala se ledově Rowan a naklonila se k němu přes stůl. "Poslyš, jsi starý a už ti nezbývá mnoho let. Za to, cos mi dal, tě
mám ráda, a nechci ti ublížit. Ale nepokoušej mě a nepokoušej jeho. Co ti tu říkám, je pravda. Nezpochybňuj to."
Neodpověděl jí. Upadl do podivného klidu. Najednou zjistila, že jeho hnědé oči jsou zcela neproniknutelné a podivila se, jak silnou má vůli. Musela se tomu usmát.
"Copak ty nevěříš možnostem, o nichž mluvím? Ty to nechceš zapsat do Záznamů? Viděla jsem to už v Lemleho laboratoři, když jsem pozorovala zárodek připojený ke všem těm trubičkám. Netušil jsi, proč jsem zabila Lemleho, vid'? Věděl jsi, že jsem to udělala, ale neznal jsi důvod. Lemle řídil

jeden projekt v Institutu. Pěstoval buňky na živých zárodcích a používal je

pro transplantace. Dělo se to i jinde. A co teprve ted'! Představ si pokusy s Lasherovými buňkami, které udržely a přenášely vědomí miliardy let! Snad i ty dokážeš vytušit, co to znamená."

"Chtěl bych, abys zavolala Michaela a požádala ho, aby se vrátil domů."
Michael ho nezastaví. To dokážu jen já. Ať Michael zůstane tam, kde je- v bezpečí. Nebo chceš, aby i Michael zemřel?"
Poslouchej mě, Rowan. Můžeš svou mysl před tím stvořením uzavřít.

" y
Můžeš před ním zahalit své myšlenky pouhou vůlí. Tyto techniky ochran před démony jsou tak staré jako nejstarší náboženství. Lasher čte v tvé mysli jenom to, co promítáš směrem k němu. Není to nepodobné telepatú. Zkus to a uvidíš."
"A proč bych to měla zkoušet?"
"Abys získala čas. A dala sama sobě prostor pro morální rozhodnutí."

"Aarone, ty nevíš ak obrovskou má moc. Nikdy jsi to nevěděl. A nemáš ponětí, jak dobře měxzná. To je ten klíč - co on o mně ví:' Zavrtěla hlavou.
Nechci dělat to, k čemu mě nutí," dodala. "Opravdu nechci. Ale nedokážu " x"
tomu odolat, copak to nechápeš.

"
Co bude s Michaelem? Co bude s tvými plány?

"
Ellie měla pravdu," povzdechla si. Opřela se o zed' a znovu se zadívala do prázdna; světla baru ji trochu oslepovala. ,Ellie to věděla. Měla v sobě Cortlandovu krev a viděla do budoucnosti. Možná jenom nejasně, ale viděla. Nikdy jsem sem neměla jezdit. Lasher použil Michaela, aby na můj návrat dohlédl. Věděla jsem, že Michael je v New Orleansu, a proto jsem sem přijela. Kvůli němu. Jako hárající čubka!" "
"To není pravda, Rowan. Pojd' se mnou nahoru a zůstaň tady.

"
Jsi blázen. Mohla bych tě ted' tady na místě zabít a nikdo by nic nevěděl. Nikdo, kromě tvých bratří a tvého přítele Michaela Curryho. A co by mohli dělat? Aarone, je po všem. Můžu ještě chvíli zápasit, můžu udělat pár tanečních krůčků jiným směrem a můžu tu a tam získat výhodu. Ale je po všem. Michael mě měl přivést zpátky, a to taky udělal:'
Chtěla vstát, avšak chytil ji za ruku. Podívala se na jeho prsty. Byly staré. Věk člověka se dá vždycky určit podle jeho rukou. Dívali se na ně lidé kolem? Na tom nezáleží. Na ničem v tomhle malém baru nezáleží. Snažila se mu vytrhnout.
"A co tvoje dítě, Rowan?"

"
Michael ti to řekl?"
"Ani nemusel. Michael byl poslán, aby tě miloval a abys ty mohla tu bytost jednou provždy zapudit. Abys tu bitvu nemusela vést sama:'

"To taky víš, aniž ti to někdo řekl?"

311
310

"Ano. A ty také."
Vytrhla mu ruku.
"Odejdi, Aarone. Odejdi hodně daleko. Schovej se v Domově v Amsterodamu nebo v Londýně. Schovej se. Jestli to neuděláš, zemřeš. A jestli zavoláš Michaela, aby se vrátil, přísahám, že tě vlastnoručně zabiju."

312

DyACET

Vůbec nic se nedařilo. Když dorazil na Liberty Street, zjistil, že střechou zatéká. Do jeho obchodu na Castro Street se někdo vloupal. Ukradl sice jen mizerných pár drobných z kasy, ale přesto se tím Michael musel zabývat. Jeho další dům na Diamond Street poničili vandalové a tvalo čtyři dny, než se tam všechno uvedlo do původního stavu. Teprve pak ho mohl nabídnout k prodeji, a jemu byl čas tak drahý! K tomu je nutno připočíst týden na balení starožitností a spousty dalších věciček tety Vivian, protože to by nikomu cizímu nesvěřil. Také musel prosedět celé tři dny se svým účetním, aby dali do pořádku daně. A už je tu čtrnáctý prosinec a ještě je potřeba zařídit tolik věcí!
Jediné, co ho potěšilo, byla tetička, která mu rozradostněně volala, že první dvě bedny jejích milovaných věcí došly v pořádku a že mu nastokrát děkuje. Zdalipak Michael ví, že se stala spolu s Lily členkou šicího kroužku, v němž se učí nejrůznější techniky a přitom poslouchají Bacha? Opravdu elegantní! A teď, když je na cestě i její krásný nábytek, konečně může pozvat všechny ty milé dámy Mayfairovy do svého bytu. Michael je zlatíčko. Prostě zlatíčko.
"A v neděli jsem potkala Rowan, Michaeli. Vyšla si jen tak na procházku- máme tady teď moc chladno - a víš, jak bych to řekla, začala se trochu spravovat. Nechtěla jsem ti to říkat, ale předtím byla tak hubená a bledá! Moc mě to potěšilo, tvářičky jí jen kvetou."
Musel se tomu zasmát, i když měl pocit, že se bez Rowan zblázní. ^Teplánoval, že se tady zdrží tak dlouho. A každý telefonní rozhovor s Rowan ho stav zhoršoval -její hlas ho dohánět k šílenství.

313

Rowan samozřejmě chápala, že Michael musí všechny ty katastrofy řešit, avšak on za jejími otázkami vytušil nevyřčené obavy. Po rozhovorech s ní se mu špatně spalo, a tak kouřil jednu cigaretu za druhou, pil víc piva, než chtěl, a naslouchal nekonečnému dešti.
V San Francisku totiž nastalo "období dešťů" - od jeho příjezdu nepřestalo pršet. Ani kousek modrého nebe, dokonce ani nad kopcem nad Liberty Street. Kdykoliv se vydal ven, vítr mu rval šaty. Rukavice si vůbec nesundaval, protože by mu bez nich prochladly ruce.
Jeho dům zel prázdnotou. Nezbývalo než odvézt dvě poslední krabice z půdy. Přišlo mu podivné, že tu ještě jsou, neboť z celého domu mu nejvíce záleželo na pokladech uložených právě v nich. Těšil se, že už tady brzy skončí.
Kdysi důvěrně známý prostor působil cize, místnosti vypadaly menší, než si je pamatoval, chodník před domem byl špinavý. Malý pepřovník, který před lety zasadil, skomíral. Jak si kdy mohl namlouvat, že tady po celá ta léta byl šťastný? Vyloučeno!
Vůbec nepřipadá v úvahu, aby tady ztratil ještě další týden! Vždyť by mu to zlomiLo srdce. To neustálé označování věcí, které šly do skladu, účty a vyplňování nekonečných formulářů! Samozřejmě si mohl najmout baliče, ale spousta věcí za to nestála, a navíc musel o osudu svého majetku stejně rozhodnout sám. Povinnosti ho tlačily jako noční můra.
"Bude lepší, když to uděláš teď, než abys to pořád odkládal," ujistila ho

Rowan dnes odpoledne, když jí zavolal. "Už mě to čekání ale zmáhá. Řekni mi upřímně, nenapadlo tě někdy, žes udělal chybu? Víš, myslím svatbu, přestěhování a tak. Nemáš chvilky, kdy si říkáš, že bys nejradši všeho nechal a začal tam, kde jsi skončil? Jako kdyby New Orleans neexistoval?"

"Ty jsi cvok, Rowan! Myslím jen na jediné: abych byl zpátky u tebe! Rozhodně odsud vypadnu před Vánocemi. Ať se to tady třeba zblázní!"

"Miluju tě, Michaeli." Mohla to říkat pořád dokola a vždycky to znělo spontánně. To, že ji nemohl svírat v náručí, ho ničilo. Není v jejím hlase však ještě něco navíc? Nějaká temná nota, kterou nikdy předtím neslyšel?

"Michaeli, co kdybys to tam všechno podpálil? Prostě z toho, co zbývá, udělej na zahrádce táborák! Bože můj, pospěš si!"

Slíbil jí, že v domě skončí dnes večer, i kdyby se měl strhat.

"Není ti něco, Rowan Nebojíš se tam sama, vid

"Ne. Je to pořád ten náš krásný dům. Ryan nechal dovézt vánoční strom. Měl bys ho vidět. Je až ke stropu. Čeká tady na nás, až ho spolu ozdobíme. Vůně jehličí je cítit po celém domě."

"To je paráda! Mám pro tebe překvapení... Vlastně pro ten strom."

"Chci tebe. Nic jiného. Prosím tě, už přijed' domů!"

Čtyři hodiny. Jeho dům už byl zcela prázdný, plný ozvěn. Michael stál ve

své staré ložnici a díval se ven na tmavé lesklé střechy, roztroušené po svahu až ke Castru. Dál bylo vidět ocelově šedé mrakodrapy nakupené jeden na druhém.

Báječné město, ano.1ak by mohl vůči němu cítit nevděk? Vždyť mu dalo tak nádherné dary! Možná se tomuto městu žádné jiné nevyrovná. Ale už do něj nepatří. Vlastně tomu tak bylo odjakživa.

Musí jet domů.

Zase zapomněl. Ty krabice v podkroví, to překvapení, jeho nejmilejší věci.

Vzal si s sebou prázdnou kartonovou krabici a všechno, co potřeboval k balení, a vyšplhal nahoru po žebříku. Pod zkosenou střechou se musel ohnout. Rozsvítil světlo. Místo, kde zatékalo, vyspravili - půda byla suchá- a také celý půdní prostor vyčistili. Oknem se dovnitř vkrádalo těžké nebe břidlicové barvy. Čekaly na něj poslední krabice popsané červeným inkoustem: Vánoce.

Elektrické osvětlení na stromeček nechá lidem, co si pronajali dům. Určitě se jim bude hodit.

Ovšem ozdoby ted' musí opatrně přebalit. Nedovedl si představit, že by se byť jen jediná rozbila. A když si pomyslí, že doma už mají vánoční stromeček!

Dotáhl krabici pod holou žárovku, otevřel ji a odhrnul hedvábný papír. Za léta nasbíral stovky porcelánových vzácností; většinou je kupoval ve specializovaných obchodech, roztroušených po celém městě. Tu a tam některé z nich prodával v Nadějných vyhlídkách. Dívali se na něj andělé, tři králové, kolotočoví koníci, nacházel i malé domečky a zase další figurky z ručně malovaného nepolévaného porcelánu. Ani pravé viktoriánské ozdoby nemohly působit tak křehce a nádherně jako tyto dokonalé napodobeniny. Těšil se z droboučkých ptáčků vyrobených z preří, z dřevěných koulí dovedně pomalovaných růžemi, z porcelánového cukroví, postříbřených hvězd.

Zaplavily ho vzpomínky na Vánoce strávené s ludith a Elizabeth, vzpomínal i na dobu, kdy žila jeho matka.

Vybavily se mu i Vánoce z posledních let, které prožil sám. Vždycky se přinutil dodržet staré rituály a ještě dlouho potom, co tetička Viv odešla do postele, seděl u stromečku se sklenkou vína v ruce a přemýšlel, kam se ubírá jeho život a proč.

Letošní Vánoce budou úplně jiné. Všechny tyto ozdoby teprve nyní získaly pravý význam a vlastně poprvé se je podaří povésit na stromeček všechny. Vždyť si to zaslouží!

Pomalu se dal do práce. Každou ozdobu vyjmul z jemného papíru, zabalil

ji do ochranné folie a vložil do malého igelitového sáčku. Poháněla ho představa stromu čekajícího v salonu na First Street. A co teprve příští Vánoce, až se tam bude batolitjejich dítě!

Najednou mu připadalo neuvěřitelné, že jeho život prodělal tak zázračnou změnu. Co kdybych v tom oceánu tenkrát zemřel? pomyslel si.

Před očima se mu však neobjevil oceán, ale kostel o Vánocích a v něm on, Michael, jako malý chlapec. Uviděl jesličky za oltářem a Lashera, jak tam stojí a dívá se na něho. Lashera, který pro něj tehdy znamenal jen toho muže z First Street, vysokého, tmavovlasého a aristokraticky bledého.

Zamrazilo ho. Co tady dělám? Ona je tam sama. Je uyloučeno, že se ji ještě nezjevil.

Obestřel ho pocit tak temný a přesvědčivý, že ho zasáhl jako jed. Začal spěchat. Když konečně skončil, uklidil po sobě, sebral krabici s ozdobami a naposledy zamkl půdu.

Než došel na poštu na Osmnácté ulici, rozpršelo se. Zapomněl, co to znamená prodírat se proudy aut, proplétat se davy lidí na ponurých, úzkých ulicích bez stromů. Dokonce i Castro, jež vždycky miloval, se mu zdálo v tom odpoledním shonu skličující.

Stál ve frontě příliš dlouhé na to, že chtěl poslat pouze jediný balík. Poštovní úředník ho svou lhostejností a úsečností téměř zaskočil - na Jihu se s něčím takovým od svého návratu nesetkal. Vyběhl na ledový vítr a spěchal do svého obchodu na Castru.

Rowan mu nelže. To by neudělala. Ten hnusný přízrak hraje svou starou hru. A přece - proč se na něj tenkrát za jesličkami tak usmíval? Ale k čertu s tím vším, třeba to nic neznamenalo.

Vždyť ho přece spatřil i toho nezapomenutelného večera, když byl poprvé na koncertě. Aviděl ho stokrát na svých potulkách po First Street.

Přesto ho přepadla panika. Nemohl to vydržet. lakmile došel do obchodu a zamkl za sebou dveře, zvedl sluchátko a okamžitě vytočil Rowanino číslo.

Nikdo se nehlásil. V New Orleansu mají pozdní odpoledne a je tam také chladno. Možná si zdřímla. Nechal telefon zazvonit patnáctkrát, a pak to vzdal.

Rozhlédl se. leště mu zbývá hodně práce. Musí se zbavit velké sbírky mosazných baterú k vanám. Co má, proboha, udělat s malovanými okny opřenými tamhle o zed'? Proč, sakra, ten zloděj, co se sem vloupal, raději všechno neodnesl?

Nakonec se rozhodl zabalit papíry ze stolu. Třídit se s nimi nebude! Rozepnul si manžetové knoflíčky a vyhrnul si rukávy. Začal bez ladu a skladu házet do kartonových krabic, co mu přišlo pod ruku. Moc dobře však věděl,

že i když bude spěchat sebevíc, ze San Franciska se nedostane dřív než za týden.

V osm hodin večer konečně skončil. Byl pátek a ulice stále mokré po dešti se naplnily lidmi nakupujícími na víkend. Osvětlené výkladní skříně a hudba vycházející z barů pro homosexuály ho téměř rozveselily. Musel si přiznat, že
' : mu v New Orleansu tu a tam chyběl ruch velkoměsta, homosexuální společenství na Castro Street a tolerance, kterou přítomnost těchto komunit dokazovala.

Byl však příliš unaven, aby o tom hlouběji přemýšlel. S hlavou skloněnou proti větru se prodíral do kopce k zaparkovanému autu. Chvíli nemohl uvěřit svým očím - ze starého sedanu někdo odmontoval obě přední pneumatiky, kufr byl vypáčen a zpod předního nárazníku na něj civěl jeho vlastní hever.

"Darebáci! Idioti!" zašeptal si pro sebe, když vystoupil z nepřetržitého
' proudu chodců na okraj chodníku. "Kdyby to někdo naplánoval, nemohlo to být horší."

Naplánoval.

Někdo mu zavadil o rameno. "Eh bien, monsieur, další malá katastrofa."

"Jo, to mi říkejte, zamumlal Michael a ani se nenamáhal vzhlédnout.

Sotva si povšiml francouzského přízvuku.

"Smůla. Máte pravdu, monsieur. Možná to někdo naplánoval."

"O tom jsem právě uvažoval," odpověděl Michael trochu zaraženě.

"led'te domů, monsieur. Tam je vás ted' zapotřebí: `

"Hej.

Rychle se otočil za postavou, která se už vzdalovala. Zahlédl šedivé vlasy. Zdálo se, že dav toho člověka pohltil. lediné, co Michael ještě rozeznal, byl rychle mizející zátylek a tmavý, dobře ušitý plášť.

Rozběhl se za ním.

"Hej!" zakřičel znovu. lakmile dospěl na roh Castra a Osmnácté ulice, ten člověk se mu ztratil z očí. Davy lidí proudily přes křižovatku. Začalo zase pršet. Rozjíždějící se autobus vypustil oblak černého naftového kouře. Michael si zoufal. Oči mu lhostejně zavadily o autobus. Chtěl se vrátit, odkud přišel, a vtom si náhodou všiml, že ze zadního okénka se na něj dívá známá tvář. Černé oči, šedivé, skoro bílé vlasy.
..s nejprostšimi a nejslaršimi nástroji, jimiž vládneš, Ize vyhrát, i když se zdá, že naděje na vitězstui neexistuje...
"
luliene!"
...když nemůžeš aěřit svým smyslům, uěř tomu, o čem jsi přesuědčen, že je pravda a že je spráuné. Důuěřuj sué sile, své prosté lidské sile...

317

\

xno, udělám to. Rozumim."
Náhle ho něco prudce srazilo. Dřív než vůbec stačil pochopit, co se děje, ucítil kolem pasu paži mimořádně silného člověka, která ho táhla dozadu.
A než se zmohl na nějaký odpor, na chodník vrazil rudý blatník a s ohlušující- cí ránou se rozmlátil o sloup pouliční lampy. Někdo zaječel. Přední sklo auta se rozprsklo na malé úlomky a ty se rozlétly všemi směry.
"Hergot!" Neudržel rovnováhu a spadl na siláka, který ho strhl před řítí- cím se autem. K autu se sbíhali lidé. Někdo se uvnitř pohnul. Sklo stále do- padalo na chodník.
"Jste celej?"
"Jo. To bude dobrý. Ale někdo je vevnitř a nemůže ven."
Náhle Michaela oslnilo blikající světlo policejního auta. Nějaký člověk kři- čel na policisty, aby zavolali sanitku.
"Jo, skoro jste to už měl vodbytý," ozval se silák, který ho vytáhl smrti ze chřtánu - vysoký udělaný černoch v koženém kabátě, potřásající hlavou, aby z vlasů dostal kapičky vody. "To jste to auto neviděl? Jelo přesně na vás!"
"Neviděl. Zachránil jste mi život! Víte to vůbec?"
"Prosím vás. Vždyť jsem vás jen vodtáh. To nic nebylo. Ani jsem vo tom ne- přemejšlel." Odmítavě máchl rukou a vykročil. Očima ještě spočinul na ru- dém autě a dvou mužích, kteří se ted' snažili vyprostit z auta ječící ženu. Dav se rozrůstal a policistka se snažila křikem přesvědčit zevlující lidi, aby ustou- pili dozadu.
Křižovatku zablokoval autobus, přijelo další policejní auto. Všude na chodníku ležely rozházené noviny a roztříštěné sklo se v dešti třpytilo jako diamanty.
"Poslyšte, já vůbec nevím, jak bych vám poděkoval!" zvolal hlasitě Michael.
Jenomže černoch se už vzdaloval plavným krokem dál po Castru. Ještě se ohlédl přes rameno a nedbale Michaelovi zamával.
Michael stál opřen o zed' baru a třásl se po celém těle. Chodci strkali do čumilů. Cítil, jak se mu svírá hrudník, ne snad bolestí, ale tlakem. Pulz mu

divoce tepal jako o závod a prsty levé ruky znecitlivěly.
Co se, proboha, vlastně stalo? Tady nesmí zvracet, musí se co nejdřív dostat do hotelu.
Nemotorně vykročil a procházel kolem policistky. Ta ho náhle oslovila a zeptala se, jestli viděl to auto narazit do sloupu. Ne, to tedy neviděl. Tamhle je taxík. Musím chytit taxík.
Kdyby řidič vjel zpátky do Osmnácté ulice a pak ostře zahnul doprava na Castro, podařilo by se mu z toho zmatku dostat.

;.:...

:

N< y/x RGci "

"
Jedu do hotelu St. Francis na Union Square," oznámil Michael taxikáři. "Není vám něco?"

"Ani ne."
Ten, kdo na něj předtím mluvil, musel být Julien, o tom není pochyb.
A Juliena také zahlédl v okně autobusu! Ale co to prokleté auto?

***

Ryan nemohl být ochotnější. "Mohli jsme vám pomoct se vším. Od toho jsme přece tady, Michaeli. Někoho tam zítra ráno pošlu a sepíše vám inven-
tář celého obchodu a všechno vám zabalí. Najdu spolehlivou realitní kance-
lář a o ceně domu se můžeme bavit, až sem přijedete."
"Nerad vás obtěžuju, ale nemůžu se dovolat k Rowan, a mám pocit, že mu-
sím co nejdřív zpátky."
"Samozřejmě. Je nesmysl, abyste tam ještě zůstával. Jsme tady proto, aby-
chom za vás řešili maličkosti i závažné problémy. Máte už například zamlu-
venou letenku? Nemohl bych to pro vás udělat? Zůstaňte v hotelu a já vám hned zavolám zpátky."
Michael si lehl na postel, kouřil poslední camelku a zíral do stropu. Znecitlivělost v levé ruce zmizela. Cítil se normálně - žádná nevolnost nebo závrať, ani nic jiného, co by ho obtěžovalo. Bylo mu to stejně fuk. Nezajíma-
lo ho to.
Zajímala ho Julienova tvář v autobuse. A ten útržek vidění, které na něj udeřilo stejnou silou jako vždycky.
Bylo to všechno naplánováno? Dostat ho, neschopného pohybu, na ten roh přímo do cesty tomu řítícímu se autu? Stejně jako shodit ho do oceánu v blízkosti Rowaniny lodi?
Tato vzpomínka ho zcela pohltila. Zavřel oči a znovu uviděl jejich obličeje,

Debory a Juliena, uslyšel jejich hlasy,
...důvěřuj své sile, své prosté lidské sile...
Ano, tu sílu mám. Věřím ve vás! Je to válka mezi vámi a jím. Vždyť jste mě zachránili právě v té chvíli, kdy Lasher ve své vynalézavosti zorganizoval přesně naplánovanou katastrofu.
Musím tomu věřit. Protože jinak bych zešílel. Jed'te domů, monsieur. Tam je vás zapotřebi.
Ležel tam, oči zavřené, a podřimoval. Zazvonil telefon.
"Michaeli?" Volal Ryan.

"Ano."

c

Fx v
x.xx;·txl·xx·
;,xłF C

x,.xť .`:xt-.r
"t Y1 `Y
x1

`.x >'x::xd::.. . :·:xl:

x x`x`e

!x ,

á

x;nxx :.. :.:ř

"Poslouchejte dobře. Zařídil jsem vám soukromé letadlo. Je to takhle mnohem jednodušší. Letadlo patří ke službám hotelů Markhama Harrise a tato společnost je více než potěšena, že nám může vyjít vstříc. Někdo si vás vyzvedne v hotelu. Potřebujete sbalit zavazadla?"
"Ne. Jenom mi řekněte, kdy ten člověk přijde. Budu mít všechno hotovo." Co je to za zápach? Copak tu cigaretu neuhasil?
"Asi tak za hodinu. Vyhovuje vám to? Zavolají vás z recepce. Chtěl bych vám, Michaeli, ještě jednou připomenout, že od tohoto okamžiku pro vás budeme zařizovat naprosto všechno. O tom, prosím, nepochybujte."
"Dobře, Ryane. Děkuju vám. Opravdu to oceňuju." Michael zíral na doutnající díru na přehozu, kam mu upadla cigareta, když usnul. Panebože, to se mu stalo poprvé v životě. V pokoji houstl dým. "Díky, Ryane. Díky za všechno!"
Zavěsil, šel do koupelny a do prázdné nádoby na led natočil vodu. Rychle ji vychrstl na postel. Strhl propálený přehoz i deku a nalil vodu do tmavé,

páchnoucí díry v matraci. Srdce se mu zase rozbušilo. Přiskočil k oknu a snažil se ho otevřít. Nešlo to. Pak se ztěžka posadil do křesla a díval se, jak se kouř pozvolna vytrácí.

Zabalil své věci a zkusil ještě jednou zavolat Rowan. Zase se nehlásila. Když telefon zvonil popatnácté a Michael už chtěl zavěsit, uslyšel její unavený hlas.

"Michaeli? Spala jsem, nezlob se."

"Poslouchej mé, miláčku. Jsem Ir a jsem pověrčivý, jak oba dobře víme."

"

O čem to mluvíš?"

"Lepí se mi smůla na paty. Pořádná smůla. Můžeš malounko čarovat, Rowan? Jedno malé mayfairovské kouzlo? Pošli za mnou trošku bílého světla. Slyšela jsi o tom někdy?"

"Ne. Michaeli, co se děje.

"Jedu domů, Rowan. Prosím tě, představ si to bílé světlo. Bude mě chránit na cestě a odežene ode mě všechno zlo, co ho na světě je, dokud se nedostanu k tobě. Chápeš, co ti říkám? Ryan mi zařídil letadlo. Odjíždím za hodinu."

"Michaefi, co se stalo

Plakala?

"Rowan, udělej, co jsem ti řekl. Pošli za mnou bílé světlo. Věř mi. Vím, o čem mluvím. Zkus mě chránit."

"Bílé světlo," zašeptala. "Aby tě chránilo."

"Jo. Přesně tak. Bílé světlo. Miluju tě, Rowan. Vracím se domů."

DyACET JEDNA

"Letos je strašná zima," rozhořčeně pravila Beatrice. "Víš, že možná bude sněžit? Říkali to v předpovědi počasí." Vstala a poloxila vinnou sklenku na servírovací vozík. "Poslyš, drahoušku, měla jsi se mnou trpělivost. Ale já si , o tebe dělala strašné starosti. Ted', když vím, že jsi v tomhle krásném útulném domě pěkně v teploučku, můžu spokojeně odejít."

"Nic mi nebylo, Beo," ujišfovalaji Rowan. Opakovala, co už před chvílí vysvětlila. "Měla jsem prostě trochu depresi, že je Michael tak dlouho pryč."

"Kdy se má vrátit?"

' "Ryan říkal někdy k ránu. Měl odjet asi před hodinou, jenomže na sanfranciském letišti je mlha."

"Zima! Nenávidím ji!"

Rowan se nenamáhala podotknout, že v San Francisku je mlha i v létě. Jenom se dívala, jak si Beatrice obléká vlněnou kašmírovou pelerínu a půvabně si urovnává kapucu a krásné, ocelové šedé vlasy.

Rowan ji doprovodila ke dveřím.

"Prosím tě, už nikdy nesmíš takhle zmizet! Zamotala jsi nám všem pěkně hlavu. Příště, až ti bude smutno, prostě mi zavolej. Já tě rozveselím."

"Jsi báječná, Beatrice.

"

"Víš, nechceme, aby ses tady sama bála. Měla jsem přijít dřív."

"Já se nebojím. Strašné se mi tady líbí! Nedělej si starosti. Zavofám ti někdy zítra. Až přijede Michael, všechno bude lepší. Budeme společně strojit stromeček. Můsíš ho pak přijít obdivovat."

Pozorovala, jak Beatrice sestupuje po mramorových schodech a vychází z branky. Do haly nafoukaf studený vítr. Zavřela dveře.

320
321

Chvilku jen tak stála s hlavou skloněnou a vstřebávala do sebe teplo, pak se vrátila zpátky do salonu a zadívala se na obrovský zelený vánoční strom - dosahoval až ke stropu. Tyčil se za obloukem, který rozděloval salon, a vyplňoval celé okno vedoucí na postranní verandu. Nikdy neviděla tak dokonale rostlý strom. Jeho tvar připomínal trojúhelník. Na perfektně vyleštěnou pod-

lahu spadalo jen málo jehličí. Strom vyvolával dojem, jako by do domu vstoupil kus lesa - tak nespoutaně, až pohansky působil.
Poodešla ke krbu, klekla si a přiložila polínko do ohně.
"Proč ses pokusil Michaelovi ublížit?" zašeptala, zírajíc do plamenů.
"Nic jsem mu neudělal."
"Lžeš. Na Aarona jsi nic nezkoušel?"
"Konám, co mi přikazuješ, Rowan." Hluboký hlas zněl měkce jako vždycky. "Jsi můj celý svět a snažím se ti dělat pomyšlení."
Sedla si na paty, založila ruce. Oči se jí lehce zamžily, takže plameny se změnily v rozmazanou, pohybující se skvrnu.
"Michael nesmí mít ani stín podezření. Rozumíš?" řekla tiše.
"Rowan, já ti přece vždycky rozumím."
"Musí si myslet, že je všechno při starém."
"Přeji si totéž. Já a ty, Rowan, se shodneme. Bojím se jeho nepřátelství, neboť vím, že bys byla nešťastná. Budu dělat pouze to, co si přeješ."
Avšak takhle to nemohlo jít donekonečna. Náhle se jí zmocnila taková úzkost, že ze sebe nemohla vypravit ani slovo, učinit sebemenší pohyb. Neuměla zakrýt své pocity. Nedokázala se stáhnout do hlubiny svého vnitřního já, jak ji to učil Aaron. Seděla před krbem, třásla se a zírala do plamenů.
"Jak to skončí, Lashere? Nemám ponětí, jak udělat, co po mně žádáš."
"Ty to víš, Rowan.
"
"Zabralo by mi to léta studia. Pokud tě důkladně nepoznám, nemůžu doufat, že bych vůbec mohla začít."
"Rowan, mýlíš se, ty o mně víš všechno. A přemýšlíš o tom, jak mě podvést. Miluješ mě a nemiluješ. Kdybys věděla, jakým kouzlem mě přeměnit v maso a kosti, udělala bys to, abys mě zničila."
"To si myslíš?"
"Ano. Vědomí tvé nenávisti a strachu je pro mě utrpení. Obzvlášť proto, že vím, jaké štěstí nás oba čeká. Vidím daleko."
"Od koho bys získal tělo? Od někoho živého? Od někoho, kdo prodělal nějaké trauma a upadl do bezvědomí? To by se ti hodilo! Pak bys mohl bez obav začít s fúzí, s přestrukturováním buněk a jejich mutací, protože by tě ten člověk nemohl ohrozit svou vůlí. To je vražda, Lashere!"
Ticho.

"Tohle chceš? Nutíš mě, abych se dopustila vraždy? Oba dva víme, že se to tímto způsobem dá uskutečnit."
Ticho.
"Jenomže tohle já pro tebe neudělám. Nezabiju žádnou živou bytost, abys ty mohl žít."
Zavřela oči. Slyšela, jak se Lasher snaží zhmotnit. Vnímala sílící tlak, slyšela šustit závěsy, jak se kolem nich pohyboval a svíjel. Pozvolna naplňoval svou zbytnělou přítomností celou místnost. Otíral se jí o tváře a o vlasy.
"
"Ne, nech mě. Chci na Michaela čekat sama. Povzdechla si.
"Už ti nebude stačit, Rowan. Bolí mě, když pláčeš. Ale říkám pravdu."
"Bože, jak tě nenávidím!" zašeptala. Otřela si oči hřbetem ruky. Závojem slz vzhlédla k obrovskému zelenému stromu.
"Ach, Rowan! Ty se mýlíš, to není nenávist," odporoval Lasher. Prsty jí probíraly vlasy, shrnovaly jí je z čela, jiné prsty ji hladily vzadu na krku.
"Nech mě ted' na pokoji, Lashere." Téměř ho prosila. "Jestli mě miluješ, nech mě na pokoji."

***

Leiden. Věděla, že se jí zase zdá ten sen, a toužila se probudit. A taky ji potřebuje to dítě. Slyšela ho plakat. Chci pryč z toho snu! Nešlo to. Všichni stáli v oknech, naprosto ochromeni hrůzou. Dav trhal Jana van Abela na kusy.
"Tajemství bylo odhaleno," poznamenal Lemle. "Pro nevzdělance je nemožné pochopit důležitost pokusů a experimentování. Ovšem pokud člověk svůj objev drží v tajnosti, znamená to, že veškerou zodpovědnost bere na

sebe."
"Jinými slovy, chrání své objevy," poznamenal Larkin.
Ukázal na tělo na operačním stole. Jak trpělivě tam ten člověk ležel s očima otevřenýma. Jeho droboučké orgány se chvěly v otevřeném břiše. Měl tak krátké paže a nohy!
"Nemůžu se soustředit, když tu pláče dítě."
"Musíš si představit, jak tělo roste."
"Kde je Petyr? Petyr musí být zoufalstvím bez sebe, když viděl, co udělali Janu van Abelovi."
"Talamasca sé o něj postará. Čekáme, až začneš."
Asi nikdy nezačne. Upírala pohled na malého mužíčka s krátkými údy a drobnými orgány. Jenom hlavu měl normální, tedy jako dospělý člověk.
"Přesněji řečeno, hlava tvoří čtvrtinu rozměru jeho těla."

,:.
.P..:,
,x, ...
,! r· x"
x" f

t !
xr1rn .
I

Ano, tato proporce je mi nějak povědomá, pomyslela si Rowan. Když se podívala blíž na ležící bytost, zachvátila ji hrůza. Uzápětí uslyšela třeskot skla.
Oni rozhíjejí okna! Chátra se rozběhla po chodbách leidenské univerzity a Rowan uviděla Petyra, jak se k ní žene.
"Rowan! Nedělej to! Proboha, ne!"
Probudila se hrůzou. Zaslechla kroky na schodech.
Vyskočila z postele. "Michaeli?"
"Už jsem u tebe, miláčku.
Nejdřív se objevil jen stín ve tmě, vůně zimy zvenku a pak ucítila jeho teplé, chvějící se ruce, zhruhlé a něžné, a jeho tvář na své.
"Panebože, Michaeli! To byla věčnost! Proč jsi mě opustil?"
"Rowan, miláčku...
"Proč?" Vzlykala. "Drž mě, Michaeli! Nepouštěj mě. len mě, pro všechno na světě, nepouštěj!"
Svíral ji pevně v náručí.
"Neměl jsi odjíždět, Michaeli. To se nemělo stát." Slzy jí stékaly po tváři a bylo jí jasné, že tomu, co říká, on nemůže rozumět, že by to ani neměla říkat, a nakonec ho zasypala polibky a vychutnávala slanost a drsnost jeho kůže a nemotornou něžnost jeho rukou.
"Pověz mi, co se děje. Co je s tebou?"
"lenom tě strašně miluju a když tu nejsi... Je to, jako bys neexistoval."

***

Když vstával z postele, napůl se probrala. Nechtěla, aby se jí vrátil ten sen. Předtím ležela vedle Michaela, stulená v jeho náruči, pevně se držela jeho paže. Ted' ho nenápadně sledovala, jak si obléká džíny a přetahuje přes hlavu úzkou sportovní košili s dlouhými rukávy.
"Nechod' nikam, ` zašeptala.

"To je jenom zvonek," chlácholil ji Michael. "Moje malé překvapení. Ne kvůli tomu nevstávej. Přivezl jsem něco ze San Franciska. Zkus ještě usnout."

Sklonil se, aby ji políbil, a ona ho jemně pohladila po vlasech. Pak si ho k sobě nesmlouvavě přitáhla, až ucítila vůni jeho teplé kůže na čele a na to jemné místečko, pod nímž se nacházela kost, tvrdá jako kámen, mu vtiskla polibek. Ani nemohla vysvětlit, proč se jí tohle místo tak zalíbilo, kůži tam měl vlhkou a teplou - a byla skutečná. Dala mu velkou pusu na ústa.

leště než se jeho rty vzdálily, ten sen se vrátil.

324

Už nechci vidět tu figurínu na operačním stole! "Co je to? To nemůže být iivé!"

Lemle, už v operačním plášti, s rouškou na obličeji a v gumových rukavicích, hyl připravený operovat. Pozoroval ji zpod huňatého obočí. "Vždyť nejsi sterilní! Běž se vydrhnout. Potřebuju tě." Světla byla zaměřena na operační stůl jako dvě nemilosrdné oči.

To podivné stvoření s miniaturním tělem a obrovskýma očima!

Lemle držel něco v peánu. Vedle stolu oddychoval v inkubátoru plném páry lidský zárodek. Rozříznutý hrudníček se mu ještě pravidelně nadzvedával. Co to Lemle drží? To je srdce, ano, srdíčko. Ty zrůdo hnusná, tohle ty chceš udělat! "Musíme pracovat rychle, dokud tkáně ještě..."

"Pro nás je velmi obtížné k vám přijít," ozvala se žena, kterou Rowan odnékud znala.

"Kdo jste?" zeptala se.

Rembrandt seděl u okna, unavený stářím, nos stále kulatější, vlasy prořídlé. Když se ho zeptala, co si myslí, unaveně k ní vzhlédl, uchopil do svých prstů její ruku a přitiskl ji najejí ňadro.

"Znám ten obraz, ozvala se Rowan, "mladá nevěsta.

Vzbudila se. Hodiny odbily dvě. Ve spaní čekala více úderů, možná dohromady deset, což by znamenalo, že zaspala; ale dva? le strašně pozdě!

Zdálky slyšela hudbu - cembalo a hluboký hlas. Hlas teskně zpíval starou keltskou koledu o dítěti v jesličkách. Ucítila Vánoce - příjemnou lesní vůni vánočního stromu, hořícího ohně a teplo.

Ležela na boku a pozorovala okno, na němž mráz vytvářel květy. Na pozadí skla se začala objevovat mužská postava stojící se založenýma rukama, čelem k ní.

Přimhouřila oči a zaujatě tento proces sledovala. Nejdřív se zjevil opálený obličej - musely ho formovat miliardy nepatrných buněk -, pak hluboké zářící zelené oči. Potom její pozornost zaujaly džíny a košile. Naprosto přesné kopie skutečných věcí. Byly vyvedeny do takových podrobností jako na fotografiích Richarda Avedona, na nichž je možno přesně rozeznat každý jednotlivý vlas. Přízrak spustil paže a vykročil k ní. Viděla a slyšela pohyb jeho šatů. Když se nad ní naklonil, na kůži se mu zřetelně rýsovaly póry.

My žárlíme, tak je to! Pohladila ho po tváři i po čele stejně, jako to udělala Michaelovi. Pod kůží ucítila tep, jako kdyby Lasher měl opravdové tělo.

"Musíš mu lhát;' vyslovil tím svým hlubokým hlasem, aniž pohnul rty. "lestli ho miluješ, lži.

Měla dojem, že na tváří cítí jeho dech. Pak si uvědomila, že skrz jeho hlavu vidí okno.

325

"Ne, nerozpadej se, vydrž," naléhala. "Ještě vydrž!"

Avšak zjevení se pruce otřáslo a počalo se chvět jako papírek v průvanu. V nárazech tepla postřehla paniku.

Natáhla se, aby ho uchopila za zápěstí, ale sáhla do prázdna. Horký vzduch se přehnal nad postelí, závěsy se na chvíli vzduly.

"Dej mi pusu," zašeptala a zavřela oči. Nic, jen jako by se jí o tváře a rty otřely prameny vlasů. "Ne. To nestačí. Líbej mě!" Jenom pozvolna tlak sílil, až se dotyk stal hmatatelným. Lashera zhmotňování evidentně vyčerpalo. Vyčerpalo a vystrašilo. Jeho buňky téměř prošly molekulární fúzí s jinými částečkami. Určitě někde musí být nějaké reziduum, nebo snad ty nejmenší částečky hmoty byly rozptýleny tak jemně, že pronikly do stropu a stěn, jako do nich pronikal on? "Líbej mě!" dožadovala se neodbytně. Cítila, jak velké

úsilí Lasher vynakládá. Teprve ted' se mu podařilo utvořit neviditelné rty a neviditelným jazykem jí vnikl do úst.
Musiš mu Ihát.
Samozřejmě. Vždyť vás miluju oba!

***

Michael ji neslyšel sestupovat dolů. Závěsy byly zataženy, halu naplňovala tma a teplo. V jednom z krbů v salonu plápolal oheň. Jediné další osvětlení přicházelo z vánočního stromu, na němž se mihotalo nespočet světýlek.
Zastavila se ve dveřích a dívala se, jak Michael sedí na vrcholku štaflí a dělá ještě pár posledních úprav. K tomu si pískal staré irské vánoční koledy.
Melodie zněla opravdu teskně. Připomněla jí hluboký prastarý les. Michael si pískal nevědomky, jen tak. Tu koledu kdysi znávala. Vybavila se jí zasutá vzpomínka, jak ji poslouchala s Ellie. Ellie se přitom rozplakala.
Rowan se opřela o veřeje a jenom pozorovala ten obrovský strom, posetý světýlky jako maličkými hvězdami. Vydechoval vůni jehličí.

"
A tady je ta moje šípková Růženka," ozval se Michael. Uštědřil jí jeden z úsměvů, který byl milý a zároveň poskytoval pocit bezpečí a nutil ji, aby se k němu rozběhla a ukryla se mu v náručí. Avšak neudělala to. Sledovala ho, jak rychle a elegantně slézá dolů. Vykročil k ní se slovy: "Je ti líp, ty moje princezno?"
, Michaeli, to je krása!" pravila obdivně. "A ta koleda je děsně smutná."
Objala ho pažemi kolem pasu a opřela si mu hlavu o rameno, aby se stále mohla dívat na strom. "Udělal jsi to fantasticky."

"
To nejlepší přijde na konec," ujistil ji. Nedbale ji políbil na tvář a táhl ji ke

stolku u okna. Ležela na něm otevřená krabice. Michael gestem Rowan pobídl, aby se podívala dovnitř.
"To je nádhera!" Vyndala bílého andělíčka s ruměncem na tvářích a s pozlacenými křídly. A tady se na ni usmívá Santa Claus, vyvedený do nejmenších podrobností, porcelánová figurka oblečená do červeného sametu.
, Takové ozdoby jsem v životě neviděla. Kde jsi je, prosím tě, vzal?" Zvedla ,
zlaté jablíčko a křehkou pěticípou hvězdu.
"Mám je už strašně dlouho. Začal jsem je sbírat už na střední škole, akorát jsem neměl tušení, že přijdou na tenhle strom a do téhle místnosti. Ale je to tak. Vybíreji. Čekal jsem na tebe. Těšil jsem se, že ustrojíme stromeček společně."
"Tady toho anděla," rozhodla Rowan. Vyzvedla ho za háček a dala blíž ke stromu, aby na něj lépe viděla. Anděl držel v rukou pozlacenou harfičku. Měl do detailů vymalovaný obličej s červenou pusinkou a modrýma očima.
Zvedla ho co nejvýš, kam až dosáhla rukou, a připevnila zahnutý háček na silnější část lehce se zachvívající větve. Anděl jakoby zamával křídly, háček na větvi nebylo vidět. Podobal se třpytícímu se kolibříkovi.
"Myslíš si, že to andělé dělají? Že visí ve vzduchu jako kolibříci?" zeptala.
"Možná," odvětil Michael. "Však znáš anděly. Jen se předvádějí a dělají, co

se jim zamane." Stoupl si za ni a políbil ji na vlasy.
"Co bych si tady bez tebe počala, Michaeli?" povzdychla si. Michael ji zezadu objal pažemi kolem pasu a ona si na ně položila ruce, hladíc zálibně jeho svaly a silné prsty, jimiž ji pevně svíral.
Na chvilku se jí z toho stromu a spousty světýlek, blikajících ve stínech zelených větví, zmocnila závrať. Nic jiného nevnímala. Duši jí naplnila ta teskná melodie. Jako by se zastavil čas - budoucnost a minulost přestaly existovat.
"Jsem tak ráda, že jsi zpátky!" vydechla s ulehčením a zavřela oči. "Nedalo se to bez tebe vydržet. Nic nedává smysl, když tu nejsi. Už nikdy nechci zůstat sama bez tebe." Jak se otáčela, aby si schovala hlavu na jeho hrudi, projela jí ostrá bolest - to hrozivé tajemství, jež uzamkla hluboko v sobě.

r

` r fxt.'xf tx .r
, , r'r i x
"rxsx
Y = h
, !x
t
, dxY x C,xßx:
xxx"x xxCAx x!
.xx.. x,
xxa , . tf .

4,
xt x,x
łY

xr.x;x'x řY

d x"x.

xk

DyACET DyA

23. prosince. Večer se očekává mráz. Auta budou na zledovatělých silnicích pěkně klouzat; to je tedy skvělé! Všichni Mayfairové mají přijít na skleničku a vánoční koledy. Přesto je báječné, že na Vánoce budeme mít tohle čisté chladné počasí. Dokonce hlásili sníh.
"Bílé Vánoce, umíš si to představit?" zeptal se Michael Rowan. Díval se z okna přední ložnice, zatímco si oblékal svetr a kožené sako. "Možná začne sněžit už dnes večer,"
"To by bylo něco pro náš večírek," poznamenala. "A ta nádhera, sníh

o Vánocích."
  Seděla schoulená v křesle před plynovým krbem, pléd přehozený přes ramena; zčervenaly jí tváře a jaksi zněžněla, zaoblila se. Bylo na ní vidět, že v sobě nosí děťátko, vyzařovalo to z ní, jako kdyby z ohně nasála všechno teplo.
  Ještě nikdy nevypadala tak uvolněně a vesele. "To bude další vánoční dárek, Michaeli," řekla.
  "Ano, další dárek," přitakal a opět se podíval z okna. "Předpovídají to. A ještě něco ti povím, Rowan. Ten rok, co jsem odsud odjížděl, taky padal o Vánocích sníh."
  Vyndal z prádelníku vlněnou šálu a uvázal si ji kolem krku. Pak zvedl tlusté rukavice s vlněnou vložkou.
  "Nikdy na to nezapomenu," pokračoval. "Tehdy jsem viděl poprvé sníh. Šel jsem se projít sem na First Street, a když jsem se vrátil domů, dozvěděl jsem se, že mi umřel táta."
  "Jak se to stalo?" Její tvář vyjadřovala účast, oči se malounko zúžily. Měla

I
I

tak jemný obličej, že nejmenší náznak znepokojení se na něm projevil jako hluboký stín.
  , Hořelo skladiště na Tchoupitoulas," vysvětloval Michael. "Nikdy jsem ne-
,
zjistil podrobnosti. Zřejmě jim náčelník řekl, aby opustili střechu, že se zřítí.
Jeden chlápek spadl nebo co a můj otec se nahnul, aby ho zachytil, a vtom se střecha propadla. Celá budova prostě vybuchla. Ten den hasiči ztratili tři muže - a já se v té době procházel a obdivoval sníh. Pak jsme odjeli do Kalifornie. Už tu nezůstali žádní Curryové. Všichni ti strýčkové a tety byli dávno pochováni na hřbitově svatého Josefa. Jejich pohřby zařídila firma Lonigan a synové. Všechny."
  "To pro tebe muselo být strašné."
  Zavrtěl hlavou. "Víš, nejstrašnější na tom bylo, že jsem měl z cesty do Kalifornie šílenou radost, a přitom jsem věděl, že bychom tam nikdy nejeli, kdyby otec nezemřel."
  "Pojd' sem a vypij si čokoládu, ať ti nevystydne. Bea a Cecilia tu budou každou chvíli."
  "Musím vyrazit. Mám toho moc. Nejdřív musím zj istit, jestli mi do obchodu už přišly ty krabice. A ještě bych měl potvrdit objednávku v lahůdkářství... zapomněl jsem jim zavolat."
  "To není třeba. Ryan se o to postaral. Tvrdí, že toho děláš příliš moc. Taky říkal, že mohl poslat instalatéra, aby zaizoloval ty trubky."
  Já takové věci dělám rád," hájil se Michael. "Ty pitomé trubky stejně za-
  "
mrznou. Tohle má být krutá zima, nejhorší za posledních sto let.
  "Ryan ti vzkazuje, že ho máš ve všem brát jako svého manažera. Lidem z lahůdkářství řekl, aby přijeli v šest. Pro případ, že by někdo z hostů přišel dřív..:
  "To je dobrý nápad. Do té doby budu zpátky. Tak dobře. Zavolám ti z obchodu. Kdybys ještě něco potřebovala..:'
  "Počkej, přece nemůžeš odejít bez pusy!"
  "Nd to ne." Sklonil se a zahrnul ji polibky. Choval se neurvale, až se tiše ro-
zesmála, a pak ji políbil na břicho. "Ahoj, Kryštůfku," zašeptal. "Už jsou skoro Vánoce, Kryštůfku."
  U dveří se zastavil, navlékl si tlusté rukavice a poslal jí ještě jeden vzdušný
polibek.
  Rowan seděla v křesle s vysokým opěradlem, s nohama skrčenýma pod sebou, a vypadala jako obrázek. Rty se jí měkce leskly. A když se usmála, zahlédl na tvářích d'olíčky.

x xr

***

Když vykročil z domu, od úst mu vycházela pára. Léta nezažil takovou zimu, takový mráz. Přitom nebe modře zářilo. Zřejmě přijdou o banánovníky - to pomyšlení mu vadilo -, ale kamélie a azalky se drží. Zahradníci vyseli všude hustou a odolnou zimní trávu, takže trávník připomínal samet.

Zadíval se na holou myrtu. Nezní mu v uších zase ty karnevalové bubny?

Než vyjel, nechal motor chvíli běžet, aby se zahřál. Pak zamířil přímo k mostu. Do Oak Haven to může stihnout za pětačtyřicet minut, jestli ovšem nebude zácpa na silnici podél řeky.

330

V
DyACET TRI

"Co to bylo za smlouvu a slib?" zeptala se.

Stála v podkrovní ložnici, která bílými zdmi a bile nalakovanými rámy oken, z nichž byl výhled na střechy okolních domů, působila dojmem sterilní čistoty. Nikde ani stopa po Julienovi, ani po jeho starých knihách.

"To už není důležité," odpověděl. "Proroctví je těsně před naplněním a ty jsi vstupní dveře:

"Chci to vědět. laká to byla smlouva?"

"Jsou to jen slova, která si lidské rty předávaly z generace na generaci."

"Chápu, ale co znamenají?"

"Byla to úmluva mezi mnou a mou čarodějnicí, že přesně vyplním každý její příkaz, jestliže dá život dítěti ženského pohlaví, které zdědí její sílu a schopnost mě ovládat a vidět mě. Já jí za to poskytnu veškeré bohatství a budu prokazovat všemožné služby. Budu nahlížet do budoucnosti, abych ji odhalil své čarodějnici. Potrestám všechny, kdo ji urazí nebo jí způsobí újmu. A ona na oplátku bude usilovat, aby porodila dceru, kterou bych mohl milovat a sloužit jí jako předtím její matce, dceru, která by mě milovala a viděla mě."

"A to dítě mělo být silnější než matka a směřovat k té třinácté."

"Ano, někde v čase jsem uviděl tu třináctou."

"Tys ji neviděl od začátku?"

"Ne. Až později. Cítil jsem, jak se síla umocňuje, jak ji čarodéjnice čerpají i od mužů z rodiny - od těch výjimečných. Viděl jsem luliena, který byl tak mocný, že zastínil svou sestru Katherine. Viděl jsem Cortlanda. Uviděl jsem cestou vedoucí k vstupním dveřím. A ted' jsi tu ty."

331

e

"Kdy jsi řekl svým čarodějnicím o té třinácté?"

"Za časů, kdy žila Angélique. Nicméně si musíš uvědomit, jak zjednodušeně jsem chápal, co jsem viděl. Stěží jsem to byl schopen vysvětlit. Slova byla

pro mne nová stejně jako proces uvažování v čase. Takže proroctví zůstalo zahaleno neurčitostí, a to nikoliv úmyslně, ale nedopatřením. Přesto je ted' téměř před naplněním."
"Celá ta staletí jsi sliboval pouze své služby?"
"Není to snad dost? Nechápeš, co moje služby vytvořily? Stojíš v domě, který vznikl díky mně. Sníš o nemocnicích, které vybudueš pomocí bohatství, jež jsi získala skrze mne. Ty sama jsi řekla Aaronovi, že jsem mayfairské čarodějnice vlastně vytvořil já. Řekla jsi pravdu. Podívej se, na kolik větví se dělí tvoje rodina! Všechno jejich bohatství je moje zásluha. Moje velkorysost krmí a šatí nespočet mužů a žen nosících jméno Mayfair, kteří o mně nic nevědí, Stačí však, že o mně víš ty."
"Nic víc jsi nesliboval?"
"Co víc mohu dát? Až budu mít tělo, i nadále zůstanu tvým služebníkem jako dosud. A navíc tvým milencem, důvěrníkem, žákem. Až budeš mít mě, budeš nepřemožitelná."
"A co spasení? 7ak s tím souviselo spasení - ten pradávný výrok o tom, že až se dveře otevřou, čarodějnice budou spaseny?"
"Znovu mi předhazuješ vyčpělá slova a útržky minulosti."
"Ale ty si přece všechno pamatuješ. Najdi mi v čase původ té myšlenky, že čarodějnice budou spaseny,"
Ticho.
"Všech třináct čarodějnic v okamžiku svého konečného triumfu pozvednu k sobě. Oddaný služebník Lasher pomstí popravu Suzanne a Debory, Až Lasher projde dveřmi, bude jasné, že Suzanne nezemřela nadarmo. Ani Debora nezemřela nadarmo."
"To je celý význam slova ‚spasení`?"
"Dostala jsi vyčerpávající vysvětlení."
"lak k tomu dojde? Ted' mi zase řekneš, že až to budu vědět já, budeš to vědět i ty, ale já tvrdím, že to nevím."
"Vzpomínáš na rozmluvu s Aaronem? O tom, že jsem živý a patřím k živým? Rowan, moje buňky jsou schopny spojovat se s buňkami lidského těla- k čemuž dójde prostřednictvím mutace - a nakonec s nimi splynou."
"Tak to je ten klíč k záhadě! Splynutí! Ovšem zároveň se bojíš, že při přeměně budeš uvězněn do nevhodného útvaru, z něhož bys nemohl uniknout. Uvědomuješ si vůbec, co to znamená být z masa a krve? Vždyť můžeš ztratit svou nesmrtelnost. Můžeš být dokonce během přeměny zničen!"

"Ne. Nic neztratím. A až budu stvořen ve své nové formě, otevřu cestu k nové formě i tobě. To víš už dávno. Pochopilas to, jakmile jsi poprvé slyšela ty rodinné legendy od svých příbuzných. Také jsi pochopila, proč je v hrobce dvanáct otvorů a jedny dveře:'
"Znamená to, že můžu být nesmrtelná

"Ano: `

"
Tohle vidíš v budoucnosti?"
"Tohle jsem viděl vždycky. Ty jsi pro mne dokonalá společnice. Ty jsi ze všech čarodějnic ta nejmocnější. Máš Julienovu sílu i sílu Mary Beth. Zdědila jsi krásu po Deboře i Suzanne. Duše všech mrtvých se soustředily do tvé duše, Spojily se v tobě na základě mysteria dědičnosti pomocí genů, které tě tvarovaly a zdokonalovaly. Záříš stejně jasně jako Charlotte. lsi krásnější než Marie Claudette nebo Angélique. Máš v sobě oheň, který plane jasněji než v Marguerite nebo v mé Stelle, odsouzené k záhubě. Máš větší dar předvídavosti, než kdy měla moje sladká Antha nebo Deirdre. Ty jsi ta pravá."
"Nacházejí se duše mrtvých v tomto domě?"
"Duše mrtvých se odpoutaly od země."
"Tak co tedy Michael v tomhle pokoji viděl?"
"Viděl představy, které tu mrtví zanechali, Tyto představy vystoupily z předmětů, jichž se dotýkal. Lze to přirovnat k drážkám gramofonové desky. Když položíš jehlu na drážku, ozve se hlas. Ale zpěvák tam není."
"Pořád mi není jasné, kdo se vlastně Michaelovi zjevil, když se těch panenek dotýkal?"
"lak už jsem řekl, byly to představy. Michaelova fantazie se jich zmocnila a zacházela s nimi, jako kdyby to byly loutky. To on sám je oživil," vysvétlo-

val Lasher klidně.
"Proč si čarodějnice panenky vůbec schovávaly?"
"Hrály s nimi hru. Představ si to takto: chceš přivolat svoji matku, podržíš její fotografú u světla a najednou máš pocit, že vidíš v jejích očích hořet plamínky bytí. Ony navíc zřejmě věřily, že se lze s dušemi mrtvých spojit, že se kdesi rozkládá království věčnosti, odkud je lze přivolat, Moje oči žádnou věčnost nevidí. Vidí jenom hvězdy."
"Tušilajsem, že prostřednictvím panenek přivolávaly duše zemřelých."
"Byl to pro ně jakýsi druh modlitby. Chtěly si ty představy uchovat. Nic víc ani nelze. Duše mrtvých tu nejsou. Duše mojí Suzanne mě minula na cestě vzhůru. Duše mojí Debory se vznášela jako na křídlech, když její něžné tělo spadlo z ochozu kostela. Ty panenky jsou jenom upomínky. Cožpak to nechápeš? Ted' už na tom nezáleží. Ani na panenkách, ani na smaragdech- jsou to všechno jen symboly. Odcházíme z říše symbolů a proroctví.

333

Přecházíme do nové existence. Představ si dveře, chceš-li. Projdeme jimi z tohoto domu do širého světa,"

"
A transmutace se může opakovat. Tomu mám věřit?"
"To přece víš, Rowan. Čtu ti knihu života přes rameno. Všechny živé buňky se rozmnožují. Až budu mít mužskou podobu, budu se také rozmnožovat. A moje buňky se mohou spojovat s tvými, Rowan. Otvírají se před námi možnosti, o nichž jsme ještě nezačali ani uvažovat."
"A já se stanu nesmrtelnou."
"Ano. Staneš se mou společnicí. A mou milenkou. Budeš nesmrtelná jako já "
"Kdy se to má stát?"
"Až to budeš vědět ty, budu to vědět i já. Dojde k tomu velmi brzo."
"Ty na mě hodně spoléháš, vid'? Ale já opravdu nevím, jak to udělat. Už jsem ti to řekla stokrát."
"A co ti napovídají tvé sny?"
"Jsou to spíš noční můry, plné podivných představ. Nerozumím jim. Nechápu, odkud se vzalo to tělo na stole nebo proč je tam Lemle. Nevím, co ode mě chce a nepřeju si znovu vidět, jak lan van Abel padá k zemi. To místo, kde se sen odehrává, mi nic neříká."
"Ukfidni se, Rowan. Dovol mi, abych tě ukonejšil. Sny ti sice leccos napovědí, ale skutečnost nakonec zjistíš ty sama. Z kadlubu tvé mysli povstane pravda."

"
Jdi ode mě. Nedotýkej se mě! Chci, aby sis se mnou jenom povídal."
Ticho.
"Ty jsi vstupní dveře, moje milovaná. Toužím po skutečném těle. Jsem unaven svou osamělostí. Cožpak nevíš, že ten čas už téměř nastal? Moje matko, moje krásko... Přišla doba, abych se přerodil."
Zavřela oči. Cítila jeho rty vzadu na krku. leho prsty jí lehce přejížděfy po páteři. Pak ucítila teplou ruku, která tiskla její pohlaví, prsty pronikaly dovnitř, rty se přisávaly k jejím rtům. Další prstyjí štípaly do bradavek-bolestně, nádherně.
"Dovol mi, abych tě obemkl svými pažemi," šeptal. "Přijdou sem lidé. Budeš jim hodiny a hodiny patřit a já budu hladově prodlévat vzdálen od tebe, budu tě pozorovat, chytat slova, která ti splynou ze rtů, jako kdyby to byly krůpěje rosy k utišení mé žízně. Nech se mnou obklopit. Věnuj mi tuto chvíli, moje krásná Rowan..."
Cítila, jak ji něco zvedá. Nohy se už nedotýkaly podlahy. Tma kolem ní vířila a pevné paže ji hladily po celém těle. Gravitace přestala existovat. Uvědomovala si, že jeho síla roste, i jeho žár.

334

Studený vítr rozechvěl tabulky oken. Ze všech koutů velkého prázdného domu se ozvaly šepoty. Vznášela se ve vzduchu. Otočila se a hmatala po stí-

nové spleti paží, které ji nesly. Ucítila, jak jí násilím roztahuje nohy od sebe a zároveň vniká jazykem do jejích úst. Ano, udělej mi to!
"Jak to, že nastal čas zašeptala.
"Už brzy, moje milovaná."

"
lá to nedokážu."
"A1e ano, dokážeš, moje krásko. Vždyť víš. Poznáš..."

335

DYACET CTYRI

Pomalu se snášelo šero. Když Michael vystoupil z auta, chlad ho štípal do tváří, ale plantážnický dům s okny zářícími teplým álutým světlem mu připadal veselý a pohostinný.
Aaron na něj čekal u dveří. Pod šedým svetrem měl ještě několik vrstev oblečení a kolem krku kašmírovou šálu.
"Tohle je pro tebe," řekl Michael. "Veselé Vánoce, kamaráde." Vložil Aaronovi do ruky láhev zabalenou v zeleném vánočním papíru. "Obávám se, že to není žádné překvapení. Je to ale ta nejlepší brandy, kterou jsem sehnal."
"To je od tebe velmi pozorné," odpověděl Aaron s malým pousmáním. "Vychutnám si ji do poslední kapky. Pojd'me z té zimy. Taky pro tebe něco mám. Ukážu ti to později. Ted' honem dovnitř."
Dům je uvítal teplem. V obývacím pokoji stál vysoký košatý stromek, bohatě ověšený zlatými a stříbrnými ozdobami, což Michaela překvapilo, protože neměl tušení, jakým způsobem Talamasca slaví tento svátek, pokud ho vůbec slaví. Dokonce i krbové římsy byly ozdobeny cesmínou. A ve velkém krbu hořel pořádný oheň.
"Je to velmi starý svátek, Michaeli," poučoval ho Aaron s úsměvem, předjímaje Michaelovu otázku. Dárek položil na stůl. "Pochází z časů ještě před Kristem - zimní slunovrat, tedy doba, kdy všechny síly země jsou nejmocnější. Proto si možná Syn boží vybral pro své narození právě toto období."
"Asi máš pravdu. Víš, já sám bych ted' potřeboval trochu víry v boiího Syna," povzdechl si Michael. "A v síly země."
Cítil se tu dobře. Když to srovnával s First Street, připadal si jako na venkovském sídle - nižší stropy, prostší výzdoba a hluboký krb.

336

Sundal si kožený kabát a rukavice, vděčně je odevzdal Aaronovi a natáhl ruce, aby si je ohřál u ohně. Zdálo se mu, že ve velkých místnostech kromě nich nikdo není, i když z kuchyně vzadu v domě zaslechl nějaké zvuky. Vítr se opíral do francouzských oken, za jejichž sklem se pod ledovými květy rýsovala světle zelená krajina.
Podnos s kávou už čekal a Aaron pokynul Michaelovi, aby se usadil do křesla nalevo od krbu.
Jakmile Michael dosedl, uvědomil si, že tlak, který mu svírá duši, se pomalu uvolňuje. Bál se, že se neovládne a začne řvát. Zhluboka se nadechl, nevidoucíma očima přelétl po celém pokoji a bez úvodu začal:
"Už k tomu došlo. Ona mi lže, ` oznámil třesoucím se hlasem. Téměř nemohl uvěřit, že o Rowan mluví tímto způsobem, přesto pokračoval. "Lasher je s ní a ona mi Iže. Od okamžiku, kdy jsem se vrátil, mi neříká pravdu."
"Vysvětli mi, co se stalo," požádal ho Aaron, jehož obličej zvážněl. V očích se mu objevil soucit.
"Ani se mě nezeptala, proč jsem se ze San Franciska vrátil tak najednou. Ani se o tom nezmínila! Jako kdyby to věděla. A to jsem byl úplně zoufalý, když jsem jí volal z hotelu. Vždyť víš, vyprávěl jsem ti to už po telefonu.

Byl
jsem přesvědčený, že mě Lasher chce zabít. Vůbec se mě nezeptala, co se vlastně přihodilo."
"Popiš mi to všechno ještě jednou."
"Aarone, ted' už vím, že jsem ve svém vidění potkal Juliena a Deboru. Nepochybuju o tom. Ale nemám ponětí, o jakou smlouvu nebo slib jde. Ovšem je mi taky jasné, že Debora a Julien jsou na mé straně. Viděl jsem Juliena, jak se na mě díval oknem autobusu. Nejpodivnější na tom bylo, že vypadal, jako kdyby na mě chtěl promluvit, jenže nemůže. Jako kdyby bylo pro něj těžké dostat se zpátky na tento svět."
Aaron neříkal nic. Seděl v křesle, loket opřený o opěradlo, ukazováček při-
' tisknutý k spodnímu rtu. Jeho zamyšlená tvář vyjadřovala napjatou pozor-
n OSt.
"Pokračuj," vybídl Michaela.
"Podstatné je, že tento konkrétní záblesk mi vrátil moje vidění. Ne že bych
, si vzpomněl na každé pronesené slovo, ale uvědomil jsem si to nejdůležitější. Chtějí, abych zasáhl. Říkali něco o prastarých lidských nástrojích, které mám k dispozici. Znovu jsem slyšel ta slova. Debora ke mně promlouvala. Byla to Debora. Až na to, že nevypadala jako na tom obraze. Aarone, řeknu ti něco, co tě určitě přesvědčí."
"Povídej...='
"Vzpomeň si, co ti prozradil Llewellyn: že ho ve snu navštívil Julien, který

vypadal jinak než za svého života. Vzpomínáš si? To je ten klíč k rozuzlení. V mém vidění i Debora byla jiná bytost. A na tom děsném rohu v San Francisku jsem je cítil oba a byli takoví, jak jsem si je pamatoval z vidění- moudří, laskaví, vědoucí. Věděli, že Rowan je ve strašlivém nebezpečí a že musím zasáhnout. Panebože, když si vzpomenu na Julienův výraz za sklem! Byl tak naléhavý, a přesto, jak bych to řekl, vyrovnaný. Nemám dost slov, abych to popsal. Plný zájmu a zároveň klidu."
"Myslím, že chápu, co se snažíš vyjádřit."
"Jed' domů, říkali mi, jed' domů. Tam je tě zapotřebí. Aarone, proč se mnou Julien na té ulici aspoň chvíli nezůstal?"
"Existuje celá řada vysvětlení. Všechna souvisejí s tím, co jsi řekl. Jestliže někde existují, je pro ně těžké sem proniknout. Pro Lashera to těžké není. A to je zásadní fakt pro naše pochopení toho, co se děje. Ale k tomu se ještě vrátím. Ted' pokračuj..."
"To si můžeš domyslet. Přiletím domů - soukromé letadlo, limuzína a tak dál. Všechno to zorganizoval bratranec Ryan jako pro nějakou rockovou hvězdu - a ona se mě ani nezeptá, co se stalo! Protože ona už není Rowan. Je to Rowan do něčeho zapletená, Rowan, která stále cosi předstírá, usmívá se a zírá na mě těma velkýma a smutnýma šedýma očima. Aarone, nejhorší je..."
"Jen to řekni, Michaeli."
"Miluje mě, Aarone. Připadá mi, že mě tiše prosí, abych ji nenutil ke konfrontaci. Ví, že jsem ten její podvod prohlédl. Panebože, když se jí dotknu, tak to cítím! A ona ví, že to cítím. Proto mě mlčky prosí, abych ji nezaháněl do kouta, abych ji nenutil lhát. Připadá mi, že mě přímo zapřísahá. Je zoufalá. Dal bych krk na to, že má strach."
"Ano. Je v tom až po uši. Mluvila se mnou o tom. Zřejmě došlo k nějaké komunikaci, když jsi odjel. Možná ještě před tím."
"Tak tys to věděl? Proč jsi mi, ksakru, nic neřekl?"
"Michaeli, uvědom si, že máme co do činění s někým, kdo ví, co si my dva tady ted' povídáme."

"
Proboha!"
"Neexistuje místo, kde bychom se před ním schovali," pokračoval Aaron. "Možná s výjimkou nejhlubší hlubiny naší mysli. Rowan mi toho pověděla hodně. Ovšem to nejpodstatnější je, že celá bitva je už jen v Rowaniných rukou."
"Aarone, přece musí existovat něco, co bychom mohli udělat! Věděli jsme, že se to stane. Ty jsi věděl, že k tomu dojde, ještě dřív, než jsme se poprvé set-

kali."

338

"Michaeli, Rowan je jediný člověk, který může něco udělat. To je právě ten problém. Tím, že ji miluješ a že jsi s ní, používáš prastaré lidské nástroje, které máš k dispozici."

"

To ovšem nestačí!" Už to nemohl vydržet. Vyskočil, chvilku sem tam přecházel, pak se zastavil a s rukama položenýma na krbovou římsu zíral do ohně. "Měl jsi mi, Aarone, zavolat. Měls mi to říct."

"Podívej, klidně si svůj vztek vylej na mně, když ti to pomůže, ale fakt je, že mi zakázala, abych se s tebou spojil, dokonce mi vyhrožovala. Přímo překypovala hrozbami. Některé z nich skryla za varování - že její neviditelný společní`k mě chce zabít a brzy to i udělá -, nicméně to byly skutečné výhrůžky.

"Kristepane, kdy se to stalo?"

"Na tom nezáleží. Řekla mi, abych se vrátil do Anglie, dokud je čas."

"

To ti řekla? A co ještě?"

"Rozhodl jsem se, že ji neposlechnu. Ale opravdu nevím, co tu ještě můžu být platný. Vím jen, že si přála, abys zůstal v Kalifornú, protože měla pocit, že tam jsi v bezpečí. Michaeli, situace se natolik zkomplikovala, že není možné smysl jejích slov jednoznačně vyložit."

"Nechápu, co tím chceš naznačit. Proč by to nešlo? To prostě nechápu."

"Michaeli, mluvila v hádankách. Nebyl to ani tak rozhovor jako spíš demonstrace síly. Znovu ti musím připomenout, že jestli si ta bytost zamane

ocitne se s námi v této místnosti. Nemáme žádné místo, kde proti němu můžeme bezpečně kout pikle. Zkus si představit zápas v boxu, kde si protivníci dokáží navzájem číst myšlenky. Nebo válku, v níž každá myslitelná strategie je prostřednictvím telepatie známa oběma stranám od samého počátku."

"Zvyšuje to riziko i vzrušení bitvy, ale ta nemusí být předem prohraná."

"Souhlasím s tebou, přesto se domnívám, že nemá cenu tlumočit ti všechno, co mi Rowan řekla. Stačí připomenout, že Rowan je ten nejsilnější protivník, jakého ten přízrak kdy měl."

"Aarone, už před časem jsi ji varoval, že mu nesmí dovolit, aby ji od nás vzdálil. Varovals ji, že se Lasher bude snažit izolovat ji od všech, kdo ji milujou.

"Ano. A také jsem přesvědčen, že si to Rowan pamatuje. Uvědom si

Michaeli, že Rowan je člověk, kterému stačí něco naznačit, a okamžitě jí dojdou všechny souvislosti. A věř mi, že od té doby jsem s ní ještě diskutoval. Vysvětlil jsem jí tím nejjednodušším způsobem, proč nesmí tomu přízraku dovolit, aby prošel mutací. Ale rozhodnutí spočívá na ní."

"Chceš říct, že nám zbývá,jenom čekat a nechatji, aby si tuto bitvu vybojovala sama?"

339

"Snažím se ti vysvětlit, že ty děláš všechno, k čemu tě zavazuje tvé poslání. Měj ji rád. Bud' jí nablízku. Připomínej jí svou existencí, co je přirozené a co má v sobě vrozené dobro. Ta bitva se odehrává mezi přirozeným a nepřirozeným, Michaeli. Bez ohledu na to, z jaké látky ten přízrak je a odkud pochází - ta bitva je zápasem mezi normálním životem a anomálú. Mezi vývojem na jedné straně a katastrofálním výtvorem na straně druhé. A obě strany mají svá tajemství, své zázraky, a nikdo to neví líp než Rowan."

Vstal a položil Michaelovi ruku na rameno. "Posad' se a poslouchej, co ti říkám."

"Poslouchám tě celou dobu," odpověděl Michael rozzlobeně. Přesto se posadil na okraj křesla, avšak nepodařilo se mu ovládnout natolik, aby přestal pěstí pravé ruky třít levou dlaň.

"Rowan byla celý život konfrontována s oním předělem mezi přirozeným a anomálním," pokračoval Aaron. "Rowan je v podstatě konzervativní. Ani bytost jako Lasher nezmění základní charakter člověka. Může pouze zpracovávat určité povahové rysy, které už v něm jsou. Nezapomeň, že nikdo si nepřál svatbu v bílém víc než Rowan. Nikdo netouží po rodině víc než ona. Nikdo se netěší na dítě, které nosí pod srdcem, víc než Rowan.
"Vždyť o tom dítěti vůbec nemluví, Aarone! Od té doby, co jsem se vrátil, se o něm nezmínila ani slůvkem. Chtěl jsem to dnes večer na slavnosti oznámit celé rodině, ale ona si to nepřeje. Tvrdí, že na to ještě není připravená. Celý ten večírek je pro ni utrpením. Bude to jenom přetvářka. Všechno vlastně zorganizovala Beatrice."
"Já vím."
"1á mluvím o tom dítěti pořád. Líbám ji a dítěti říkám Kryštůfku, jménem, které jsem vymyslel, a ona se jen usmívá. Jako kdyby to nebyla Rowan. Aarone, jestli tu bitvu s Lasherem prohraje, ztratím ji i to dítě. Nemůžu na to vůbec pomyslet. A o mutacích, zrůdách a o přízracích, které chtějí obživnout, nevím nic."
"Vrať se domů a zůstaň s ní. Bud' jí nablízku. To ti řekli, a to udělej."
"Co se mi snažíš naznačit? Abych nevyhledával konflikty?"
"Jenom bys ji nutil ke lži. Nebo k něčemu horšímu."
"Co když tam, Aarone, spolu zajedeme a zkusíme ji přesvědčit, aby Lashera ignorovala?"
Aaron zavrtěl hlavou. "My už jsme si s Rowan ukázali karty, Michaeli. Proto jsem se na dnešní večírek omluvil. Kdybych přišel, působilo by to na Rowan a jejího temného společníka jako výzva. Přesto bych tam šel, kdybych se domníval, že z toho vzejde něco pozitivního. Jsem ochotný i riskovat, kdybych věděl, že to k něčemu je. Ale v téhle situaci to nejde."

340

"Aarone proč si to myslíš?"
"Michaeli, já už jsem z té hry vypadl. Taky jsem neměl vidění. To jsi měl ty.

Julien a Debora mluvili s tebou. A Rowan miluje tebe."
"Nevím, jestli to vydržím."
"Jsem přesvědčen, že ano. Prosím tě, udělej pro to všechno. A zůstaň

Rowan nablízku. Dej jí najevo-slovy nebo nějakjinak-, že stojíš při ní.
Michael přikývl. "Dobře," řekl. "Víš, připadá mi, jako by mi byla nevěrná."

"
Takhle to nesmíš brát. Nesmíš se naštvat."
, Já vím. Pořád si to opakuju."

,"Michaeli, musím ti říct ještě něco. Zřejmě to nic neovlivní. Jenomže rád bych to někomu svěřil. Kdyby se mi něco stalo, chci, abys to věděl."
"Snad si nemyslíš, že se ti něco stane?"
"Upřímně řečeno, nevím. Poslouchej mě. Celá staletí nás udivovaly zdánlivě netělesné entity. Na světě není ani jedna kultura, která by neuznávalajejich existenci. Nikdo však neví, co vlastně jsou. Katolická církev je považuje za démony. Má pro ně složitá teologická vysvětlení. Vnímá je jako zlé síly, vypuštěné na svět s úkolem ničit. Tento názor by bylo snadné odbýt mávnutím ruky, jenomže katolická církev chování a slabosti těchto bytostí hodnotí velmi uvážlivě. Ale vzdaluju se od jádra věci.
Jádro věci spočívá v tom, že my v Talamasce jsme vždycky předpokládali,
že tyto zdánlivě netělesné bytosti jsou velmi podobné duchům zemřelých, kteří jsou připoutáni k zemi. Jinými slovy, považovali jsme za skutečnost, že oba druhy entit jsou v zásadě bytosti bez těla, nadané inteligencí a pobývající v jakési říši v blízkosti lidí."
"Jinak řečeno, Lasher by mohl být duch zemřelého."
"Ano. Daleko významnější je však fakt, ie Rowan zřejmě udělala jakýsi průlom do poznání, z čeho se ty bytosti vlastně skládají. Tvrdí, že Lasher má buněčnou strukturu, v níž jsou zastoupeny všechny základní organické složky."
"Jestli ti rozumím, Lasher xe tedy nějaký druh podivného živého organis-

mu."
"To nevím. Ale napadlo mě, že to, čemu říkáme duchové zemřelých, je vytvořeno ze stejných složek. Když naše inteligence opouští tělo, možná s sebou odnáší nějakou živoucí část. Možná procházíme spíš proměnou než fyzickou smrtí. Třeba jsou všechna starobylá slova - étérické tělo, astrální tělo,
duše -jenom označení pro tuto subtilní buněčnou strukturu, která přetrvává i poté, co se tělo rozpadne:'
"To je nad mé chápání, Aarone:
"Ano, asi příliš teoretizuju. Jenom se snažím objasnit jedno... cokoliv

341

af t
'4tx::. , álx^.·..,..

Lasher dokáže udělat, dokáží i zemřelí. Nebo lépe řečeno - přestože Lasher má takovouto strukturu, může být zlovolným duchem někoho, kdo žil."
Takové úvahy patří do tvé pracovny v Londýně, Aarone. Jednou tam třeba bu,deme spolu sedět u krbu a probírat to. Ale ted' jdu domů a zůstanu u Rowan. Udělám, co jsi mi řekl a taky to, co mi řekli oni. Protože to je to nejlepší, co pro ni můžu udělat. A taky pro tebe. Nechce se mi věřit, že by tomu přízraku dovolila, aby ublížil tobě, mně nebo komukoliv jinému. Jak jsi řekl, nejvíc jí pomůžu, když budu u ní."
"Máš pravdu," zamyšleně poznamenal Aaron. "Jen mi nejde z hlavy, co říkali ti starci o spáse. Taková podivná legenda!"
"V tomhle bodě se mýliLi. Rowan je těmi dveřmi. Nějak jsem to věděl už v okamžiku, kdy jsem si prohlížel rodinnou hrobku."
Aaron si jenom povzdechl a zavrtěl hlavou. Michael poznal, že je nespokojený, že má na srdci další věci, o nichž chce hovořit. Ovšem co na nich ted' záleží? Rowan je u tom domě sama s tím přízrakem a ten přízrak ji Michaelovi krade. Rowan už jistě zná odpovědi na všechny otázky. Lasher jí určitě vysvětlil smysl rodinných legend. Michael musí za ní.
Netrpělivě pozoroval Aarona, jak ztěžka vstává a jde ke skříni pro kabát a rukavice.
Michael se zastavil ve dveřích a pozoroval vánoční stromeček, na němž svítila světýlka dokonce i za jasného dne.

"
Proč to muselo začít tak brzo?" zašeptal. "Proč právě ted', v tomto svátečním čase?" Ale on sám znaf odpověd'. Všechno, co se děje, spolu nějak souvisí. Všechno, čím byl obdarován, je spojeno s konečným rozuzlením, dokonec i jeho bezmocnost.
"Prosím tě, dávej si pozor," žádal Aaron.
"Jistě. A budu na tebe myslet zítra večer. Víš, pro mě byl vždycky Štědrý večer nejdůležitější svátek v roce. Nevím proč. Snad je to tou irskou krví."

"
Katolickou krví," opravil ho Aaron. "Přesto ti rozumím."
"Až tu brandy zítra večer otevřeš, vzpomeň si na mé."
"Vzpomenu. Určitě. A Michaefi... kdybyste ty a Rowan sem chtěli přijetz jakéhokoliv důvodu -, víš, že dveře jsou pro vás vždycky otevřené. Po cestě o tom můžeš přemýšlet."
"Děkuju ti, Aarone."
"Ještě něco. Kdybys mě potřeboval, kdybys opravdu chtél, abych přijel, přijedu."
Michael chtěl protestovat, že Oak Haven je pro Aarona to nejlepší místo, ale Aaron odvrátil pohled; jeho výraz se náhle rozjasnil a ukázal na polokruhové okno nade dveřmi.

342

"Sněží, Michaeli, podívej, opravdu sněží. Nemůžu tomu věřit. Ani

v Londýně nesněží, a tady ano."
Otevřel dveře a oba spolu vyšli na širokou přední verandu. Sníh padal ve velkých vločkách. Neuvěřitelně pomalu a graciézně se snášel v naprostém bezvětří k zemi. Usedal na černé větve dubů, zasypával je bělostně jasným příkrovem, a mezi dvěma řadami stromů vytvářel bílou stezku až k silnici.
Snášel se i na pole, už částečné pokrytá bělostným příkrovem. Nebe nad hlavou se rozplývalo ve sněhovém závoji.
"A právě v předvečer Štedrého dne, Aarone," řekl Michael. Snažil se vrýt si do paměti vznešenou, důstojnou alej starých stromů zvedajících své tmavé kloubnaté paže k jemně poletujícím sněhovým vločkám. "Je to malý zázrak, že sníh přišel zrovna ted'! Bože můj, bylo by tak krásné, kdyby..:'
"Kdyby se nám děly jen malé zázraky, Michaeli."
"Ano, malé zázraky jsou ty nejlepší, vid'? Podívej, když se sníh dotkne země, netaje. Zůstává. Budou to bílé Vánoce, o tom se nedá pochybovat."
"Počkej," málem vykřikl Aaron. "Skoro jsem zapomněl. Tvůj vánoční dárek, mám ho tady." Sáhl do kapsy svetru a vytáhl malý plochý balíček. Nebyl větší než půldolarová mince. "Otevři ho. Vím, že tu oba mrzneme, ale byl bych rád, kdybys ho otevřel hned."
Michael roztrhl zlatý papír a okamžitě viděl, že je to starý stříbrný medailon na řetízku.
"Archanděl Michael," usmál se. "Aarone, to se ti povedlo. Oslovuješ moji pověrčivou irskou duši."
"Je to vyhánění čerta ďáblem," odpověděl Aaron. "Ten medailon jsem objevil v jednom krámku na Magazine Street, když jsi byl pryč. Vzpomněl jsem si na tebe, že by se ti asi líbil."
"Díky, kamaráde:' Michael si ho důkladně prohlížel. Byl odřený jako stará mince. Přesto rozeznal archanděla Michaela s křídly a trojzubcem, jak se tyčí nad rohatým ďáblem ležícím na zádech v plamenech. Rozmotal řetízek, který byl dost dlouhý, že ho nemusel rozepínat, přetáhl si ho přes hlavu a nechal medailon vklouznout pod svetr.
Chvilku se na Aarona upřeně díval, pak ho pevně objal.
"Bud' opatrný, Michaeli. Brzo se mi ozvi."

343

vx J.x'n: x

DyACET PĚ?'

Hřbitov se na noc zavíral, ale to nevadilo. Nevadilo ani, že se stmívá a mrzne. U postranních vrátek nefungoval zámek a pro Rowan bylo velmi jednoduché do vrátek strčit, otevřít je, pak za sebou zavřít a vykročit po zasněžené cestičce.
Záblo ji, ale ani to nevadilo. Sníh je tak krásný! Chtěla vidét hrobku pokrytou sněhem.
"Najdeš mi ji, vid'?" zašeptafa. Už je skoro tma a hosté přijdou brzy, nemá tedy moc času.
Ty víš, kde to je, Rowan, řekl ten příjemný tichý hlas uvnitř její hlavy.
Měl pravdu. Věděla to. Stála před hrobkou a vítr ji mrazil, profukoval její tenkou košili. Před sebou měla dvanáct náhrobních kamenů, jeden pro každý výklenek, a nad nimi vytesané dveře ve tvaru klíčové dírky.
"Nikdy nezemřít."
To je ten slib, Rowan, to je ta smlouva mezi mnou a tebou. Jsme téměř v počátečním okamžiku...
"Nikdy nezemřít... jenže co jsi slíbil těm ostatním? Něco jsi jim slíbit musel. Ty něco tajíš. Lžeš."
Ach ne, moje milovaná, na nikom už nezáleží, jenom na tobě. Všichni ostatní jsou mrtví.
Jejich kosti leží pod zmrzlou černotou. A tělo Deirdre, díky chemikálům

ještě neporušené, je uvnitř rakve vyložené saténem. Chladné a mrtvé.

"

Maminko."

Ona tě neslyší, moje krásko, není tady. Jsme tu jen ty a já.

"

Jak se mohu stát vstupními dveřmi? Bylo odjakživa dáno, že to budu já?"

344

Odjakživa, moje milovaná, a ten čas už téměř nadešel. Ještě jednu noc strávíš se svým archandělem z masa a krve a pak budeš navždycky moje. Hvězdy na obloze se pohybují. Vstupují do dokonalé konstelace.

"Nevidím je. Vidím jenom padající sníh."

Přesto tam jsou, moje krásko. Ted' je období hluboké zimy, kdy všechno, co se má znovu zrodit, bezpečně spí pod sněhem.

Mramor připadal Rowan jako led. Vložila prsty do písmen vyrytého jména DEIRDRE MAYFAIROVÁ. Na dveře ve tvaru klíčové dírky nedosáhla.

Pojd' už, moje milovaná, vrátíme se domů, do tepla. Je čas. Přijdou - moje děti, celý klan Mayfairů, všichni moji potomci, kteří zbohatli pod mými ochrannými křídly. Zpátky ke krbu, moje milovaná, ale zítra, zítra budeme v domě sami, ty i já. Musíš poslat svého archanděla pryč.

"Ukážeš mi, jak se stát dveřmi

Ty to víš, moje drahá. V hloubi srdce, ve svých snech jsi to vždycky věděla.

Rowan se rychle brouzdala sněhem, nohy úplně mokré, ale ani to nevadilo. Prázdné ulice v nastalém šeru bíle zářily. Padající sníh byl najednou tak lehounký, že působil spíš jako přelud. Příbuzní se už brzy začnou scházet.

Je tomu malinkému tvorečkovi v ní zima?

Lemle řekl: "Jsou jich tisíce, dokonce miliony, spláchnuté do odpadů na celém světě - a všechny ty malinké mozky a orgány jsou navždy ztracené."

Je tma, už mají přijít. Nejdůležitější je předstírat, že všechno je úplně normální. Šla, jak nejrychleji mohla. V krku ji pálilo. Ale studený vzduch ji báječně mrazil a chladil její vnitřní žár.

Tady je, tmavý dům, který čeká. Vrátila se včas. Klíč držela v ruce.

"Co když se mi zítra nepodaří poslat ho pryč?" otázala se šeptem. Stála u branky a dívala se na tmavá okna. Jako ten první večer, kdy jí Carlotta řekla: "Pojd' dovnitř. Vyber si."

Ale ty ho musíš donutit, aby odešel. Až se setmí, moje milovaná. Nebo ho zabiju.

"To nesmíš nikdy udělat! Ani to neříkej nahlas! Vezmi to laskavě na vědomí. Michaelovi se nikdy nesmí nic stát. Nikdy. Slyšíš?"

Stála na verandě a hlasitě rozmlouvala s někým, kdo tam nebyl. A všude kolem ní se pomalu snášel sníh. Sníh jako v ráji, sypající se na zmrzlé listy banánovníku, vznášející se kolem stébel bambusu. Poznali vůbec v ráji krásu sněhu?

pp

"Doufám, že si rozumíme. Opovaž se mu ublížit. V žádném ří adě. Slib mi to. Uděláme spolu smlouvu: Michaelovi se nesmí nic stát: `

Jak si přeješ, moje milovaná. Mám ho rád. Ale nesmí vstoupit mezi tebe a mě v tu noc všech nocí. Hvězdy se posunují do dokonalé konstelace. Isou

345

/ i.\ lx \ ·

to moji věční svědkové, stejně staří jako já, a budou mi zítra svítit v tom pravém okamžiku. V okamžiku mého rozhodování.)estliže chceš svého smrtelného milence uchránit mého hnévu, postarej se, aby mi nepřišel na oči.

346

DyACET SES'T

Než všichni odešli, byly dvě hodiny ráno. Michael ještě nikdy neviděl pohromadě tolik šfastných lidí, kteří si vůbec neuvědomovali, co se kolem nich déje.

Ale co se vlastně dělo? Velký vyhřátý dům zněl smíchem a zpěvem, ve všech krbech hořel oheň a venku padal sníh, který zasypával stromy a keře i cestičky zářivou bělostí. Proč by se všichni neměli skvěle bavit?

lak se smáli! Nohy jim ujížděly na zasněženém dláždění chodníků a propadávali ledovou skořápkou pokrývající kanály. Sněhu bylo tolik, že se děti mohly koulovat. Zachumlané do čepic a šál se klouzaly po zledovatělém povrchu trávníku.

Dokonce i tetičce Viv se sníh líbil. Vypila ponékud víc sherry a chvílemi Michaelovi až úděsně připomínala jeho matku, přestože Bee a Lily, nejlepším přítelkyním tety Viv, to zřejmě nevadilo.

Rowan se celý večer projevovala jako dokonalá hostitelka. Zpívala se svými hosty koledy a doprovázela je na klavír nebo u vánočního stromku pózovala před fotografickým aparátem.

Tohle bylo vyplnění jeho snu? Snu plného zářících tváří a jasných hlasů lidí, kteří si uměli tento okamžik vychutnat-skleničky cinkaly při přípitcích, všichni se líbali a k tomu zněly teskné melodie starých písní.

"Je to od tebe hrozně milé, že jsi uspořádala večírek tak brzo po svatbě..."

"...sešli jsme se jako za starých časů."

"Takhle by měly vypadat opravdové Vánoce."

Ajak všichni obdivovali jeho milované vánoční ozdoby! I když příbuzní věděli, že se od nich neočekávají žádné dárky, nakupila se jich pod vánočním stromem hromada.

347

x xx,

V některých chvílích se Michaelovi zdálo, že to nevydrží. Vyšel nahoru do druhého patra a vylezl na stříšku ložnice; zůstal stát blízko zídky a díval se na světla města pod sebou. Všude, kam jeho oko dohlédlo, viděl sníh - sníh na střechách, sníh pokrývající parapety oken a štíty a komíny, pomalu se snášející drobný a krásný sníh.

Měl všechno, co si kdy přál, a přesto ještě nikdy nebyl tak nešťastný. Obával se, že ho ten přízrak dusí. V zoufalství by nejraději prorazil stěnu pěstí. Ten pocit byl hořký, jakjen zármutek dokáže být.

V oázách ticha, jimiž procházel, nahoře daleko od všech, na něj chvílemi doléhala naléhavá představa, že ten přízrak je nablízku. Že když položí holé prsty na rámy a kliky dveří, zachytí jeho zřetelnou podobu mezi stíny.

"Jsi tady, Lashere. Já to vím."

Vzadu mezi stíny se něco pohnulo; pohrávalo si to s ním, pomaloučku se to od něj podél zdi sunulo dál a dál, až se to úplně rozplynulo a on zjistil, že je v matně osvětlené chodbě sám.

Každý, kdo by Michaela tajně pozoroval, by došel k závěru, že se zbláznil. Hlasitě se zasmál. Třeba takhle vypadal i Daniel Mclntyre, když se z něj stal opilý, toulající se stařec. A co ti ostatní eunušští manželé, kteří tušili, jak se
věci mají? Obstarali si milenky-a tím si zřejmě podepsali i ortel smrti -, nebo se propadli do lhostejnosti. Co se, u všech všudy, stane s ním?

Ovšem tohle ještě není konec. Naopak, je to začátek a ona zřejmě hraje

o čas. Michael musí věřit, že za jejími tichými a úpěnlivými prosbami čeká její láska, aby se znovu projevila ve své opravdovosti.
Konečně všichni odešli.
Poslední pozvání na štědrovečerní večeři Rowan s Michaefem taktně odmítli, avšak domluvili si s příbuznými další setkání. Teta Viv bude zítra večeřet s Beou, takže o ni si nemusejí dělat starosti. Tyto Vánoce budou spolu sami.
Hosté si ještě vyměnili snímky z polaroidu, posbírali spící děti z pohovek, všichni se naposledy objali a pak odešli do čisté mrazivé tmy.
Michael unavený napětím a zoufalý obavami si dal načas se zamykáním. Už se nemusí usmívat. Nemusí nic předstírat. Panebože, co to všechno teprve muselo znamenat pro Rowan?
Děsil se okamžiku, až vyjde nahoru. Procházel domem, kontroloval okna i zelená světýlka na bezpečnostním zařízení a otvíral kohoutky, aby trubky nezamrzly.
Nakonec se zastavil v salonu před krásným rozsvíceným stromem.
Připadal si někdy o Vánocích takhle zahořklý a naprosto opuštěný? Kdyby věděl, že mu to pomůže, naštval by se a nechal by své zuřivosti volný průběh.

3x8

Na chvilku si lehl na pohovku a čekal, až oheň v krbu dohoří. Tiše oslovoval Juliena a Deboru a ten večer už potisící se jich ptal, co má vlastně udělat.
Konečně vyšel po schodech. Ložnice byla tichá a tmavá. Rowan se přikryla až po bradu, takže z ní viděl jenom vlasy na pozadí polštáře, tvář měla odvrácenou.
Kolikrát se dnes večer pokoušel zachytit její pohled, a neuspěl? Všiml si někdo, že si spolu nevyměnili jediné slovo? Všichni byli hluboce přesvědčeni o jejich štěstí. Právě tak jako poměrně nedávno i on.
Tiše přešel k přednímu oknu a odhrnul těžké damaškové závěsy, aby se mohl ještě jednou podívat, jak sněží. Bylo už po půlnoci -vlastně je už Štedrý den. Dnes večer nastane ten magický okamžik, kdy bude hodnotit svůj dosavadní život i to, čeho v něm dosáhl, kdy bude formovat sny a plány pro nastávající rok.

Rowan, takhle to přece neskončí! Vždyť je to jen malé nedorozumění. Už od začátku jsme věděli mnohem víc než všichni ostatní...
Otočil se a na polštáři zahlédl její ruku, štíhlou a krásnou, s prsty mírně pokrčenými.
Tiše přistoupil blíž. Toužil se dotknout její ruky, cítit její teplo na svých prstech, zatoužil chytit Rowan do náruče, jako kdyby se bál, že mu odplouvá do nějakého temného nebezpečného moře. Ale neměl dost odvahy.

Srdce mu prudce bušilo, a když se otočil k oknu a podíval se na padající sníh, ucítil v hrudi zášleh bolesti. A pak upřel pohled na její tvář.

Měla otevřené oči. Upírala je na něj, to rozeznal i ve tmě. Její rty se pomalu otevřely v dlouhém, jízlivém úsměvu.
Ztuhl hrůzou. Ve slabém světle zvenčí vypadal Rowanin obličej bílý a tvrdý jako z mramoru, úsměv přimrzlý ke rtům, oči jako kusy skla. Srdce se mu rozbušilo ještě rychleji a tupá bolest se rozlila po celém těle. Díval se na ni
,
zcela neschopen odvrátit zrak, pak náhle, aniž o tom vůbec uvažoval, udělal rukou rychlý pohyb a popadl Rowan za zápěstí.
Tělo se jí zkroutilo, maska jízlivosti spadla a ona se rychle posadila, zmate-
?" P
ná a zneklidněná. "Co se stalo, Michaeli Zadívala se na své zá ěstí. Michael ji pustil. "Jsem ráda, že jsi mě vzbudil," zašeptala. Zamrkala, rty se jí zachvě-
ly. "Zdál se mi příšerný sen."
"O čem se ti zdálo, Rowan
Tiše seděla a zírala přímo před sebe. Pak se chytila za ruce a jednou rukou se snažila tu druhou povytáhnout ze zápěstí. Michael si nejasně uvědomil, že už u ní jednou viděl tohle gesto vyjadřující naprosté zoufalství.

"Nevím; ` řekla velmi potichu. "Nevím. Bylo to v tomhle domě... před
mnoha staletími. Shromáždilo se tu mnoho doktorů. A na stole leželo tělo,

xfxx .

.. x... . ,

bylo tak malinkaté!" Mluvila tichým hlasem plným utrpení, a když k němu zvedla oči, byly zalité slzami.

"
Rowan."
Zvedla ruku. lak klesala zpátky na polštář, přitiskla mu prst na rty.
"Neříkej to, Michaeli, prosím tě. Neříkej nic. Strašně tě prosím!" A prudce zavrtěla hlavou.
Rozbolavělý úlevou i napětím ji pohladil na krku, a když sklonila hlavu, musel se držet, aby se sám nezhroutil.
Ty víš, jak tě miluju, víš všechno, co bych ti chtěl říct.
Jakmile se trochu uklidnila, vzal ji za obě ruce, něžně je stiskl a zavřel oči.
Důuěřuj mi, Michaeli.
"Ui je dobře, miláčku," zašeptal. Nešikovně si svlékl šaty a vlezl si pod přikrývku vedle ní. Zachytil teplou svěží vůni jejího těla. Ležel tam s očima otevřenýma a pocitem, že zřejmé neusne. Vnímal, jak se Rowan, přitisknutá k němu, chvěje. Hodiny pomalu míjely a její tělo zvláčnělo, a když viděl, že má zavřené oči, upadl do neklidného spánku.

***

lakmile se probudil, zjistil, že je už odpoledne a že je sám. V ložnici bylo horko k zalknutí. Osprchoval se, oblékl a sešel dolů. Nemohl Rowan najít. Na stromečku zářila světla, jenže dům byl prázdný.
Procházel pokoje jeden za druhým.
Vyšel ven do zimy a vydal se zmrzlou zahradou, jejíž cestičky a trávník pokrývala tvrdá blýskající se ledová krusta. Vracel se zpátky kolem velkého dubu, ale po Rowan nikde ani stopy.
Nakonec si oblékl zimník a vydal se na procházku.
Nebe bylo temně modré. Zahradní čtvrť oblečená do bílého vypadala nádherné stejně jako o Vánocích před mnoha lety, ten poslední rok, který tady strávil.
Michaela se zmocnila panika.
Je Štědrý den, a oni ještě nezačali s přípravami na večeři! Měl pro Rowan malý dárek schovaný v přípravně, ruční zrcadlo ve stříbrném rámu, které objevil ve svém obchodě v San Francisku a už dávno pečlivě zabalil. Ale co na tom záleží? Ona má šperky, zlato a všechno, na co si jen pomyslí. A on je tak sám. Myšlenky se mu honily hlavou kolem dokola.
Štědrý den, a hodiny pomalu ubíhají.
Zašel na trh na Washington Avenue, přeplněný lidmi, shánějícími na

poslední chvíli všechno možné, a jako ve snách koupil krocana a další věci k večeři. Hledal po kapsách peníze jako opilec, který loví poslední drobné, aby si koupil láhev, na niž nemá. Lidé se smáli a žertovali - o sněhu, o bílých Vánocích v New Orleansu. Uvědomil si, že zírá na kolemjdoucí jako na tvory z jiné planety. Všechna jejich slova, která zachytil, mu připadala směšná a vyvolávala v něm pocit zbytečnosti a opuštěnosti. lednou rukou zvedl těžkou papírovou tašku s nákupem a vydal se k domovu.
Ušel jen několik kroků. Uvědomil si, že míjí požární zbrojnici, kde kdysi

pracoval jeho otec. Byla úplně přestavěná - stěží by ji poznal -, ale to místo i ohromná vrata, která zůstala stejná a jimiž s řevem projížděly hasičské vozy, když byl ještě dítě, poznal. Před těmito vraty sedával s otcem. leště si pamatoval na židle s rovnými opěradly.

Jak tam stál a zíral na zbrojnici, asi působil jako opilec. Všichni hasiči měli tolik rozumu, že byli uvnitř v teple. Od oněch Vánoc, kdy jeho otec zahynul při požáru, uplynulo tolik let!

Když vzhlédl k nebi, spatřil, že má barvu břidlice a že den pomalu zhasíná. Je Štědrý večer a všechno se mu vymklo z rukou.

***

Když se vrátil domů, nikdo na jeho zavolání neodpověděl. lenom vánoční stromek šířil kolem sebe měkké světlo. Otřel si boty o rohožku a prošel dlouhou halou. Ruce a tváře ho zábly od mrazu. Vybalil tašku a krocana dal stranou. Rozhodl se, že tak jako vždycky dodrží tradiční postup, a že dnes večer bude slavnostní večeře na stole o půlnoci -v čase, kdy se v před dávnými lety jeho rodina účastnila půlnoční mše.

Jenže ted' se nejedná o Svaté přijímání, ale o jejich první společnou štědrovečerní večeři. Jsou Vánoce. Musí myslet na to, že se nic neděje, že dům není v troskách a žádné strašidlo neexistuje.

Začne jako obvykle.

Jako kněz, který zaprodal duši ďáblu a ted' přistupuje k božímu oltáři, aby sloužil mši.

Uložil balíčky na police. Měl by začít něco dělat, už je čas. Položil svíčky na
stůl, Kde jsou svícny? Rowan tu určitě někde je. Asi šla také na procházku a ted' už musí být doma.

V kuchyni byla tma. Znovu začalo sněžit. Chtěl rozsvítit, vlastně chtěl rozsvítit v celém domě, aby všude bylo světlo. Ale ani se nepohnul. Stál uprostřed kuchyně, díval se francouzským oknem k bazénu a pozoroval, jak

sněhové vločky tají, jakmile se dotknou modré hladiny. Kolem okraje bazénu se utvořila ledová obruba. Všiml si, jak se třpytí, a pomyslel si, že voda musí být studená, strašlivě a bolestně stuxlená.

Studená jako voda v Tichém oceánu oné letní neděle, kdy plný obav stál na jeho břehu. Cesta vedoucí od toho okamžiku až sem mu připadala nekonečná. Jako by ho ted' opustila veškerá energie a vůle a on byl vězněm v tomto chladném pokoji, neschopný pohnout prstem, aby si udělal pohodlí a teplo, aby se cítil v bezpečí.

Uplynula poměrně dlouhá doba. Posadil se ke stolu, zapálil si cigaretu a sledoval, jak tma houstne. Přestalo sněžit, avšak zem pokrývala nová čerstvá vrstva sněhu.

Je čas pustit se do práce, začít připravovat večeři. Věděl to, a přesto se nezvedl ze židle. Zapálil si další cigaretu, jejíž červený ohýnek ho uklidňoval. Pak ji zamáčkl a zůstal nehybně sedět, jako to dělával celé hodiny ve svém pokoji na Liberty Street. Chvílemi se propadal do tiché paniky, neschopen jediné myšlenky.

Ztratil představu o čase. Ale v určitý okamžik se rozsvítila v bazénu světla a jasně prozářila noční tmu - vodní hladina vypadala jako z modrého skla. Tmavé rostliny kolem, poprášené sněhem, ožily a celá scéna dostala nádech strašidelného měsíčního osvětlení.

Už není sám. Vycítil to. Ajak jím toto vědomí prostoupilo, uvědomil si, že stačí jen otočit hlavu, aby uviděl Rowan stát se založenýma rukama u dveří do přípravny. Představil si její hlavu a ramena rýsující se proti světlým skříňkám za ní a slyšel její tichounký, téměř nepostřehnutelný dech.

V životě ještě nepocítil takový děs. Postavil se, vsunul balíček cigaret do kapsy, a když vzhlédl, Rowan už tam nebyla. Šel za ní, rychle přešel z tmavé jídelny do haly, a vtom ji uviděl daleko před sebou, ozářenou světly vánoční-

ho stromku, před vysokými bílými vstupními dveřmi.
Uvědomil si, jak tvar dveří dokonale připomíná klíčovou dírku a jak se Rowan v jejich rámu ztrácí. Když se k ní blížil, její klid ho zarazil. Hrozil se toho, co uvidí, až přijde blíž a v pološeru rozezná výraz její tváře.
Naštěstí to nebyla ta úděsná mramorová tvář, kterou zahlédl včera v noci. Dívala se na něj a barevná světla stromku se jí odrážela v očích.
"Chtěl jsem připravit večeři. Všechno jsem nakoupil. Je to v kuchyni: ` Jeho hlas zněl nejistě. Zoufale. Snažil se dát trochu dohromady. Nadechl se a zaklesl si palce do kapes u džín. "Víš co, můžu s tím začít hned. Je to jenom malý krocan. Upeče se za pár hodin. Mám všechno, co k tomu patří. Dáme si na stůl ten krásný porcelán. Ještě jsme ho vůbec nepoužili. A na tom stole jsme ještě nejedli. A dnes je... Štědrý večer."

"Musíš odejít," řekla Rowan.
"Odejít? Já ti nerozumím."
"Musíš odsud pryč."
"Rowan, co to říkáš?"
"Musíš odejít, Michaeli. Potřebuju tu být sama."
"Když já, miláčku, nechápu, o čem to mluvíš."
"Michaeli, říkám, jdi pryč." Její hlas byl hlubší, tvrdší. "Chci, abys odešel."
"Je Štědrý večer, Rowan. lá nechci jít pryč."
"Je to můj dům, Michaeli. A já ti říkám, abys ho opustil. Běž pryč."
Chvíli na ni tiše zíral a pozoroval, jak se j í mění výraz v obličeji, stahují ús-
ta, zužují oči. Ted' trochu sklonila hlavu, takže se na něj dívala zpod obočí.
"To... to nedává žádný smysl, Rowan. Uvědomuješ si vůbec, co říkáš?"
Přistoupila k němu o několik kroků blíž. Napnul všechny síly a rozhodl se, že se nedá zastrašit. Jeho strach se začal měnit v hněv.
"Vypadni, Michaeli," zasyčela. "Vypadni z tohohle domu a nech mě tady, abych udělala to, co musím."
Najednou vymrštila ruku, a než si stačil uvědomit, co se děje, ucítil na tvá-
ři pokořující políček.
Bolest jím projela jako nůž. Jeho hněv dosáhl vrcholu, ale by1 to ten nej-
bolestnější a nejpalčivější hněv, jaký kdy zažil. Zuřivě si ji měřil.
"To nejsi ty, Rowan!" vykřikl. Natáhl se po ní, jenže Rowan v tom okamži-
ku zvedla ruku. Snažil se ji zachytit, jenže ona bo odstrčila téměř ke zdi. Nechápavě si ji prohlížel. Došla až k němu a oči jí žbnuly.
"Vypadni odsud; ` zašeptala. "Slyšíš, co jsem řekla?"
Ochromeně přihlížel, jak mu zarývá prsty do paže. Odtáhla ho doleva, směrem ke vstupním dveřím. Její síla ho udivovala, ale nebyla to fyzická síla. Bylo to zlo, co z ní vyzařovalo, byla to maska jízlivosti, která opět pokrývala její obličej.
"Vypadni! Vypadni z tohohle domu! Ted' hned! Je to rozkaz," opakovala a pustila mu ruku. Chytila za kliku a otevřela dveře do mrazivého větru.
1
"Co to ode mě chceš. dožadoval se vysvětlení. "Rowan, odpověz mi Co to, proboha, děláš?"
V zoufalství ji strhl k sobě a tentokrát mu v tom nezabránila. Zatřásl s ní. Hlava jí poskočila ze strany na stranu. Otočila se k němu a jenom na něj zí-
rala, jako kdyby ho vyzývala, aby pokračoval. Pak se bez jediného slova snaži-
la silou mocí vyprostit z jebo sevření.
"Co z tebe budu mít, když bude po tobé, Michaeli?" zeptala se velmi tiše. "lestli mě miluješ, odejdi ted' hned. Vrať se, až tě zavolám. Tohle nech na mně."

:xxr':-x:;. x-

to moji věční svědkové, stejné staří jako já, a budou mi zítra svítit v tom pra-

vém okamžiku. V okamžiku mého rozhodování. Jestliže chceš svého smrtelného milence uchránit mého hněvu, postarej se, aby mi nepřišel na oči.

354

DyACET' SEDM

Celý dům podřimoval ve vlahé temnotě, až na měkké světlo, vyzařující z vánočního stromu. Chlad ťukal na okna, dovnitř se však nedostal.
Rowan seděla se zkříženýma nohama uprostřed pohovky, ruce založené, a dívala se přes celou místnost k vysokému zrcadlu - téměř nevnímala odlesky světla, které do zrcadla vrhal křišťálový lustr.
Ručičky na stojacích hodinách se pomalu sunuly k půlnoci.
To je ta noc, co pro tebe, Michaeli, tolik znamená! Jak moc sis přál, abychom ji strávili spolu! Kdyby ses nacházel na druhém konci světa, nemohl bys být ode mě dál. Všechny jednoduché a krásné věci z mého života zmizely. Připomíná mi to Štědrý den, kdy mě Lemle zavedl nespočetnými dveřmi až do své neosvětlené a tajné laboratoře. Co ty máš společného s takovými hrůzami, můj milý?
Celý život, ať už bude dlouhý, nebo krátký, celý život si bude pamatovat výraz na Michaelově tváři, když ho uhodila. Bude si pamatovat jeho hlas, když ji prosil a snažil se jí odporovat. Nikdy nezapomene na šok v jeho očích, když mu vrazila injekční jehlu do paže.
Proč v sobě cítila takové prázdno? Žádné emoce, pouze tepající ticho. Seděla bosa, jen ve volné noční košili, nohy jí hřál hedvábný čínský koberec. Přesto si připadala nahá a opuštěná, jako by do ní nemohlo proniknout všeobjímající teplo.
Ve středu místnosti se něco pohnulo. Větve na vánočním stromě se rozkývaly a do ticha malinké stříbrné zvonečky zvonily sotva postřehnutelnou melodú. Andělíčkové s pozlacenými křídly se roztančili na dlouhých nitkách.
Tma uprostřed salonu houstla.

355

"Přiblížila se moje hodina. Ten čas, jenž jsem si zvolil."
"Kde se v tobě bere poetická duše?" ozvala se Rowan a naslouchala slabé ozvěně svého hlasu, rozléhající se ve velké místnosti.
"Poezú znám od lidí, moje milovaná. Od těch, kdo po tisíce let ze všech nocí nejvíc milovali právě tuto noc."
"A ted' mi zřejmě míníš předvést nějaký vědecký experiment, protože já opravdu nevím, jak tě přivést do našeho světa."
"Nevíš? Cožpak jsi to nepochopila?"
Neodpověděla mu. Vracel se jí její sen, odvíjel se jako film, ukázky mizely a znovu se objevovaly, takže její pocit chladu a osamocenosti vzrůstal do takové míry, že se to těžko dalo vydržet.
Tma houstla stále víc. Pozvolna získávala tvar, pohybovala se a Rowan se zdálo, že zahlédla obrys lidských kostí, které jakoby tancovaly, zhmotňovaly se a začaly obrůstat svaly. Světlo stromu zalévalo svými bledými paprsky náznak kostry. Ze tmy se vyloupla tvář a z ní vykoukly jeho zelené oči.
"Už přichází ten čas, Rowan," oznámil jí slavnostně.
S údivem sledovala pohybující se rty, za nimiž se zaleskly zuby. Uvědomila si, že se zvedla a stojí velice blízko něho. Dokonalá krása jeho tváře ji ohromila. Shlíiel na ni, oči mu lehce potemněly a řasy ve světle zezlátly.
"Je to skoro perfektní," vydechla.
Dotkla se jeho obličeje. Pomalu přejížděla prsty po kůži a přitiskla je k čelisti. Levou ruku mu jemně přiložila na hrudník. Přimhouřila oči a naslouchala úderům srdce. Viděla jeho skutečné útroby, nebo to byla pouhá napodobenina? Stiskla víčka co nejvíc a snažila se představit si cévy a žíly, a také krev, která jimi proudí a rozlévá se do všech jeho údů.

"Ted' už se jen uvolni!" Stála, dívala se na něj a viděla, jak se mu rty roztahují do úsměvu. "Prostě se uvolni a nech věcem volný průběh. Neboj se," snažila se ho povzbudit. "Copak to nechápeš? Vždyf jsi to dokázal!"
"Myslíš?" zeptal se. Svaly na obličeji se stahovaly a povolovaly úplně přirozeně. Přimhouřil oči, jak to dělají lidé, když se hodně soustředí. "Ty si myslíš, že tohle je tělo? To je jen napodobenina! Umělý výtvor, žádné tělo, a ty to dobře víš! Jsi přesvědčena, že mě můžeš zaklít do miniaturních neživých částeček a pak mě budeš využívat ke svým účelům. Chceš ze mě udělat robota a potom mě zničit!"
"O čem to mluvíš?" Ustoupila o krok dozadu. "Neumím ti pomoct. Nevím, co po mně chceš."
"Kam jdeš, moje milovaná?" zeptal se a malinko pozvedl obočí. "Snad se nedomníváš, že mě ted' opustíš? Podívej se na hodiny, moje krásná Rowan. Ty dobře víš, co chci. Je Štědrý večer, moje milovaná. Nastává hodina čaroděj-

/ x.-
/ .

nic. V tento čas se narodil Kristus a slovo se stalo tělem. Já se také narodím, moje krásná čarodějnice, s čekáním jsem už skoncoval."
Vrhl se dopředu. Jednou rukou ji pevně chytil za rameno a druhou za břicho. Tělem jí pronikl sálavý žár a udělalo se jí špatně. I když ji držel, zdálo se
jí, že upadne.
"Jdi ode mě!" zasyčela. "Neudělám to!" Celou svou vůli zaměřila do očí té bytosti před sebou, "Nemůžeš mě přinutit udělat něco, co nechci! A beze mě to nedokážeš."
"Moc dobře víš, co chci, co jsem vždycky chtěl. Už nebudu jen prázdná skořápka a zjevení neurčitých tvarů. Nosíš v sobě nový život, Rowan. Na světě pro mě neexistuje vhodnější látka, než mi můžeš nabídnout ty. Je adaptabilní, hemží se miliony droboučkých buněk. A který organismus je schopen se během několika týdnů od svého početí tisíckrát zvětšit a je tak dobře připraven rozvíjet se, růst a spojovat se s mými buňkami?"
"Zmiz! Jdi ode mě! Opovaž se dotknout mého dítěte, ty idiote! Jen se mě dotkni, ty zrůdo!" Třásla se po celém téle. Její zuřivost byla tak obrovská, že ji vůbec nedokázala potlačit. Cítila, jak se jí vzteky vaří krev v žilách. Měla zpocená chodidla, a když ustupovala, snažíc se zaměřit svou zuřivost přímo na něj, nohy jí klouzaly po prknech.
"Ty si myslíš, že mě podvedeš, Rowan?" zeptal se jí trpělivě tím svým krásným hlasem. Celou dobu si udržel svou podobu bez sebemenší změny, "Ty si myslíš, že jsem ti skočil na to divadlo, které jsi pro mě sehrála před Aaronem a Michaelem? Doufala jsi, že nedohlédnu na dno tvé duše? Vždyť jsem ji vytvořil! Já jsem vybral geny, které tě determinují. Zvolil jsem ti rodiče i praro-
diče. Vyšlechtil jsem tě, Rowan. Znám tvoje tělo a mozek. Také znám tvou sílu, nikdo jiný ji nezná.
Vždycky jsi věděla, co od tebe chci. Pochopila jsi to už při čtení Záznamů. Spatřila jsi na vlastní oči Lemleho embrya uložená ke spánku ve zkumavkách a chemikálúch. Proto jsi z laboratoře utekla -véděla jsi, co bys se svým geniálním mozkem a odvahou dokázala, a to dokonce i beze mě. To jsi ještě netušila, že na tebe čekám, že tě miluji a že pro tebe mám přichystaný ten nejcennější dar-totiž sebe, Rowan!
Ty mi pomůžeš, nebo to maličké, až do něj vniknu, v tobé zemře. To nikdy nedovolíš:
"Pane Bože, dej mi sílu! Pane Bože, zachraň mě!" pronesla šeptem a překříženými pažemi si chránila břicho, jako by čekala, že ji Lasher udeří. Oči měla upřené na něj. Umři, ty zloducňu. Ty parchante! Chcipni!
Hodinové ručičky se pohnuly; malá i velká se v tom okamžiku překryly. V hodinách to jemně hrklo, začaly odbíjet půlnoc.

1
. .x l

"Narodil sc Kristus, Rowan," zvolal mocným hlasem a podoba muže se za·čala rozplývat v temném vařícím se mračnu, které zastřelo hodiny a vzneslo se ke stropu, kde zformovalo jakýsi trychtýř. Rowan se slyšela, jak ječí. Snažila se couvat podél zdi. Celým domem proběhl otřes podobný silnému zemětřesení, doprovázený rachotem.

"Pane Bože! Ne! Ne!" křičela v naprosté panice. Otočila se a proběhla dveř-mi salonu do haly. Sáhla po klíči v hlavních dveřích. "Pane Bože, zachraň mě! Michaeli! Aarone!"

Někdo určitě uslyší volání o pomoc. Ji samotnou její výkřiky úplně ohlu-šovaly. Rvaly ji na kusy.

Avšak rachot sílil. Cítila neviditelné ruce na ramenou. Upadla dopředu a uhodila se o dveře. Jak klesala na kolena, ruka jí sklouzla z klíče. Když do-padla na zem, bolest jí vystřelovala až do stehen. Tma kolem ní se koncen-trovala a žár narůstal.

"Ne, moje dítě ne! Zničím tě, kdybych měla umřít! Zničím tě!" Zmobili-zovala poslední zbytky své zuřivosti a snažila se čelit temnému mračnu, sop-tiLa na ně nenávist, poroučela mu zemřít. Kolem ní se obtáčely paže a staho-valy ji na podlahu.

Uhodila se do týla o dřevěnou výplň vstupních dveří. Pak ji surově popadl za nohy a ona se hlavou udeřila o prkna podlahy. Zírala ke stropu, pokoušela se vstát; měla dojem, že má vykloubené paže. Tma kolem ní vřela.

"Proklínám tě, Lashere! Zaklínám tě do horoucích pekel! Umři! Umři jako ta stará ženská! Umři!" Ječela na celé kolo.

"A co tvoje a Michaelovo dítě, Rowan!"

Hlas ji obklopil stejně jako temnota a žár. Nějaká síla jí přitlačila hlavu k zemi, zase se uhodila, rozhozené paže měla jako přibité k podlaze.

"Jsi moje matka a Michael můj otec! Nastala hodina čarodějnic, Rowan. Hodiny stále bijí. Budu mít tělo. Rodím se."

Temné mračno se znovu vzneslo, rozprostřelo, náhle se zúžilo a vrhlo se dolů. Vnikla do ní ohromná síla, znásilnila ji, rvala a trhala jí útroby jako gi-gantická pěst, dosahující až do dělohy. Rowanino tělo se zmítalo v křečích. Bolest se pohybovala v kruhu, bičovala ji, ten kruh viděla před zavřenýma očima-jasně svítil.

Žár by1 nesnesitelný. Bolest nemizela, naopak vracela se v krátkých inter-valech a Rowan cítila, že se z ní na podlahu řine krev a plodová voda.

"Zabil jsi mi dítě! Ty hnusná zrůdo, ty dáble, tys zabil moje dítě! Proklínám tě! Pane Bože, zachraň mě! Bože, zažeň ho zpátky do pekel!" Rukama bušila o zed', kluzká podlaha se s ní točila. Ten žár ji ničil, stoupal jí až do plic, když se snažila nadechnout.

358

Dům hoří. Musí hořet, jinak si to nedokázala vysvětlit. Ona hoří. Žár v ní pulzoval a ona měla dojem, že vidí plameny. Bylo to však jen sálavé červené světlo. Nějak se jí podařilo kleknout si, opřela se rukama o zem. Pochopila, že její tělo je prázdné, že přišla o dítě a musí se pokusit alespoň o útěk. I přes děsivou bolest v útrobách se natáhla po domovních dveřích.

"Michaeli! Ochraňuj mě! Pane Bože! Snažila jsem se ho podvést, chtěla jsem ho zabít, a on je ted'v našem dítěti. Michaeli!" Projela jí zničující bolest.

Zase z ní vytryskla krev.

Rozvzlykala se. Klesla na podlahu, zmocnila se jí závraf. Ztratila vládu nad pažemi a nohama, žár ji spaloval. Ohlušoval ji pláč. Zoufalý dětský pláč, ten-týž strašný zvuk, který ji pořád pronásledoval ve snu. Dětský nářek. Zacpávala si uši - to kvílení ji neuvěřitelně drásalo -, kéž by přestalo! Žár ji dusil.

"Bože, nech mě umřít," šeptala vysíleně. "Ať mě ten oheň spálí. Pošli mě

třeba do pekla, jen mě nech umřít."
Rowan, pomoz mi. Mám tělo. Jestliže mi nepomůžeš, zahynu. Rowan, ted' mi nemůžeš odmřtnout pomoc.
Přitiskla si ruce na uši ještě víc, ale tím nezapudila telepatický hlásek, kte-
rý se ozýval zároveň s dětským nářkem. Rowan se pokusila vzepřít o ruku, avšak sklouzla po krvi na podlaze a spadla do ní obličejem. Převalila se na zá-da, pod sebou lepkavé vlhko, nad sebou tetelící se horký vzduch. Dětský křik zesílil, jako kdyby dítě trpělo hlady nebo nesnesitelnou bolestí.
Rowan, musiš něco udělatl Jsem luoje ditě! Michaelouo ditě! Rowan, po-
třebuji tě!
Tušila, co uvidí, ještě předtím, než se podívala. Závojem slz a tetelícího se horkého vzduchu spatřila tu figurínu, tu zrůdu. To nevyšlo z mého těla! Tohle jsem neporodila! To jsem nemohla...
Leželo to na zádíčkách, otáčelo dospělou hlavou ze strany na stranu a z je-ho úst se linul ten děsivý nářek. Pozorovala, jak se tomu prodlužují paže, kroutí a zvětšují prstíčky. Malé nožičky kopaly přesně tak, jak to dělají všech-na novorozeňata, ale lýtka se protahovala a krev se slizem po nich stékala na baculatý obličej a po vlhkých vláskách. Droboučké orgány se rozvíjely jako poupátka. Miliony buněk se v tomto živém těle, v tomto mutantovi, v dítěti, jež vyšlo z ní, závratnou rychlostí dělily a spojovaly - jako při atomovém vý-buchu.
Rowan, žiji! Nenech mě zemřit! Zachraňuješ přece životy, u tom je tuá si-la, a já žiji! Rowan, pomoc!
S nadlidským úsilím se dostala až k němu. Tělem jí stále otřásaly záchvěvy ostré bolesti. Natáhla ruku a uchopila ho za kluzkou, kopající nožku. Když

1" x n

v dlani ucítila hebkost miminčí kůže, zahalila ji temnota a přes zavřená víč-ka viděla anatomú této bytosti, řetězce buněk, vyvíjející se orgány, a znovu ji udivil ten odvěký zázrak: buňky se dělily, formovaly krvinky, podkožní tkáně, kostní dřeň, ústrojí plic a žaludku, splývaly s Lasherovými buňkami nadaný-mi mocnou silou. Droboučké řetězce chromozomů bouřlivě reagovaly mezi sebou a vznikala nová DNA. To všechno se dělo pod jejím vedením a na zá-kladě jejích vědomostí asi tak, jako uvnitř skladatelovy hlavy vzniká symfo-nie - nota po notě, takt po taktu, crescendo po crescendu.
Pod jejími prsty pulzoval život, dýchal ze všech pórů. Tenký dětský hlásek překvapivě sílil a mužněl, i když ho Rowan, která se probrala k plnému vědo-mí, sotva vnímala. Vstala a v šeru druhou rukou nahmatala čelo, husté vlasy, pod dlaní zamrkaly oči. Ústa měl napůl zavřená, ještě z nich vycházely po-sfední vzlyky, Pod žebry mu bilo srdce, paže s vyvinutými svaly pleskaly o podlahu. Stvoření vyrostlo, může si mu kfidně položit hlavu na zvedající se hrudník. S námahou si na něj lehla, vložila na něj obě ruce a cítila pravidel-né dýchání - plíce mu stále dorůstaly -, srdce rytmicky pumpovalo krev; ano, měl i pohlaví, dokonce se už objevovaly i sekundární pohlavní znaky. Pak se jí před vnitřním zrakem objevila síť tkání, jež zářila do tmy, plná che-mických reakcí a zázraků, a ona se svezla dolů na podlahu, do tmy, do ticha.
Oslovil ji hlas. Důvěrný a něžný:

"
Zastav krvácení."
Neodpověděla.

"
Krvácíš. Zastav to."
"Nechci žít," řekla rezignovaně. Dům určitě stojí v plamenech. Jen si po-spěš se svou lampou, Carlotto. Podpal ty závésy.
Promluvil Lemle: "Nikdy jsem netvrdil, že to není možné. To víš.

Podstatné je, že jakmile si ve vědě umíme představit určitý pokrok, dostaví se. To je nevyhnutelné. Miliony buněk! Embryo je klíč k nesmrtelnosti."

"

Pořád ho ještě můžeš zabít," upozornil ji Petyr. Stál nad ní a upřeně se jí díval do očí.

,

,lsou to jen výplody tvé fantazie, tvého podvědomí," ozval se Lasher.

"

Umírám?"

"Ne." Zasmál se. Sametově hedvábný smích. "Slyšíš mě? Směji se, Rowan. Já se umím smát!"

Ať přijdu třeba do pekla. Ale hlavně ať umřu!

"Ne, moje milovaná. Moje předrahá, krásná Rowan, zastav to kruácení."

***

Vzbudilo ji sluneční světlo. Ležela na podlaze v salonu na měkkém čínském koberci a její první myšlenka byla, že dům neshořel. Nějakým zázrakem ho ten příšerný žár nestrávil.

Chvíli jí trvalo, než pochopila, na co se dívá.

Vedle ní seděl muž. Pozoroval ji. Na obličeji měl jemňoučkou kůži nemluvněte a podobal se jí. Poprvé uviděla lidskou bytost, která jako by jí z oka vypadla. Nicméně si všimla několika rozdílů: jeho oči byly velké a modré a rámovaly je tmavé řasy; vlasy měl černé jako Michael. Byly to Michaelovy vlasy. Jeho oči i vlasy. Byl mnohem štíhlejší a vyšší než Rowan: měl úzký holý hrudníček, jako kdysi ona v dětství, s dvěma zářivě růiovými bradavkami, tenké paže, i když na nich nechyběly svaly, a zamyšleně si přejížděl po ústech jemnými prsty, které připomínaly její.

Celé jeho tělo pokrývala uschlá krev smíšená se slizem - připomínalo to rubínově rudou mapu.

Ucítila, jak se jí z hrdla dere zaúpění a tlačí se ke rtům. Nezrozený výkřik pohnul celým jejím tělem. Konečně zakřičela. Zvedla se z podlahy a nepřestávala křičet, křičela mnohem naléhavěji a se strašným zoufalstvím v hlase, křičela hlasitěji než včera v noci, když všechnu tu hrůzu prožívala. Jako by se do svých výkřiků převtělila a už nemyslela na nic jiného.

Zakryl jí rukou ústa a přitlačil jí hlavu na koberec. Naprosto jí znemožnil jakýkoli pohyb. Křik otřásal jejími útrobami, méla dojem, že se zadusí. Projela jí křečovitá bolest. Úplně vyčerpaná ztichla.

Naklonil se nad ni: "Nekřič," řekl šeptem. Byl to jeho starý hlas. S žádným jiným by si ho nespletla.

Jeho hladóučká tvář působila naprosto nevinně, vyjadřovala neskonalý údiv. Několikrát zamrkal modrýma očima jako figurína na operačním stole z jejího snu. Měl zrůžovělé tváře bez jediné vrásky a jemný úzký nos. Usmál se na ni: "Potřebuji tě. Miluji tě. Jsem tvoje dítě."

Za chvilku ruku odtáhl.

Posadila se. Krev, která včera prosákla její noční košili skrz naskrz, už uschla. Košile na ní stálajako naškrobená. Všude se vznášel pach krve-jako na operačním sále.

Náhle se vztyčila na kolena, naklonila se dopředu a začala ho prohlížet.

Bradavky - perfektní. Pohlaví - dokonalé, i když opravdová zkouška přijde, až dojde k erekci. Vlasy - také dokonalé, ovšem co je pod nimi? Jak se všechny ty jednotlivosti, které mají do sebe přesně zapadat, vyvinuly?

Přitáhla se ještě blíž a pozorovala ramena, zvedající se a klesající hrudník,

360 I 361

pakji zaujaly jeho oči -ani se nestarala o to, jestli mu její zkoumání vadí nebo ne - a nakonec se zaměřila na stavbu kůže a na rty.

Položila mu ruku na hrud' a soustředila se. Vycházel odtamtud silný pravidelný tlukot.

Když mu přiložila ruce ke spánkům, ani se nepohnul. Lebku měl měkkou

jako nemluvňata, lebku, která je schopna se zahojit po ráně, jež by zabila pětadvacetiletého muže, Ovšem jak dlouho to takhle zůstane?
Prstem mu pootevřela ústa a prohlížela jazyk. Pak se posadila a ruce nechala kLesnout na kolena.
"Bolí tě něco?" zeptal se téměř soucitně. Na zlomek vteřiny se v jeho přimhouřených očích objevil záblesk výrazu dospělého člověka, který vzápětí zase ustoupil dětskému údivu. "Ztratila jsi mnoho krve."
Dlouze na něj mlčky hleděla.
Čekal. Nespouštěl z ní oči.
J 1
"Ne, nic mě nebolí,` zamumlala a důkladně si ho změřila. "Potřebu u nerůznější věci," ozvala se nakonec. "Mikroskop, abych mohla prozkoumat vzorky krve a tkáně. Zjistit, co se s nimi stalo. Sakra, vždyť já bych potřebovala celou laboratoř! A musíme odsud co nejdřív odejít."
"Ano," přikývl. "To uděláme hned. Odejdeme."
"Můžeš se postavit
"Nevím."
"Musíš to zkusit." Sama si klekla, chytla se okraje mramorové krbové římsy. Podařilo se jí vztyčit,
Vzala ho pevně za ruku. "Tak pojd'. Jen se postav! Nemysli na to, prosté to udělej. Musíš dát tělu příkaz. Muskulatura je řádně vyvinuta. Tím se zcela lišíš od novorozeného dítěte. Máš totiž svaly a kostru jako dospělý člověk."
"Dobře. Já to zkusím," ozval se nesměle. Vypadal vystrašené, a zároveň bylo vidět, že ho to ohromně baví. Bojácně si klekl - tak jako to předtím udělala Rowan -, a když se téměř postavil, začal padat, ale několik rychlých krůčků dozadu mu vrátilo ztracenou rovnováhu.
"Jéé..." Radostí zpíval. "lá chodím! Chodím...!"
Přiskočila k němu a zachytila ho. Opřel se o ni. Ztichl. Zadíval se na ni a pak zvedl ruku a nemotorně ji pohladil po tváři. Toto gesto působilo trochu opile a jeho hedvábné prsty ji zašimraly.
"Moje krásná Rowan," vydechl dojatě. "Podívej se. Slzy. Pláču. Ach, Rowan."
Pokusil se stát bez pomoci. Sklonil hlavu, aby ji políbil. Podepřela ho. Jakmile se jeho rty přitiskly najejí, ucítila v těle smyslný záchvěv rozkoše jako vždycky, když se jí dotkl.

362

"Rowan:' Znělo to jako nářek. Přitáhl ji k sobě, ale začal zase padat dozadu. Zachytila ho do náruče.
"Pojd'. Nemáme moc času," pobízela ho. "Musíme si najít nějaké bezpečné místo, kde nás nikdo nebude hledat..."
"Ano, moje milovaná. Ano.., Ale víš, je to pro mě nové a jsem úplně opojen. Dovol mi, abych tě ještě jednou obejmul a políbil..."
"Máme naspěch," řekla Rowan rozhodně. Jenomže vtom jeho sametové rty se zase přitiskly na její ústa a ona ucítila na svém těle topořící se úd, kterým na ni naléhal. Odtáhla se. Vzala ho za ruku a vlekla za sebou.
Otočila hlavu a sledovala ho, jak jde. "To je ono," pochválila ho. "Nesmíš na to myslet. Dívej se na mě a jdi."
Když jí padl zrak na dveře ve tvaru klíčové dírky, na vteřinu se jí v hlavě vyrojily všechny diskuse o jejich významu. Myslí jí proběhfa její trápení a radosti, všechna její snažení a nejrůznější předsevzetí.
Ale tohle byly nové dveře, a ty se ted' otevřely. Zahlédla je kdysi jako dívka, když se poprvé začetla do zázračných svazků plných vědeckých kouzel. Dveře zely dokořán a za nimi neviděla horory z Lemleho laboratoře ani žádné Holandány, shromážděné kolem operačního stolu v bájném Leidenu.
Vedla Lashera nahoru po schodech, pomalu a trpělivě, krok za krokem.

363

. Š'' , /;x
a

DyACET OSM

Ta zrádná čarodějnice! Všechno zničila. Ten muž usmívající se u jesliček! Samozřejmě že dnes nastala ta hodina. Ta pravá chvíle. A Michael věděl, že ztratil Rowan navždycky. Už bylo po půlnoční mši. Jeho matka plakala, protože zemřel tatínek. Už nikdy to nebude jako předtím.
"Prosím tě, zkus to zaspat. Jsme tady u tebe."
Selhal jsem. Nezastavil jsem ho. Ztratil jsem ji, Navždycky.

***

Michael se chtěl probudit, jenomže pokaždé, když se už téměř probral, zase se ponořil, ztěžklý a ospalý, někam do měkké hlubiny péřových pokrývek. Pak se ho zmocnilo zoufalství, učinil další pokus, a tak to šlo pořád dokola.
Nakonec se vzbudil, protože se mu udělalo špatně, Seděl v koupelně na zemi a opřený o dveře zvracel. Zdálo se to nekonečné. Zvracel tak silně, že mu s každou další křečí vjela pod žebra příšerná bolest. Nakonec měl už úplně prázdný žaludek, ale nezdálo se, že ho nevolnost hned tak opustí.
Místnost se s ním kymácela. Nakonec vyrazili dveře a zvedli ho. Chtěl se omluvit, že zamkl - prostě ze zvyku -, snažil se vysvětlit, že se pokoušel dosáhnout na klíč, aby otevřel, avšak nevypravil ze sebe ani slovo.
Půlnoc. Viděl na ciferník hodin stojících na prádelníku. Štědrovečerní půlnoc. Vyvinul zoufalé úsilí, aby jim sdělil, že je to strašně důležitá chvíle, jenomže nedokázal myslet na nic jiného než na toho muže stojícího u jesliček. Jakmile se jeho hlava dotkla polštáře, zase se začal propadat.
Když otevřel oči, mluvil na něj lékař. Michael si nedokázal vzpomenout, jestli ho už předtím někdy viděl.
"Pane Curry, nevíte náhodou, co vám to píchli?"
Ne. Myslel jsem, že mě chce zabít. Byl jsem přesvědčen, že umřu. Nesmírně ho namáhalo mluvit a zase se mu zvedl žaludek. Zavrtěl tedy hlavou. Další vlna nevolnosti. Unímal tmu za ojíněnými okny. Nocjestě neskončila.
"...ještě aspoň osm hodin," prohlásil lékař.
"Spi, Michaeli. Nedělej si s ničím starosti. Spi."
"Všechno jinak funguje normálně. V případě, že by chtěl něco pít, dejte mu jenom vodu. Kdyby nastala sebemenší změna..."

364

I

"Jak jsem tady dlouho?"
"Od včerejšího večera."
Božíhodové ráno. Tupě zíral z okna a bál se pohnout, aby se mu zase nezvedl žaludek.
"Už nesněží, vid'te?" zeptal se posmutněle. Ani nevnímal odpověd', Přestalo sněžit někdy nad ránem.
S přemáháním se posadil. Už to nebylo tak zlé. Bolela ho hlava, to ano, a viděl trochu rozmazaně. Jako by měl kocovinu.
"Počkejte, pane Curry. Zavolám Aarona. A chce se na vás podívat lékař."
"Jasně. Tak ať přijde. Ale obleču se."
Šaty našel ve skříni a toaletní potřeby v koupelně. Dal si sprchu - občas musel překonávat návaly závratě -, chvatně se oholil a vešel do pokoje. Nejraději i by znovu zalezl do postele, o tom se nedalo pochybovat, avšak jeho odhodlání bylo silnější:
"Musím zpátky. Musím zjistit, co se stalo."
"Prosím tě, nedělej to. Počkej," žádal ho Aaron úpěnlivě. "Měl by ses najíst

a pak uvidíš."
"Je mi úplně jedno, jak mi je. Můžeš mi půjčit auto? Když mi ho nedáš, tak pojedu stopem."
Podíval se z okna. Sníh ještě neroztál, silnice budou nebezpečně kluzké. Musí už jít.
"Podívej, strašně ti děkuju, že ses o mě takhle postaral."
?
"Co chceš dělat, Michaeli Nemáš ponětí, co tě tam čeká. Včera večer mi Rowan řekla, že jestli mi na tobě záleží, tak tě za žádnou cenu nesmím pustit zpátky."
"Ať jde do háje. Já tam jedu."
"V tom případě pojedu s tebou."
"Ne. Ty zůstaneš tady. To je naše věc. Dej mi to auto, ať můžu vypadnout."

***

Aaron mu půjčil obrovského šedého lincolna, vhodného spíš do města. Michael by si ho určitě nevybral, přestože mu měkká kožená sedadla připadala pohodlná, a když se dostal na dálnici, vůz na ní pěkné seděl. Aaron ho ze začátku sledoval v limuzíně, ale na dálnici už za ním zřejmě nejel. Jak Michael předjížděl jedno auto za druhým, ztratil ho z dohledu.
Po obou stranách silnice ležel špinavý sníh. Led už zmizel. Blankytně modré nebe vyvolávalo dojem čistoty a navozovalo představu širokého prostoru. Bolest hlavy se objevovala každou čtvrthodinu a přinášela s sebou závratě a nevolnost. Michael se vždycky jenom otřásl, ani nepustil nohu z plynu.
Do New Orleansu se vřítil sto čtyřicítkou, minul hřbitovy v Metairie a pak absurdní surrealistický spektákl - amfiteátr Superdome, který vypadal jako létající talíř snášející se mezi mrakodrapy a štíhlé věže kostelů. Když zahýbal do St. Charles Avenue, šlápl na brzdu tak prudce, že málem dostal smyk. Auta se pomalu pohybovala mezi namrzlými pásy špinavého sněhu.
Za pět minut zabočil do First Street a auto zase nebezpečně sklouzlo. Zastavil. Vystoupil a pomalu kráčel po kluzkém asfaltu, až se před ním objevil ten dům, tyčící se na tmavém, sněhem pokrytém rohu ulice jako nějaká pochmurná pevnost.
Branku našel otevřenou. Strčil klíč do zámku u hlavních dveří a vešel.
Na chvíli zkameněl. Všude na podlaze byla rozmazaná krev. Všiml si krvavých otisků i na rámu dveří. Stěny pokrýva(y jemné saze, rozptýlené až ke stropu.
Nesnesitelný zápach mu připomněl pokoj, kde zemřela Deirdre.
Další krvavé otisky našel na dveřích salonu, na zemi krvavé šlápoty bosých nohou, čínský koberec plný zaschlé krve a na prknech néco jako nechutný sliz. Vánoční strom stále svítil, netečné mementum na konci místnosti, slepý a němý svědek, jenž nemůže vypovídat.
V hlavě cítil exploze bolesti, ale to, jak ho řezalo v prsou, se s tím nedalo srovnat. Srdce mu zřejmě chtělo vyskočit z těla. Bušilo jako o závod. V žilách mu koloval adrenalin. Pravou ruku křečovitě sevřel v pěst.
Otočil se, vyšel ze salonu do haly a zamířil do jídelny.
Ve dveřích jídelny se naprosto nehlučně objevila postava, pokukovala po něm a štíhlou rukou zvědavě přejížděla po dveřním rámu.
Podivné gesto. Postava se potácela a vypadala, jako by prodělala nějaký šok. Jak na ni dopadly sluneční paprsky, Michael se zastavil a bedlivě si ji prohlížel, protože pořád nechápal, na co se dívá.

Byl to muž oblečený do volných kalhot a košile. Michael nikdy podobného člověka neviděl. Měřil asi sto osmdesát pět centimetrů a na svou výšku byl neúměrně hubený. Kalhoty na něm visely, určitě je má v pase něčím převázané. A co ta košile? Vždyť patří jemu, Michaelovi! Na tom vychrtlém stvoření plandá jako tunika. Ten člověk měl husté černé kudrnaté vlasy, modré oči, ovšem jinak připomínal Rowan. Michaelovi se zdálo, že vidí Rowanino dvojče! Hebká Rowanina kůže, snad ještě mladistvější, se napínala přes Rowaniny

lícní kosti a ústa byla také její, možná o něco plnější a smyslnější. Ale i z těch
velkých modrých očí na něj hleděla Rowan, postřehl ji i v nenadálém a chladném mužově úsměvu.
Muž vykročil k Michaelovi a ten si uvědomil, že kroky neznámého jsou velice nejisté. Z celé jeho bytosti vyzařovala neuvěřitelná radost. Vtom Michaelovi došlo, o co jde. Navzdory zdravému rozumu a zkušenostem mu bylo naprosto jasné, že má před sebou někoho, kdo se právě narodil, že to stvoření se opravdu vyznačuje houževnatostí a nezdolností novorozeňat. Kůže na jeho dlouhých hubených rukou i na krku byla miminkovsky hebká a v jeho obličeji se neodrážela žádná zkušenost.
Přesto se nedalo jednoznačně říct, že jeho výraz je výrazem malého dítěte. Byla v něm obsažena láska, údiv a odpuzující výsměch.
Michael se na něj vrhl. Zaskočil ho. Popadl ho za hubené, ale silné paže, avšak vzápětí ho šokoval jemný, a přesto mužský smích, který tomu stvoření náhle vyšel z hrdla.
Lasher, už kdysi žluý a opět živý, z masa a kosti, Lasher iě porazil!
Jsem tvoje dítě, mám tvé geng, tvoje tělo, jeji tělo, miluji tě, porazil jsem tě, zneužil jsem tě, děkuji ti; otče, jehož jsem si uyuolil.
Michael tam stál jako přikovaný, zaslepený hněvem a neschopen pohybu. Rukama svíral paže toho stvoření, které se snažilo vyprostit. Náhle se rozmáchlým gestem uvolnilo, ucouvlo jako dravý pták z gumy a ocele a pružně poskakovalo a čepýřilo se.
Z Michaelových útrob se vydral nelidský řev:
"Ty jsi zabil moje dítě! Rowan, ty jsi mu dala naše dítě!" Jeho výkřik byl naplněn takovým zoufalstvím a vnitřním vztekem, že se mu slova v uších slila do jediného zvuku: "Rowan!"
Stvoření od něj kousek odskočilo, nemotorně narazilo na stěnu jídelny a rozhodilo rukama. Ten jeho hnusný smích! Pak vyrazilo a jakoby nic udeřilo hlad'ounkou velkou rukou Michaela do prsou. Rána ho odmrštila najídelní stůl.
"Jsem tvoje dítě, otče. Jen se na mě pěkně podívej!"
Michael se ztěžka postavil na nohy.

"lá že se mám na tebe dívat? Zabiju tě!"
Skočil po něm, ale Lasher uhnul a odtančil do přípravny. Tam se komicky nahrbil a laškovně gestikuloval na Michaela. Valčíkovým krokem prošel kuchyňskými dveřmi. Zapletly se mu nohy a pak se konečně narovnal - jako slaměný panák. Zase se ozval ten smích, nyní hluboký a plný bláznivé radosti. Ten smích byl právě tak šílený jako jeho oči, naplněné nepříčetným nadšením.
"Michaeli, ty nechceš poznat vlastní dítě? Nemůžeš mě přece zabít! To se nedělá, aby člověk vraždil svou vlastní krev! Mám v sobě tvoje geny, Michaeli. Já jsem ty, já jsem Rowan. Jsem tvůj syn!"
Michael se po něm zase napřáhl. Přitiskl ho k francouzskému oknu, až se rozdrnčely skleněné tabulky. Někde nahoře se ozvalo poplašné zařízení, spuštěné nárazem na sklo, a k všemu tomu zmatku se ještě přidal neuvěřitelný randál.
Stvoření rozhodilo dlouhé paže, zkoprněle se zadívalo na Michaela a pak na jeho prsty, kterými ho držel pod krkem. Sevřelo ruce v pěst a praštilo Michaela do čelisti.
Michaelovi podklesly nohy, upadl na podlahu, ale hned se vzchopil a vmžiku byl na všech čtyrech. Francouzské okno se otevřelo, poplašné zařízení ječelo a ta zrůda poskakovala a klopýtala směrem k bazénu.
Než za Lasherem vyběhl, stačil koutkem oka zahlédnout Rowan, utíkající po kuchyňských schůdcích. Slyšel, jak křičí;
"Michaeli, nech ho. Nemlať ho
!xx
"Za to můžeš ty, Rowan! Tys mu dala naše dítě! Je v našem dítěti!" Otočil se, napřáhl ruku, avšak nepřinutil se ji uhodit. Jenom na ni zíral. Byla zosobněním děsu - obličej úplně bílý, s vlhkými chvějícími se ústy. Michael bezmocný, zoufalý, plný bolesti, jež mu pulzovala v celém těle, se od ní odvrátil a podíval se na Lashera.
Na sněhem pokrytých dlaždicích vedle bazénu, na němž se čeřily drobné vlnky, mu to notně klouzalo. Otáčel legračně hlavou, plácal se do kolen

a prstem ukazoval na Michaela. Jeho výrazný hlas bylo slyšet i přes vyzváněni popfašného zařízení.
"To přejde, jak říkají smrtelníci! Uvidíš nakonec tu lepší stránku, jak říkají smrtelníci! Udělal jsi zázračné dítě, Michaeli! Jsem tvůj výtvor! Miluji tě. Vždycky jsem tě miloval. Láska je definice mých cílů. Láska a mé cíle jsou totožné. Představuji se ti v lásce."
Michael vyběhl ze dveří a Rowan za ním. Zase po Lasherovi skočil. Na zmrzlém ledu mu ujely nohy, protože se snažil vytrhnout Rowan, která ho chtěla zastavit. Odstrčil ji a ona spadla na zem, lehoučká jako pírko. Kolem

368

krku ucítil pronikavou bolest. To Rowan zachytila o řetízek, na němž visel jeho archanděl Michael. Řetízek se přetrhl a zůstal jí v ruce. Archanděl Michael zapadl někam do sněhu. Rowan vzlykala a prosila Michaela, aby proboha přestal.
Nezdržoval se s ní. Otočil se a mocným úderem levičky zasadil Lasherovi ránu do hlavy. Ten se jenom hlasitě zasmál, přestože mu z natržené kůže vytryskla krev. Zapotácel se, chvíli se točil dokolečka, led mu ujížděl pod nohama, až narazil do železných židlí, které se skácefy.
"To je nádherné! Podívej se, teče mi krev! Nedovedeš si představit, co cítím! Této chvíle jsem se chtěl dožít, této úžasné chvíle!"
Náhle se nahnul, chytil Michaela za paži a bolestivě mu ji zkroutil za záda. Povytáhl obočí, rty se roztáhly do úsměvu, zablýskly bílé zuby, vykoukl růžový jazyk. Všechno nové, čerstvoučké, jako u dítěte.
Michaelova další rána zasáhla Lasherův hrudník. Kosti jen zapraštěly.
"Jo, když se ti to líbí, máš to mít, ty zloduchu, ty hnusnej parchante. Chcípni!" úsečně vyrážel Michael. Praštil ho levačkou do hlavy. Lasher se mu pověsil na pravé zápěstí. Michael měl dojem, že se mu na ruku namotal těžký prapor. Lasherovi vystříkla krev z úst. "Jo. Ted' máš tělo. Tak v něm chcípni!"
"Začínám s tebou ztrácet trpělivost," zavylo to stvoření a upřeně pozorovalo krev, která mu kapala ze rtů na košili. "Ohó, jen se podívej, co jsi udělal,
ty rozzlobený tatínku! Ty, můj právoplatný otec!" Strhl Michaela k sobě a ten ztratil rovnováhu. Lasher mu svíral zápěstí takovou silou, jako by měl ruku ze železa.
"Tobě se to přece líbí Říkals to tak, ne zařval Michael. "Máš rád krev, nebo ne?" Snažil se vykroutit pravou ruku, ale marně. Stiskl prsty levé ruky tu zrůdu pod krkem - ucítil tu heboučkou kůži - a vrazil mu palec do hrtanu,
l
zatímco kolenem mu zasadil ránu do rozkroku. "Ha há, máš ho tam Ona opravdu nic nevynechala!"
Zahlédl Rowan, jak se kácí na balustrádu, avšak tentokrát ji srazil k zemi Lasher, když konečně Michaela pustil.
Lasher řičel bolestí, oči mu téměř vylezly z důlků. Než se Rowan podařilo vstát, Lasher couvl, nadzvedl ramena jako křídla, sklonil hlavu a zakřičel; "Výborně! To byla dobrá lekce otče! Jsi skvělý učitel." Hluboké zavrčení zakončilo Lasherova slova. Rozběhl se proti Michaelovi. Vrazil mu vší silou hlavou do břicha. K tomu mu uštědřil přesně mířenou ránu do prsou, která způsobila, že Michael zakolísal a spadl do bazénu.
Rowan zaječela tak pronikavě, že na chvíli přehlušila řinčící poplašné zařízení.

369

Jenomže Michael už rozrazil Ledovou tříšť a klesal hloub a hloub. Třpytící se vodní hladina se nad ním uzavřela. Šok z ledové vody mu vyrazil dech. Naprosto paralyzován a neschopen pohybu, paže jako mrtvé ryby, cítil, jak jeho tělo narazilo na dno.
Dostavila se úporná křeč, ale přesto se pokusil odrazit směrem nahoru. Šaty ho stahovaly dolů jako zrádné ruce. Konečně se dostal nad vodu, kde ho oslepilo denní světlo, jenže rána, kterou mu Lasher hned vzápětí zasadil do hlavy, byla tak silná, že se opět potopil. S nadlidským vypětím vyplul ještě jednou na povrch, ovšem Lasher mu nedovolil, aby se nadechl - přidržoval mu hlavu pod vodou a Michael jen máchal rukama a marně se snažil vyprostit. Studená voda mu pomalu ale jistě vnikala do úst.

Už je to tady znovu. Zase se topím. Ledová voda všude kolem. Ne, to ne! Už ne! Snažil se zavřít ústa, jenomže vybuchující bolest v prsou byla příliš velká a voda mu začala proudit do plic. Ztratil cit v rukou, nerozeznal barvu od světla, ani nemohl určit, kde je nahoře a dole. Na setinu vteřiny se mu vybavil Pacifik, nekonečný a šedý, a mizející světla restaurace Cliff House, když ho vlny unášely od břehu.

Najednou se jeho tělo uvolnilo, přestal zoufale lapat po dechu a ani se nesnažil něčeho zachytit. Vlastně už ve svém těle nebyl. lednou přece ten pocit beztíže zažil, tu velkolepou, absolutní svobodu.

Avšak tentokrát nestoupal vzhůru, lehký a nespoután, přímo do šedivého nebe a mraků, odkud měl před sebou celou zem jako na dlani, i s miliony jejích maličkých obyvatel.

Tentokrát se nalézal v tunelu, něco ho vtahovalo do neohraničené tmy a cesta neměla konce. V uspěchaném tichu, naplněn údivem a naprosto bez vůle, se kamsi řítil.

Nakonec ho zaplavilo rudé světlo. Dopadl na povědomé místo. Ano, bubny, slyší bubny, tu starou známou kadenci pochodujících bubnů, hřmot karnevalového průvodu se svižně nese zimní tmou koncem unaveného masopustního večera a mihotající se plameny jsou jenom odlesky pochodní za pokroucenými větvemi dubů. A ten strach, strach, který tak dobře znal jako malý kluk, ho obklopuje. Je tady všechno, čeho se kdy bál, nezdá se mu to, není to jen záblesk nějakého snu nebo představ, jež se mu zjevily, když se dotýkal Deirdřiny noční košile. Nachází se přímo v tom.

Nohama se dotkl země, z níž stoupala pára a kouř, a když se snažil vstát, viděl, že dubové větve prorazily stropem v salonu, jejich listy se zapletly do lustrů a menší větvičky se dotýkaly zrcadel. Skutečně se ocitl v tom domě! A těch těl svíjejících se ve tmě! Uždyf na ně šlape! Našedlá nahá těla se pářila ve světle plamenů i v šeru, převalující se kouř jim zahaloval obličeje

a zřetelně byly vidět jen žhnoucí oči. Ovšem Michael věděl, kdo to je. Otřely se o něj taftové sukné, zakopl a marně se snažil udržet rovnováhu-jeho ruka projela hořícím balvanem a nohy se mu začaly bořit do bublajícího bahna.

Blížily se k němu jeptišky. Dupaly po borovicové podlaze a obstupovaly ho kolem dokola, vysoké, v černých hábitech a bílých čepcích, jeptišky, jejichž jména a tváře zná z dětství. Chrastily růženci. Kruh se uzavřel. Stella ho prolomila a blýskajíc očima, s vlasy lesknoucími se pomádou se po Michaelovi natáhla a zkoušela ho s velkým úsilím zvednout.

"Nech ho, dokáže to sám," radil jí Julien. Byl to on, Julien s kudrnatými šedivými vlasy a malýma uhrančivýma očima. Měl na sobě elegantní neposkvrněný oblek. Usmál se a rukou pokynul na pozdrav.

"Tak honem, Michaeli, vstaň," pobízel ho hlasem se silným francouzským přízvukem. "Ted' jsi tady s námi, všechno je dokonáno. Přestaň se vzpěčovat."

"Ano, vstaň," poručila mu Mary Beth, vysoká urostlá ženská s vlasy protkanými šedí. Její sukně se mu otřela o tvář. "Michaeli, jsi ted' s námi." To se ozvala Charlotte s nádhernými zářivými vlasy a s ňadry překypujícími z dekoltáže taftových šatů. Pomáhala mu na nohy, i když se ji pokoušel odstrčit. Ruka projela jejím poprsím.

"Přestaňte. Běžte pryč," zakřičel. "Zmizte!"

Stella tam stála nahá, až na košilku, která jí padala z ramene, půlku hlavy zkrvavenou od rány po kulce.

"Tak Michaeli, drahoušku, ted' jsi tady a tady zůstaneš. Copak to nechápeš? Už je konec. Odvedl jsi dobrou práci, drahoušku:

Bubny duněly pořád blíž a blíž, až téměř přehlušily dixielandovou písničku. Na konci místnosti ležela otevřená rakev, všude kolem ní hořely svíčky a hrozilo, že od nich chytnou závěsy a celý dům zachvátí požár.

"Je to všechno jenom trik!" zoufale křičel Michael. "Trik a podvod!" Pokusil se napřímit a rozhlížel se, kudy by utekl, ale kam se podíval, viděl jen zavřená okna a dveře ve tvaru klíčové dírky, větve dubů prorážející stropem a zdmi. Celý dům se jako ohromná past přeskupoval okolo pokřivených starých stromů, ve vysokých zrcadlech se odrážely odlesky ohně, po pohovkách a křeslech se vinul břečťan a kvetly na nich kamélie. Po stropě se plazila bougainvillie, obtáčela se kolem mramoru krbových říms, nachové kvítky se třepotaly v čadících plamenech.

Náhle mu na tvář tvrdě dopadla ruka jedné z jeptišek; otřásla jím bolest

a vztek. "Tak co říkáš, chlapečku? Ted' jsi tady, a tak pěkné vstaneš!" zahřměl drsný hlas. "Odpověz!"

371

"Jdi ode mě!" Vyrazil po jeptišce rukou, avšak nahmatal pouze vzduch.
Julien potřásal hlavou, ruce založené za zády. Za Julienem stál pohledný Cortland, na obličeji otcův výraz i úsměšek.
"Michaeli, přece ti musí být jasné, že jsi odvedl perfektní práci," pronesl zřetelně. "Vyspal ses s ní, dovedl ji zpátky, udělaL jí dítě, přesně to, co jsme od
tebe chtěli."
,Nebudeme se snad přít," přerušila Cortlanda Marguerite. Vlasy měla jako ježibaba a jak se po něm natáhla, padaly jí přes tvář. "Ocitli jsme se na stejné straně, mon cher. Vstaň, prosím tě. Pojd' mezi nás."
"Tak už dost, Michaeli. Uždyť tu děláš jen zmatek," netrpělivě pravila Suzanne. V očíchjí jiskřilo, ajak pomáhala Michaelovi na nohy, prsají téměř vypadla z umolousaných šatů.
"Ano, chlapče, dokázals to," ozval se Julien. "Eh bien, byli jste úchvatní oba dva, ty i Rowan. A ty jsi udělal přesně to, kvůli čemu ses narodil."
"Zpátky se můžeš vrátit s námi," ujišťovala ho Debora. ZvedLa ruce na znamení všem ostatním, aby ustoupili stranou, za ní vyšlehly plameny a kouř se jí obtočiL kolem hlavy. Na tmavomodrých sametových šatech se třpytil a mrkal smaragd. Byla to ta dívka z Rembrandtova obrazu, se zarůžovělými tvářemi a modrýma očima, krásná jako smaragd na jejím krku. "Už tomu rozumíš? To byla ta smlouva. Ted', když prošel dveřmi na zem on, můžeme zpátky všichni! Rowan ví jak to udělat. Úplně stejně jako s ním. No tak, Michaeli, nech toho, přestaň se prát! Musíš tu s námi zůstat, připoután k zemi, a čekat, až na tebe přijde řada. Jinak bys prostě byl navěky mrtvý."
"Ted' jsme všichni spaseni, Michaeli," pravila něžná Antha, která tam stála v pozadí v jednoduchých květovaných šatech. Vypadala jako holčička. Obličej měla zalitý krví. "Ani si neumíš představit, jak dlouho jsme čekali. Člověk tady ztratí pojem o čase..."
"Ano, jsme vykoupeni," potvrdila Anthina slova Marie Claudette. Seděla na velké posteli se čtyřmi silnými sloupky, Marguerite vedle ní. Plameny se obtáčely koLem sloupků a přeskakovaly na nebesa. Lestan a Maurice netečně přihlíželi, zář ohně se odrážela na jejich mosazných knoflících a plameny olizovaly lemy širokých kabátů.

"
Na Saint-Domingue nás vypálili," pronesla Charlotte, půvabně nadzvedávajíc nabíranou sukni. "Starou plantáž nám sebrala řeka a..."

"
Ovšem tento dům tady bude stát navěky," přerušil ji netrpělivě Maurice. Očima přejel po stropě, po medailonech a lustrech.
"Díky tvé precizně provedené renovaci máme toto nádherné a bezpečné místo, v němž můžeme čekat, až na nás přijde řada a zase získáme těla."
"Máme ohromnou radost, že jsi s námi, Michaeli," řekla Stella lehce

372

unuděně. Přenesla náhle váhu z jedné nohy na druhou, hedvábná košilka se shrnula a poodhalila jí bok.
"Přece si nenecháš ujít příležitost být tady s námi!"
"Nevěřím vám! Jste jenom podvod, bludy!" Michael se ohnal a hlavou narazil na stěnu broskvové barvy. Kapradí u květináči spadlo na zem. Pár svíjející se před ním na podlaze se s nelibostí ohradil, když Michaelova noha prošla mužovými zády a ženiným břichem.
Stella se jen zahihňala, rozběhla se napříč místností a uvelebila se v rakvi vyložené saténem. Sáhfa po sklence šampaňského. Bubny duněly čím dál hlasitěji. Proč všechno nezachvátí plamen a neshoří to?
"Protože toto je věčný oheň, chlapečku. Jsme v pekle." odpověděla mu jeptiška, která už už zvedala ruku, aby mu uštědřila pohlavek.

"Přestaň. Musím pryč!" Rozmáchl se, vrazil do Juliena a padal dopředu do plamenů, které mu ožehly tvář.
Ale jeptiška ho chytila za límec. Držela v ruce medailon s archandělem Michaelem. "Podívej se, co jsi ztratil! Neříkala jsem ti, abys to opatroval? A kde jsem to našla? Leželo to na zemi!" Plesk, a už ji měl. Uhodila ho prudce a bolestivě. Popadl ho vztek. Když klesl na kolena, zatřásla s ním. Snažil se ji odstrčit.
"Nezbývá ti než zůstat tady s námi a pak projít zpátky," opakovala mu důrazně Debora. "Copak jsi to dosud nepochopil? Dveře jsou otevřené. Je to jen otázka času. Lasher a Rowan nás přivedou na zem. Nejdřív Suzanne, pak mě..."
"Počkat! Na takovém pořadí jsme se nedohodli!" ohradila se Charlotte.
"Kdepak, to tedy ne! Charlotte má pravdu," přizvukoval Julien.
"Kdo tady mluvil o pořadí?" vykřikla Marie Claudette, odkopla nohou pléd a posadila se na posteli.
"Prosím vás, chováte se jako malé děti," ozvala se věcně a nevzrušeně Mary Beth. "Panebože, vždyť všechny podmínky byly splněny a počet transmutací není nijak omezen. Jistě si umíš představit, Michaeli, mimořádnou kvalitu mutovaných těl a genů. Jedná se o neuvěřitelný pokrok ve vědeckém bádání:'
"A tento proces je přirozený, Michaeli. Když to pochopíš, pochopíš základy života. Zjistíš, že všechno je, jak bych to řekl, více méně předurčeno, naplánováno," skočil jí do řeči Cortland. "Copak ti nedošlo, žes byl úplně od začátku v našich rukou?"
"Snaž se to pochopit," podpořila Cortlanda Mary Beth.
"Požár, ve kterém zahynul tvůj otec," pokračoval Cortland, "to nebyla náhoda..:'

"Neříkejte mi tyhle věci!" zařval Michael. "To jste přece nemohli udělat vy! Nevěřím vám! To prostě neberu!"
"...dosadili jsme tě přesně tam, kde jsme tě chtěli mít, a celou dobu jsme dohlíželi, aby se v tobě žádoucím způsobem spojovala inteligence se šarmem, což byl předpoklad, abys ji okouzlil natolik, že ztratí svou rezervovanost a opatrnost..."
"Vůbec se s ním nebavte," vyštěkla vysoká jeptiška. Růženec visící u jejího širokého koženého pásku zachrastil. "1e nenapravitelný. Nechte to na mně. Já to z něj vymlátím."
"Všichni Ižete," pronesl unaveně Michael, snaže se zakrýt si oči před plameny. Ve spáncích mu vířily bubny, "To není vysvětlení," zakřičel rozčileně. "To není konečná odpověd'!" Svým hlasem přehlušil ty šílené bubny.
"Michaeli, já tě varovala," ozval se úpěnlivý hlásek sestry Bridget Marie, vykukující za zlou jeptiškou. "Přece jsem ti říkala, že v těch tmavých ulicích žijí čarodějnice."
"Pojd'sem, prosím tě. Už toho nech a dej si šampaňské," vyzvala ho Stella. "A už přestaň vyvolávat ty bláznivé představy. Copak nevíš, že když jsi připoutaný k zemi, vytváříš svoje okolí?"
"Děláš to tady tak ošklivé," souhlasila Antha.
"Žádné plameny tady nejsou. lsou jenom v tvé hlavě," poučovala ho Stella. "Pojd', zatancujeme si. Moc jsem si oblíbila ty bubny. Úplně je zbožňuju, ty bláznivé bubny při Mardi Gras!"
Michael měl dojem, že mu pukne hrudník, tloukl kolem sebe rukama, v plicích nesnesitelný žár, "Nevěřím vám! Jste jen jeho další vtip, jeho další trik. Hrajete s ním...!"
"Ne, mon cher," přerušil ho trpělivě Julien, "Mýlíš se. Konečná odpověd' i smysl jsme my."
Mary Beth se na Michaela smutně podívala a přikývla hlavou. "Vždycky tomu tak bylo."

"
Na to vám tak naletím!"
Nakonec se vztyčil. Vykroutil se jeptišce, vyhnul se další ráně a prošel jejím tělem. Prošel i Julienem, přestože se jeho tělo částečně zhmotnilo, ale Michael to dokázal, i když na chvilku téměř oslepl. Osvobodil se. Ignoroval smích a bubny.

Jeptišky kolem něj zase uzavřely kruh. Prošel. Ted' už ho nic nezastaví. Vidí cestu ven, vidí světlo linoucí se sem dveřmi ve tvaru klíčové dírky.
"Nikdy vám neuvěřím. Nikdy!"
"Miláčku, vzpomeň si, když ses poprvé utopil," něžně promluvila Debora ,
pokoušejíc se ho chytit za ruku. "Vždyť jsme ti to už jednou vysvětlili: že tě

374

potřebujeme, a ty jsi souhlasil. Samozřejmě jsi hrál o život a lhal jsi nám, taky jsme věděli, že když tě nenecháme zapomenout, nikdy nesplníš.,."
"To jsou Lasherovy lži. Lži a nic víc!"
Ke dveřím zbývalo pár kroků. Podaří se mu to! Vyrazil dopředu. Zase zakopával o nejrůznější těla, šlapal jim po hlavách, po zádech, všude, kouř ho štípal do očí. Ale blížil se ke světlu.
Ve dveřích stála postava. Ano, znal tu helmu, ten dlouhý plášť. Ano, moc dobře je znal!
"Už jdu!" vykřikl.
Sotva však pohnul rty.

***

Ležel na zádech.
Tělem mu neustále projížděly vlny bolesti. Obklopilo ho mrazivé ticho. Obloha nad ním ho oslepovala svou blankytnou modří.
Zaslechl mužský hlas někde nad sebou: "Jen hezky dejchej, chlapče."
Ano, znal tu helmu a ten plášť, protože to byla hasičská uniforma, a on ležel u bazénu na studených dlaždicích, v prsou mu sálal oheň, ruce a nohy rozbolavělé. Nad ním se skláněl hasič, tiskl mu k obličeji kyslíkovou masku z umělé hmoty. Hasič s tatínkovou tváří zase opakoval: "Takhle to dělej, děláš to hezky, jen pěkně zhluboka, chlapče."
Další hasiči stáli poblíž, jejich stíny se tyčily k nebi, po němž majestátně plula oblaka. Jako by ty hasiče všechny znal, i ty jejich helmy a pláště. Snažili
se ho povzbuzovat a jejich hlasy mu připomínaly hlas jeho tatínka.
Každé nadechnutí přineslo ostrý zášleh bolesti, ale pomalu nabíral do plic vzduch, Když ho položili na nosítka a zdvihli, zavřel oči.
"Jsem tady, Michaeli," ozval se Aaron. "U tebe."
Obrovská bolest mu drtila plíce. Jeho paže byly bez vlády. Ovšem tma působila čistě a přátelsky, a když se nosítka zvedla, připadalo mu, že vzlétl.
Nějaká hádka, někdo mluví, praskání v přenosných vysílačkách. Bylo mu to jedno. Otevřel oči a zahlédl nebe ubíhající mu nad hlavou. Pak pohledem sklouzl na ledem pokryté bougainvillie, z nichž kapala voda. Květy mráz nepřežily. Vyjeli z branky, kolečka drncala na nerovném dláždění.
Když ho dávali do sanitky, někdo mu přitlačil na obličej kyslíkovou masku ještě těsněji. "Srdeční nevolnost, kritický stav, vyjíždíme okamžitě, připravte..: ` Kolem něj samé přikrývky.
Uslyšel Aarona a pak ještě někoho jiného:

375

& .:..'

"Už tu zas máme fibrilace! Hergot! Jed'!"
Dveře sanitky práskly, a jak vyjeli, Michael se trochu zakolébal.
Na hrudník mu dopadla pěst, jednou, dvakrát a znovu. Na obličeji cítil kyslíkovou masku a kyslík do něj vnikal jako chladný jazyk.
Poplašné zařízení v domě pořád zvonilo, nebo to byla siréna? Přicházelo to zdaleka jako zoufalý křik ptáků brzy ráno, jako krákání havranů v korunách

dubů, jako když někdo škrábe na růžové nebe v tmavém, mechem pokrytém tichu.

DVACEx DEyET

V určitém okamžiku, ještě než nastala noc, Michael pochopil, že leží na jednotce intenzivní péče, že se mu zastavilo srdce, když se topil a pak ještě jednou po cestě do nemocnice a potřetí na operačním sále. Ted' mu regulovali pulz velmi silným lékem, a proto byl ve stavu jakéhosi oblouzení, neschopen udržet jedinou myšlenku.

Aaronovi dovolili, aby ho každou hodinu na pět minut navštívil. V jednu chvíli tam byla i teta Vivian. A pak přišel Ryan.

Nad postelí se skláněly cizí obličeje, promlouvaly na něj různé hlasy. Už bylo ráno, když lékař Michaelovi oznámil, že slabost, kteroul pociťuje, se dala očekávat. Ovšem dobrá zpráva je, že na Michaelově srdečním svalu jeho nehoda zanechala jen nepatrné následky a Michael se už vlastně uzdravuje. Budou mu dávat léky na regulování pulzu, na ředění krve a na rozpouštění cholesterolu. Odpočívejte a uzdravujte se, byla poslední slova, která Michael slyšel, než se zase propadl do spánku.

***

Nejspíš to bylo na Silvestra, kdy mu konečně všechno vysvětlili. V té době už snížili dávky léků, takže Michael plně vnímal, co mu říkají.

Když na First Street dorazili hasiči, v domě nikdo nebyl. Jenom poplašné zařízení stále ječelo. Někdo zřejmě zmáčkl všechna tlačítka - pro přivolání hasičů, policie a lékařské pohotovosti.

Hasiči proběhli brankou a po pěšině dozadu do zahrady. Okamžitě si všim-

li rozbitého skla u otevřeného francouzského okna, převráceného zahradního nábytku a krve na dlaždicích. Pak uviděLi tmavou postavu plující těsně pod hladinou bazénu.

Aaron přijel v okamžiku, kdy se hasiči pokoušeli přivést Michaela k vědomí. V té chvíli se dostavila i policie. Policisté prohledali dům, ale nikoho nenašli. Objevili nevysvětlitelné stopy krve po celém domě a na jednom místě zřejmé známky požáru. V prvním patře byly pozotvírané skříně a zásuvky a na jedné posteli ležel napůl zabalený kufr. Ale jinak nenašli žádné důkazy nějakého zápasu.

Později téhož odpoledne si Ryan ověřil, že zmizel Rowanin sportovní mercedes a také její kabelka a všechny doklady. Její lékařská brašna nebyla nikde k nafezení, přestože si příbuzní vzpomínali, že tuto brašnu v domě předtím určitě viděli.

Vzhledem k tomu, že nebylo možné najít rozumné vysvětlení celé události, rodiny se zmocnila panika. Ještě bylo příliš brzy ohlásit Rowan jako pohřešovanou osobu, přesto ji policie začala neoficiálně hledat. Její auto se našlo před půlnocí na parkovišti u letiště. Brzy se potvrdilo, že si Rowan to odpoledne objednala dvě letenky do New Yorku a že letadlo tam přistálo podle letového řádu. Jeden úředník si na ni vzpomněl a také na to, že cestovala s nějakým vysokým mužem. Oba cestující si zapamatovala i letuška - povídali si a popíjeli celou cestu. Zřejmě se nejednalo o žádné násilí nebo cokoliv jinak podezřelého. Rodině nezbývalo nic jiného než čekat, až se Rowan sama ozve, nebo až Michael vysvětlí, co se vlastně stalo.

O tři dny později, 29. prosince, přišel od Rowan telegram ze Švýcarska,

v němž sdělovala, že se nějaký čas zdrží v Evropě a že instrukce ohledně jejích osobních záležitostí budou následovat. Telegram obsahoval jedno z kódových slov, známých pouze dědičce a firmě Mayfair a Mayfair, což nade vši pochybnost potvrdilo, že telegram skutečně poslala Rowan. Ještě téhož dne přišly instrukce, aby se podstatná suma peněz převedla na jednu banku v Curychu. Opět bylo použito správných kódových slov. Firma Mayfair a Mayfair neměla důvod Rowaniny instrukce nesplnit.

***

Když Michaela 6. ledna přemístili z jednotky intenzivní péče do normálního soukromého pokoje, přišel ho navštívit Ryan. Byl viditelně zmatený a nejistý kvůli vzkazu, který měl Michaelovi vyřídit. Zhostil se svého úkolu s nejvyšším možným taktem.

Rowan odjela "na neurčito". Není známo, kde přesně se zdržuje, ale je v častém kontaktu s firmou Mayfair a Mayfair prostřednictvím jedné právnické kanceláře v Paříži.

Dům na First Street přechází do Michaelova výhradního vlastnictví. Nikdo z rodiny nesmí zpochybnit jeho plné a výlučné právo na tento majetek. Dům zůstane v jeho držení, a to pouze v jeho držení, do dne jeho smrti, kdy se opět stane - podle zákona - součástí Mayfairského dědictví.

Pokud jde o Michaelovy životní náklady, bude mít neomezenou plnou moc k používání Rowaniných finančních prostředků. Jinými slovy, měl dostat tolik peněz, kolik bude potřebovat, nebo kolik bude žádat, a to bez stanoveného limitu.

Michael na tuto zprávu neřekl vůbec nic.

Ryan Michaela ujistil, že bude dohlížet na splnění jakýchkoliv Michaelových přání, že Rowaniny instrukce jsou obsažné a podrobné a firma Mayfair a Maifair je připravena je vyplnit do nejmenších detailů. Jakmile bude Michael schopen opustit nemocnici, všechno se zařídí tak, aby mu po návratu domů nic nechybělo.

Michael ani pořádně nevnímal většinu toho, co mu Ryan říkal. Nebyl žádný důvod, aby jemu nebo komukoliv jinému vysvětloval strašnou ironii tohoto zvratu událostí, ani aby popisoval, jak se jeho myšlenky otupené silnými léky den po dni točí kolem všech událostí jeho života a zalétají až k nejranějším vzpomínkám.

Jakmile zavřel oči, zase je všechny viděl - mayfairské čarodějnice, zahalené plameny a dýmem. Vnímal zvuk bubnu, cítil pach kouře, slyšel Stellin pronikavý smích.

Pak to všechno zmizelo.

Vrátilo se k němu ticho a on byl zase malým dítětem a procházel se s matkou po First Street oné dávné kamevalové noci a přemýšlel o tom, jaký je to krásný dům.

Později, když Ryan domluvil a trpělivé seděl u Michaela a pozoroval ho, hlavu zcela evidentně plnou otázek, které se mu ostýchal položit, Michael se ho zeptal, zda se rodině příčí myšlenka, že bude bydlet v domě na First Street. Jestli si rodina nepřeje, aby se ho vzdal.

Ryan ho ujistil, že nikdo námitky nemá. Naopak, všichni doufají, že tam Michael bydlet bude. Doufají, že se Rowan vrátí, že se všechno dá urovnat. A najednou se Ryan ocitl v rozpacích. Váhavě a velmi zneklidněně řekl ochraptělým hlasem, že rodina "prostě nechápe, co se vlastně stalo."

Michaelovou myslí proběhlo několik možných odpovědí. S chladným odstupem si sám sebe představil, jak pronáší záhadné poznámky, které by

doplnily staré rodinné legendy, neurčité narážky na třináctou čarodějnici, vstupní dveře a na toho muže. O těchto poznámkách by se možná ještě léta diskutovalo při různých setkáních, na svatbách a na pohřbech. Ale bylo ne-

myslitelné, aby něco takového uděLal. Věděl, že jediné a podstatné nyní je, aby mlčel.

Najednou se uslyšel, jak s neobyčejnou přesvědčivostí říká: "Rowan se vrátí: A pak už nepromluvil.

Brzy ráno druhého dne měl Michael k Ryanovi, který ho přišel znovu navštívit, jednu prosbu - zda by bylo možné, aby se do domu nastěhovala teta Vivian. Michael neviděL žádný důvod, proč by ted' měla žít sama ve svém bytě. A také by ho velmi potěšilo, kdyby Aaron mohl být jeho hostem.

Ryan se pustil do dLouhého a vyčerpávajícího právnického zdůvodnění, že ten dům patří Michaelovi a že Michael nemusí nihoho žádat o souhlas nebo dovolení, aby mohl uskutečnit cokoliv, co se týká záležitostí domu na First Street. K tomu Ryan ještě dodal, že on sám má osobní zájem na tom, aby se na něj Michael obracel "absolutně ve všem".

V tichu, které pak následovalo, se Ryan konečně zhroutil. Řekl, že nedokáže pochopit, v čem rodina Rowan zklamala. Rowan začala přesunovat obrovské sumy peněz, které firma Mayfair a Mayfair spravuje. Práce na plánech Rowanina ústavu byly přerušeny. Ryan prostě netuší, co se mohlo stát.

Michael ho uklidňoval: "To není vaše vina. Vy s tím nemáte nic společného." A po dlouhé chvíli, kdy tam Ryan jen tak seděl, zmatený, zklamaný a zřejmě se styděl, že se neovládL, Michael znovu promluvil: "Ona se vrátí. Počkejte a uvidíte. Ještě to neskončilo."

***

Michaela propustili z nemocnice 10. února. Stále se cítil velmi slabý, což ho rozčilovalo, nicméně jeho srdeční sval se dobře zahojil. Jeho celkový zdravotní stav byl uspokojivý. Domů odjel s Aaronem černou limuzínou.

Auto řídil muLat se světlou pletí jménem Henri, který bude bydlet v bytě v přístavbě za Deirdřiným dubem a bude se Michaelovi o všechno starat.

Den byl jasný a teplý. Těsně po Vánocích přišlo ještě několik mrazíků, po nichž následovalo několik průtrží mračen, ale ted' počasí připomínalo jaro a všude kvetly růžové a červené azalky. Na olivách vyrazily po pustošivém mrazu čerstvé lístečky a větve velkých dubů se zazelenaly.

Ušichni se veselí, radostně oznamoval Henri, protože přece karneval je "už za dveřmi". Průvody začnou každým dnem.

***

Michael se vydal na procházku po zahradě. Všechny umrzlé tropické rostliny zahradníci odklidili, ale z tmavých, mrazem zničených kmenů banánovníků rašily mladé výhonky, dokonce i gardénie znovu ožívaly - pod opadávajícími hnédými mrtvými listy vyrážely nové. Pokroucené větve popínavé myrty byly ještě holé, ale to se dalo čekat. Kamélie podél plotu se obsypaly tmavě rudými květy, magnolie právě odkvétaly - dlaždice na terase byly posypané jejich růžovými okvětními lístky.

Dům zářil čistotou a byl v perfektním stavu.

Teta Vivian si vybrala pokoj, který patříval Carlottě, Eugenia zůstala v místnůstce na samém konci chodby v prvním patře, blízko schodů do kuchyně. Aaron se nastěhoval do druhé přední ložnice, v níž předtím bydlela drahoušek Millie.

Michael se nechtěl vrátit do jejich původní ložnice, proto mu upravili velkou místnost na severní straně domu. Působila velmi příjemně, dokonce se mu líbila i postel s vysokými dřevěnými pelestmi (byla to ta, v níž zemřela Deirdre, nyní vystlaná bílými prošívanými přikrývkami a polštáři). Michaelovi se zejména líbila malá veranda na severní straně domu, kam si mohl zajít, aniž se unavil, a posadit se ke kovovému stolku. Odtud mohl pozorovat, co se děje na ulici.

Okamžitě za ním začala chodit procesí návštěvníků. Přišla Bea s Lily, pak Cecilia, Clancy a Pierce, Randalla doprovázel Ryan, který přinesl nějaké listiny k podpisu, a následovali další, jejichi jména si Michael jen těžko vybavoval. Někdy si s nimi povídal, jindy mlčel. Aaron ho v těchto záležitostech skvěle zastupoval. Také tetička Viv výborně plnila roli hostitelky.

Ovšem Michael pozoroval, jak hluboce jsou všichni znepokojeni. Působili zakřiknutě, zdrženlivé a především udiveně. V domě se najednou cítili celí nesví, někdy dokonce trochu nervózní.
Takovéto problémy Michael neměl. Pro něj byl dům čistý a oproštěný od nepříjemných představ. Věděl o každé sebemenší opravě, kterou tu provedli, o všech odstínech barev, jichž použili, o každém kousku renovovaného štukování nebo dřeva. Ten dům představoval jeho nejlepší dílo - od nových měděných okapů až po borovicové podlahy v přízemí, které sám brousil a napouštěl voskem. Cítil se tu dobře.
"Mám takovou radost, že už nenosíš ty strašné rukavice," řekla Beatrice.
Bylo to v neděli, při její druhé návštěvě. Sedéli spolu v ložnici.
"Nepotřebuju je," vysvětloval Michael. "Je to dost zvláštní, ale po nehodě v bazénu jsou moje ruce úplně normální:

381

"Ty už nemáš vidění
"Ne," odpověděl. "Třeba jsem tu svoji schopnost nikdy nepoužíval správně. Třeba jsem ji nepoužil v pravý čas. A tak mi ji zas vzali."
"To zní jako požehnání," poznamenala Bea, aby zakryla rozpaky.

"
Na tom ted' nezáleží."
Aaron vyprovodil Beatrice ke dveřím. Michael náhodou procházel kolem schodiště, když zaslechl, jak Bea říká Aaronovi: "Vypadá o deset let starší." Dokonce plakala. Prosila Aarona, aby jí vysvětlil, jak k té tragédú došlo. "Vždycky jsem věděla, že ten dům je prokletý. Je plný zla. Nikdy neměli v tomhle domě žít. Proč jsme je nezarazili včas? Snažte se ho přimět, aby odsud odešel."
Michael se vrátil do ložnice a zavřel za sebou dveře.
Když se na sebe podíval do zrcadla na Deirdřině toaletním stolku, musel uznat, že Bea měla pravdu. Vypadal starší. Všiml si šedivých vlasů na spáncích. Ostatné nebyly jen tam. A zřejmě má v obličeji o něco víc vrásek, než míval předtím. Možná mnohem víc. Zejména kolem očí.
Najednou se usmál. Vždyf si ani neuvědomil, co si odpoledne na sebe oblékl. Ted' mu došlo, že je to tmavý saténový domácí kabátek se sametovými klopami, který mu Bea poslala do nemocnice. Teta Viv mu ho dnes připravila. Pomyslel si: Michael Curry, ten kluk z Irish Channel, má na sobě něco takového! Hodilo by se to spíš k Maximovi de Winter z románu Živá a mrtvá. Melancholicky se usmál na svůj obraz v zrcadle a zvedl jedno obočí. Jaký výraz mu dodávají šediny na spáncích? Distinguovaný?
"Eh bien, monsieur," pronesl a snažil se vyslovovat jako lulien, když ho zaslechl na ulici v San Francisku. Dokonce i Michaelův výraz se trochu změnil. Měl pocit, že je v něm stín lulienovy rezignovanosti.
Jeho lulien byl samozřejmě ten, jehož zahlédl v autobuse a jenž se kdysi zjevil ve snu Richardu Llewellynovi. Nikoliv ten hravý Julien z portrétů a fotografú, ani ten výhrůžně se smějící Julien z tmavého pekelného místa plného ohně a kouře. Jenže žádné takové místo ve skutečnosti neexistuje.
Sešel do přízemí, pomalu, tak, jak mu to doktor doporučil, a vstoupil do knihovny. Psací stůl od chvíle, kdy ho po Carlottině smrti vyklidili, nikdo nepoužíval, a tak si ho přivlastnil. Ukládal si tam svůj zápisník. Svůj deník.
Byl to tentýž zápisník, do něhož začal psát při své první návštěvě v Oak Haven. A ještě stále v tom pokračoval - zaznamenával do něj téměř každý den, protože to byl jediný způsob, jak vyjádřit své skutečné dojmy z toho, co se stalo.
Samozřejmě všechno vypověděl Aaronovi. Aaron je také jediný člověk, s kterým o tom kdy bude mluvit.

382

Ale Michael tento klidný přemýšlivý vztah s čistými bílými stránkami potřeboval, aby mohl vyjádřit své nejniternější myšlenky. !e tak krásné sedět tady a jen tu a tam vzhlédnout k oknu zakrytému krajkovou záclonou a podívat se na kolemjdoucí, kteří směřují k St. Charles Avenue, aby obdivovali karnevalový průvod. Do Mardi Gras, posledního svátku, už zbývají jen dva dny.

Jedna věc se mu však nelíbifa - někdy v tichu zaslechl zvuk bubnů. Stalo se mu to včera a bylo mu to strašně nepříjemné.

Když se unavil psaním, sundal si z police knihovny své Nadějné uyhlidky, usadil se do koženého křesla těsně u krbu a dal se do čtení. Odhadoval, že za chvilku vstoupí Eugenia nebo Henri a přinesou mu něco k jídlu. A on třeba něco sní, a třeba taky ne.

383

?'RICET'

Úterý, 27 února, noc Mardi Gras

Nikdy neuuěřim, že to, co jsem zažil podruhé, bylo viděni. Turdřm a óudu uždycky turdit, že druhé "viděni"způsobil nějakým trikem Lasher. Nemohly to být mayfairské čarodějnice, protože ty přece nejsou připoutány k zemi a nečekaji, až jednou projdou dueřmi. Přesto neuylučuju, že jim to Lasher během jejich žiuota nalhal, aby si je zauázal. Třeba jim řekl, že je to součást smlouuy.

Jsem přesuědčen, že čarodějnice i uýjimečni mužšti členové rodiny po smrti bud' přestafi existovat, nebo dosáhli moudrosti. Rozhodně neměli u úmyslu se z onoho světa podilet na nějakém pozemském plánu. Snad je zajimalo jen to, jak tento plán zmařit.

Poprvé se o to pokusili, když se mi zjeuil Julien a Debora. Prozradili mi Lasherůu plán i to, jak mu zabránit: oulivnit Rowan, aby nepodlehla Lasherouým suodům a lsfim. A když mi u San Francisku naznačili, abych se rychle urátil domů, opět chtěli, abych zasáhl.

Jsem o tom přesuědčen, protože neexistuje jiné smysluplné uysuětlenř. Nikdy bych nesouhlasil se zrůdnou podminkou, že bych měl zplodit dítě, jehož pomoci ten odporný zloduch pronikne na zem. A i kdybych nějakým nedopatřenim s takouým zločinem souhlasil, neprobral bych se s pocitem zápalu pro posláni, ale s hrůzou a s děsným odporem proti těm, kdo mě k něčemu podobnému chtěli zneužit.

Ne. To, co jsem podruhé zažil - ti odpuzujici duchoué připoutani k zemi s jejich pokleslou morálkou -, óyla od začátku až do konce halucinace uyuolaná Lasherem. Jsem o tom přesuédčen proto, že se u tom pekelném mistě

384

objeuily jeptišky. Nechápu, proč to Aaron odmitá uzřt jako důkaz Lasherouy Istiuosti. Jeptišky tam totiž zcela určitě nepatřily. A zvuky bubnů doprouázejici karneualouý průuod také ne. Ty jsou součásti mých dětských úzkosti.

To celé děsiué diuadlo bylo založeno na mém strachu a hrůzách, které jsem prožiual jako malý kluk. Lasher tyto pocity zkombinoual s přizraky mayfairských čarodějnic a stuořil pro mé peklo, u němž jsem měl zemřit.

Kdyby mu to uyšlo, tak už bylo po mně. Vidina pekla by se rozplynula a já bych možná - i když je to uysoce neprauděpodobné - u posmrtném žiuotě našel praué uysuětleni.

Oušem je velice obtižné si posmrtný žiuot předstauit, protože jsem neumřel. Co mi ted'zbýuá? Ještě jedna přileżitost zastauit Lashera, protože žiju a jsem tady.

Rowan ui, že jsem tady a nepochybuju, že z jeji lásky ke mně ještě něco zůstalo. Suědectui mých smyslů mluuf o něčem jiném.

Rowan nejenom ui, že čekám, ale také chce, abych čekal. Proto mi uěnovala dům. Tim mé ulastně nepřimo požádala, abych tady zůstal a nepřestal u ni uěřit.

Aušak obáuám se jedné uěci: ten zloduch má nyni tělo a mohl by Rowan ubližit. Až dospěje tak daleko, že nebude Rowan potřebouat, pokusi se jř zóavit. Mohu se jen modlit a doufat, že ho Rowan zniči, než k tomu dojde; ačkoliu, když o tom přemýšlim, mám stále uětši strach, že pro ni bude těžké to

udělat.
Vždycky mě uarovala, že má v sobě sklon ke zlu, který já postrádám. Samozřejmě nejsem naiuni, jak si o mně Rowan mysli, a také uim, že ona neztělesňuje zlo. Oušem jsem si uědom jednoho problému: Rowan je uynikajici odbornice a zaměřuje se na problémy čistě uědecky. Nauic je do buněk toho stvořeni zamilouaná; sice výhradně z uědeckého hlediska, oušem práuě to ji nuti, aby Lasherůu organismus zkoumala. To vim jistě. Studuje i jeho chováně a interakce. Zjištúje, zda se skutečně jedná o zdokonalenou uerzi lřdské bytosti, a pokud je odpověá kladná, zajimá ji, co toto zdokonaleni znamená a jak by se ue suých důsledcich dalo pozitiuně uyužit.
Nechápu, proč Aaron nemůže přijmout ani tyto mé argumenty. Je uelice ohleduplný a laskauý, ale při uytuářeni úsudku až příliš opatrný. Talamasca je prostě společenstui mnichů. Přestože mě Aaron přemlouuá, abych s nim odjel do Anglie, nedouedu si předstauit, že bych s nimi dokázal žit. Jsou na můj ukus příliš pasiuni a zabýuaji se přeuážně teorú.
Kromě toho je nanejuýš důležité, abych čekal na Rowan tady. Koneckonců uplynuly jen dua měsice. Možná potruá léta, než Rowan ušechno uyřeši. Je ji teprue třicet, a to dnes znamená mládi.

385

A protože ji znám-vlastně jsem jediný, kdo ji tak dobře zná-, domnivám se, že Rowan dosáhne opravdové moudrosti.
Tyto pocity ve mně vyvolalo to, co se přihodilo. Mayfařrské čarodějnice zde na zemi nepořádaly žádné sabaty a smlouva byla podvod. Moje původni viděni mi ukázalo dobré bytosti, které mě vyslal y zpátky na zem v naději, že učinim přitrž vládě zla.
Odvrátily se ode mě, protože jsem selhal? Nebo pochopil y, že jsem se snažil ze všech sil, použil všechny nástroje, které jsem měl k dispozicř, a sdileji se mnou jistotu, že se Rowan vráti a že přróěh ještě neskončil?
To se asi nedozvim. Můžu však s jistotou tvrdit, že tento dům je oproštěn od zla a nepotuluji se v něm žádné bludné duše. Naopak, mám z domu pocit čistoty a jasu - přesně tak, jak jsem si to představoval.
Pomalu se probirám věcmi v podkrovi a nacházim nejrůznějši zajimavosti. Můj posledni úlovek jsou Anthiny povidky. Fascinuji mě. Sedim nahoře v druhém patře, čtu je u okna, jimž dopadá do mistnosti slunečni světlo, a mám dojem, že Antha je se mnou. Ne jako duch, a1e jako živá přítomnost ženy, která vytvořila přesně formulované věty a snažila se popsat svůj strach i radost ze své kratičké svobody v New Yorku.
Kdo vi, co tam nahoře ještě najdu? Možná je tam někde za trámem zastrčená i Julienova autobiografie.
Jen kdybych mě1 vic energie! Kdyóy mř všechno netrvalo tak dlouho a nevyčerpávalo mě to! Vždyt'jenom pouhé přecházeni po domě je někdy téměř nepřekonatelný úkol, přestože dům a zahrada jsou pro mě tim nejkrásnějším mistem na světě. To jsem věděl vždycky.
Stará růžová zahrádka se začiná probouzet - včera i dneska bylo takové teplo! - a tefička Viv mi svěřila, že odjakživa bylo jejřm snem starat se na stará kolena o růže. A proto se dohodla se zahradnikem, že bude o naše růže pečovat sama, že nepotřebuje, aby ji pomáhal. Zahradnik pamatuje starou slečnu Belle, která v minulosti růže ošetřovala. Tetičku Viv už stačil naučit názvy různých druhů růži.
Je to opravdu zázrak, že je tady tak štástná!
Mně osobně se libi divoce rostouci květiny. Minulý týden, když zase zakryli verandu a dodali mř nové houpaci křeslo, jsem si všiml zimolezu, který se v plném květu šplhá po novém dřevěném zábradli verandy až nahoru k balkonu úplně stejně jako tehdy, kdy jsme sem poprvé přřšli.
A venku na záhonech se prodirá na světlo libera a dalši divoké rostliny. Už jsem přikázal zahradnikům, aby je nevytrhávali. Zahradě by se měl vrátřt jeji starý půvab, neškodilo by, kdyby trochu zpustla. Vždyt'tu převládaji samé geometrické vzory, jejichž strohost je příliš dominantní.

386

Když se tam procházřm, mám dojem, že chodim po samých kosočtvercich, obdélnicich a čtuercich. Chtě1 bych ty "hrany" trochu obrousit, zjemnit. Všechno by se mělo utápět v zeleni tak, jak to mám uloženo v paměti.
A ještě něco: neni tu dost soukromi. Zrovna dnes, kdy se Iidé hrnuli po

ulicich, aby stihlř maškarni průvod na St. Charles Avenue, nebo se prostě v kostýmech jen tak potulovali Zahradni čtvrti, viděl jsem přiliš mnoho zvědavých pohledů zkoumajicich zahradu. Je zapotřebi v ni zase vytvořit tajemno, jež diky úpravám zmizelo.

Ted'bych ovšem rád shrnul zá,žitky dnešniho dne. Vždyt' je Mardi Cras!

Už od rána asi pět set Mayfairů okupovalo dům a zahradu, protože krá-Iovský průvod projiždi po St. Charles Avenue kolem jedenácté. Ryan dohlížel na všechno: velká snidaně se podávala v devět, potom následoval v po-Iedne oběd, bar s kávou a čajem byl otevřen po celý den.

Dokonalá organizace. Nemusel jsem se starat absolutně o nic, jen jsem občas sjel dolů výtahem, potřásl rukou několika lidem, nastavil tvář k polibeni a pak jsem oznámil, že se citim unaven - což byla bohužel pravda- a odebral se zase nahoru.

Přesně takhle bych tady chtěl žit. S Aaronem nablizku a s tetou Vivian, kterou tento způsob života hrozně bavi.

Z horniho balkonu jsem pozoroval děti přebihajicř ze zahrady na ulici a zpátky. Hrály si na tráuniku, a některé se dokonce koupaly v bazénu. Bylo tak krásně!Já bych se k vodě nepřiblížil za nic na světě, ale s radosti jsem se dival, jak po sobě cákaji a dovádějř.

Uvědomil jsem si, že i bez Rowan rozdává dům radost a potěšilo mě to. Vlastně ani já bych tady nemusel být.

Jenomže kolem páté, kdy se zábava uklidnila - některé děti spaly a všichni čekali, až začne hlavni průvod ; můj klid vzal za své. Vzhlédl jsem od Války a míru. Přede mou stáli tetička Viv a Aaron. Předem jsem věděl, co bude následovat.

Proč se neobleču a něco nesnim? Vždyf jsem ani neochutnal dietni neslané jidlo, připravené Henrim speciálně pro mě. A měl bych sejřt dolů.

Rozhodně musim jit ven a podřvat se na závěrečný průvod, trvala na svém tetřčka. Vždyt'je posledni karnevalový večer.

Jako kdybych to nevěděl!

Aaron po celou dobou nepromluvil ani slovo, aIe nakonec navrhl, abych po těch letech znovu okusil atmosféru průvodu, že by to bylo pro mě možná užitečné, protože bych se třeba zbavil podivného kouzla, které mě v souvislosti s karnevalem od dětstvi pronásleduje.

Nevim, co mě to napadlo, ale souhlasil jsem.

Oblékl jsem si tmauý oblek, učesal se - uuědomil jsem si, kolik mám šedivých vlasů - a sešel dolů. Citil jsem se po týdnech strávených jenom u pyžamu a županu nepřijemně. Odeušad se vyrojili Mayfairoué, libali mě a zdravili. Ujišt'ouali mě, jak skuěle uypadám a že jsem už určitě u pořádku- ušechny ty dobře miněné poznámky, které člověka děsné unauuji. To řikali mně, mrzákoui se slabým srdcem, který nemůže popadnout dech jenom proEo, že sejde ze schodů!

Nicméně jsem o pů1 sedmé s Aaronem pomalu uyšel na ulici - teEička Viu si uykračouala vpředu s Beou a Ryanem a s celým regimentem dalšich Mayfairů ; když vtom začaly dunět bubny: ta úporná dábelská kadence, která připominala zuuky doprovázejici odsouzenou čarodéjnici k hranici,

Z hloubi duše jsem ten zvuk nenáuidél práuě tak jako suětla, jež se uzápěti objevila. Aušak uěděl jsem, že Aaron má praudu. Musim to uidět. Kromě toho jsem se nebál. Nenáuist je jedna věc a strach druhá. Ve sué nenáuisEi jsem se citil naprosto klidný.

Dau prořidl, byl už uečer a karneual ulastně končil, a proto nebylo obtižné najit misto, odkud bylo dobře viděE - na ušlapaném tráuniku posetém odpadky po celodenni blázniué veselici. Stačil jsem se opřit o sloup pouličniho osvětleni, ruce za zády, a už začaly defilovat pruni alegorické uozy.

Diual jsem se přes hlauy jásajicich lidi, jak se třesouci se mamuti obludy z papiere-maché pozuolna sunou po ulici. Působily hrůzostrašně, úplně stejně jako tenkrát v dětstui.

Vzpomněl jsem si, jak mě tatinek seřual, když mi bylo sedm.

"Michaeli, čeho se, prosim tě, bojiš? Vždyt'to jsou jen maškary!Je ti to jasný? Musiš se toho ólázniuýho strachu z průuodů už konečně zbauit!"

Samozřejmě měl praudu. V té době jsem se jich šileně bál a brečel jsem a óřečel a celou slaunost jsem tatinkoui a mamince zkaziL Dost brzy jsem stracn překonal. Nebo jsem se ho u průběhu leE aspoň naučil lip skrýuaE.

Diual jsem se na pochodujici a poskakujici nosiče pochodni - pochodně uydáualy dobře známý smolný pach-, zvuk bubnů silil s přichodem prunich uelkých kapel středoškoláků, hrdě si vykračujicich do rytmu.
Vždyt' je to jen bláznivý spektákl, nic uic! Na rozdil od dřivějška uydávaly poulični lampy ostré suětlo, takže pochodni ulastně nebylo zapotřebi, nesli je jen z tradice. Kluci a holky bubnujicř na bubny byli normálni mladi Iidé.
A už se bližil vůz s králem, obklopen uýkřiky a jásavým povykem - obrouský, uysoký a nádherně zdobený trůn. Král s korunou posetou drahokamy, u masce a s dlouhou parukou kynul dauům. Všude na uoze samet; to je ale rozmařilost! Král máual zlatým pohárem s takouou samozřejmosti; jako kdyby neměl tušeni, že poskytuje tu nejbizarnější podiuanou na suětě.

i

Takouá neuinná zábaua! Neni u ni nic tajemného, přece nikoho neupaluji! Najednou mě zatahala za ruku malá Mona. Zeptala se, jestli bych ji uzal na ramena. Jeji tatinek je prý unauený.
Co mi zbrx'ualo než souhlasit. Nejhorši bylo sehnout se, posadit si ji na ramena a pak se s ni vztyčit. Málem jsem z toho umřel - moje pochroumané srdce to taktak zuládlo -, ale suedl jsem to, a ona se náramně bauila, křičela uzrušenim a natahovala se po bižuterú a po replikách královských pohárů z umělé hmoty, které rozhazouali z uozů.
Vozy a jejich výzdoba vypadaly starodávně - úplně jako za našeho dětstvi, jak nadšeně uykřikouala Bea. Žádné nouoEy, žádné mechanické a elektronické uymyšlenosti! Jenom půuabná směsice jemné se chuějicich stromečků, kuětin a ptáků, všechno umně vyrobené ze třpytivého staniolu. Muži u maskách a u saténu rozhazouali z uozů plnými hrstmi korálky a dalši tretky, jež padaly do moře uztažených rukou.
Nakonec bylo po všem. Karneval skončil. Ryan konečně pomohl Moně dolů, uyčinil ji, že mě obtěžouala. Řekl jsem, že se nic neděje, že jsme si to oba hezky užili.
Pomalu jsme se uraceli. Zůstali jsme s Aaronem trochu pozadu. Když se celá společnost odebrala do domu, kde se podávalo šampaňské a hrála hudba, stala se podiuná věc:
Jako vždycky jsem se šel projit po ztemnělé zahradě, těšil jsem se z krásných bilých azalek, které kuetly, kam oko pohlédlo, z hezkých petúnú a dalšich kuětin, jež zahradnici zasadili na záhony. Když jsem dospěl až dozadu k uelké myrtě, poprué jsem si ušiml, že se na ni konečně objeuuji Iistečky. Droboučké, zelené, i když ve suětle měsice strom pořád uypadal holý.
Chuili jsem tam stál a diual se na First Street, po niž spěchali kolem železného plotu posledni opozdilci. Asi jsem přemýšlel, jestli bych měl šanci dát si cigaretu a nebýt při tom přistižen, když jsem si uvědomil, že žádnou nemám. Aaron a teEička Viu na lékařůu přřkaz ušechny cigarety uyhodili.
Prostě jsem tam jen tak stál, ponořen do nejrůznějších myšlenek, a vtom jsem na ulici uuiděl spěchat nějakou maminku s malým chlapečkem. Ditě mě spatřilo, ukázalo na mě prstem a zaslechl jsem, jak řiká něco mamince o "tom muži".
Ten muž!
To se povedlo! Ten mužl Vyměnil jsem si misto s Lasherem. Stal se ze mě ten muž ze zallrady. Přeuzal jsem jeho roli. Nepochybně jsem ted'ten tmavoulasý muž z F'irst Street. Ironie celé situace mě upřimně rozesmála.

Neni diuu, že mě ten odporný zloduch miloual! Proč také ne? Zabil mi ditě, ukradl milovanou ženu a donutif mě zaujmout sué misto. Zničil mi život

a přenechal mi na oplátku dům, abych v něm strašil. Proč by mě za tohle ušechno neměl milovat?
Ani nevim, jak dlouho jsem pod tim stromem stál a usmival se do tmy, až mě to nakonec unavilo. Když musim b,ýt na nohou, citim se pod psa.
Přepadla mě jakási litost, protože představa, že ušechno je naplánováno, asi neni bohapustý výmysl. Pomyslel jsem si, že jsem se celou dobu nejspiš mýlil a že čarodějnice přece jen existuji a všichni jsme odsouzeni k prokleti.
Jenže tomu já stejně nikdy neuvěřim!

Nakonec jsem pokračoval ve své nošni potulce a později se rozloučil se ušemi těmi přátelskými Mayfairy, shóil jsem, že je přijdu navštivit, až mi bude lip, a ujistil je, že už za pár trx'dnů se tu bude konat další večirek, pro změnu na počest svatého Patrika.

Noc ztichla, nikde nikdo, tak jak to obvykle v Zahradni čturti touto dobou bývá. Průvod maškar - ta křiklavá krása, ta pompa - se mi ted'zdál absolutně nereálný jako něco, co se nehodi do světa dospělých.

Ano, tim, že jsem tam šel, jsem zahnal ušechny své vymyšlené přeludy a strachy, umlčel duněni bubnů. Aspoň jsem v to doufal a modlil se za to.

Nevěřim, že je všechno na světě předem naplánováno a předurčeno. Nevěřim tomu.

Aaron si ve své pasivitě a dogmatické objektivitě může pohrávat s myšlenkou, že plán existoval, dokonce že i smrt mého otce byla jeho součásti a já jsem sehrál úlohu hřebce pro Rowan, abych se stal otcem Lashera. Ovšem tento názor naprosto odmitám.

Nejenom že ho odmitám, bytostně s nim nesouhlasim.

Nemůžu něčemu takovému věřit, protože rozum mi ň7rá, že takový systém, v němž nějaká sila řidi každý náš pohyb - af by to byI Bůh nebo dábel, naše podvědomi nebo tyranské geny -, prostě neexistuje.

Život přece musř vycházet z nekonečných možnosti volby a náhody. Jestliže to neumime dokázat, musime tomu aspoň věřit. Musime věřit, že jsme schopni se měnit, že můžeme svůj osud řidit a mit ho pod kontrolou.

Situace se mohla vyvinout jinak, kdyby Rowan Lasherovi odmitla pomoc, kdyby ho zabila. Třeba to ještě udělá. Také se nedá vyloučit tragický omyL třeba se Rowan nepřinuti Lashera zničit, když ziskal tělo.

Nehodlám Rowan soudit. Vztek, který jsem na ni měl, je pryč.

Svobodně jsem se rozhodl zůstat v tomto domě, čekat na ni a důvěřovat ji.

Tato důvěra je základnim kamenem mé viry. Vůbec mi nezáleži na tom, jak splefitá je sif ušech poslednich událostt; nevadi mi, že připomináš stále se opakujici složité uzorce na balustrádách i na železném plotě. Já ve své viře vytrvám.

390

Věřim ue ušemohouci silu svobodné vůle, která nám umožňuje chovat se jako sgnové a dcery nějakého spravedlivého a moudrého boha, i když připouštim, že takové nejvyšši byti nemusi existovat. Můžeme se svobodně rozhodovat, že budeme konat na této zemi dobro. Neni důležité, že všichni zemřeme a nevime, kam se po smrti dostaneme, a zda na nás čeká soud či se nám dostane nějakého vysvětleni.

Jsem přesvědčen, že jsme schopni rozumem rozeznat dobro od zla a že pro lidské společenstvi se nakonec stane významnějším odpuštěni křivd než msta. Jsem přesvědčen, že v nádherném světě přirody, která nás obklopuje, představujeme ty nejdokonalejši bytosti, protože jenom my, lidé, umime vidět a ocenit krásy přirody, učit se od ni, plakat pro ni, chránit ji a snažit se ji uchovat.

Jsem také přesvědčen, že ve fyzickém světě jsme jediná a opravdová morálni sila, tvůrci etiky a jejich zákonů a že musime být tak dobři jako bohové, které jsme v minulosti vytvořili, aby nás vedli.

Pokud vyvineme skutečné úsili, nakonec vybudujeme ráj na zemi, o což se snažime pokaždé, když někoho milujeme nebo objimáme, pokaždé, když se zavazujeme něco vybudovat, a ne ničit, pokaždé, když stavime život nad smrt, přirozené nad nepřirozené-pokud toto posledni dokážeme delinovat. I o tom jsem přesvědčen.

Domnivám se, že v konečném hodnoceni jsem dospěl k přesvědčeni, že mir v duši si člověk může uchovat, nebo dokonce ziskat i tváři v tvář nejstrašnějšim hrůzám a největšim ztrátám. Získáme ho virou ve změnu, vůli a náhodu. A také virou v sebe, že si přes nepřizeň osudu většinou zvolime správnou cestu.

Naše je moc a sláva, protože jsme schopni mit vize a představy, které jsou nekonečně trvalejši než my.

Toto je moje krédo. Proto věřim, že jsem správně vyložil přiběh mayfairských čarodějnic.

Je pravděpodobné, že můj výklad před filozofy z Talamasky neobstoji. Možná ho ani nezařadi do Záznamů. Nicméně taková je moje vira a pouzbuzuje mě k životu. Kdybych právě v tomto okamžiku měl zemřit, neóál bych se. Nevěřim totiž, že nás po smrti čeká hrůza a chaos.

Pokud nás čekaji nějaká odhaleni, budou právě tak dobrá jako naše nej-

vyšši ideály. Přiroda nás ušechny přijme do své náruče, viditelné i ty neviditelné, nemůže nás zklamat. Byti, které způsobuje, že rozkvétaji květy a padaji sněhové vločky, musi oósahovat moudrost a konečné tajemstvi, jež je stejně krásné a složité jako květy kamélú nebo oblaka na nebi, tak nedotčená a čistá i ve své černi.

391

Pokud tomu tak neni; nacházime se v kleštich zdrcujici ironie. Pak už je fhostejné, jestli v salonu křepči pekelné obludy, je Ihostejné, jestli existuje dábel a lidé upalujici čarodějnice jsou považováni za spravedlivé. Pak už je Ihostejné naprosto všechno.

Jenomže na to, aby tato teorie byla pravdivá, je svět přiliš krásný.

Alespoň tak se mi jevi právě v tuto chvili, kdy sedim na kryté verandě v houpacim křesle, všechny zvuky karnevalu odumřely, a pišu při světle lampy, které sem dopadá ze salonu.

Náš smysl pro dobro je subtilnř, subtilni jako vánek přicházejici z jihu, jako téměř nepostřehnutelná vůně deště, který práuě začal padat a něžně šumi na chvějicich se listech rostlin a protkává střiđrnýml nitkami všeobjimajici tmu jako vzácnou tkaninu.

Vrat'se domů, Rowan. Čekám.